

PĂCATE ASCUNSE

WARD

Cărțile autoarei sunt vândute în peste
15 milioane de exemplare, în 25 de țări

J.R. WARD

Păcate ascunse

The Angels' Share

J.R. Ward

Copyright © 2016 Love Conquers All, Inc.

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.

Ediție publicată prin înțelegere cu Berkley, un imprint al Penguin
Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Păcate ascunse

J.R. Ward

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARD, J.R.

Păcate ascunse / J.R. Ward

trad.: Elena Macoviciuc - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5003-0

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

J.R. WARD
Păcate ascunse

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA

București

2020

Cu dragoste, pentru LeElla Janine Scott

capitolul 1

NECROLOG

Ziarul Charlemont Courier

Domnul William Wyatt Baldwine a trecut în brațele iubitoare ale Domnului și Salvatorului său în urmă cu două zile. Un om de afaceri renumit la nivel mondial, filantrop și lider civil, a fost directorul general executiv al Bradford Bourbon Company timp de 36 de ani. În acest timp, a deschis o nouă eră a aprecierii burbonului și a adus companiei venituri anuale de peste un miliard de dolari.

Un om de familie iubitor, i-au supraviețuit soția lui devotată, Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, îndrăgiții lui copii, Edward Westfork Bradford Baldwine, Maxwell Prentiss Baldwine, Jonathan Tulane Baldwine și Virginia Elizabeth Baldwine, și iubita lui nepoată, Amelia Franklin Baldwine.

Vizitele și serviciile private se fac în funcție de programul familiei. În loc de flori, vor fi făcute donații universității Charlemont, în numele domnului Baldwine.

*

Podul Big Five
Charlemont, Kentucky

Jonathan Tulane Baldwine se rezemă de balustrada marelui pod care făcea legătura între Charlemont, Kentucky, și cel mai apropiat vecin al său din Indiana, New Albany. Râul Ohio era la cincisprezece metri dedesubt, apele noroioase și umflate reflectând luminile multicolore care cădeau asupra celor cinci arcade. Când

se ridică pe vârfuri, avu senzația că era în cădere, dar asta nu fu decât o iluzie.

Și-l imaginează pe tatăl lui sărind chiar de pe acea balustradă spre moarte.

Cadavrul lui William Baldwine fusese găsit la baza cascadei Ohio în urmă cu trei zile. Și, în ciuda tuturor realizărilor acestui om, în ciuda tuturor țelurilor sale mărețe, își sfârșise viața sfârtecat de elicea unei bărci. Lângă un vechi vas de pescuit. Care putea fi vândut cu două sute de dolari. Cel mult trei sute.

Ce ironie!

Oare cum fusese să cadă? Probabil vântul îi mângâiasse fața în timp ce William fusese tras în jos de gravitație, spre apă. Probabil hainele îi fluturaseră ca niște steaguri, lovindu-se de corpul lui. Ochii probabil i se umeziseră, de la vânt sau poate chiar de emoție?

Nu, probabil prima variantă era cea reală.

Impactul probabil îl duruse. Și apoi, ce urmasă? O inhalare plină de șoc, care atrăsese înăuntru valurile sălbatice ale râului? O senzație de sufocare? Sau fusese inconștient din cauza loviturii? Sau poate totul se terminase cu un atac de cord din cauza adrenalinei căderii, o durere înțepătoare în mijlocul pieptului care radiase pe brațul stâng, împiedicându-l să înoate spre salvare. Oare încă fusese conștient când barja de cărbuni îl lovi-se, când elicea îl spintecase? Cu siguranță, fusese mort până să fi căzut în cascadă.

Lane ar fi vrut să știe cu certitudine că bărbatul suferise. Să știe că simțise durere, o durere enormă, atroce, dar și teamă, o teamă răsunătoare, copleșitoare, ar fi fost o mare ușurare, un balsam pentru mocirla de emoții în care moartea tatălui său îl făcuse să se înece, chiar și când stătea pe uscat.

- Ai furat peste șaiszeci și opt de milioane de dolari, spuse Lane vântului nepăsător, curentului plictisit de dedesubt. Iar compania are datorii și mai mari. Ce naiba ai făcut cu banii ăștia? Unde s-au dus?

Evident, nu primi nici un răspuns. La fel s-ar fi întâmplat și dacă bărbatul ar fi trăit și Lane l-ar fi înfruntat în persoană.

- Și soția mea, strigă el. I-ai tras-o soției mele. Sub acoperișul pe care îl împărțeai cu mama. Și ai lăsat-o pe Chantal însărcinată. Nu că mariajul lui Lane cu fosta Chantal Blair Stowe ar fi reprezentat ceva mai mult decât un certificat pe care fusese obligat să-și pună numele. Dar cel puțin își asumase greșeala și se ocupa de ea. Nu este de mirare că mama e dependentă de droguri. Nu e de mirare că se ascunde. Probabil știa despre celelalte femei, probabil știa cine și ce erai, nemernicule.

Când Lane închise ochii, văzu un cadavru, dar nu cadavrul umflat și murdar al tatălui său de pe targa pe care îl găsisese când fusese la morgă pentru identificarea rămășițelor. Nu, văzu o femeie care stătea dreaptă în biroul ei din casa familiei, fusta ei modestă și bluza închisă aranjate perfect, părul tuns bob doar ușor nearanjat, încălțată în pantofi de alergat pătați de iarbă și nu cu pantofii fără toc pe care îi purta mereu.

Avea o grimasă oribilă pe față. Zâmbetul nebunesc al Jokerului. De la cucuta pe care o luase.

Găsisese acel cadavru cu două zile înainte ca tatăl lui să sară.

- Rosalinda e moartă din cauza ta, idiotule. A muncit pentru tine, în casa noastră, timp de treizeci și cinci de ani. Ai fi putut la fel de bine s-o omori cu mâinile tale.

Ea fusese motivul pentru care Lane aflate despre banii lipsă. Fosta asistentă, responsabilă de rânduirea conturilor familiei, lăsase un fel de bilet sinucigaș în urmă, un USB cu tabele Excel care înregistrau retragerile alarmante de bani, transferuri către WWB Holdings.

Orice o fi fost asta.

Existau cam șaiszeci și opt de milioane de motive pentru care femeia se otrăvise. Toate pentru că tatăl lui Lane o forțase să facă lucruri deloc etice, până când simțul ei de decență o rupsesese în două.

- Și știu ce i-ai făcut lui Edward. Știu că a fost vina ta. Ți-ai trădat propriul fiu, în America de Sud. A fost răpit din cauza ta, și ai refuzat să plătești recompensa, ca să-l omoare. Rivalul tău în afaceri dispăre, și tu arăți ca un tată îndurerat. Sau ai făcut-o pentru că și el suspecta că furai?

Edward supraviețuise, doar că fratele mai mare al lui Lane nu mai era decât o carcasă distrusă, nemaifiind moștenitorul logic al afacerii, al tronului, al coroanei.

William Baldwine făcuse atâtea lucruri groaznice.

Și astea erau numai lucrurile despre care Lane știa. Ce mai avea de descoperit?

La fel de important era și ce trebuia să facă el în privința acestor lucruri. Ce putea să facă?

Simțea că se afla la cârma unui vas grozav care fusese îndreptat spre un țărm stâncos, chiar înainte de distrugerea cârmei.

Cu o zvâcnire de forță, își trecu picioarele peste balustrada grea de oțel, pantofii lui poposind pe marginea exterioară puțin lată.

Inima îi bătea cu putere, mâinile și picioarele îi amortiseră, gura i se uscaseră până în punctul în care nu mai putea înghiți. Se ținea de balustradă, la nivelul soldurilor, și se aplecă și mai mult spre abis.

Oare cum era?

Putea să sară sau doar să facă un pas și să cadă până când afla prin ce trecuse tatăl lui. Oare ar ajunge la același vas? Oare corpul lui ar găsi și el elicea unei barje de cărbuni și ar ajunge împrăștiat în apele noroioase ale lui Ohio?

În mintea lui, limpede ca ziua, își auzi mama spunând cu accentul ei sudic: „Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce“.

Credința domnișoarei Aurora o ajutase să treacă prin mai multe lucruri decât puteau duce majoritatea muritorilor. Ca femeie afro-americană care crescuse în sud în anii 1950, se confruntase cu discriminări și nedreptăți pe care el nici măcar nu și le putea imagina, iar Aurora

nu numai că le suportase, dar și triumfase la școala culinară, conducând bucătăria din Easterly nu doar ca un bucătar francez, ci mai bine, asta în timp ce avea grijă de el, de frații și de surorile lui așa cum nu o mai făcuse nimeni, devenind sufletul din Easterly, fiind temelia pentru o mulțime de oameni.

Farul care, până când o întâlnise pe Lizzie a lui, fusese singura lumina de la orizontul lui.

Lane ar fi vrut să creadă așa cum o făcuse mama lui. Dumnezeu, până și Aurora avusese încredere că putea să rezolve situația, că avea să salveze familia, să devină bărbatul care știa că poate să fie.

Să fie bărbatul care tatăl lui nu fusese niciodată, indiferent de capcanele aduse de bogăția și de succesul pe care William Baldwine le adunase în jurul lui.

Putea pur și simplu să sară, și totul s-ar fi terminat.

Oare ce gândise tatăl lui? După ce toate minciunile și frauda fuseseră expuse, moartea Rosalindei fiind vestitorul cântecului funebru al descoperirii, William oare venise acolo fiindcă era singurul care știa exact cât de mult se extindea ce făcuse și adâncimea gropii făcute? Oare își dăduse seama că jocul ajunsese la sfârșit, că îi venise vremea și că, în ciuda acumulărilor lui financiare, nu avea cum să rezolve problema pe care o crease? Sau se hotărâse să-și însceneze propria moarte și eșuase?

Oare tot ce furase era undeva, într-un cont offshore sau în seiful unei bănci din Elveția, pe numele lui sau pe altul?

Atâtea întrebări. Iar lipsa de răspunsuri, cuplată cu stresul de a trebui să rezolvi totul, era genul de lucru care te putea înnebuni.

Lane se concentrează din nou asupra apei. Abia putea s-o vadă de la înălțimea asta. De fapt... nu putea vede decât întuneric, cu un ușor licăr.

Își dădu seama că exista o anumită tentație către această cale ușoară de ieșire a lașilor, o atracție, precum gravitația, spre un final pe care îl putea controla:

un impact puternic, și termina cu totul, cu morțile, cu trădarea, cu datoria. Totul ar fi fost șters, infecția purulentă care avea să dea pe dinafară și să fie dezlănțuită public nu mai avea să fie un motiv de îngrijorare.

Oare tatăl lui avusese nopți nedormite? Regrete? Când William stătuse acolo, trecuse în revistă toate motivele pro și contra pentru care ar fi trebuit sau nu să zboare câteva clipe și să termine cu problema groaznică pe care o crease? Oare bărbatul se gândise măcar o dată la ramificațiile acțiunilor lui, o avere veche de două sute de ani fiind cheltuită nici măcar pe parcursul unei generații, ci numai într-un an sau doi?

Vântul îi bătu lui Lane la urechi – acea chemare a sirenei.

Edward, fratele lui mai mare și cândva perfect, nu avea să rezolve situația. Gin, singura lui soră, nu se putea gândi la altceva decât la ea însăși. Maxwell, fratele lui mai mare, era dispărut de trei ani. Mama lui era ținută la pat și confuză, din cauza medicamentelor.

Așa că totul era în mâinile unui fost afemeiat, jucător de poker, fără experiență financiară, administrativă sau practică relevantă.

Nu avea decât iubirea unei femei bune.

Însă, în această realitate îngrozitoare, nici măcar asta nu avea să-l ajute.

Camioanele Toyota nu trebuiau să meargă cu 120 km/h. Mai ales când aveau zece ani.

Cel puțin șoferul era treaz, chiar dacă era patru dimineața.

Lizzie King ținea cu putere volanul, iar piciorul ei de pe accelerație atingea podeaua în timp ce se îndreptă spre o denivelare din autostradă.

Se trezise singură în patul ei de la fermă. În mod normal, asta ar fi fost ceva obișnuit, dar nu mai era cazul. Nu acum, când Lane revenise în viața ei. Bogatul fustangiu și horticultoarea moșiei își găsiseră în sfârși calea

împreună, iubirea legându-i pe cei doi din ce în ce mai mult și chiar mai strâns decât moleculele unui diamant.

Iar ea avea de gând să stea alături de el, indiferent de ce le pregătea viitorul.

Până la urmă, era mult mai ușor să renunți la o avere extraordinară când nu ai avut-o niciodată și nici nu ai dorit-o. Și cu atât mai ușor când ai aruncat o privire în spatele cortinei, spre deșertul trist și dezolant care se afla dincolo de lux și prestigiu.

Dumnezeule, Lane era sub atâta presiune!

Și tocmai de aceea se dăduse ea jos din pat. Și de aceea coborâse treptele scârțâitoare. De aceea bătuse la primul etaj al micii case.

Când Lizzie se uitase afară, văzuse că mașina lui lipsea. Porsche-ul pe care el îl conducea și îl parca lângă arțarul aflat aproape de veranda din față nu era nicăieri. Se întrebese de ce plecase fără să îi spună nimic și începuse să se îngrijoreze.

Trecuseră doar câteva nopți de când tatăl lui se sinucisese, doar câteva zile de când cadavrul lui William Baldwine fusese găsit. Și de când fața lui Lane căpătase o privire pierdută, mintea lui gândindu-se mereu la banii pierduți, la hârtiile de divorț pe care i le dăduse lui Chantal, la facturile casei, la situația precară a companiei Bradford Burbon, la condiția fizică teribilă a fratelui său Edward, la boala domnișoarei Aurora.

Dar nu spusese nimic despre asta. Insomnia lui fusese singurul semn al presiunii, iar acest lucru o speria. Lane se străduia mereu să își mențină controlul în preajma ei, întrebând-o despre munca ei în grădinile Easterly, făcându-i masaj la umărul care o durea, pregătindu-i cina – de obicei, nu foarte reușită, dar cui îi mai păsa?! De când rezolvaseră situația dintre ei și își asumaseră relația, el aproape se mutase în ferma ei. Oricât de mult îi plăcea să îl aibă alături, se așteptase ca el să explodeze.

Ar fi fost mai simplu dacă Lane ar fi tunat și fulgerat.

Acum, se temea că sosise momentul – și al șaselea simț o făcea să se teamă în legătură cu locul unde

se dusesse el. Primul loc la care se gândi fu Easterly, moșia familiei Bradford. Sau poate locul vechi, unde încă se făcea și se stoca burbonul familiei lui. Sau poate biserica baptistă a domnișoarei Aurora.

Da, Lizzie încercase să-l sune. Iar când auzise telefonul țârâind pe noptiera de lângă partea lui de pat, nu mai așteptase mult. Se îmbrăcase. Luase cheile. Se duse-se glonț la camionetă.

Nimeni nu mai era pe șoseaua interstatală în vreme ce ea se îndrepta spre pod, ca să traverseze râul, așa că ținu piciorul apăsat pe accelerație chiar și când urcă dealul și coborî spre râu pe partea din Indiana. Camioneta ei veche prinse și mai multă viteză, la care se adăugă un zăngănit mortal, care zgudui volanul și scaunul, dar afurisita de Toyota avea să reziste, pentru că *trebuia* s-o facă.

- Lane, unde ești?

Dumnezeule, de câte ori îl întrebase cum se simțea, iar el îi răspunsese:

- Bine.

Toate ocaziile pe care le avusese ca să discute cu ea, și el o refuzase. Toate privirile pe care ea i le aruncase când el nu o privise, căutând semne de presiune sau fisuri. Cu toate astea, emoțiile lipsiseră, cu excepția momentului pe care îl împărtășiseră în grădină, acel moment sacru și privat, când ea îl găsisese sub florile pomilor fructiferi și îi spusese că se înșelase în privința lui, că îl judecase greșit, că era pregătită să garanteze cu singurul lucru pe care îl avea: contractul fermei ei. Era lucrul care putea să ajute la plata avocaților în timp ce el se lupta ca să-și salveze familia.

Lane o ținuse în brațe și îi spusese că o iubește. Îi refuzase cadoul, explicându-i că avea să rezolve totul de unul singur. Că avea să găsească banii furați, să achite datoria enormă, să pună compania pe calea cea bună și să adune din nou averea familiei sale.

Iar ea îl crezuse.

Încă o făcea.

Dar, de atunci, Lane fusese prezent fizic, dar complet detașat.

Lizzie nu îl învinovăța câtuși de puțin. Era însă straniu de terifiant.

În depărtare, peste râu, strălucea districtul de afaceri Charlemont, o galaxie falsă, ce reprezenta o minciună frumoasă, iar podul care lega cele două maluri încă era luminat în verde primăvăratice și roz aprins, un curcubeu spre tărâmul promis. Vestea bună era că nu era trafic, deci cum ajungea pe partea cealaltă, Lizzie putea să o ia pe ieșirea River Road de pe autostradă, să se ducă spre nord, spre dealul Easterly, și să vadă dacă mașina lui era parcată în fața casei.

Mai departe nu știa ce avea să facă.

Podul nou construit avea trei benzi pe fiecare sens, un zid de ciment despărțind estul de vest. Pe mijloc, jos, erau rânduri de lumini albe, și totul era strălucitor. Construcția abia fusese terminată în martie, iar primele mașini traversaseră podul la începutul lui aprilie, micșorând întârzierile din cauza orelor de vârf...

În față, oprit pe ceea ce era banda pentru viteză redusă, era un vehicul pe care mintea ei îl recunoscuse înainte ca privirea să i se concentreze asupra lui.

Porsche-ul lui Lane. Era...

Lizzie apăsă pe frână mai tare decât apăsase pe accelerație, iar camioneta făcu tranziția de la pedala de accelerație apăsată la maximum la oprirea bruscă cu grația unei canapele care cade de la etajul doi. Totul de zgudui și se mișcă, fiind la limita dezintegrării și, mai rău, viteza abia dacă se schimbă. Ca și cum Toyota ei se chinase prea mult ca să capete viteză și nu avea de gând să renunțe la asta fără luptă...

Pe marginea podului se vedea o siluetă. Pe cea mai îndepărtată margine a podului.

– Lane, strigă ea. Lane!

Camioneta ei se roti, făcând o piruetă, iar ea fu nevoită să întoarcă iute capul ca să îl vadă în continuare. Sări

afară înainte ca mașina să se oprească de tot, scoțând din viteză și lăsând motorul mergând și portiera deschisă.

- Lane! Nu! *Lane!*

Lizzie alergă și traversează barierele care păreau șubrede, prea șubrede, având în vedere distanța până la râu.

Lane întoarse capul brusc...

Și o mână îi alunecă de pe balustrada din spatele lui.

Pe fața lui se putu citi șocul, apoi surprinderea, care fu imediat înlocuit de groază.

Apoi bărbatul căzu în gol.

Gura lui Lizzie nu se putut deschide destul de mult cât să-i elibereze țipătul.

capitolul 2

Poker.

Când Lane se pomeni cu nimic între el și râul Ohio, în vreme ce corpul lui era în cădere liberă, când o senzație bolnăvicioasă de fatalitate îi tășni, prea târziu, prin vene, mintea lui se duse la un joc de poker pe care îl jucase la Bellagio, în Las Vegas, în urmă cu șapte ani.

Ce bine că toată căderea se întâmpla în reluare.

Erau trei la masa cu mize mari, participarea fusese de 25 000, și erau doi fumători, opt băutori de bourbon, trei cu ochelari de soare, unul cu barbă, doi cu șapcă de baseball și un așa-zis propovăduitor, cu un costum din mătase albă ciudat proporționat, pe care Elvis l-ar fi purtat în anii '80, asta dacă regele ar fi renunțat la sendvișurile cu unt de arahide și banane și ar fi trăit destul cât să experimenteze influența punk a Deceniului „Eu”.

Mai important era că la masă se afla și un fost ofițer de marină, la două scaune de Lane, și după ce oamenii începuseră să iasă din joc, nu rămăsese nimeni între ei. Fostul soldat nu avea nici un tic care să-l dea de gol, rezultatul faptului că se aflase în situații mult mai letale decât o masă verde și un scaun tapițat. Mai avea

și niște ochi stranii, de un verde pal, și o prezență înșelător de modestă.

Era ciudat să te gândești că tipul acela, pe care Lane îl bătuse cu o pereche de popi și un as, avea să fie ultima persoană la care să se gândească el.

Mă rog, penultima.

Lizzie. Dumnezeu, nu se așteptase ca ea să vină și să-l găsească acolo, iar șocul provocase ce avea să fie o greșeală fatală.

Dumnezeule, Lizzie...

Înapoi la jucătorul de poker. Tipul vorbise despre experiențele prin care trecuse pe portavionul aflat în mijlocul oceanului. Cum fuseseră antrenați să sară de la înălțimi de nouă, doisprezece, cincisprezece metri deasupra apei. Cum, dacă voiai o șansă la viață, trebuia să-ți aranjezi corpul într-o anumită poziție înainte să lovești suprafața.

Totul de reducea la coeficientul de rezistență. Care voiai să fie cât mai aproape posibil de zero.

Faptul că avea picioarele înainte era un plus, gleznele încrucișate erau o necesitate, pentru ca picioarele să nu se rupă ca un iadeș de curcan de Ziua Recunoștinței. După asta, trebuia să pui un braț în fața pieptului, mâna ținând cotul opus. Celălalt braț trebuia să fie de-a curmezișul pieptului, cu palma întinsă peste gură și nas. Capul trebuia să fie în linie cu partea de sus a spinării, altfel riscai o contuzie sau un traumatism cervical.

Să intri ca un cuțit.

Altfel, apa, când era lovită cu viteză mare, avea mai multe în comun cu cimentul.

Să te miști cât de puțin posibil. Ca un săritor de pe stânci.

Și să speri că organele tale interne au încetinit cumva, la un ritm care era compatibil cu ligamentele care le ancorau de schelet. Altfel, zisese tipul din marină, interiorul tău ar fi ca o omletă înainte să ajungă în tigaie, grăbindu-se să umple spațiile din cutia toracică.

Lane se așează în poziția respectivă, folosindu-și toți mușchii ca să se transforme într-un oțel subțire și puternic, ca lama unui cuțit. Vântul. Dumnezeu, sunetul vântului în urechi era ca urletul unei tornade – și nu mișca nimic, cel puțin din ce vedea el. De fapt, căzătura avea o calitate stranie de sablare, ca și cum ar fi fost lovit de valuri de particule?

Timpul se opri.

Simți că atârână o eternitate între terenul solid pe care se aflase și mormântul lichid care avea să-l revendice, cum o făcuse și cu tatăl lui.

– Te iubesc!

Cel puțin, asta voise să spună. Nu știa însă ce-i ieșise pe gură înainte de impact.

Resimți impactul în șolduri și genunchi, în timp ce picioarele parcă îi intrară în piept. Apoi simți un val de rece. În timp ce durerea îl copleși, totul deveni rece, rece, rece.

Râul îi revendică pieptul și capul, ca un sac care era închis peste un cadavru. Învelișul negru se închidea, bloca aerul proaspăt, lumina, sunetul.

Înfundat. Totul era atât de înfundat.

„Înoată“, își spuse. „Înoată.“

Brațele nu îl ascultară, dar, în timp ce mai încetini, picioarele începură să se miște și apoi, da, și mâinile spintecară apa, care acum era moale. Deschise ochii – sau poate că aceștia nici măcar nu fuseseră închiși. Simți o înțepătură, ca de acid.

Nu respiră. Chiar dacă instinctele îi spuneau să elibereze presiunea cu o expirație, își păstră prețiosul oxigen.

Lovi. Zgârie. Se luptă.

Pentru viață.

Ca să se poată întoarce la femeia pe care nu dorise să o părăsească prima oară și pe care nu avusese intenția să o părăsească nici de data asta.

Ca să demonstreze că era diferit de tatăl lui.

Ca să poată schimba viitorul falimentar care se temea că era scris pe piatra funerară a familiei sale.

În timp ce Lane căzu de pe pod, primul gând al lui Lizzie fu să se ducă după el. Aproape sări peste balustradă ca să se arunce în râu.

Dar se opri, căci nu putea să-l ajute așa. La naiba, probabil ar ateriza pe el tocmai când ieșea la suprafață ca să respire. Presupunând că o făcea... Dumnezeu...

Tremură. Telefonul. Telefonul, avea nevoie de...

Abia dacă auzi scârțâitul roților de lângă ea. Singurul motiv pentru care se uită la persoana care se opri se fu pentru că mobilul îi scăpă din mână și alunecă în acea direcție.

- A sărit? țipă omul. A sărit...

- A căzut.

Lizzie prinse mobilul înainte ca acesta să se lovească de asfalt.

- A căzut!

- Fratele meu e polițist...

- Urgențe...

Amândoi formară numărul în același timp, iar Lizzie se răsuci, se ridică pe vârfuri și se uită peste balustradă, în jos. Nu vedea nimic din cauza luminilor din jurul ei și a lacrimilor. Inima îi bătea cu putere și avea o senzație vagă cum că mâinile și picioarele îi furnicau. Corpul ei era fierbinte, ca și cum ar fi fost în toiul lui iulie, și simți că transpira abundant.

Sună de trei ori. Dacă nu răspundea nimeni?

Când se întoarse, ea și bărbatul care venise în grabă din mașină se uitară unul la altul, iar Lizzie avu strania senzație că avea să își amintească de acel moment pentru tot restul vieții. Poate și el avea să o facă.

- Bună, zise ea. Sunt pe pod, podul șaiszeci și patru. Un bărbat a...

- Bună ziua, zise bărbatul. Da, avem un bărbat care a sărit...

- Nu a sărit, a căzut! A căzut...ce? Cui îi pasă de numele meu? Trimiteți pe cineva, nu la pod! Jos, în josul râului...

- ... de pe noul pod. Știu că ești în timpul serviciului... ești sub pod? Pot să chemi pe cineva...

- ... ca să îl ia! Nu, nu știu dacă a supraviețuit! Apoi Lizzie făcu o pauză. Cine era?

Chiar și în acel moment de criză, ezită să-i dea numele. Tot ce ținea de familia Bradford ajungea la știri, nu numai în Charlemont, ci în toată țara, iar săritura asta... la naiba, căzătura era ceva ce știa sigur că Lane nu ar fi vrut să apară la știri. Presupunând că supraviețuia...

La naiba, treaba asta era pe viață și pe moarte.

- Numele lui e Lane Bradford, e iubitul meu. Am ieșit pentru că...

În acel moment, se bâlbâi și se întoarse spre balustradă. Se rezemă de ea, rugându-se să îi vadă capul la suprafață. Dumnezeuule, nu putea vedea nimic!

Lizzie închise după ce își lăsă numele, numărul de telefon și alte informații solicitate. Între timp, bărbatul terminase și el apelul și vorbea cu ea, spunându-i că frațele lui, sau verișorul, sau Moș Crăciun urma să vină. Dar Lizzie nu auzea nimic. Singurul lucru pe care îl știa era că trebuia să se ducă după Lane, să...

Se concentrează pe camioneta ei rablagită.

Apoi se uită la mașina decapotabilă a lui Lane, un Turbo 911.

Lizzie urcă la volanul acesteia într-o fracțiune de secundă. Din fericire, bărbatul lăsase cheia în contact, iar motorul porni imediat. Era cu totul diferit să apese pe accelerația acestei mașini față de vechea ei Toyota; cauciucurile scârțâiră în timp ce mașina sport porni - pe contrasens.

Foarte bine. Polițiștii n-aveau decât s-o aresteze. Cel puțin, avea să-i ducă lângă apă. Un set de faruri care se îndreptau spre ea o făcură să tragă de volan spre dreapta, iar claxonul unei alte mașini sună a teroare în capul ei,

o distragere zgomotoasă a atenției care poate ar fi afectat-o dacă nu ar fi fost atât de concentrată să ajungă la Lane.

Lizzie o luă pe rampa de ieșire cu 130 de km/h și, ca printr-un miracol, nimeni nu o lua în sus ca să ajungă pe autostradă. Jos, luă o altă curbă ilegală și ajunse pe sensul corect, dar și mai multe legi fură încălcate când se urcă pe bordură, o luă pe o porțiune cu iarbă și ajunse pe o stradă cu două benzi care ducea spre malul râului.

Lizzie aduse Porsche-ul la aproape 160 km/h.

Apoi apăsă pe frână.

Unul dintre furnizorii de înghețată preferați din zonă se afla lângă țărm, într-o casă victoriană cu un trecut interesant, de unde, pe lângă înghețată, puteai obține și biciclete sau bărci pentru închiriere.

Mai degrabă abandonă mașina pe marginea drumului decât o parcă, strâmbă ca pălăria unui bețiv. Lăsă farurile aprinse și, îndreptându-se spre apă, sări un gard și o luă spre ponton. Acolo, găsi câteva bărci Boston Whalers, însă nici una nu avea cheile în contact, bineînțeles, și o barcă sărăcăcioasă, cu motor exterior, al cărei motor trebuia pornit manual.

Din fericire, aceasta nu fusese legată de stâlp.

Lizzie sări în ea și porni motorul din două mișcări. Apoi se îndreptă spre râu, cutia de metal lovindu-se de valuri și udând-o. În lipsa luminii artificiale, abia de putea vedea, iar ultimul lucru pe care îl voia era să dea peste el cu barca.

Înaintase doar vreo sută de metri în râu, care părea să fie de mărimea unui ocean, când văzu cel mai miraculos lucru posibil la orizont.

Un miracol.

Era un miracol.

capitolul 3

Râul Ohio era mult mai rece decât și-ar fi imaginat Lane vreodată. Iar țărmul – mult mai departe, ca și cum

ar fi traversat Canalul Mânecii. Iar corpul lui era mai greu, ca și cum ar fi avut blocuri de ciment legate de picioare. Iar plămânii nu-i funcționau bine.

Curentul îl trăgea repede, iar asta era o veste bună doar dacă ar fi vrut să cadă în cascadă, ca tatăl lui. Ghinionul lui era că apele agitate îl trăgeau spre centrul canalului, departe de pământ, iar el trebuia să se lupte cu ele dacă voia să ajungă la...

Când o lumină puternică îl lovi din spate, se gândi pentru o fracțiune de secundă că rugăciunile mamei lui deveniseră realitate și că Iisusul ei venea să-l ducă la poarta raiului.

- L-am găsit! L-am găsit!

Vocea părea prea comună ca să fie ceva biblic, iar accentul sudist era un indiciu că cel care vorbea era probabil un muritor, nu Dumnezeu.

Lane scuipe apa din gură, se lăsă pe spate și își puse un braț peste ochi, deoarece lumina îl orbea.

- Trăiește!

Barca aceea care ajunsese lângă el era lungă și cu cabină. Motoarele se opriră, în timp ce barca se îndreptă spre el.

Fu tras la bord cu ajutorul unei plase, apoi se ridică singur pe platformă. Căzând pe spate, se uită în sus, la noapte. Nu putea vedea stelele. Lumina orașului era prea puternică.

Fața unui bărbat apăru în raza lui vizuală. Avea o barbă gri. Părul zbârlit.

- Te-am văzut sărind. Bine că ne îndreptăm spre...

- Se apropie cineva din dreapta.

Fără să se uite, Lane știu cine era. Pur și simplu, știa. În timp ce lumina se îndreptă în acea direcție, o văzu pe Lizzie într-o barcă, apropiindu-se de ei. Ambarcațiunea fragilă de metal se lovea de apă, iar corpul ei puternic era ghemuit pe motorul exterior, zgomotul ascuțit al micului motor suprasolicitat fiind fundalul perfect pentru panica de pe fața ei.

- Lane!

- Lizzie! Sunt bine. Am supraviețuit!

Tânăra opri ca o expertă barca, și deși avea hainele ude și îi era frig, Lane se îndreptă spre ea. Sau poate ea se îndreptă spre el. Probabil amândoi făcură asta.

Se ținură strâns în brațe. Apoi ea se trase înapoi și îl lovi atât de tare în braț, că aproape îl împinse din nou în râu.

- Au!

- Ce naiba făceai acolo?

- Nu...

- Ai înnebunit?

- Dar nu...

- Aproape te-ai sinucis!

- Lizzie, eu...

- Sunt atât de supărată pe tine acum!

Barca de pescuit se legăna, în timp ce ei stăteau în picioare. Lane era conștient că trei pescari se holbau la ei de pe barca mare.

- Îmi vine să-ți dau una.

- Dacă asta te-ar face să te simți mai bine...

- Nu o s-o faci! zise Lizzie. Nimic nu o să... Credeam că ai murit!

Când Lizzie începu să plângă, bărbatul blestemă.

- Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău...

Lane o luă din nou în brațe și o țină strâns, în timp ce o mângâia pe spate și șoptea lucruri pe care nu avea să și le amintească, deși momentul în sine era de neuitat.

- Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău...

Tipic pentru Lizzie, nu trecu mult, că își reveni și îl privi.

- Chiar vreau să îți trag una.

Lane își frecă maxilarul.

- Și aș merita asta din plin.

- Sunteți bine? întrebă unul dintre bărbați, în timp ce aruncă spre ei un prosop uzat care mirosea a momeală. Are nevoie vreunul din voi să sunăm la Urgențe?

- Am sunat deja, răspunse Lizzie.

Tocmai apăruseră lumini roșii și albastre pe pod, și altele care coborau spre țărmul din partea spre Indiana.

„Grozav“, se gândi el în timp ce se înfășură în prosop.
„Al naibii de grozav.“

- O să fim bine. Lane întinse mâna. Mulțumesc.

Bărbatul cu barba cenușie dădu mâna cu el.

- Mă bucur că nimeni nu e rănit. Oamenii sar des de acolo. Chiar săptămâna trecută a sărit un bărbat și s-a sinucis. L-au găsit în jos, la debarcader.

„Da, era tata“, gândi Lane.

- Serios? Nu a apărut nimic în presă.

- Era debarcaderul vărului meu. Cred că bărbatul era cineva important. Nimeni nu vorbește despre el.

- Păcat. Pentru familia bărbatului, oricine ar fi.

- Mulțumesc, le spuse Lizzie bărbaților. Vă mulțumesc din suflet că l-ați scos din apă.

Chiar în acel moment avea loc o conversație, însă Lane nu era atent. Reținu doar că ei insistară ca el să păstreze prosopul, iar Lane le mulțumi pentru asta. Apoi se așază pe banca din mijloc a bărcii lui Lizzie și se ghemui, ca să păstreze căldura corpului. Între timp, Lizzie porni din nou motorul, cu câteva mișcări puternice, apoi se îndepărtară de vasul mare, mirosul dulce de benzină umplând aerul și ducându-l cu gândul la verile copilăriei. În timp ce se întorceau, bărbatul se uită în urmă, la vas.

Apoi râse.

- Ce e? întrebă ea.

- Numele vasului. Arată spre litere. Incredibil.

Scria *Aurora*, cu litere aurii.

Cumva, chiar dacă nu era în apropiere, mama lui îl proteja, îl salva, îl sprijinea.

- Ce ciudat, zise Lizzie, în timp ce îndreptă barca spre țărm.

De fiecare dată când Lane clipea, vedea abisul de dedesubt și reținea momentul când căzuse în gol. Era ciudat să-și dea seama că, deși se afla într-o barcă și se îndrepta spre țărm, iar alături o avea pe femeia pe care

o iubea, simțea că se întorsese în țara nimănui, unde toată siguranța dispăruse. Nu mai rămăsese decât aerul nepăsător dintre el și un impact puternic ce urma să-i aducă sfârșitul.

Lane se concentrează asupra lui Lizzie și cercetă trăsăturile puternice ale feței ei și privirea tăioasă. Felul în care părul îi flutura în briză, faptul că nu-i pasase că el o udase când se îmbrățișaseră.

- Te iubesc, zise el.

- Ce?

Lane pur și simplu clătină din cap și își zâmbi. Numele mamei lui pe un vas... femeia lui la volan...

- Ai furat barca? întrebă el mai tare.

- Da, strigă ea. Nu mi-a pasat de ce era nevoie ca să ajung la tine.

Când ajunseră la docuri, tânăra manevră barca exact ca o profesionistă, împingând cârma motorului în direcția opusă locului unde voia să meargă, apoi dând cu spatele atât de abil, că, în ciuda curentului, barca de metal se încadră perfect.

Lane ancoră babordul cu o frânghie, Lizzie se ocupă de pupă, iar apoi el întinse mâna ca s-o ajute să pășească pe doc. Nu se duse la el imediat. În schimb, băgă mâna în jacheta largă. Scoase ceva și îl puse în capacul rezervorului.

În timp ce ea sări pe doc singură, el spuse:

- Ce e aia?

- O bancnotă de cinci dolari. Le-am folosit ceva benzină.

Pentru o clipă, Lane pur și simplu rămase încremenit în fața ei, chiar dacă frigul îi intrase în oase și erau intruși, iar el tocmai înotase în Ohio.

A, și mai erau și polițiști care opreau în fața lor.

Și senzația de cădere liberă la capătul căreia îl aștepta moartea.

Întinse mâna și o mângâie pe față, în lumina farurilor. Lizzie era tot ce nu era familia lui. Din atâtea puncte de vedere.

Era unul dintre numeroasele motive pentru care o iubea. Și era straniu, dar simțea nevoia să facă lucrurile permanente între ei.

- Ce e? șopti ea.

Lane începu să se lase într-un genunchi.

- Lizzie...

- Dumnezeuule, leșini? Tânăra îl ridică din nou și îl freacă pe brațe. Leșini! Haide, să mergem la o ambulanță...

- Țineți mâinile la vedere, se auzi un ordin. Acum!

Lane se uită la toate acele lumini și blestemă. Existau anumite momente și locuri potrivite s-o ceri în căsătorie pe femeia ta. Dar așa ud și murdar, cu poliția de la Charlemont Metro înconjurându-te și la două minute după un salt mortal în Ohio?

Nu, clar nu așa.

- Hei, știu cine e, zise unul dintre polițiști. E Lane Bradford....

- Taci, șopti cineva.

- A apărut un articol despre el...

- Hicks, taci!

După ce Hicks tăcu, Lane ridică ambele brațe și se uită spre lumini. Nu vedea nimic. Era o metaforă destul de potrivită.

- Pot să mă aresteze pentru că am luat barca aia? șopti Lizzie în timp ce ridică mâinile.

- O să mă ocup de asta, zise Lane încet. Nu-ți face griji.

La naiba!

capitolul 4

Easterly, proprietatea familiei Bradford

- Te urăsc!

Cea mai tânără din cele trei Virginia Elizabeth în viață din familia Bradford se repezi după o veioză - Gin Baldwine, care în scurt timp avea să devină Pford -, dar

nu reuși. Probabil era mai bine așa. Obiectul era făcut dintr-o vază Imari care îi plăcuse mereu, iar abajurul de mătase era lucrat manual și avea inițialele ei cusute cu fir de aur.

Ar fi fost păcat să distrugă o asemenea frumusețe, iar Dumnezeu îi era martor că, după ce ar fi terminat cu ea, n-ar mai fi rămas decât cioburi.

Ce o oprise fu mâna logodnicului ei, care se înfipse în părul ei, prinzând-o și făcând-o să se dezechilibreze. După un scurt moment de imponderabilitate, care fu oarecum distractiv, simți o lovitură care o înțepă între umeri, o făcu să scrâșnească din dinți și îi reaminti că coccisul era, de fapt, o parte inutilă a corpului ei.

Durerea ce rezultă acolo jos îi reaminti și de tatăl ei, care o bătea când era micuță cu una dintre curelele lui din piele de aligator.

Bineînțeles că refuzase să învețe ceva din acele bătăi sau să-și schimbe comportamentul în vreun fel. Doar ca să-i demonstreze că nu îi controla el viața.

Și, da, lucrurile merseseră atât de bine de atunci!

Fața subțire și ascuțită a lui Richard Pford ajunse deasupra capului ei.

- Urăște-mă cât vrei, dar nu o să mă mai faci de râs vreodată. Ne-am înțeles?

Încă o trăgea de păr, forțându-i gâtul și spinarea să țină contră, astfel riscând să fie decapitată.

- Ce fac sau nu fac nu o să schimbe părerea nimănui despre tine. Nimic n-a făcut-o vreodată.

În timp ce îl privea furioasă, îi și zâmbea. În spatele ochilor lui de șobolan, bărbatul se dusesse în trecut, stima de sine scăzută trecând în revistă toate insultele care îi fuseseră aruncate când ei doi fuseseră colegi la Charlemont Country Day. Gin fusese printre primii elevi care trecuseră dincolo de acele uși, și era clar o fată răutăcioasă, care ieșea cu jucători de fotbal. Richard fusese un copil sfrijit, cu coșuri, cu atitudinea enervantă că i se cuveneau lucruri și o voce ca a lui Donald Duck. Nici măcar extraordinara avere a familiei sale nu îl putea

salva social și nici nu-i putea găsi pe cineva cu care să se culce.

Jargonul anilor '90 îi adusese diverse apelative: ratat, nemernic, idiot.

Richard reveni în prezent.

- Mă aștept ca soția mea să rămână acasă când am un angajament de afaceri la care nu e bine-venită. O trase de păr. Nu mă aștept ca ea să fie într-un avion spre Chicago...

- Trăiești în casa mea...

Richard o trase din nou, ca și cum ar fi dresat un câine cu un lanț.

- Mai ales când i-am spus că nu are voie să folosească nici unul dintre avioanele mele.

- Dar, dacă aș fi luat unul al familiei Bradford, cum ai fi aflat despre asta?

Expresia confuză de pe fața lui merită tot ce se întâmpla și ce urmă.

Gin se eliberă și se ridică. Rochia ei Gucci era răvășită, iar tânăra se gândi dacă să o lase așa sau s-o aranjeze.

Se hotărî s-o lase așa.

- Petrecerea a fost divină, zise ea. Și piloții la fel. Știi ce bărbați să angajezi.

Când Richard țâșni spre ea și ridică mâna deasupra umărului, Gin râse.

- Ai grijă la față. Oi avea eu un specialist la machiaj, dar și corectoarele au limitele lor.

În mintea ei și în tot corpul, mania cânta ca un cor pe altarul nebuniei. Pentru o secundă, se gândi la mama ei, care stătea întinsă în pat, în cealaltă parte a holului, neputincioasă ca un vagabond dependent de droguri.

Când un Bradford devenea dependent de opiate, le obținea prin intermediul doctorului privat, și cearcefurile scumpe țineau loc de cartoanele vagabonzilor, iar asistentele private erau în loc de un adăpost pentru nevoiași. „Medicamente” în loc de „droguri”.

Oricare ar fi fost vocabularul, era mai ușor decât să înfrunte realitatea.

- Ai nevoie de mine, şuiere el. Iar eu, când cumpăr ceva, mă aştept să funcţioneze fără probleme. Altfel, îl arunc.

- Oricine vrea să devină guvernator într-o zi ar trebui să ştie că violenţa domestică ar fi o problemă de PR groaznică.

- Ai fi surprinsă. Aminteşte-ţi că sunt republican.

Peste umărul lui Richard, oglinda ovală aflată deasupra uneia dintre comodele ei italiene în stil Ludovic al XV-lea, din secolul al XVIII-lea, îi oferea o imagine înrămată perfectă cu ei doi: ea cu rujul întins pe faţă, ca sângele, rochia ei albastră ridicată până la coapse, părul brunet revărsat în valuri haotice, ca o aură a curvei care ea. El, în halatul lui de noapte de modă veche, părul în stilul purtat de cei de pe Wall Street în anii '80, corpul lui tensionat ca un fir ce stă să se rupă. Şi în jurul lor? Perdele de mătase, ca nişte rochii de bal, căzând ca nişte cascade în jurul ferestrelor, obiecte antice demne de un muzeu de artă decorativă, un pat mare ca o sală de recepţie, cu o cuvertură personalizată.

Ea şi Richard în ţinuta lor şi lipsa de respect pentru discursul politic erau nota greşită într-o sonată, lacrima prin centrul unui Vermeer, pana de cauciuc la un Phantom Drophead.

Cât îi plăcea lui Gin ruinaea. Când se vedea împreună cu Richard, amândoi tremurând, la limita nebuniei, simţea cum i se alină mâncărimea pe care se străduise să o domolească.

Amândoi aveau însă dreptate. Cu schimbarea abruptă a norocului financiar al familiei sale şi cu ambiţiile lui de guvernator, reprezentau uniunea unui parazit cu gazda sa, prinşi într-o relaţie precară, bazată pe slăbiciunea lui veche de decenii pentru cea mai populară debutantă din Charlemont şi faptul că, dintr-odată, pe neaşteptate, ea se trezise compromisă.

Existaseră însă şi căsătorii construite pe baze mult mai şubrede... ca iluzia iubirii, de exemplu, minciuna fidelităţii, otrăvitorul concept al „sortii”.

Dintr-odată, Gin se simţi obosită.

- Mă duc la culcare, anunță ea, în timp ce se întoarse spre baie. Conversația asta mă plictisește.

Când el o apucă de data asta, nu mai fu de păr.

- Nu am terminat cu tine.

Când o întoarse și o trase lângă el, Gin îi căscă în față.

- Grăbește-te, da? A, da chiar, nu știi să fii altfel decât rapid - e singurul lucru care îmi place când fac sex cu tine.

capitolul 5

Ferma lui Lizzie

Madisonville, Indiana

- Doar nu credeai că m-am dus acolo ca să sar, nu?

În timp ce bărbatul pe care Lizzie îl iubea îi vorbea din celălalt capăt al canapelei, tânăra încercă să se controleze... Când nu reuși asta, se mulțumi să mângâie pătura pe care și-o trăsese peste picioare. Mica ei sufragerie era în partea din față a fermei și avea o fereastră cu șase panouri, care dădea spre verandă, spre gazonul din față și spre aleea noroioasă. Decorul era rustic și confortabil, colecția ei de ustensile antice de fermă fiind atârnată pe pereți, pianul în cealaltă parte a camerei, covoarele împletite în culori primare fiind o pată de culoare pe podeaua de lemn.

În mod normal, sanctuarul ei o calma mereu. Însă, la acel răsărit, efectul nu mai era același.

Ce noapte! Durase cam două ore ca să spună poliției ce se întâmplase, să-și ceară scuze, să rezolve problema cu mașinile și să pornească spre casă.

Dacă nu ar fi fost prietenul lui Lane, ajutorul de șerif Mitchell Ramsey, încă ar fi fost pe malul râului, lângă magazinul cu înghețată. Sau poate la poliție. În cătușe. Fiind percheziționați.

Mitch Ramsey avea abilitatea de a rezolva situațiile dificile.

Așa că, acum, erau pe canapeaua ei. Lane făcuse duș și era în tricoul lui preferat, iar ea se schimbase într-o cămașă și colanți. Chiar dacă stătea mai în sud, tot simțea frigul până în oase. Iar acesta era și răspunsul la întrebarea lui Lane, nu?

- Lizzie? Credeai că o să sar?

- Bineînțeles că nu.

Dumnezeule, nu avea să uite niciodată imaginea cu el de cealaltă parte a balustradei, întorcându-se să o privească... mâna alunecându-i... apoi, el dispărând...

- Lizzie...

Ridică mâinile și încercă să nu ridice și vocea. Nu reuși.

- Dacă nu voiai să sari, atunci ce naiba făceai acolo? Te aplecaseși peste margine, Lane. Voiai să...

- Încercam să aflu cum e...

- Pentru că voiai să te sinucizi? întrebă ea.

- Nu, pentru că voiam să-l înțeleg.

Lizzie se încruntă.

- Pe cine? Pe tatăl tău? De parcă ar fi încercat să înțeleagă pe altcineva. Lane, serios acum, există și alte moduri prin care să faci față situației.

De exemplu, se putea duce la un psihiatru și să stea pe o canapea. Ceea ce ar diminua șansele unei căzături letale, în timp ce încerca să accepte ce se întâmplase.

Și, ca bonus, ea nu ar fi trebuit să-și facă griji că avea să fie nevoită să fure o barcă.

Se întrebă dacă bancnota de cinci dolari era în continuare prinsă de capacul rezervorului.

Lane întinse un braț, de parcă ar fi vrut să îl dezmoștească, și blestemă când cotul lui - sau poate umărul - trosni.

- Uite care e treaba, acum, că tata a murit, nu o să mai obțin niciodată răspunsuri. Sunt prins aici. Trebuie să curăț mizeria pe care a lăsat-o în urmă și sunt plin de ranchiună. Pur și simplu, nu înțeleg. Oricine poate

să spună că a fost un om mizerabil, și ăsta e adevărul, dar asta nu explică de ce și unde și ce a fost așa groaznic. Iar eu mă uitam toată noaptea la tavan, incapabil să dorm, și nu mai suportam. M-am dus la pod și m-am aplecat peste margine ca să stau unde stătuse și el... pentru că voiam să văd ce văzuse când fusese acolo. Am vrut să-mi fac o idee despre ceea ce simțise. Am vrut răspunsuri. Nu mai am unde să merg pentru ele și, nu, nu m-am dus acolo ca să mă sinucid. Jur pe sufletul domnișoarei Aurora.

După o clipă, Lizzie îl luă de mână.

- Îmi pare rău. Credeam că... ei bine, am văzut ce am făcut, și tu n-ai vorbit cu mine despre nimic din toate astea.

- Ce mai e de spus? Nu fac decât să mă învârt în cerc în capul meu, până când îmi vine să urlu. Nu am nici cea mai vagă idee ce fac.

- Dar cel puțin aș ști cum ești. Tăcerea este înfricoșătoare pentru mine. Mintea ta lucrează încontinuu? Ei bine, și a mea.

- Îmi pare rău. Lane clătină din cap. Dar o să lupt. Pentru familia mea. Pentru noi. Și, crede-mă, dacă aș fi vrut să mă sinucid, ultimul mod prin care aș fi ales să fac asta ar fi fost ca el. Nu vreau să am nimic în comun cu bărbatul ăla. Îmi rămâne ADN-ul, în privința asta nu am ce face. Dar nu o să încurajez alte paralele.

Lizzie inspiră adânc.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Dacă ar fi ceva ce ai putea face, ți-aș spune, te asigur. Dar totul ține de mine acum. Trebuie să găsesc banii lipsă, să plătesc Prospect Trust - și sper c-o să pot ține afacerea în picioare. Bourbonul Bradford există de peste două sute de ani, nu se poate termina totul acum. Pur și simplu, nu se poate.

Când Lane se întoarce ca să se uite pe fereastra cea mare, Lizzie îi studie fața. Era, așa cum ar fi zis bunica ei, un bărbat arătos. Chipeș într-un mod clasic, cu ochi albaștri, de culoarea cerului limpede de toamnă, și păr

închis la culoare, des între degetele ei, și un corp care atrăgea garantat toate privirile dintr-o cameră.

Dar pentru ea nu fusese dragoste la prima vedere. Departe de asta. Cel mai tânăr fiu al familiei Bradford, care nu făcuse niciodată nimic bine, avea multe hibe din punctul ei de vedere. Însă adevărul era că, în spatele disprețului ei, persistase o atracție vicioasă, pe care încercase s-o ignore. Apoi se cuplaseră... iar ea îndrăgostise de el în stilul clasicei comedii *Sabrina*.

Doar că, în cazul ei, era vorba despre o horticultoare cu un master în arhitectură peisagistică de la Cornell.

Dar apoi, Chantal apăruse în fața presei, patru săptămâni mai târziu, și anunțase că era logodită cu Lane, susținând că era însărcinată cu copilul lui. Pentru Lizzie, asta pusese capac, iar Lane se căsătorise cu acea femeie, doar ca să dispară în nord la scurt timp după.

Oribil. Fusese o perioadă absolut oribilă. După despărțire, Lizzie încercase să continue să lucreze la Easterly și să-și păstreze concentrarea. Dar toată lumea observase că, dintr-odată, Chantal nu mai era însărcinată.

Mai târziu, se aflase că aceasta nu „pierduse” copilul, ci „avusese grijă” de el la o clinică privată din Cincinnati.

Incredibil! Și slavă Domnului că Lane divorța de ea.

Slavă Domnului și că Lizzie văzuse lumina la momentul potrivit și își dăduse voie să aibă încredere în bărbat, nu în reputația lui. Apropo de ratări la limită.

- Soarele o să răsară, murmură Lane. E o nouă zi.

Mâna lui se plimbă pe piciorul ei gol, spre gleznă, zăbovind asupra pielii ei într-un mod de care ea nu era sigură că era conștient. Făcea asta des. O atingea absent, ca și cum, atunci când atenția lui se muta de la ea, corpul lui simțea nevoia să anuleze distanța mentală prin contact fizic.

- Dumnezeu, cât îmi place aici! Lane zâmbi în lumina aurie care desena umbre lungi pe gazon și peste câmpurile care tocmai fuseseră însămânțate. E așa liniște.

Era adevărat. Ferma ei, cu bucata de pământ și cu vecinii aflați la distanță, era la o lume întreagă distanță

de proprietatea familiei lui. Acolo, singurele perturbări erau plugurile din depărtare și mugetul ocazional al vacilor.

La Easterly nu era niciodată liniște, nici măcar când era liniște perfectă în camere. Cu atât mai puțin acum.

Datoria. Decesele. Haosul.

- Vreau doar să știu ce a simțit când a murit, zise Lane încet. Vreau să fi suferit.

Lizzie îl mângâie cu degetele de la picioare pe braț.

- Să nu te simți prost din cauza asta. Furia este ceva natural.

- Aurora mi-ar spune să mă rog pentru el. Să mă rog pentru sufletul lui.

- Asta pentru că mama ta e o sfântă.

- Ai dreptate.

Lizzie zâmbi când se gândi la femeia afro-americană care fusese mai mult mama lui Lane decât femeia care îl născuse. Slavă Domnului pentru prezența acesteia în viața lui. Erau atât de puține locuri sigure unde să te duci în acea casă istorică imensă în care fusese crescut, dar acea bucătărie, plină cu mâncare, atât pentru suflet, cât și franțuzească, fusese un sanctuar.

- Chiar am crezut că o să sari, zise ea.

Lane o privi direct.

- Am prea multe pentru care să trăiesc. Ne am pe noi.

- Și eu te iubesc, șopti ea.

Dumnezeule, părea mult mai bătrân decât în urmă cu o săptămână, când venise cu un avion privat din ascunzătoarea lui din Manhattan. Se întorsese la Easterly ca să se asigure că domnișoara Aurora era în regulă după ce leșinase. Stătuse acasă din cauza a tot ce se întâmplase într-o perioadă așa scurtă de timp, traiectoria familiei lui lovindu-se de un ghețar ascuns în curenții sortii și ai destinului. Învelișul aparent impenetrabil al istoriei de două sute de ani a familiei Bradford, al extraordinarei lor poziții sociale și financiare fiind străpuns de o schimbare a sortii, din care revenirea părea... imposibilă.

- Putem să plecăm. Lizzie își arcui din nou piciorul. Putem să vindem locul ăsta, să luăm banii și să ducem o viață foarte frumoasă, undeva departe de toate astea.

- Să nu crezi că nu m-am gândit și la opțiunea asta. Aș putea să joc poker ca să avem din ce trăi. Nu e elegant, dar am învățat că facturilor nu le pasă de unde vin banii cu care sunt plătite. Lane râse. Familia mea a trăit din veniturile aduse de alcool în toți anii ăștia, așa că cine sunt eu să judec?

Pentru o clipă, inima ei cântă în vreme ce Lizzie ce se gândi cum ar fi să trăiască amândoi la o altă fermă, într-un alt stat, având grijă de o bucată mică de pământ pe care să cultive porumb, morcovi, roșii și fasole verde. Și-ar petrece zilele lucrând pentru un orașel, având grijă de plantele lor urbane. Iar el ar deveni profesor la un liceu local și poate antrenor de baschet sau de fotbal. Sau poate ambele. Împreună, ar îmbătrâni și ar vedea cum pe fețele lor apar riduri de la răs și iubire și, da, ar avea și copii. Copii blonzi, cu părul drept, băieți care ar aduce acasă mormoloci și fete care s-ar cățăra în pomi. Ar fi examene pentru carnet de șofer, baluri de liceu și lacrimi când toată lumea ar pleca la colegiu, iar apoi bucurie în vacanțe când casa s-ar umple din nou de haos.

Iar când soarele ar apune în sfârșit asupra lor, ar fi o verandă cu două șezlonguri așezate unul lângă celălalt. Când unul din ei ar muri, celălalt l-ar urma la scurt timp. Chestii ca în romanele lui Nicholas Sparks.

Gata cu avioanele private. Gata cu bijuteriile și tablourile stră-stră-străbunicului nu știu cui. Gata cu Easterly, cu cei șaptezeci de angajați și cu hectarele de grădini ornamentale. Gata cu petrecerile și balurile, Rolls-Royce-urile și mașinile Porsche, cu oamenii eleganți și lipsiți de suflet, care zâmbeau, dar aveau ochii goi.

Gata cu Bradford Bourbon Company.

Deși produsul în sine nu fusese niciodată problema.

Poate Lane chiar ar lua numele ei de familie, pentru ca nimeni din viața lor să nu știe cine erau el și familia lui.

El ar fi ca ea, o persoană anonimă, care duce o viață modestă. Și, da, poate nu exista măreție în fan-tezia ei. Dar mereu avea să prefere mulțumirea simplă a mediocrității în schimbul grandorii goale a banilor mulți în fiecare zi a săptămânii. Și chiar de două ori duminica.

- Știi, nu-mi vine să cred că s-a sinucis, șopti Lane. Nu pare ceva ce ar face. Era mult prea arogant pentru asta. Și, la naiba, dacă William Baldwine avea de gând să se sinucidă, i s-ar fi potrivit mai degrabă să-și pună un pistol Alexander Hamilton în gură și să apese pe trăgaci. Dar să sară de pe un pod pe care-l considerase de prost gust? Într-o apă pe care nu i-ar fi dat-o nici măcar unei pisici de pe stradă? Nu are sens.

Lizzie inspiră adânc și îndrăzni să exprime ceva ce îi trecuse prin minte nu o dată:

- Vrei să spui... Crezi că e posibil să fi fost ucis?

capitolul 6

Grajdurile Red & Black, ținutul Ogden, Kentucky

Dulcele miros de fân.

Of, dulcele miros de fân și zgomotul de copite... și cimentul rece al culoarului care se afla între boxele cu uși de mahon.

În timp ce Edward Westfork Bradford Baldwine stătea în fața boxei armăsarului lui pursânge, tremura și se minună cum, chiar și în mai, piatra era așa rece. E adevărat că erau abia zorii zilei, dar temperatura ajungea afară la 21 de grade Celsius chiar și fără ajutorul soarelui. Ar fi crezut că bunăvoința ambientală a primăverii târzii ar fi fost mai generoasă în intențiile sale climatice.

Dar nu.

Din fericire, era beat.

Ridică o sticlă de... ce era? A, da, vodcă. Fu dezamăgit să simtă ceva așa ușor în mână. Mai rămăsese doar puțin, pe fund, în condițiile în care sticla fusese pe trei sferturi plină când șchiopătase spre locul în care era acum. Oare băuse totul? La naiba, restul proviziilor lui erau așa departe - cu toate că asta era ceva relativ. Casa îngrijitorului în care stătuse, la ferma de înmulțire a cailor pursânge de la grajdurile Red & Black, era la nici o sută de metri depărtare, dar ar fi putut la fel de bine să fie la kilometri întregi.

Se uită în jos, la picioare. Chiar și ascunse sub blugi, membrele reconstruite și nesigure pe care trebuia să meargă nu erau decât o pereche dureros de subțire de bețe neascultătoare, ghetele lui simple, mărimea 44, arătând ca niște pantofi de clown în comparație cu ele. Unde mai puneai și beția, și faptul că stătea acolo... de cât timp?

Singura lui șansă pentru mai multă vodcă era să se târască înainte, să își tragă partea de jos a corpului ca o roabă care căzuse într-o parte.

Nu totul la el era însă nefuncțional. În mod tragic, mintea lui rămăsese îndeajuns de ascuțită cât să arunce cu imagini în el, impactul construcțiilor mentale fiind ca niște mingi de paintball izbite în corpul lui fragil.

Îl văzu pe fratele lui Lane, stând în fața sa, spunându-i că tatăl lor era mort. Gin, frumoasa și nebuna lui soră, purta diamantul masiv al unui bărbat crud pe mâna ei elegantă. Frumoasa și nebuna lui mamă zăcea la pat drogată, neștiind ce se întâmpla.

Sutton a lui, care nu era, de fapt, a lui și nu avea să fie niciodată.

Astea erau imaginile care se tot repetau în mintea lui. Până la urmă, situația fusese puțin neclară înainte ca Edward să fie torturat și nerăscumpărat.

Poate asta era soluția pentru demonii lui interiori. Băutura nu ajungea destul de departe, dar două

săptămâni în junglă, timp în care fusese bătut, înfometat și amenințat cu moartea, temperaseră amintirile de dinainte. Și, ca bonus, erau slabe șanse să supraviețuiască unei a doua runde cu un astfel de tratament...

Zgomotul făcut de o pereche mică de ghetete care se îndrepta spre el îl făcu să-și dea ochii peste cap. Când se opri în fața lui, el nu se sinchisi să ridice privirea.

- Tu, din nou, zise el.

Ca răspuns la întâmpinarea lui veselă, vocea lui Shelby Landis era ca dintr-un desen animat pentru copii. Ca de obicei, intonația era mai degrabă de sergent de instrucție decât de Cenușăreasă.

- Hai să te duc de aici, acum.

- Hai să mă lași aici, pentru totdeauna, iar asta este un ordin.

Deasupra capului lui Edward, în spatele barelor de oțel care îl împiedicau pe armăsar să muște părți din anatomia umană, Nebekanzer scoase un sunet plângăcios, straniu de apropiat de un salut. În mod normal, enormul armăsar negru scotea niște sunetele criminale când era vorba despre oricine altcineva în afară de Edward.

Nici măcar proprietarul lui nu avea parte de un comportament preferențial.

- Putem să alegem calea grea sau calea și mai grea, zise Shelby.

- Îmi prezinți o mulțime de opțiuni. Cât de generos din partea ta.

Încăpățânatul din el voia să facă pe indisciplinatul, doar ca să afle ce însemna „calea mai grea”. Chiar așa slăbit cum era, majoritatea femeilor de înălțimea ei s-ar fi chinuit să îl sprijine, iar asta ar fi fost și mai distractiv. Însă Shelby avea un corp lucrat de orele întregi de muncă grea în preajma cailor pursânge.

Avea să câștige înfruntarea. Oricare ar fi fost.

Iar mândria lui era singurul lucru care îi rămăsese ca să-și justifice bărbăția.

Nu știa însă de ce i-ar mai fi păsat de asta.

Să se îndrepte era un exercițiu dificil. Puseuri brutale de durere îl străfulgerau, chiar și cu alcoolul care îi curgea prin vene. Era o rușine să geamă, mai ales în fața unui angajat, care se întâmpla să aibă un dispreț creștin față de blasfemie, nici un simț al limitelor și un tată mort căruia Edward îi datora prea multe.

Tocmai de asta trebuise să o angajeze pe Shelby când aceasta apăruse în fața casei, doar cu o camionetă supraîncălzită, o față onestă și o privire demnă.

Pierzându-și echilibrul, Edward ajunse pe jos, corpul lui căzând ca o masă pliantă. Se lovise la una din glezne.

Shelby îl prinse însă înainte să se lovească la cap, brațele ei puternice trăgându-l aproape de ea.

- Haide!

Voia să se lupte cu ea, pentru că nu se suporta și își ura condiția. Nu era el ăsta. Acest invalid, acest bețiv, acest neadaptat nemulțumit. În vechea lui viață, înainte ca propriul lui tată să pună să fie răpit, apoi să refuze plătească recompensa, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Poate doar ar fi avut un armăsar neascultător.

- Nu cred c-ar trebui să mergi.

În timp ce Shelby vorbea, Edward se încruntă. Își întinse piciorul „bun”, deoarece genunchiului nu îi plăcea să se îndoaie, apoi se rezemă de ea, ca să-i susțină greutatea, căci glezna accidentată nu o putea face.

- Bineînțeles că nu ar trebui s-o fac. M-ai văzut gol. Știi cât de rău arăt.

În definitiv, îl surprinsese în baie, când ignorase ușa închisă, așteptându-se să-l găsească mort și plutind în cadă.

- Îmi fac griji pentru glezna ta.

Bărbatul scrâșni din dinți.

- Buna samariteană.

- Sun la doctor.

- Ba nu.

Când ajunseră în lumina soarelui, Edward clipi, dar nu pentru că era mahmur. Trebuia să fii treaz pentru

asta. Și, în comparație cu răcoarea din grajduri, aerul auriu al dimineții lăsa senzația de cașmir pe pielea lui. Și priveleştea. Ce priveleşte! De jur împrejur, erau câmpuri verzi, cu garduri înalte de lemn și arțari singuratici. Totul era un balsam pentru suflet, o promisiune pentru armăsarii care aveau să rătăcească pe aici și să străbată pajiștile, în timp ce duceau mai departe viitoare generații ale campionilor la derby.

Chiar și câștigători ai Triplei Coroane.

Puteai avea încredere în pământ și în bogățiile lui, se gândi Edward. Te puteai baza pe copaci, ca să ofere umbră în timpul verii, și pe fulgere, ca să-ți dea ploaie. Iar pâraiele se umflau în timpul primăverii, și toamna secau, dar un om putea să le prezică sezoanele. La naiba, chiar și furia tornadelor și a furtunilor de zăpadă avea ritmuri care nu erau niciodată personale și nici lipsite de scrupule.

Orice furie venită din ceruri nu era direcționată asupra unei anumite persoane. Deși aceasta se putea simți ca o țintă, lucrurile nu stăteau niciodată așa.

Același lucru era adevărat și pentru cai și câini, pisici și ratori, chiar și pentru oposumii urâți și șerpilor care își mâncau puii. Sigur, armăsarul lui, Neb, era un nemernic răutăcios, dar un animal niciodată nu se prefăcea a fi ceva ce nu era. Nu îți zâmbea în față doar ca apoi să te înjunghie pe la spate.

Oamenii erau mult mai periculoși decât așa-zilele animale „imprevizibile” și evenimentele create de Dumnezeu.

Și, da, lucrul acesta îl făcea acru.

Pe de altă parte, majoritatea lucrurilor îl făceau acru zilele astea.

Când el și Shelby ajunseră în căsuța îngrijitorului, frământările lui interne fură temperate de durere, care ieșise la suprafață dincolo de beție, ca și cum suprasolicitară sistemului său nervos forțase atâtea impulsuri electrice spre creier, că sinapsele nu avuseseră de ales și îi temperaseră pesimismul.

Ușa veche scârțâi când Shelby o deschise spre interiorul cu o singură cameră învăluit în întuneric. Draperiile grele de lână erau trase, singura lumină fiind în bucătărie, de la o lampă care semăna cu casca unui miner, ce nu reușea să acopere toată zona. Mobila era sărăcăcioasă, veche și ieftină, opusul obiectelor prețioase cu care crescuse la Easterly. Deși se gândi că rafturile din argint bun pe care erau strânse trofee avea cât de cât clasă.

Scăpă de cârjă și șchiopătă spre fotoliul lui. Își lăsă capul pe spate și respiră pe gură, în timp ce încerca să nu-și umfle coastele mai mult decât era cazul.

Simți că cineva îl trase de piciorul drept și se uită în jos.

- Ce faci?

Capul blond al lui Shelby era îndreptat spre gheata lui, mâinile ei muncite mișcându-se mult mai repede cu acele șireturi decât ale lui.

- Scot asta, ca să văd cât de rău arată glezna ta.

Edward deschise gura, având o remarcă sarcastică pe vârful limbii. Dar Dumnezeu îi opri obrăznicia cu un tipăt când gheata ieși.

- La naiba!

- Cred că e ruptă!

Se ținu strâns de brațul fotoliului, în vreme ce inima sărea coarda peste coastele lui. Iar când totul trecu, se încovoie.

- O sa-mi aduc camioneta...

- Nu! mârâi printre dinții încleștați. Nu o să faci așa ceva.

În timp ce Shelby îl privi de jos, bărbatul se gândi cât de rar se întâmpla ca ea să îi susțină privirea. Mereu era dispusă să riposteze la comentariile lui, dar rareori privirea ei era aproape de a lui.

Ochii ei erau... extraordinari. Împrejmuiți de gene dese, groase, naturale, aveau frânturi din lumina răsăritului în albastrul lor precum cerul.

- Dacă nu vrei să mergi la spital, zi-mi cum îl cheamă pe doctorul tău privat. Și nu te preface că nu ai unul, doar ești un Bradford.

- Nu mai sunt, scumpo.

Ea tresări la auzul replicii, ca și cum ar fi recunoscut că nu era genul de femeie care să fie strigată astfel, mai ales nu de către cineva ca el. Iar lui îi era rușine să recunoască asta, dar voia s-o rănească, deși nu avea vreun motiv.

Ba nu, de fapt, partea cu lipsa unui motiv nu era adevărată.

Shelby avea abilitatea iritantă de a-l surprinde în momente vulnerabile, iar partea lui defensivă o ura pentru asta.

- Cât timp ai avut grijă de tatăl tău? întrebă el.

- Toată viața.

Jeb Landis fusese un bețiv groaznic, pasionat de jocuri de noroc, afemeiat... Se pricepuse însă la cai. Și îl învățase pe Edward tot ce știa, într-o perioadă în care băiatul nici nu se gândea să intre în afacerea curselor de cai, ci lua asta drept un hobby de om bogat - și clar nu se gândise niciodată că avea să o angajeze pe fiica acelui bărbat.

La naiba, nici măcar nu știuse că Jeb avea un copil.

Dintr-un motiv anume, se întrebă câte replici sarcastice suportase Shelby de-a lungul anilor, obstacolele apte să epuizeze egoul puse de părintele ei ticălos pregătind-o bine pentru faptul că ea urma să ajungă să aibă grijă de exact genul de bărbat care devenise Edward.

Ca și cum Jeb ar fi fost hotărât ca acea cruzime a lui să-i supraviețuiască.

Edward se îndreptă. Întinse o mână tremurândă și atinse fața lui Shelby. Se așteptase ca pielea ei să fie aspră, însă nu era.

Când ea se îndepărtă, el se concentrează pe buzele ei.

- Vreau să te sărut.

Înapoi la ferma lui Lizzie, Lane se uita la soarele care răsărea, în timp ce cuvintele ei atârnavă în aerul tăcut dintre ei.

„Crezi că e posibil să fi fost ucis?”

O întrebare la care îi era greu să răspundă, mai ales când Lane se simțea înșelat fiindcă nu fusese el cel care îl ucisese. Era o pastilă greu de înghițit, mai ales în timp ce o nouă zi cuprindea peisajul plat din Indiana.

În fața unei asemenea frumuseți splendide, gândurile lui întunecate păreau ca înjurături spuse în fața altarului.

- Ei bine? continuă ea. Crezi?

- Nu știu. Sigur, există mai mulți oameni care să aibă motiv. Cu majoritatea sunt înrudit. Lane se încruntă când se gândi la ceva ce îi spusese șeriful Ramsey la râu. Știi, camerele de supraveghere de pe pod nu au fost pornite încă.

- Ce?

Lane făcu semn în aer.

- Sunt camere montate de-a lungul podului, iar în noaptea aia trebuiau să înregistreze. Dar, când poliția a verificat imaginile, s-a dovedit că respectivele camere nu fuseseră pornite.

- Deci nimeni nu știe cu exactitate ce s-a întâmplat?

- Presupun că nu. Dar autoritățile cred că, dacă a sărit, probabil a făcut-o de aici. E prea complicat pentru cineva să sară în gol de pe celălalt pod. Exact asta spunea și Mitch că trebuie să repare și pe Big Five. Lane clătină din cap. Dar o crimă? Nu, cred că a sărit. Cred că s-a sinucis. Datoria, deturnarea de fonduri, totul iese la iveală acum, iar tata știa că venise vremea. Cum naiba ar mai fi putut să-și țină capul sus în orașul ăsta? Sau oriunde altundeva?

- Știi când vor elibera cadavrul?

- Ramsey mi-a spus că după ce vor termina autopsia, deci ar trebui să se întâmple curând. Se concentrează din nou asupra ei. De fapt, există ceva cu ce m-ai putea ajuta.

- Ce anume? Fac orice.

- E vorba despre orele de comemorare pentru tata. După ce vor fi eliberate rămășițele, va trebui să primim oameni la Easterly, și vreau să... adică... vreau ca totul să fie așa cum trebuie.

Lizzie îl strânse de mână.

- O să mă asigur că totul e organizat cum trebuie, bineînțeles.

- Mulțumesc. Se aplecă și o sărută pe încheietură. Știi, e amuzant... Nu-mi pasă de onorarea amintirii lui. Nu e pentru tata, ci pentru numele familiei Bradford. Și, da, e o dovadă de superficialitate, dar simt că nu vreau ca lucrurile să se schimbe cât sunt eu lider, știi ce vreau să spun? Oamenii care vor veni se vor uita după semne de scandal și slăbiciune, și să fiu al naibii dacă o să le dau așa ceva. Îmi fac griji și că mama va vrea să vină la moșie pentru așa ceva.

Da, era adevărat că „tânăra” Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, care acum avea peste șaiszeci de ani, nu se mai dăduse jos din pat decât ca să-și îngrijească părul, dar existau niște standarde pe care chiar și un dependent ca ea le recunoștea, iar acesta era unul dintre ele. Iar oamenii începuseră deja să sune acasă și să întrebe ce aranjamente fuseseră făcute. Nu că asta ar fi avut legătură cu tatăl lui. Elita din Charlemont era la fel de competitivă ca un campionat de fotbal, iar un eveniment similar unei comemorări la casa familiei Bradford era finala.

Toată lumea voia un loc bun.

Totul era atât de fals. Deși știuse asta mereu, începuse să-i pese de toată această superficialitate abia după ce Lizzie intrase în viața lui.

- O să-ți promit ceva, șopti el. După ce terminăm cu asta, după ce rezolv totul, noi doi o să plecăm. Dar trebuie să stau să curăț mizeria asta. Să îndrept greșelile tatălui meu; asta e singurul mod prin care o să-mi câștig libertatea și o să-ți câștig dragostea.

- Deja ai asta.

- Vino aici!

Lane o trase în poala lui, găsimdu-i gura în lumina dimineții. O dezbracă rapid, apoi ea îl încălecă, iar Lane își trase pantalonii în jos.

- O, Lizzie a mea, șopti el.

Sânii ei erau plini în mâinile lui, iar ea gemu când el i-i mângâie. Lizzie era mereu o revelație, mereu nouă pentru el... fiecare sărut, fiecare atingere fiind ca și cum s-ar fi întors acasă și s-ar dus pe Lună în același timp.

Perfecțiune.

Când ea se ridică pe genunchi, el se mută în poziție, iar apoi erau împreunați, ea mișcându-se deasupra lui, el ținând-o aproape. Ea îl acapără cu totul, cu o coordonare perfectă, și își închise ochii, ca și când nu ar fi vrut să-i distragă ceva atenția de la ce simțea.

El rămase cu ochii deschiși.

Ce frumoasă era! Felul în care își arcuia spatele, modul în care capul îi cădea pe spate, în care i se ridicau sânii, felul în care lumina dimineții îi îmbăia goliciunea magnifică și părul blond.

Avea să își amintească acel moment, își spuse. Acea clipă, senzația de a fi la un pas de înec, panica... acel moment minunat și însuflețit, cu persoana pe care o iubea, când amândoi erau vii și împreună, și singuri, sechestrați într-o intimitate pe care nimeni nu o putea atinge și pe care nimeni nu le-o putea lua. Avea să-și amintească acea clipă, împreună cu tot ce se mai întâmplase în acea seară.

Da, gândi el. Trebuia să-și recapete puterea, speranța și inima, cu momente și amintiri precum aceasta cu Lizzie.

Avea lupte de dus și întrebări despre propriile merite și griji legate de ce urma. Dar Lizzie îi dădea puterea să fie luptătorul care voia și avea nevoie să fie.

„Uită de bani“, se gândi el.

Tot ce avea nevoie în viață era chiar acolo, în brațele lui.

- Te iubesc, șopti el. Te iubesc...

capitolul 7

Edward fu surprins când Shelby nu sări în picioare să țâșnească pe ușă. Până la urmă, toate femeile bune creștine cărora li se spunea că angajatorul lor voia să le sărute se simțeau ofensate. Dar, cu cât ea stătea mai mult unde era, privindu-l cu gheata lui în mână, cu atât mai intimidat se simțea el.

„Nu așa trebuia să meargă“, își spuse el. Se bazase pe faptul că ea avea să se îndepărteze de el, să îl lase singur, să uite de afurisitul de doctor.

- Uneori, pământul trebuie să accepte furtuna, șopti Shelby.

- Ce?

Tânăra clătină din cap în timp ce se ridică spre fața lui.

- Nu contează.

Și avea dreptate. Nimic nu mai conta, deoarece ea fu cea care îl sărută, cu buzele ei moi și timide, ca și cum nu ar fi știut nimic despre seducție.

Asta nu era o problemă pentru el.

Edward preluă controlul de acolo și se trezi mai atent cu ea decât fusese cu o femeie de... ei bine, vreodată. O atinse ușor pe piept, trăgând-o înspre el. Pe sub cămașă, corpul lui Shelby era la fel de dur ca al lui, dar din motive diferite. Era bine lucrată de la toată munca fizică, șlefuită de sănătatea și eforturile ei, de lucrul cu animale care cântăreau cu peste patru sute de kilograme mai mult decât ea și necesitau galoane întregi de mâncare, roabe de rumeguș și kilometri de plimbări de la grajd la grajd, de la pășune la pășune.

Shelby nu purta sutien.

Edward descoperi asta când îi dădu cămașa jos. Nu purta nici tricou. Iar sânii ei erau perfecți și fermi, la fel ca restul corpului ei. Faptul că sfârcurile ei erau roz fu o surpriză...

Atunci, se opri.

Chiar dacă o lăcomie delicioasă îl copleşe, ceva mult mai important i se trezi în minte.

- Ești virgină? întrebă el.

- Nu.

- Cred că minți.

- Nu există decât un mod de a afla.

O ezitare stranie și nefamiliară îl îngheță, și Edward se uită în altă parte, nu pentru că nu îi plăcea ce vedea, ci tocmai pentru că îi plăcea. Tot ce ținea de modestia și de ciudățenia ei îl făcea să vrea să sară pe ea, să o facă a lui, cum făcea un bărbat când găsea ceva ce nu mai găsisese nimeni.

Și faptul că ea nu se dădea la o parte îi spunea că l-ar fi lăsat să facă asta - și nu numai.

Când își mută privirea, se gândi o clipă la asta, într-un mod caracteristic omului care fusese, nu celui care devenise. Atunci, văzu banii.

O mie de dolari.

Zece bancnote de o sută de dolari, pe dulapul de lângă ușă.

Lăsase banii acolo vinerea trecută, pentru una dintre prostituatele pe care o plătea în mod regulat ca să fie cu el. O femeie chiar apăruse în acea noapte, doar că, în loc să se poarte și să se îmbrace ca femeia după care tânjea el, fusese chiar acea femeie.

Sutton a lui.

Făcură sex, dar numai pentru că el presupuse că își făcuse în sfârșit apariția dublura perfectă a lui Sutton Smythe. Primul indiciu că ceva nu era în regulă? După ce terminaseră, femeia lăsase banii unde erau. Al doilea? În dimineața următoare, găsisse o geantă pe podea, lângă scaun. Când o deschisese, găsisse înăuntru permisul auto al lui Sutton.

Uneori, nu era sigur dacă totul chiar se întâmplase sau fusese doar un vis. Cu toate că tensiunea când îi dusesse geanta în seara următoare fusese nucleară. Deci, da, probabil chiar se întâmplase.

Și, da, știa exact de ce făcuse sex cu ea. Sutton era o femeie de afaceri elegantă, demnă și genială, de care fusese îndrăgostit ani întregi. De ce îl lăsase ea să o atingă, să o sărute, să termine în ea?

Da, tânăra îi spusese că avea impresia că era îndrăgostită de el. Dar cum putea fi adevărat?

Edward se concentrează din nou asupra fiicei lui Jeb. Îi luă cămașa și îi acoperi goliciunea.

- Fără doctor, zise el. Nu am nevoie de unul.

- Ba da, ai.

Fu tulburător modul în care ea se ridică, perfect calmă, și se îndreaptă spre telefon, de parcă nu se întâmplase nimic. Și, când ridică receptorul de la telefonul de modă veche, Edward se încruntă și îi urî pragmatismul.

- Moe mi-a lăsat numărul, explică ea și începu să facă cercuri cu degetul arătător. Doctorul Qalbi, nu?

- Pentru numele lui Dumnezeu, dacă știai deja toate astea, de ce m-ai mai bătut la cap în legătură cu asta?

- Îți dădeam șansa să fii rezonabil. Ar fi trebuit să știu că nu aveai cum.

- A dracului treabă!

Se întoarse spre el și ridică receptorul la ureche.

- Ți-am spus. Nu vorbi urât în preajma mea - și fără înjurături. Și, da, știu că nu o să fii niciodată îndrăgostit de mine. Mereu o să fie vorba despre ea.

- Ce naiba vrei să spui?

- Îi spui numele în somn. Care e? Sut... Sutter?

Edward își lăsa capul pe spate și închise ochii, frustrat. Poate totul era doar un vis. Da, poate pur și simplu leșinase lângă grajdul lui Neb și totul era numai creația băuturii care îi alerga prin vene.

Nu putea decât să spera asta.

- Domnișoara Smythe? Mai vrei cafea?

Sutton tresări și îi zâmbi femeii mai în vârstă îmbrăcate în uniformă, care avea cafetiera în mână. Ellyn Isaacs lucrase pe proprietatea familiei de când își amintea

Sutton, aerul ei de bunică ducând-o mereu cu gândul la Hannah Gruen, a lui Nancy Drew.

- Nu, mulțumesc, doamnă Isaacs. E timpul să plec, deși nu vreau.

- Mașina te așteaptă.

Sutton își tamponă buzele cu un șervet cu monogramă și se ridică.

- Mă duc să-mi iau rămas-bun de la tata.

Doamna Isaacs zâmbi și aranjă șorțul alb apretat care atârna peste rochia ei gri.

- Tatăl tău este în birou. O să-l anunț pe Don că o să cobori.

- Mulțumesc.

Sufrageria familiei era o încăpere fermecătoare, plină cu geamuri, aflată între bucătăria principală și sufrageria formală. Scăldată în lumină, mai ales dimineața, dădea spre zidurile acoperite de iederă și tufișurile de trandafiri din grădina ornamentală. Fusesse una dintre camerele preferate ale mamei ei. Când aceasta trăia, Sutton și fratele ei luau mereu micul dejun acolo, înainte să plece la școală. Toată familia vorbea și împărtășea lucruri. După ce mama ei murise și Winn plecase la universitate, ea rămăsese doar cu tatăl ei.

Iar când ea plecase la Harvard, rămăsese numai tatăl ei, moment în care doamna Isaacs începuse să-l servească dimineața în birou.

Era un obicei la care nu renunțase nici după ce Sutton se întorsese de la Universitatea din Chicago și începuse să lucreze pentru Sutton Distillery Corporation.

Când își împături șervetul și îl așeză lângă bucata ei de grepfrut, farfuria cu firimituri de briose și suportul de ou, Sutton se întrebă de ce insista să stea acolo singură în fiecare dimineață.

Poate din cauza legăturii cu trecutul. Poate era o fan-tezie legate de viitor.

Casa masivă în care ea și tatăl ei trăiau acum singuri, cu excepția vizitelor lui Winn, era o imensitate istorică greu de întreținut, de peste două mii de metri

pătrați. Toate obiectele antice din ea fuseseră lăsate din generație în generație; plus covoare persane, doar că făcute manual în Franța. Era un sanctuar splendid, unde balustradele de bronz și accesoriile aurite străluceau de la nenumărate lustruiri, unde cristalele luceau din tavan și de pe pereți, iar lemnul, cu patina trecerii timpului, oferea căldură.

Dar era un loc singuratic.

Zgomotul tocurilor ei era înăbușit, deoarece fusese învățată cum să meargă ca la carte, ritmul tăcut al pașilor ei având ecou în acel gol minunat, în timp ce se îndreptă spre partea din față a casei, trecând pe lângă saloane și biblioteci, sufragerii și toalete. Nimic nu era la nelalocul lui, totul era curățat de mâini harnice și nu era fir de praf nicăieri.

Ușile spre biroul tatălui ei erau deschise, iar bărbatul ridică privirea.

– Iat-o!

Mâinile lui se duseră spre brațele scaunului, un reflex născut din faptul că se ridica de fiecare dată când o femeie intra sau ieșea din încăpere. Dar era un gest care nu mai impresiona – puterea lui se stinsese, rămânând doar un impuls trist pe care nu-l putea duce la capăt, însă ea ignoră acest lucru.

– Deci mergi înainte? Întrebă el în timp ce-și lăsă mâinile să cadă în poală.

– Mergem înainte. Se apropie și îl sărută pe obraji. Să mergem! Întrunirea comitetului de finanțe începe în patruzeci și cinci de minute.

Reynolds Winn Wilshire Symthe al IV-lea arătă spre registrul din colțul biroului.

– Am parcurs materialele. Lucrurile merg bine.

– Situația e puțin delicată în America de Sud. Cred că avem nevoie de...

– Sutton, ia loc, te rog.

Încruntată, tânăra se așază în fața lui, lipindu-și gleznele sub scaun și aranjându-și costumul. Ca de obicei,

era îmbrăcată în Armani, culoarea piersicii fiind una dintre preferatele tatălui ei pentru ținutele ei.

- E ceva în neregulă?

- E timpul să fac niște anunțuri.

Când bărbatul rosti acele cuvinte, inima ei se opri.

Mai târziu, avea să își amintească fiecare lucru despre acel moment... și cât de chipeș era tatăl ei, cu părul lui alb și costumul impecabil. Și modul în care mâinile ei, care erau exact ca ale lui, erau strânse în poală.

- Ba nu, nu e, zise ea sec.

Reynolds întinse o mână spre ea, dar aceasta căzu peste mapa din piele, și, pentru o clipă, Sutton nu vru decât să țipe. Însă își înghiți emoția și îl întâmpină la jumătatea drumului, aplecându-se peste biroul lui și răvășind hârtiile de pe el.

- Draga mea. Bărbatul îi zâmbi. Cât de mândru sunt de tine?

- Oprește-te! Sutton se uită la ceasul de la mână. Acum, trebuie să plecăm, ca să ne întâlnim cu Connor înainte să începem...

- Le-am spus deja lui Connor, Lakshmi și James. Comunicatul de presă o să fie trimis spre *Times* și *Wall Street Journal* în clipa în care contractul tău de angajare o să fie modificat. Lakshmi lucrează la el chiar acum. Asta deja nu mai e ceva doar între noi doi.

Sutton simți o groază rece, genul care te înțepa la ceață și te face să transpiri la subraț.

- Nu, nu e legal. Trebuie să fie aprobat de consiliu...

- Consiliul a făcut asta aseară.

Sutton se dădu în spate, punând distanță între ei. Iar când scaunul tare îi lovi spatele, dintr-un motiv absurd se gândi la numărul de angajați pe care îi aveau în întreaga lume. Mii și mii. Și câte afaceri aveau, între distilarea burbonului, filiala de vin și apoi liniile de vodcă, gin și rom. Zece miliarde anual, cu un profit brut de aproape cinci miliarde. Se gândi la fratele ei și se întrebă ce părere urma să aibă el despre asta.

Cu toate acestea, lui Winn i se spusese în urmă cu doi ani că asta era direcția în care se îndreptau lucrurile. Și până și el știuse că ea era cea cu mintea de afacerist.

Sutton se uită la tatăl ei și uită repede de tot ce ținea de afaceri.

În timp ce ochii i se umplură de lacrimi, dădu la o parte toate trucerile și se întoarse la momentul în care își pierduse mama.

- Nu vreau să mori.

- Nici eu nu vreau și nu am nici o intenție să mă duc nicăieri. Și, la cum progresează boala Parkinson, mă tem că lucrul ăsta e mai adevărat decât mi-ar plăcea.

- Pot să fac asta? șopti ea.

Tatăl ei încuviință.

- Nu îți ofer poziția asta pentru că ești fiica mea. Dragostea are loc în familie, dar nu e bine-venită în afaceri. Tu ești succesoarea mea pentru că ești persoana potrivită care să ne conducă în viitor. Totul e atât de diferit de momentul în care tata mi-a dat acel birou din colț. E atât de... global, atât de volatil, atât de competitiv acum. Iar tu înțelegi totul.

- Mai am nevoie de un an.

- Nu am atât. Îmi pare rău. Încercă să-și miște brațul din nou și bombăni frustrat, ceea ce era cel mai aproape de înjurat pentru el. Amintește-ți însă asta: Nu am petrecut ultimii patruzeci de ani din viață investind totul într-o afacere doar ca s-o dau cuiva care nu e potrivit pentru asta. Tu poți s-o faci. Ba, mai mult, o vei face. Nu există altă opțiune decât să reușești.

Sutton își coborî privirea spre mâinile lui. Bărbatul încă purta verigheta simplă din aur. Tatăl ei nu se recăsătorise niciodată după moartea mamei ei. Nici măcar nu ieșise la întâlniri. Dormea cu poza ei lângă pat și cu cămășile ei de noapte încă atârinate în șifonierul lui.

Justificarea romantică pentru asta era dragostea adevărată. Cea reală însă avea, probabil, de-a face parțial cu loialitatea și respectul pentru soția lui moartă, parțial cu boala și cursul ei.

Parkinsonul se dovedise a fi o boală debilitantă, deprimantă și înfricoșătoare. Și o dovadă a faptului că oamenii bogați nu fac parte dintr-o clasă specială când vine vorba de capriciile sorții.

Tatăl ei devenise tot mai lent în ultimele luni, iar lucrurile nu aveau decât să se înrăutățească, până când urma să ajungă imobilizat la pat.

- Of, tati...

Sutton se înecă.

- Amândoi știam că asta o să urmeze.

Sutton inspiră adânc și știu că acela era singurul moment când putea fi vulnerabilă. Era singura ei șansă să fie sinceră și să admită cât de înfricoșător era să aibă treizeci și cinci de ani și să conducă o corporație globală, pe care se baza averea familiei ei. Asta în timp ce se confrunta și cu moartea inevitabilă a tatălui ei.

Își șterse ochii și se uită la umezeala de pe vârful degetului. Își spuse că nu aveau să mai fie lacrimi odată ce ieșeau din casă. Cum ajungea la sediu, toată lumea avea să o analizeze, ca să vadă ce fel de lider era. Și, da, urmau să apară și șerpi care să o submineze și oameni care nu aveau să o ia în serios, pentru că era femeie și făcea parte din familie, iar propriul ei frate avea să fie furios.

La fel de important era că nu putea arăta nici o urmă de slăbiciune nici în fața tatălui ei. Dacă o făcea, acesta urma să se întrebe dacă luase decizia corectă și să se îngrijoreze, iar stresul nu îi ajuta pe oamenii cu boala lui.

- Nu o să te dezamănesc, spuse ea în timp ce îl privi direct în ochi.

Ușurarea care se citi pe acea față chipeșă fu imediată și o făcu să lăcrimeze din nou. Dar bărbatul avea dreptate: Sutton nu mai avea luxul de a-și arăta emoțiile.

Iubirea era pentru familie, nu pentru afaceri.

Se ridică, îl îmbrățișă repede și, când se îndreptă, se asigură că umerii îi erau trași în spate.

- Voi continua să te folosesc ca reper, anunță ea.

Era amuzant să audă acel ton în vocea ei. Nu era o cerere și nu era ceva ce îi spusese tatălui ei. Era de la un director executiv la predecesorul său.

- Întotdeauna, zise el în timp ce-și înclină capul. Ar fi o onoare.

Tânăra încuviință și se întoarse cu spatele, înainte să se vadă fisurile din atitudinea ei. Mai avea puțin până la ușă, când el spuse:

- Mama ta zâmbește acum.

Sutton se opri și aproape plânse. Of, mama ei! O militanță pentru drepturile femeilor, în perioada în care acest lucru nu era permis în sud în genul lor de familie.

Era adevărat, i-ar fi plăcut asta. Reprezenta toate lucrurile pentru care luptase și pe care le ceruse.

- Nu de asta te-am ales pe tine și nu pe fratele tău, adăugă el.

- Știu. Toți știau de ce Winn nu era un posibil candidat. O să te includ în conferințele despre finanțe, chiar dacă oficial nu ai nici un rol. Mă aștept să contribui așa cum ai fi făcut-o și înainte.

Din nou, nu era o cerere.

- Bineînțeles.

- O să continui să faci parte din consiliu ca Trustee Emeritus. O să te nominalizez chiar eu, ca primă sarcină oficială, la următoarea întrunire a consiliului. Și o să fii inclus la întrunirile comitetului executiv și la restul întâlnirilor, până când nu o să mai poți să respiri.

Sutton spuse toate astea în timp ce se uita spre hol.

În râsul tatălui ei se citi atâta mândrie și respect, că tânăra începu să își simtă iar ochii împăienjeniți.

- Cum vrei.

- O să fii acasă la cină diseară, la șapte. O să mâncăm în camera ta.

De obicei, la ora aceea, tatăl ei era în pat, epuizat să tot facă față răzvrătirii corpului său.

- Iar eu o să aștept cu nerăbdare.

Sutton ajunsese până la ușă înainte să se oprească și să se uite în urmă. Reynolds părea așa mic în spatele biroului,

chiar dacă nu se schimbaseră nici silueta bărbatului și nici mobila.

- Te iubesc.

- Iar eu te iubesc aproape la fel de mult cât am iubit-o pe mama ta.

Sutton zâmbi la auzul replicii. Apoi se îndreptă spre masa de lângă ușa principală, luându-și servieta și ieșind din casă, într-o dimineață de mai caldă.

Picioarele îi tremurau în timp ce se îndreptă singură spre mașina Bentley Mulsanne. Se așteptase ca tatăl ei să i-o ia înainte, subtilul zgomot al scaunului electric cu roțile fiind atât de familiar, că nici nu îl mai auzea.

- Bună dimineața, domnișoară Smythe.

Don fusese șoferul tatălui ei două decenii. Când deschise ușa din spate, nu reuși să o privească în ochi, însă asta nu pentru că nu ar fi plăcut-o sau n-ar fi avut încredere în ea.

Evident, aflase.

Sutton îl strânse de braț.

- O să rămâi, atât timp cât o să vrei slujba asta.

Bărbatul expiră ușurat.

- Orice pentru tine.

- O să-l fac mândru.

Acum, Don se uită la ea, iar ochii îi erau înlăcrimați.

- Da, așa o să faci.

Cu o încuviințare, Sutton intră în mașină și tresări când portiera se închise cu zgomot. Peste o clipă, porniră la drum, ieșind de pe proprietate.

De obicei, ea și tatăl ei discutau diverse lucruri pe drum. Se uită la scaunul gol de lângă ea și își dădu seama că ziua anterioară fusese ultima în care cei doi merse-seră la sediu împreună. Drumul final... venise și trecuse fără ca ea să știe asta la momentul respectiv.

Cum mergeau lucrurile...

Sutton crezuse că urma să mai aibă multe alte ocazii, nenumărate drumuri unul lângă altul.

Negarea era minunată când erai în centrul ei. Dar când făceai un pas în spate și te îndepărtaai de lacul

de deziluzie, realitatea te surprindea cu o înțepătură rece. Și, da, dacă ar fi fost singură, probabil ar fi plâns ca și cum s-ar fi dus la înmormântarea tatălui ei.

În schimb însă, își puse palma pe scaunul care fusese al lui și se uită pe geam. Acum, ajungeau pe River Road, alăturându-se traficului de pe drumurile ce treceau pe sub autostrăzile și podul districtului de afaceri din Charlemont.

Nu exista decât o persoană pe care ar fi vrut s-o sune. O persoană a cărei voce voia s-o audă. O singură persoană care ar fi înțeles la nivel visceral ce simțea ea.

Dar lui Edward Baldwine nu îi mai păsa de industria băuturii. Nu mai era moștenitorul evident al competitorului ei, corespondentul ei, prietenul sarcastic, sexy și enervant pe care și-l dorise.

Și chiar dacă el ar mai fi fost în continuare numărul doi în Bradford Bourbon Company, îi spusese clar că nu voia să aibă o relație personală cu ea.

În ciuda acestui lucru, avuseseră o aventură nebunească în căsuța îngrijitorului de la Red & Black.

Încă nu-i venea să creadă că se întâmplase așa ceva.

După toți anii în care își crease fantezii, fusese, în sfârșit, cu el...

Sutton se trase din acea gaură neagră care nu ducea nicăieri, amintindu-și de ultima lor întâlnire. Fusese într-o camionetă parcată în fața casei ei, când se certaseră din cauza ipotecii pe care i-o dăduse ea tatălui lui. Fix înainte ca acesta să moară.

Nu fusese chiar o situație ca-n filmele Hallmark.

Însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, Edward continua să fie cel cu care voia să vorbească, singura persoană, în afară de tatăl ei, a cărei părere conta. Și înainte de răpire? Clar l-ar fi sunat, iar el ar fi răspuns din prima și ar fi susținut-o, în timp ce ar fi pus-o la punct.

Pentru că așa era el.

Faptul că nu mai era nici el acolo? Doar o altă pierdere.

Un alt lucru de care să îi fie dor.

Un alt motiv pentru care să o jelească.

Își lăsa capul pe spate, se uită la râu și dori ca lucrurile să fie cum fuseseră cândva.

- Of, Edward...

capitolul 8

Samuel Theodore Lodge al III-lea își conduse mașina decapotabilă Jaguar pe River Road cu numai douăzeci și cinci de kilometri pe oră. Traficul nu era mai rapid sau mai lent decât în mod normal, dar el era mai puțin frustrat decât de obicei de întârziere, căci în acea dimineață nu trebuia să se ducă până la biroul lui de avocatură din Charlemont. Nu, astăzi se oprea mai întâi pentru a se întâlni cu unul dintre clienții lui.

Deși Lane era mai mult parte din familie decât altceva.

Marile proprietăți de pe dealuri erau în stânga lui, apele noroioase ale râului Ohio pe dreapta, iar deasupra, cerul albastru promitea o altă zi fierbinte și umedă de mai. În timp ce briza îi ciufulea părul, el dădu mai tare radioul, ca să audă mai bine *Nocturna în mi bemol major* a lui Chopin.

Pe coapsă, cânta partea pentru mâna stângă. Pe volan, pe cea pentru dreapta.

Dacă nu ar fi fost avocat, cum fuseseră sau încă erau tatăl, unchii și bunicul lui, ar fi fost un pianist. Însă acesta nu fusese destinul lui, și asta nu numai din cauza originilor sale. În cel mai bun caz, fusese priceput la clape, capabil să-i impresioneze pe profani la petreceri și de Crăciun, dar nu destul de talentat cât să fie o provocare pentru profesioniști.

Se uită la scaunul pasagerului, la o servietă veche care fusese folosită de străunchiul lui, T. Beaumont Lodge Jr. La fel ca mașina, obiectul era un clasic dintr-o eră timpurie, maroul fiind uzat, iar pe mâner având porțiuni unde se luase de tot. Dar fusese făcută de un meșter priceput

din Kentucky, creată să dureze și să arate bine odată cu trecerea timpului. Și, așa cum fusese și pe vremea unchiului lui, servieta era plină de însemnări și dosare.

Spre deosebire de acea perioadă însă, înăuntru mai erau și un MacBook Air și un telefon mobil.

Samuel T. avea să dea servieta unui verișor îndepărtat. Poate avea să dea mai departe și o parte din dragostea lui pentru pian.

Dar obiectul nu avea să ajungă la un copil de-al lui. Nu, el nu avea să se însoare și nici să aibă copii din flori – nu pentru că ar fi fost un tip religios și nici pentru că era ceva ce „familia Lodge pur și simplu nu făcea”, deși ultima parte era, cu siguranță, adevărată.

Ci pentru că era destul de deștept cât să știe că era incapabil să fie tată și refuza să facă ceva la care nu excela.

Tocmai acest principiu de viață era motivul pentru care era un avocat grozav. Un afemeiat fantastic. Un bețiv sofisticat.

Toate astea nu prea erau o reclamă bună pentru tatăl anului, nu-i așa?

– Întrerupem acest program cu știri de ultimă oră. William Baldwine, în vârstă de șaiszeci și cinci de ani, directorul executiv al Bradford Bourbon Company, a murit, în urma unei aparente sinucideri. Potrivit mai multor surse anonime, cadavrul lui a fost găsit în râul Ohio...

– La naiba, bombăni Samuel T. în timp ce dădu volumul la radio mai tare.

Raportul avea mai multe informații de umplutură, dar baza era corectă, cel puțin din ce știa Samuel T. Era clar că eforturile lor de a opri povestea până când erau pregătiți să facă anunțul eșuaseră.

– ... în urma unei acuzații împotriva lui Jonathan Tulane Bradford Baldwine de abuz conjugal făcute de soția lui înstrăinată, Chantal Baldwine, în urmă cu câteva zile. Doamna Baldwine a ajuns la camera de urgențe a spitalului Bolton, cu vânătăi faciale și cu un braț rupt. Inițial, și-a acuzat soțul. Și-a schimbat însă povestea după

ce poliția a refuzat să-l aresteze pe domnul Baldwin din cauza lipsei de dovezi..

În timp ce Samuel T. ascultă restul știrii, privi înainte, spre cel mai înalt deal.

Easterly, casa istorică a familiei Bradford, era un spectacol glorios acolo sus pe vârful dealului. Vila, care avea priveliște asupra orașului Ohio, era o mare doamnă, cu sute de ferestre cu obloane negre strălucitoare, prea multe coșuri ca să poată fi numărate și o intrare atât de măreață, încât familia Bradford o transformase în logoul companiei sale. Terasa se întindea în toate direcțiile, la fel ca grădinile aranjate pline cu tot felul de flori, pomi fructiferi și magnolii care aveau frunze de un verde-închis și flori albe mari cât capul unui om.

Când vila fusese construită, banii Bradford fuseseră noi. Acum, asemenea tuturor acelor conturi bancare, trăda urme ale trecerii timpului. Însă toți regii începuseră ca săraci și toate marile dinastii fuseseră recent îmbogățite la un moment dat. Termenul „aristocrat” doar estima cât de în urmă trebuia să te duci ca să ajungi la parveniți.

Mai conta și cât de mult îți puteai menține poziția.

Cel puțin, familia Bradford nu trebuia să-și facă griji în privința banilor. Marea vilă Bradford avea două intrări. Una pentru angajați, care împărțea grădinile și dădea spre garaje și spatele casei, și un drum formal, spre glorie, pentru familie și oaspeți. Bărbatul o luă pe drumul din urmă, cel pe care familia Lodge îl folosea de un secol, și, în timp ce urcă, se uită la el în oglinda retrovizoare.

Ce bine că avea ochelari de soare. Uneori, nu aveai nevoie să-ți vezi propriii ochi.

Gin probabil lua micul dejun, gândi el în timp ce opri în fața casei. Împreună cu noul ei logodnic.

Când ieși din mașină, își aranjă părul și luă servietra străunchiului său. Costumul lui albastru cu alb din bumbac se aranjă de la sine, și nu avu de ce că-și facă

griji pentru papionul lui. Îl aranjase bine înainte să iasă din dormitor.

- Bună dimineată!

Rotindu-se pe pantofii lui făcuți manual, ridică o mână spre femeia blondă care venea pe după o laterală a casei. Lizzie King împingea o roabă plină cu iederă și avea o strălucire care era cea mai bună recomandare pe care o văzuse el vreodată pentru un trai sănătos.

Nu era de mirare că Lane era îndrăgostit de ea.

- Bună dimineată și ție, zise Samuel T. Sunt aici ca să-ți văd bărbatul.

- Ar trebui să vină în curând.

- A... ai nevoie de ajutor? Ca gentleman și fermier, am simțit că ar trebui să mă ofer.

Lizzie râse la auzul replicii și trase de mâner.

- Eu și Greta ne descurcăm, mulțumesc.

- Iar eu o să mă ocup de bărbatul tău, zise Samuel în timp ce ridică servieta.

- Mulțumesc, spuse ea încet.

- Nu-ți face griji. O s-o fac pe Chantal să dispară și o să mă distrez în timp ce fac asta.

Cu o altă mișcare a mâinii, se îndreptă spre intrarea în casă. Treptele din piatră albă erau late și puțin adânci și îl duseră spre columnele corintice care încadrau ușa neagră strălucitoare, prevăzută cu un ciocânel cu cap de leu.

Samuel T. nu se sinchisi cu formalități. Deschise ușa spre un hol atât de mare, că ar fi putut juca bowling în el.

- Domnule, se auzi o voce cu accent britanic. Sunteți așteptat?

Newark Harris era cel mai recent dintr-un șir lung de majordomi, această reincarnare actuală fiind antrenată la Bagshot Park, peste lac - sau cel puțin asta auzise Samuel T. Englezul era serios, țeapăn ca o pereche de pantaloni impecabil călcați și cu un aer ușor dezaprobat față de americanii pe care îi servea. În costumul lui

negru, cămașa albă și cravata neagră, arăta ca și cum ar fi putut fi acolo de când se construise casa.

Însă asta ținea numai de înfățișare. Bărbatul mai avea lucruri de învățat.

- Mereu. Samuel T. Zâmbi. Mereu sunt așteptat aici. Deci, dacă mă scuzi, asta e tot.

Englezul ridică dintr-o sprânceană, însă Samuel T. se întorsese deja cu spatele la el. Sufrageria era la dreapta, iar din ea putea simți un parfum familiar.

Își impuse să păstreze distanța, dar, ca de obicei, nu reuși.

Când venea vorba despre tânăra Virginia Elizabeth Baldwine, care în curând avea să devină Pford, nu reușise niciodată să stea la distanță prea mult timp.

Era singurul lui defect de caracter. Sau, mai degrabă, singurul care îl preocupa.

Păși pe marmura albă cu negru și intră în încăperea lungă și îngustă cu aceeași atitudine pe care o avusese cu majordomul.

- Cât de romantic! Logodnicii se bucură de dimineață împreună.

Richard Pford înălță capul de la ouăle și pâinea lui prăjită. Gin însă nu trădă nici o reacție, cel puțin nu în mod deschis. Însă Samuel T. îi zâmbi într-un fel care o făcu să pălească și, ca să facă lucrurile și mai dureroase pentru ea, îi spuse, aproape cu plăcere, că toată lumea știa despre sinuciderea tatălui ei.

Ea se pricepea însă mai bine la cruzime decât el.

Iar în timp ce Richard trăncănea despre ceva, tot ce vedea bărbatul era părul brunet și lung al lui Gin, care îi cădea peste bluza înflorată de mătase, eșarfa Hermes din jurul gâtului, poziția perfectă a corpului ei elegant pe scaunul Chippendale. Efectul de ansamblu era ca și cum ar fi fost pictată de un artist priceput. În plus, orice ai fi avut de comentat despre defectele femeii, nu puteai spune că nu arăta mereu elegant. I se trăgea de la structura osoasă. Superioritatea Bradford. Frumusețea.

- ... o invitație în curând. Ne așteptăm să vii.

Samuel T. se uită la mătura care stătea în fața ei.

- A, pentru nunta voastră? Sau vorbim despre înmormântarea tatălui ei? Le tot încurc.

- Nunta noastră.

- Sunt onorat să fiu pe o listă care mai mult ca sigur e la fel de exclusivistă ca Wikipedia.

- Nu trebuie să vii, zise Gin încet. Știu că ești destul de ocupat.

Bărbatul se uită la inelul cu diamant de pe degetul ei și se gândi că Gin se descurcase bine. El cu siguranță nu și-ar fi permis o piatră de mărimea aceea - și nu era chiar un sărăntoc. Însă banii lui Pford erau la nivelul familiei Bradford.

Deci, da, femeia alesese să sară într-o barcă de salvare aparte. Ar fi fost mai sigur pentru ea să încerce să înoate cu rechinii.

- Nu aș rata-o pentru nimic în lumea, șopti Samuel T. Și sunt sigură că fiica ta e nerăbdătoare să aibă, în sfârșit, un tată.

Când Gin păli, el refuză să se simtă prost. Ca o mare parte din viața lui Gin, acea fiică, Amelia, fusese o greșală, rezultatul uneia dintre aventurile ei avute după ce plecase la colegiu, o decizie proastă în carne și oase, pe care, din câte înțelesese el, Gin abia o băga în seamă.

De ce n-ar fi urât-o? se întreabă Samuel T. Dumnezeu îi era martor că avea destule motive.

Însă ura nu fusese niciodată problema.

- Știi, zise Samuel T., vă invidiez. Căsătoria e un lucru atât de minunat.

- Cum merge divorțul lui Lane? întrebă Richard. Doar pentru asta ești aici, nu?

- Printre altele. Știți, unul din trei mariaje se termină cu divorț, dar nu o să fie și cazul vostru. Dragostea adevărată e minunat de văzut în persoană. Sunteți niște exemple pentru noi toți.

Richard ridică dintr-o sprânceană.

- Nu credeam că ești genul care să se așeze la casa lui.

- Nu în momentul ăsta, dar fata visurilor mele e acolo undeva. Știu asta.

Nu era o minciună. Din păcate însă, ea se căsătorea cu nemernicul cu care lua acum micul dejun, iar cuvântul care descria cel mai bine rolul lui Gin în viața lui Samuel T. era „coșmar”. Dar răspunsul lui la invitație fusese serios. Intenționa să fie acolo când ea urma să se îndrepte spre altar cu fraierul ăsta, doar ca să-și reamintească de realitatea relației lor.

Sunetul unui motor puternic spintecă aerul, iar Samuel T. făcu semn cuplului fericit.

- Clientul meu a sosit. Recunosc zgomotul unui Porsche oriunde. E ca sunetul orgasmului unei femei - ceva ce nu uiți niciodată. Se întoarce, apoi se opri. Ceva la care poți lucra, Richard. Mult noroc! Și sună-mă dacă ai nevoie de instrucțiuni. Eu i-am provocat primul orgasm.

Lane își parcă Porsche-ul în fața casei, lângă Jaguarul maro antic al avocatului său.

- Ce privești, spuse el în timp ce ieși.

Lizzie ridică privirea de la patul de iederă pe care stătea în genunchi. Își șterse fruntea cu brațul și zâmbi.

- Tocmai am început, acum cinci minute. Totul o să arate și mai bine într-o oră.

Lane se îndreptă spre iarba tăiată. În depărtare, auzi zgomotul mașinii de tuns iarba, sunetul foarfecilor electrice, un hârâit scăzut de la aspiratorul de frunze.

- Nu mă refeream la munca ta. Se aplecă și o sărută. Unde e...

- *Guten morgen.*

Lane se îndreptă și își ascunse zâmbetul.

- Greta, ce mai faci?

Când partenera lui Lizzie ieși din spatele magnoliei, bărbatul îi făcu un semn nemțoaicei. Cu părul ei blond scurt, ochelarii mari și atitudinea directă, Greta von Schlieber era capabilă de mari reușite când venea vorba despre grădinărit și despre ranchiune profunde.

În timp ce cuvintele în germană îl lovira, fu sigur că femeia îi ura o zi bună visând să-l vadă strivit de un pian.

- Mă duc să mă întâlnesc cu Samuel T., îi zise lui Lizzie.

- Multă baftă. Lizzie îl sărută din nou. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

- Am nevoie de tine...

Zgomotul scos de Greta fu parțial ca de cal, parțial ca de cloșcă și... parțial ca o bazooka îndreptată spre capul lui, iar Lane interpretează acest sunet ca fiind momentul să plece. Cu toate că era în casa familiei lui, nu avea de gând să se pună cu nemțoaica. În plus, nu era ca și cum nu-i merita disprețul.

Dar era momentul și să clarifice lucrurile.

- E în legătură cu divorțul meu, Greta. De Chantal.

Ochii albaștri de gheață îl străpunseră.

- Era și cazul. Să vorbești cu mine când se usucă cerneala, ja?

- Greta, zise Lizzie. El...

- Așa facem. Lane îndreptă un deget spre fața celeilalte femei. Stai doar să vezi.

Se îndreptă spre intrarea principală în Easterly și se consideră norocos că nu primise o lopată în ceafă. Dar vorbise serios.

Când ușa se deschise, se pregăti să treacă de majordom.

- Am o întâlnire...

Însă Samuel T., nu groaznicul domn Harris, făcu onorurile. Avocatul lui îi zâmbi ca modelul Tom Ford care ar fi putut să fie.

- Punctualitatea e aproape pe același palier cu evlavia.

- Ceea ce explică de ce întârzii mereu.

- Pentru mine personal, e singura religie pe care o am.

Cei doi dădură mâna și se bătură pe umeri.

- Trebuie să beau ceva, Sam.

- Uite tocmai de asta îmi place să reprezint prieteni. Mai ales prieteni cu afaceri în domeniul băuturii.

Lane intră primul în salon.

- Prieteni? Suntem aproape familie.

- Ba nu, ea se căsătorește cu altcineva. Samuel T. flutură apoi dintr-o mână, ca și cum ar fi dat cuvintele la o parte. Nu asta am vrut să spun.

„Prostii“, gândi Lane. Dar nu se atinse de relația chinuitoare a lui Gin cu Samuel T. Cei doi erau Scarlett și Rhett, nu trebuia decât să dai la o parte mustața și să adaugi câteva telefoane mobile. Și, la naiba, la cum stăteau cu finanțele, poate Gin chiar avea să ajungă să-și facă o rochie de bal din draperiile din acea cameră. Erau în nuanța piersicii, o culoare care îi plăcea ei.

Lane luă o sticlă din rezerva familiei și turnă două pahare de burbon sec, în două pahare Waterford, și le împărți. Cei doi băură totul dintr-o singură înghițitură, așa că reumplerea fu rapidă.

Lane luă sticla cu el când se trânti pe canapeaua acoperită cu mătase.

- Deci ce avem, Samuel T.? Cât de urât o să fie? Cât o să mă coste?

Avocatul lui stătea în fața sa, de cealaltă parte a șemineului de marmură. Deasupra șemineului, Elijah Bradford, strămoșul care construisese Easterly ca mod de a demonstra valoarea familiei, păru să îi privească de sus.

- Ai ascultat știrile de dimineață? întrebă Samuel T.

- Nu.

- S-a aflat. Samuel T. întinse palma. Despre sinuciderea tatălui tău. Nu despre faptul că Chantal e însărcinată. Am auzit știrea în timp ce veneam spre tine. Îmi pare rău. Îmi imaginez că o să apară în toate ziarele mâine. Internetul probabil vuieste deja cu asta.

Lane se frecă la ochi.

- La naiba! Chantal a făcut publică informația?

- Nu știu. Sursele citate erau „anonime“. O să vorbesc cu șeriful Ramsey să văd ce putem afla.

- Nu a fost unul dintre băieții lui Mitch, atâta lucru pot să-ți spun. O să-i omoare.

- De acord. Și nu cred că a fost nici fosta ta. Dacă ar fi fost Chantal, de ce ar fi omis partea cu sarcina? Dacă chiar voia să ne joace, ar fi început cu informația asta. Deși, dacă e să ne luăm după avocatul pe care l-a ales, e evident că nu are de gând să plece în liniște.

- Pe cine a angajat?

- Pe Rachel Prather.

- Cine e?

- Gândește-te la o combinație între Gloria Allred și Hulk, deși nu mă refer la înfățișarea ei, ci la ce se întâmplă când o enervezi. E din Atlanta și m-a sunat aseară, la zece. Era în pijamale. Femeia cu care eram nu era.

Lane reuși să-mi imagineze scena.

- Văd că nu pierd timp cu cererea banilor. Cât vor?

Samuel T. își ridică paharul.

- Știi, asta e de departe cel mai bun burbon pe care l-am băut vreodată. E atât de gustos și...

- Cât?

Ochii lui Samuel T. se plimbară peste măsura joasă de cafea.

- Jumătate. Din tot ce e pe numele tău. Ceea ce înseamnă în jur de optzeci de milioane de dolari.

- E nebună?

- Da, dar, ca să citez, Chantal are informații care nu vrei să ajungă în presă. Când Lane nu zise nimic, Samuel T. continuă: Sarcina aia e o problemă.

- Printre altele.

- De asta s-a sinucis tatăl tău? întrebă Samuel T. încet.

- Nu știu. Lane ridică din umeri. Oricum ar fi, nu o să-i scriu un asemenea cec, Samuel. Pur și simplu, nu o să se întâmple.

- Uite care-i treaba, sfatul meu, mai ales având în vedere... circumstanțele ei și moartea tatălui tău? Samuel T. sorbi din nou din burbon. Cred că ar trebui să o plătești - și nu-mi vine să cred că spun asta. Eram pregătit să mă lupt cu ea pentru orice, cu excepția inelului de logodnă. Trebuie însă luată în considerație reputația familiei tale. Și, da, știu că e o lovitură, dar, la cum

se vinde burbonul acum, în trei ani, poate chiar mai repede, o să recuperezi totul. Nu e momentul să pui piciorul în prag, din mai multe motive, mai ales când tu ai o relație cu grădinăreasa familiei.

- E horticultoare, scrâșni Lane.

Samuel T. ridică o mână.

- Îmi cer scuze. În ceea ce o privește pe Chantal, o să fac un acord de confidențialitate, o s-o forțez să renunțe la drepturile de părinte și o s-o asigur că nu o să existe nici un contact între ea sau copil și oricine se află sub acoperișul ăsta...

- Chiar dacă Chantal ar semna așa ceva, nu o să scriu cecul.

- Lane, nu fi nemernic. Femeia asta are genul de avocat care o să vă târască pe tine și familia asta prin presă de nu o să vă vină să credeți. Iar mama ta nu știe despre sarcină, nu? Când Lane clătină din cap, Samuel își coboară vocea. Atunci, hai să păstrăm lucrurile așa, da?

Lane se gândi la femeia care îl născuse, care stătea întinsă în parul ei de satin de sus. Era tentant să creadă că o putea izola de toate aspectele situației, dar asistențele care aveau grijă de ea trăiau în lume, citeau ziarele, ascultau radioul, își foloseau telefoanele.

Dar exista însă și o problemă mai mare de atât.

Părea ironic să toarne din rezerva familiei în pahare în timp ce spunea:

- Nu avem bani.

- Știu că ai o clauză de risipă în cont. Tatăl meu a pus-o acolo. Dar e valabilă numai dacă ești dat în judecată de către o a treia parte. Însă, sub conducerea ta, Prospect Trust poate să pună la cale un plan de plată. Să-i cumperi tăcerea e posibil să fie mai ieftin decât consecințele. Ai un consiliu foarte pretențios de băieți în vârstă care cred că amantele nu trebuie nici văzute, nici auzite și că sinuciderea este o slăbiciune capitală...

- Samuel T., avem probleme mai mari decât sarcina. De ce crezi că Gin se căsătorește cu Richard?

- Pentru că are nevoie de un bărbat pe care-l poate controla.

- Pentru că are nevoie de bani.

În alte circumstanțe, ar fi fost amuzant să vadă cum vechiul lui prieten procesa informația și pălea.

- Ce vrei să...? Îmi pare rău, ce?

- Tata a sărit de pe pod din multe motive, iar unele dintre ele sunt financiare. O groază de bani lipsesc din conturile familiei, iar Bradford Bourbon Company a rămas și ea fără bani. Nu am bani s-o plătesc pe Chantal, nici acum, nici în timp.

Samuel T. roti băutura în pahar, apoi o termină.

- Va trebui să mă scuzi, dar... am probleme în a procesa informația. Cum rămâne cu banii mamei tale? Cum rămâne cu...

- Avem o gaură de șaizeci și opt de milioane de dolari. Personal. Și cred că ăsta e doar vârful aisbergului.

Samuel T. clipi, apoi își ridică paharul gol.

- Te implor, poți să îmi mai torni?

Lane îi mai turnă burbon și apoi își turnă și lui.

- Un prieten de-al meu e aici, în New York, și încearcă să clarifice situația. Jeff Stern. Ți-l amintești probabil.

- Un tip de treabă. Nu ține la băutură ca un sudist, dar, în afară de asta, era un tip de treabă.

- E sus, se uită prin registrele companiei, încearcă să-și dea seama cât de rea este situația. Ar fi o greșală din partea noastră să presupunem că tata nu a risipit aproape totul. Până la urmă, acum un an, a declarat-o pe mama incompetentă din punct de vedere mental și i-a preluat toate conturile. Dumnezeu știe dacă a mai rămas ceva.

Samuel T. clătină din cap o vreme.

- Vrei să arăt compasiune sau să-ți spun sincer ce gândesc?

- Fii sincer. Mereu.

- Păcat că tatăl tău nu a fost ucis.

- Poftim? Deși nu te contrazic și aș fi vrut să fiu eu cel care să facă asta.

- În mod normal, nu poți face nimic dacă se sinucide, dar dacă l-ar fi omorât cineva? Atât timp cât nu a făcut-o unul dintre beneficiari, banii ar fi ai tăi.

Lane râse, incapabil să se abțină.

- Știi, nu e prima oară când m-am gândit cu drag la crimă când vine vorba despre omul ăla...

De afară, se auzi un țipăt groaznic, care străpunse dimineața ca un foc de armă.

- Ce naiba e asta? strigă Samuel T. în timp ce amândoi bărbații se ridicară.

capitolul 9

- *Scheisse! Oh, mein Gott ein Finger! Ein Finger!...*

În timp ce Lane ieși în fugă din casă, cu Samuel T. în urma lui, burbonul i se agită în pahar, așa că el aruncă, într-un final, băutura în tufișuri, în timp ce sări peste treptele de piatră. În dreapta, Lizzie era ghemuită deasupra unei găuri săpate în patul de iederă, cu o mână pe pământ și cu cealaltă împingând-o pe partenera ei, în timp ce Greta continua să țiepe în germană și să arate cu degetul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Lane... Lizzie își dădu jos pălăria și se uită la el. Lane... avem o problemă.

- Ce e?

- Un deget. Lizzie arată spre bucata din iederă. Cred că ăla e un deget.

Lane clătină din cap, de parcă asta l-ar fi ajutat să înțeleagă ce spunea ea. Apoi căzu în genunchi. Se aplecă pentru a vedea mai bine...

La... naiba. Era un deget. Un deget uman.

Pielea era murdară de noroi, dar se vedea că degetul era intact. Și era umflat, ca și cum s-ar fi inflammat după ce fusese tăiat. Unghia avea suprafața la fel de albă

---

¹ Rahat! Ah, Dumnezeuule, un deget! Un deget! (în limba germană, în original)

ca restul degetului, iar baza, de unde degetul fusese separat de mână, era netedă, carnea dinăuntru fiind cenușie.

Însă nu asta îl interesa.

Inelul masiv de aur de pe el era problema.

- Ță e inelul cu sigiliu al lui tata, zise el șocat.

- La... naiba, șopti Samuel T. Cere și ți se va da.

Lane își scoase telefonul din buzunar, dar nu sună nicăieri.

În schimb, se uită în sus și văzu fereastra de la dormitorul mamei lui, fix deasupra locului unde fusese îngropat degetul. În timp ce Lizzie își puse mâna pe umărul lui, Lane se uită la ea.

Fără s-și feri privirea, i se adresă avocatului, spunându-i ceva evident:

- Trebuie să sunăm la poliție, nu?

În timp ce Gin și Richard Pford ieșiră la soare, Samuel T. ridică o mână.

- Voi doi intrați în casă.

Gin îl privi.

- Ce se întâmplă?

Lane încuviință. Nu îi păsa dacă sora lui vedea totul, dar nu era ceva la care voia ca Pford să asiste. Nu era de încredere.

- Richard, te rog, du-o înăuntru.

- Lane? Când Gin făcu un pas pe scări, logodnicul ei o prinse de braț. Lane, ce e?

- Vin imediat și o să-ți explic. Era o exagerare, deoarece habar n-avea ce se întâmpla. Richard, te rog.

Pford începu s-o tragă în casă, dar tânăra scăpă și traversă gazonul în fugă. Când se uită în gaură, o expresie de groază aduse urătenie pe fața ei frumoasă.

- Ce e aia? întrebă ea.

Samuel T. o susținu și îi vorbi încet. Apoi în timp ce începu să o ghideze înapoi spre casă, se uită peste umăr.

- Suni tu sau vrei s-o fac eu?

- O s-o fac eu.

În timp ce tastă numărul șerifului Ramsey, observă absent că nu îi tremurau mâinile. Probabil devenea

expert când venea vorba despre surprize neplăcute, vești proaste și vizite ale poliției.

„Bună, domnilor polițiști, de când nu ne-am văzut! Și, ca să vă simțiți și mai bine-veniți, am făcut o parcare pentru voi chiar aici, în fața casei.“

Un inel. Două inele...

- Tocmai voiam să te sun, spuse șeriful pe post de salut. O să elibereze cadavrul tatălui tău mâine, pentru incinerare.

- Ba nu, n-o s-o facă.

- Poftim?

Lane se concentrează pe bucata de carne palidă murdară de pământ.

- Am găsit ceva îngropat. Fix sub fereastra mamei mele. Tu și băieții tăi de la Criminalistică o să vreți să veniți aici.

- Ce vrei să spui?

- Este o bucată din tata - cel puțin din ce îmi dau seama.

Urmă o pauză.

- Nu atinge nimic. Sunt pe drum. Ai sunat la poliția regională?

- Nu.

- Sună...

- Pentru ca raportul să fie înregistrat.

- ... pentru ca raportul să fie înregistrat.

Lane râse.

- Deja am învățat procedura.

După ce închiseră amândoi, Lane se lăsă din nou pe iarba pe care stăteau el, Lizzie și Greta, într-un semicerc, în jurul găurii. Ca și cum ar fi fost în jurul unui foc de tabără. Nu coceau bezele, dar probabil avea să apară o poveste cu fantome în curând.

O clipă mai târziu, din fața casei se auzi o ceartă. Vocea lui Gin se auzea cel mai tare, dar Samuel T. ținea pasul cu ea.

„Păcat că nu a fost ucis.“

Ipoteza lui Samuel T. îi răsună lui Lane în cap, în timp ce acesta își dorea să nu-și fi golit paharul în tufișul de la intrare.

„Asta poate schimba totul“, gândi el. Rămânea de văzut dacă era o veste bună sau nu.

- Edward, șopti el. Edward, ce ai făcut?

În ținutul Ogden, Edward stătea în scaunul lui Archie Bunker și refuză să-și salute vizitatorul cum se cuvine.

- Nu există nici un motiv ca să fii aici.

Doctorul Michael Qalbi zâmbi blând. Bărbatul avea treizeci și cinci de ani și mergea pe doisprezece, cel puțin după înfățișare, fața lui chipeșă și părul negru dându-i de gol moștenirea pe jumătate irakiană, ochii lui căprui, care observau totul, fiind un avertisment pentru oricine credea că bunătatea lui putea fi vreodată manipulată. Intellectul lui era formidabil, excelase la facultatea de medicină și la rezidențiat, și apoi venise să dea o mână de ajutor la cabinetul tatălui său din oraș.

Edward fusese clientul lui ani întregi, dar nu-și plătitise restanțele de când se întorsese în Charlemont. La ce suflet bun era, lui Qalbi nu păruse să-i pese.

- Chiar nu am nevoie de tine, zise Edward. Porți o cravată Scrabble?

Doctorul Qalbi se uită la bucata multicoloră de mătase care îi atârna la gât.

- Da. Și, dacă tot nu ai nevoie de mine, de ce nu te ridici ca să mă conduci spre ușă, ca un domn?

- Trăim în vremuri obsedate de corectitudine politică. Nu aș vrea să risc să-ți insult masculinitatea. Ar putea duce la o avalanșă de reacții negative pe internet.

Bărbatul o salută pe Shelby, care stătea în spate, cu brațele încrucișate la piept, ca un luptător MMA la cântărire.

- A spus că te-ai împiedicat la grajduri?

- Spune asta de cinci ori mai repede. Edward arată spre geanta neagră din mâna doctorului. E de-adevăratelea sau e un obiect de recuzită?

- A fost a bunicului meu, și e plină de bunătăți.

- Nu-mi plac acadelele.

- Din ce am auzit, nu-ți place mai nimic.

Doctorul se apropie și se lăsa în genunchi, în fața pucilor lui Edward, singurii care îi încăpeau în picioare, din cauza gleznei din iad și a umflăturii provocate de ea.

- Pantofii ăștia sunt fantastici.

- Au fost ai bunicului meu. Am auzit că bărbații din Kentucky nu cumpără nimic nou, cu excepția nevestelor. Vestimentațiile noastre, pe de altă parte, sunt picate din cer.

- Doare când fac așa?

Corpul rănit al lui Edward tresări, și bărbatul strânse brațele scaunului, forțându-se să strige:

- Deloc.

- Acum?

Când glezna îi fu mișcată în direcția opusă, Edward pufni.

- Asta e o răzbunare pentru comentariul meu misogin?

- Deci recunoști că te doare.

- Doar dacă tu recunoști că ești democrat.

- O să recunosc asta cu mândrie.

Edward avea de gând să continue înfruntarea, dar neuronii lui erau copleșiți de prea multe informații senzoriale, nici una bună. În timp ce bombănea și înjura, era conștient de faptul că Shelby stătea într-o parte și urmărea încruntată spectacolul.

- Poți să-l încordezi pentru mine? întrebă Qalbi.

- Credeam că asta fac.

După o tortură de două ore, sau mai degrabă două minute, doctorul Qalbi se opri.

- Nu cred că e rupt.

Edward îi aruncă o privire lui Shelby.

- Serios? Ca să vezi!

- E dislocat.

În timp ce Shelby ridică din sprânceana dreaptă, în semn că avusese dreptate, Edward se concentrează din nou pe doctor.

- Păi, pune-l la loc.

- Ai spus că asta s-a întâmplat în grajduri? Cum ai ajuns înapoi aici?

- Am mers.

- Imposibil.

- Sunt beat.

- Foarte bine. Trebuie să te vadă un ortoped...

- Nu merg la nici un spital. Așa că fie îl repara aici, fie mă lași în pace.

- Nu e abordarea pe care-o recomand. Trebuie să fii...

- Doctore Qalbi, știi foarte bine prin ce-am trecut. Deja mi-am petrecut perioada alocată spitalelor în acele locuri. Destul de eficient chiar. Deci nu, nu o să mă duc nicăieri cu o ambulanță.

- Ar fi mai bine să...

- *Primum non nocere*.

- Tocmai de asta vreau să te duc în oraș.

- Și, să știi, clientul are mereu dreptate.

- Ești pacientul meu, nu un client. Prin urmare, scopul meu nu e satisfacția ta. Scopul e să îți ofer îngrijiri.

Însă Qalbi tăcu, se dădu în spate și îl fixă cu privirea, deși nu era clar dacă făcea în continuare evaluări medicale sau aștepta ca pacientului să-i vină mintea la cap.

- Nu pot s-o fac singur, conchise bărbatul.

Edward arată spre Shelby.

- E mai puternică decât tine, și sunt sigur că i-ar plăcea să mă rănească, nu-i așa, draga mea?

- De ce ai nevoie, doctore? întrebă ea în timp ce se îndrepta spre ei.

Qalbi îl fixă pe Edward cu privirea.

- Dacă nu o să ai puls la *dorsalis pedis* sau la *tibialis posterior* după ce termin, mergem la spital.

- Nu știu ce sunt alea.

- Tu ești cel care a început să folosească latina. Iar astea sunt condițiile mele. Dacă le refuzi, o să plec, dar o să te și dau pe mâna serviciilor sociale, iar apoi n-ai decât să te distrezi cât vrei cu cei de la asistență socială.

- Nu ai îndrăzni.

- Pune-mă la încercare, se auzi răspunsul lui calm.

„Față de bebeluș pe naiba“, se gândi Edward.

- Ești un negociator dur, doctore.

- Doar pentru că ești ridicol.

Așa ajunsese, peste câteva clipe, cu blugii suflecați pe coapsa lui sfrijită, piciorul lui cu problemă fiind îndoit de la genunchi. Shelby era pe el, cu mâinile așezate pe tendoanele lui patetice. Din cauza rănilor de la șold, poziția piciorului drept nu avea să funcționeze, potrivit spuselor doctorului.

- O să trag la trei.

În timp ce Edward se pregăti, se uită în față, direct la spatele spectaculos al lui Shelby. Dar, da, acesta era rezultatul final când făceai muncă fizică și aveai douăzeci și ceva de ani.

Pe peretele din bucătărie, începu să sune telefonul de modă veche.

- Trei...

Edward țipă, și se auzi o pocnitură puternică. Însă durerea deveni repede o simplă jenă enervantă. În timp ce respiră, ca să-și revină, doctorul Qalbi făcu niște teste.

- Pulsul e puternic. Se pare că ai scăpat la mustață. Doctorul se ridică în picioarele lui funcționale. Dar incidentul mă obligă să întreb în ce punct ești cu recuperarea ta.

- În scaunul ăsta, zise Edward. Sunt în scaunul ăsta, evident.

- Până acum, ar fi trebuit să te poți ține pe picioare. Și nu ar trebui să te tratezi cu alcool. Și ar trebui...

- „Ar trebui“ nu e un blestem modern? Credeam că nu mai e nici un „ar trebui“.

- Psihologia populară nu mă interesează, ci faptul că ești atât de slab.

- Deci asta înseamnă că o rețetă pentru calmante iese din discuție. Te temi că o să faci dependent de narcotice un al doilea membru al familiei?

Qalbi îi răspunse la atac:

- Nu sunt doctorul mamei tale și te asigur că, dacă aș fi, nu așa aș gestiona lucrurile.

- Dar partenerul tău este.

- Nu pentru mult timp, bombăni Qalbi în timp ce se aplecă și își luă geanta. Te îndemn să iei în considerație o scurtă internare într-un centru de reabilitare...

- Nu o să se întâmple...

- ... ca să devii mai puternic. Recomand și un tratament pentru abuzul...

- ... pentru că nu cred în doctori...

- ... de alcool. Ultimul lucru pe care trebui să-l faci...

- ... și nu e nimic în neregulă...

- ... este să adaugi alcool combinației ăsteia.

- ... cu modul în care beau.

Doctorul Qalbi își scoase o carte de vizită din buzunar. I-o dădu lui Shelby și spuse cu blândețe:

- Ia asta. E trecut numărul meu de mobil. Dacă o să continui să trăiești cu el, o să mă suni din nou, așa că am face bine să eliminăm intermediarii.

- Nu trăiesc cu el, zise ea. Lucrez aici.

- Îmi cer scuze pentru presupunere. Doctorul Qalbi se uită la Edward. Și tu să mă suni. Și, nu, nu trebuie să te deranjezi, știu c-o să spui că n-o s-o faci.

Ușa se închise, și o mașină plecă din fața casei peste o clipă. În tăcere, Edward se uită la piciorul lui, care era acum în poziția corectă, nu într-o parte. Dintr-un motiv anume, se gândi la drumul de la grajduri spre locul în care era. Cum se rezemase de Shelby, carnea lui maltratată sprijinită de corpul ei subțire, ca o povară ce era.

Când telefonul începu să sune din nou, Shelby se uită la el.

- Vrei să...

- Îmi pare rău, zise el aspru. Mă prinzi într-o perioadă a vieții în care sunt exact cum era tatăl tău.

- Nu îmi ceri să am grijă de tine.

- Atunci, de ce faci asta?

- Cineva trebuie s-o facă.

- Nu neapărat. Poate ar fi cazul să te întrebi dacă ar fi bine să pleci.

- Am nevoie de locul ăsta de muncă...

Edward o privi, și ceva din expresia lui o făcu să tacă.

- Shelby, trebuie să fiu sincer cu tine. Lucrurile doar se vor înrăutăți de acum încolo. Mult.

- Atunci, nu mai bea așa mult. Sau oprește-te.

- Nu la asta mă refer.

Ei bine, nu era un gentleman. Să încerce să-i salveze viața în timp ce a lui se ducea naibii. Și, fir-ar, cât și-ar fi dorit ca telefonul să nu mai sune.

- Edward, ești beat...

Când telefonul se opri în sfârșit, bărbatul nu putu decât să clatine din cap.

- Există lucruri care s-au întâmplat în familia mea. Lucruri... care vor ieși la suprafață. Situația nu o să se îmbunătățească.

Problema lui cu glezna avea să fie cea mai mică problemă.

Când o mașină se opri în fața casei, Edward își dădu ochii peste cap.

- Probabil Qalbi și-a uitat manierele.

Shelby se duse la ușă și o deschise.

- E altcineva.

- Dacă e o limuzină neagră cu un costum Chanel roz în spate, spune-le să...

- E un bărbat.

Edward zâmbi rece.

- Cel puțin, știu că nu e tata cel care vine în vizită. S-a rezolvat bătaia asta de cap.

Edward se uită spre ușă și se încruntă când văzu cine era.

- Shelby. Ne scuzi un moment? Mulțumesc.

capitolul 10

Afară, la Easterly, Lane termină conversația cu polițiștii și se uită la Samuel T., care ieșise pe ușa principală.

- În regulă, domnule avocat. Avem vreo douăzeci de minute până la sosirea echipei de la Criminalistică. Deja ne spunem pe nume.

- Deci avem destul timp cât să ascundem dovezi, dacă e cazul.

Toată lumea fu șocată. Samuel T. își dădu ochii peste cap.

- Relaxați-vă, era o glumă...

În acea clipă, Jeff Stern ieși din vilă. Vechiul coleg de cameră a lui Lane părea la fel de relaxat și de odihnit ca o persoană care ar fi stat trează prea multe nopți la rând, rezistând doar cu ajutorul cafelei în vreme ce analiza tabele după tabele cu cifre.

Un zombi din *The Walking Dead* avea mai multe șanse la agenția de modelling Ford.

- Avem o problemă, zise Jeff.

În alte circumstanțe, era un tip chipeș, mândru de moștenirea lui evreiască și de accentul de Brooklyn. Se evidențiasse la universitate din mai multe motive, în mare parte datorită abilităților lui la matematică. Apoi continuase pe Wall Street, ca să facă o grămadă de bani ca bancher de investiții.

Lane petrecuse ultimii doi ani pe canapeaua nemernicului în New York. Și îi răsplătise favoarea implorându-l pe Jeff să ia o „vacanță” și să afle ce făcuse tatăl lui cu toți banii.

- Poate să aștepte? întrebă Lane. Trebuie să...

- Nu. Jeff se uită la Lizzie și la Greta. Trebuie să vorbim.

- Avem cincisprezece minute înainte de sosirea poliției.

- Deci știi? Ce naiba? De ce nu mi-ai zis...

- Ce să știu?

Jeff se uită din nou la cele două femei, dar Lane îl întrerupse.

- Tot ce vrei să-mi spui mie poate fi spus și în fața lor.

- Ești sigur? Bărbatul ridică mâinile în semn că se dădea bătut. Foarte bine. Cineva deturneză fonduri de la companie. Și nu doar conturile familiei. Un râu de bani pleacă de la Bradford Bourbon Company, și, dacă vrei să-ți mai rămână ceva, ai face bine să suni la FBI chiar acum. Sunt o mulțime de transferuri bancare, și situația trebuie rezolvată de agenții FBI.

Lane se uită la Lizzie și, în timp ce tânăra îl luă de mână, se întrebă ce s-ar face fără ea.

- Ești sigur?

- Nu am terminat, Lane. Nici măcar n-am trecut prin toate actele. Atât de rea e situația. Trebuie să îi pui pe cei de la conducere să întrerupă activitatea, apoi să suni la FBI și să închizi centrul de afaceri.

Lane se întoarse spre vilă. După ce mama lui „se îmbolnăvise“, tatăl lui transformase grajdurile din spatele casei într-o zonă de birouri perfect funcțională. Mutase conducerea acolo, pusese lacăte la uși și trecuse sediul din centru al afacerii pe plan secund, acela rămânând spațiul pentru vicepreședinți, directori și șefi de departament. Chipurile, mutarea fusese pentru ca el să stea acasă, mai aproape de soția lui, dar cine putea crede asta, având în vedere că cei doi erau rar împreună în aceeași cameră?

Acum, Lane înțelegea adevăratul motiv pentru care făcuse asta. Era mai ușor să furi cu mai puțini oameni în preajmă.

- E timpul pentru o excursie, anunță el.

Cu asta, îi dădu drumul lui Lizzie la mână și se îndreptă spre curtea de mărimea unui teren de fotbal, unde, într-o parte, se întindea centrul de afaceri și, într-o altă parte, erau garajele. Oamenii vorbeau cu el, însă ei îi ignoră.

- Lane, zise Samuel T. în timp ce sări în fața lui. Ce faci?

- Economisesc electricitate.

- Cred că trebuie să sunăm autoritățile...

- Tocmai am făcut asta? Ai uitat de deget?

Ușa din spate a centrului de afaceri era închisă cu un zăvor imens, securizat de un sistem codat. Din fericire, când el și Edward intraseră acolo în urmă cu câteva zile ca să obțină documentele, Lane memorase secvența corectă de cifre.

Le tastă, făcând ușa să se deschidă, și păși în interiorul luxos. Fiecare parte din structura de aproape două mii de metri pătrați era acoperită de un covor maro cu auriu, gros ca o saltea, iar pereții izolați însemnau că nici o voce, nici un telefon și nici o tastare nu se auzeau în afara spațiului.

Cu birouri private, o bucătărie pusă la punct și o recepție care arăta ca Biroul Oval de la Casa Albă, locul acela reprezenta toate lucrurile pe care le susținea Bradford Bourbon Company: cele mai înalte standarde de excelență, cele mai vechi tradiții și ce era mai bun din ce era bun în materie de orice.

Lane nu se îndreptă însă spre birourile private. Se duse în spate, unde erau camerele de depozitare și bucătăria.

Trecu de o ușă dublă și intră într-o enclavă fierbinte, fără ferestre, plină cu dispozitive printre care se numărau ventilatoare, un boiler și un panou electric.

Luminile de sus erau activate de mișcare. Lane se duse direct spre panoul electric. Luă mânerul roșu dintr-o parte, îl trase în jos și opri tot curentul. Totul se întunecă, și imediat se aprinse lumina slabă a panourilor de siguranță.

Când ieși din nou pe hol, Samuel T. spuse sec:

- E și asta un mod de a face...

Asemenea unor viespi scoase din cuib, directorii ieșiră în fugă, trei bărbați, o femeie și recepționera apărând pe coridorul îngust în același timp. Se opriră de îndată ce îl văzură pe Lane.

Directorul financiar, un bărbat de șaizeci de ani, genul care le știa pe toate, cu manichiura făcută și pantofi lustruiți la clubul lui privat, reacționează:

- Ce faci aici?

- Închid locul ăsta.

- Poftim?

În timp ce un alt tip în costum se alătură grupului, Lane arată spre ușa din spate pe care intrase.

- Ieșiți. Toți.

Directorul financiar ridică vocea:

- Nu ai dreptul să...

- Poliția e pe drum. Tehnic, era adevărat. E alegerea voastră dacă plecați cu poliția sau singuri, într-un Mercedes. Sau tu conduci un Lexus?

Lane le privi cu atenție expresiile și nu fu deloc surprins când directorul financiar dădu înapoi, încă scandalizat.

- Asta este o proprietate privată, zise Samuel T. încet. Tocmai ați fost informați de proprietar că nu sunteți bine-veniți. Păreți destul de deștepți cât să știți prevederile legii din Kentucky pentru încălcarea proprietății, dar, dacă e necesar, pot să vă ofer o lecție rapidă sau să vă împrăpătez memoria. Va implica însă o pușcă și o...

Lane îi dădu un cot avocatului său, ca să-l facă să tacă.

Între timp, directorul financiar își reveni și își atinse cravata roșie.

- Sarcini importante sunt administrate de aici...

Lane se duse să-l privească față în față pe bărbat, pregătit să-l târască afară.

- Taci și începe să faci pași.

- Tatăl tău ar fi oripilat!

- Nu uita că e mort, deci nu are nimic de zis în privința asta. Acum, ori pleci în liniște, ori o să iau arma despre care spunea avocatul meu.

- Mă ameninți?

Samuel T. interveni:

- Încalci proprietatea în trei... doi... unu...

- O să le spun celor din consiliul de conducere despre asta...

Lane își încrucișă brațele la piept.

- Atât timp cât n-o faci de la un telefon de aici, nu-mi pasă nici dacă îl suni pe președintele Statelor Unite sau pe Moș Crăciun.

- Stai, interveni Jeff. Unul dintre noi o să vă însoțească la birouri ca să vă luați cheile de la mașini. Nu aveți autorizația să luați vreun soi de echipament, hârtii sau dosare de aici.

- Bine punctat, îi zise Lane prietenului său.

Afară, în fața căsuței îngrijitorului de la Red & Black, Edward îi zâmbi vizitatorului său, în timp ce Shelby se îndepărta. Ricardo Monteverdi era director executiv la Prospect Trust, cea mai mare companie fiduciară privată din mijlocul țării, și arăta ca atare. Silueta lui subțire și postura distinsă, în costumul cu dungi, îl duse pe Edward cu gândul la o broșură pentru școala de afaceri Wharton, promoția 1985. Peretele cu trofee argintii crea un halo în jurul lui, iar strălucirea sugera, în mod fals, că poate aducea vești bune.

Edward știa însă adevărul.

- Ai venit să-ți prezinți condoleanțele? întrebă Edward. Nu era cazul să te deranjezi.

- A, bineînțeles, zise bancherul cu o scurtă plecăciune. Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.

- Doar ție. Apoi urmă o pauză. Mai e ceva?

- Situația asta este foarte jenantă pentru mine.

- Evident.

Urmă o altă pauză, ca și cum bărbatul ar fi preferat ca Edward să deschidă subiectul. Dar asta nu avea

să se întâmple. Așa cum învățase de mult în afaceri, cel care deschidea orice negociere pierdea.

Monteverdi tuși ușor.

- Da. Deci... Odată cu moartea tatălui tău, anumite... aranjamente... pe care le-a făcut ar trebui rezolvate, iar, în cazul meu, cât mai repede. Cu toate că știu că jelești, mă tem că există o situație anume care nu poate fi amânată. Prin urmare, ca să protejiez numele și reputația familiei tale, apelez la tine pentru ca lucrurile să poată fi rezolvate discret.

- Habar n-am despre ce vorbești. „Ce minciună gogonată.“ Mă tem că va trebui să fii mai clar.

- Tatăl tău a venit la mine acum mai multe luni, pentru un împrumut privat. M-am bucurat să mă ocup de solicitare, dar să spunem că a trebuit să fiu creativ în privința finanțării. Banii trebuie înapoiți acum, înainte de întâlnirea trimestrială a consiliului Prospect Trust sau...

- Altfel, o să fii la ananghie?

- Nu, o să fiu forțat să îți pun familia la colț.

- Nu pot să te ajut.

- Nu cred că înțelegi. Dacă familia ta nu dă banii înapoi, voi fi forțat să acționez pe calea legală, adică una foarte publică.

- Atunci, dă-ne în judecată. Sună la *New York Times* și spune-le că îți datorăm cincizeci și trei de milioane de dolari. Spune-le că suntem niște ratați, mincinoși, hoți. Nu-mi pasă.

- Credeam că nu știi nimic despre asta.

A naibii băutură, încă îi era în vene. În plus, își pierduse exercițiul cu dezbaterile verbale.

- Cred că problema e faptul că tu trebuie să te protejezi, zise Edward cu zâmbetul pe buze, și încerci să mă forțezi, ca să nu fii nevoit să te duci la consiliu și să dezvălui că ai aprobat un împrumut nesecurizat, fără știrea celorlalți, și că probabil ai păstrat pentru tine toate beneficiile. Răspunsul meu e că n-am nimic. Fă ce trebuie să faci. Nu-mi pasă, pentru că nu e problema mea.

- Mama ta e într-o stare delicată.

- E într-o stare comatoasă.

- Fiind fiul cel mare, mă gândeam că o să-ți pese de bunăstarea ei mai mult decât de asta.

- M-am mutat în luxul ăsta incredibil, zise Edward în timp ce arătă în jur, ca să scap de toate astea și de toți. Așa că ancorează-ți vasul luxos pe dealul ăla. Îndreaptă-ți tunurile spre vila familiei mele până când se va alege praful de ea. Nu o să mă afecteze câtuși de puțin.

- Nu meriți să fii numit fiu, zise Monteverdi.

- Având în vedere cine sunt părinții mei, mă bucur c-am rezistat cât am făcut-o sub acoperișul ăla. Și fă-ne o favoare amândurora: nu încerca să-ți camuflezi propriile interese sub retorica altruismului, în timp ce-mi ameninți familia. Spune-mi, cât ai băgat în buzunar? Zece procente? Cincisprezece? Dacă împrumutul era pentru șase luni, asta înseamnă cel puțin două milioane jumătate doar pentru tine. Bine lucrat.

Monteverdi își aranjă manșetele.

- Privesc asta ca pe o declarație de război. Ce se va întâmpla în continuare va fi din vina ta.

- Cât de emoționant! Edward arătă spre corpul lui. Dar am fost torturat opt zile de oameni care urmau să mă omoare, iar, în cazul meu, asta nu este o hiperbolă. Te îmbeți cu apă rece dacă ai impresia că poți face ceva ca să-mi atragi atenția.

- Fii atent. Chiar dacă nu îți pasă de mama ta, mă întreb dacă ești la fel de detașat și când vine vorba despre frații și surorile tale. Din câte am înțeles, mereu ai avut grijă de ei.

- Asta a fost în trecut.

- O să vedem.

Bărbatul se întoarse și ieși. Telefonul de modă veche începu să sune din nou, iar Edward se uită la picioarele lui distruse și se întrebă, nu pentru prima oară, ce ar fi putut fi.

Ce ar fi trebuit să fie.

Era însă prea târziu pentru toate astea.

Își întoarse capul într-o parte și se uită la receptorul care atârna pe perete. Gândul de a merge până acolo îl epuiză, dar, mai mult de atât, știa la ce să se aștepte.

Dacă îl voiau însă, trebuiau să vină după el.

capitolul 11

Edwin MacAllan, maestrul distilator de la Bradford Bourbon Company, nu ajungea nicăieri. Mac stătea în biroul lui, care fusese centrul de comandă al tatălui său până când bărbatul murise, în urmă cu doi ani, și încerca să dea de cineva, oricine, de la centrul de afaceri. Însă, de fiecare dată, nu intra decât căsuța vocală, lucru fără precedent, având în vedere că suna direct pe liniile private.

Directorul financiar, cel operațional și trei vicepreședinți seniori nu răspundeau.

Nici Lane nu răspundea la telefonul mobil.

Când Mack închise din nou, era conștient că ecranele telefoanelor îi afișaseră identitatea. Și să nu răspundă măcar unul – din cinci? Da, directorul executiv murise și era haos, dar afacerea trebuia să meargă mai departe.

– Hei, fac asta...

Înainte ca Mack să spună „corect”, închise gura și își aminti că asistenta lui, care fusese și al tatălui său, nu mai era acolo. Și nu mai fusese de când fratele ei suferise un atac de cord, cu două zile în urmă.

Ca și cum toate interviurile pe care le ținuse în acea zi nu îi reamintiseră de marea pierdere!

Tocmai îl aruncaseră în negre.

Își așază coatele pe grămezile de hârtii și își frecă ușor capul. Să angajezi pe cineva semăna mult cu mersul la întâlniri. Cei de la Resurse Umane trimiseseră mai multe candidate, dar toate fuseseră respinse, fiind ori genul de femei ușoare care se credeau niște frumuseți, ori genul nevrotic și posesiv, ori genul de misandă asexuată, adepta naturalismului.

- La naiba!

Se ridică și se duse la biroul uzat. Se uită în jur și admiră artefactele expuse în vitrine. Acolo fusese primul butoi ștanțat cu No. Fifteen, brandul companiei de burbon la preț rezonabil. O linie de sticle speciale care celebrau victoriile programului de baschet al Universității Charlemont din turneul NCAA, în 1980, 1986 și 2013. Niște revolvere vechi. Hărți. Scrisori de la Abraham Lincoln și Andrew Jackson către diverși membri ai familiei Bradford.

Însă tapetul în sine era adevărata mărturie a produsului, a longevității și a mândriei companiei. Fiecare bucată de spațiu vertical plat era acoperită cu etichete de la numeroase sticle, cu diferite fonturi, culori și imagini care ilustrau evoluția marketingului și a prețului.

Chiar dacă produsul în sine rămase la fel.

Burbonul Bradford era făcut exact ca la sfârșitul anilor 1700. Nimic nu se schimbase. Nici combinația de cereale, nici drojdia, nici sursa de apă de la acviferul de calcar, nici stejarul butoaielor. Iar Dumnezeu era martor că anotimpurile din Kentucky și numărul de zile din anul calendaristic nu se schimbaseră.

În timp ce se gândea la istoria ce era etalată în fața lui, i se părea de neconceput că peste două secole de tradiție se puteau termina sub supravegherea lui. Însă persoanele importante din corporație decisese, înainte ca William Baldwine să moară, să înghețe achiziția porumbului, ceea ce însemna că nu mai aveau amestecul de cereale, ceea ce însemna că Mack avea să fie nevoit să închidă producția.

Ar fi fost un lucru fără precedent. Chiar și în timpul Prohibiției, compania continuase să-și facă băutura, chiar dacă trebuise să se mute în Canada pentru o perioadă.

După ce se luptase cu conducerea, dar nu ajunsese nicăieri, Mack devenise informator la Easterly și îl anunțase pe Lane de măsurile luate. Apoi Mack îl ajutase pe fiul rătăcitor să obțină acces la unele dintre

informațiile financiare ale companiei. Dar după asta? Nu mai auzise nimic.

Era ca și cum ar fi așteptat rezultatele unei biopsii, iar stresul îl omora. Dacă își pierdea acest loc de muncă, acest trai? Își pierdea tatăl.

Și nu îi plăcuse să treacă prin asta prima dată.

Neliniștit și frustrat, ieși în zona recepției. Era prea liniște și prea frig în spațiul gol, aerul cald ridicându-se spre grinzile expuse, aerul condiționat coborând spre podea. La fel ca tot Vechea Fabrică, așa cum era cunoscut acel campus, biroul se afla într-o clădire originală renovată, echipată cu de toate, de la apă curentă la Wi-Fi, în cel mai discret mod posibil. Lovi ușa supradimensionată și ieși. Vechea Fabrică era atât o unitate funcțională de producere a burbonului, cât și o atracție turistică menită să îi învețe pe oamenii de rând și pe pasionați exact ce făcea ca Bradford să fie cel mai bun. Locul avea ceva din Disney World, în cel mai bun mod posibil. Clădirile erau toate bizare, vopsite în roșu și negru, și mici alei duceau de la silozul de cereale la locul unde se face plămada și la hambare. În mod normal, pe acolo ar fi grupuri de turiști conduse de ghizi, parcările ar fi pline, iar în magazinele cu suvenire și în zona de recepție ar fi un freamăt continuu.

Din respect pentru defunctul William Baldwine, totul fusese închis săptămâna următoare pentru personalul de care se puteau lipsi.

Sau cel puțin asta spusese conducerea. Cel mai probabil însă, reducerea costurilor nu se rezuma numai la alimentarea cu cereale.

Într-un final, Mack ajunse în fața unuia dintre cele trei hambare de depozitare. Clădirile din lemn, cu șapte etaje, găzduiau sute de butoaie de burbon, variațiile de temperatură ale anotimpurilor stabilind ritmul pentru alchimia care se întâmpla când alcoolul se întâlnea, se îndrăgostea și se contopea cu fibrele arse ale caselor lor temporare din lemn.

Când deschise ușa de lemn, balamalele făcute manual scârțâiră, iar mirosul bogat, de pământ, care îl lovi când pași înăuntru îi reaminti de tatăl lui. Interiorul era întunecat, iar grinzile susțineau rânduri și rânduri de butoaie uzate; culoarele dintre suporturile suprapuse erau late de două scânduri, dar partea din centru era mult mai lată și făcută din ciment. El își băgă mâinile în buzunarele blugilor în timp ce înainta în clădire.

- Lane, ce cauți aici? întrebă el tare.

Burbonul avea nevoie de timp. Nu era ca atunci când făceai vodcă, unde puteai să rotești pur și simplu cepul și gata, te puteai bucura de băutură. Dacă firma voia ceva care să vândă peste șapte, zece, doisprezece ani? Trebuia să te asiguri că totul funcționa acum...

- Poftim?

Mack se întoarse. În dreptul ușii deschise, cu lumina în spatele ei, era o femeie cu silueta ca o clepsidră și păr negru lung. Era ca o apariție dintr-o fantezie sexuală. Dumnezeu... putea chiar să-i simtă parfumul, săpunul sau orice plutea în aerul proaspăt care trecea pe lângă corpul ei.

Și ea păru la fel de surprinsă ca el.

- Îmi pare așa rău, zice ea, cu voce joasă. Îl caut pe Edwin MacAllan. Am un interviu cu el, dar nu e nimeni în birou...

- Mai găsit.

Urmă o pauză.

- A. Tânăra clătină din cap. Îmi pare rău. Eu am... nu contează. Numele meu e Beth. Beth Lewis. Vrei să mă întorc altă dată?

„Nu“, își spuse el, în timp ce părul ei era fluturat de briză și îi mângâia umărul.

„De fapt, nu vreau să pleci.“

- Nu dau de Edward.

În timp ce Lane trecu de recepția centrului de afaceri și intră în biroul tatălui său, se simți ca și cum ar fi intrat într-o cameră plină cu arme îndreptate

spre el. Pielea i se înfioră, ca avertisment, și strânse pumnii. Nu voia decât să plece de acolo. Pe de altă parte, locul acela era cât de poate de straniu. Lumina slabă de securitate învăluia totul ca o prevestire sumbră, iar fantoma lui William Baldwine părea să bântuie în umbre.

Lane habar n-avea de ce se dusesse acolo. Probabil poliția parca în față la Easterly chiar în acel moment.

Clătină din cap în timp ce se uită la birou și la marele scaun sculptat, care era ca un tron. Detaliile erau ca platoul de filmare dintr-un film cu Humphrey Bogart: o carafă de cristal, plină cu burbon, strălucea precum chihlimbarul lângă o tavă de argint cu pahare din cristal. O poză cu Mica V.E. era într-o ramă de argint. O cutie cu trabucurile care îi plăceau tatălui lui era în celălalt colț, lângă lampa Tiffany. Un pachet de țigări Dunhill și o brichetă de aur erau lângă o scrumieră Cartier curată. Nici un computer. Nici urmă de hârtii.

- Asta e doar a doua oară când calc în biroul ăsta, îi șopti el lui Lizzie, care stătea lângă ușă. Niciodată nu l-am invidiat pe Edward.

În timp ce ea se uită în jur, la cărțile legate în piele, la diplome, la certificatele de la diverse organizații naționale și internaționale și la fotografiile cu bărbați importanți la nivel național și internațional, el se trezi privind-o. Se uită la modul în care părul ei, decolorat de soare, surprindea lumina, la sânii ei, care îi umpleau tricoul negru. La picioarele lungi și musculoase, care erau evidențiate de pantalonii scurți.

Dorința începu să-l cuprindă.

- Lizzie...

Jeff intră pe ușa deschisă.

- E în regulă, au plecat. Locul e gol, iar avocatul tău s-a întors în casă, pentru a da ochii cu poliția. Știi cum să schimbi codul de la ușa aia? Pentru că, în locul tău, asta aș face.

Lane clipi, ca să dea la o parte imaginea cu el aruncând totul de pe birou și întinzând-o pe Lizzie acolo, goală.

- Nu, dar o să ne dăm noi seama cum să-l schimbăm. Lane se îndreaptă. Poți să-mi dai un indiciu despre ceea ce ai găsit?

Jeff se uită în jur și nu păru prea impresionat de grandoare.

- La suprafață, transferurile pe care le-am marcat par plăți pentru servicii spre diferite bănci. Dar mai sunt și niște plăți imense, care mi-au atras prima oară atenția. Când am localizat transferul de bani, am descoperit notițe despre ceva numit WWB Holdings, care s-a dovedit a fi William Wyatt Baldwine Holdings. Cred că e un caz de finanțare din afara bilanțului, scăpat de sub control. Aș zice că se califică drept delapidare. Cheia? Când am căutat pe internet și am cerut o favoare de la UBS, nu am găsit nicăieri nimic despre locația WWB Holdings, dar o să te las să ghicești cine s-a ocupat de el.

- Ce nemernic, bombăni Lane. Acolo s-au dus și banii din casă. WWBH. Despre ce sumă vorbim?

- Șaptezeci și două de milioane. Până acum.

În timp ce Lizzie pufni șocată, Lane clătină din cap.

- *La naiba!*

Lizzie vorbește:

- Stai un pic, ce e în afara bilanțului....

- Finanțare din afara bilanțului. Jeff se frecă la ochi, ca și cum ar fi avut aceeași durere de cap ca Lane. Practic, folosești bunurile unei companii ca să asiguri datoria pentru alta. Dacă a doua entitate eșuează, banca sau creditorul se așteaptă ca prima să plătească. În cazul ăsta? Pun pariu că fondurile împrumutate spre WWBH au fost delapidate, și, când nu s-au respectat termenele de plată, au fost folosiți banii de la Bradford Bourbon Company pentru plata datoriilor. E un mod de a fura mai puțin evident decât dacă ai scrie chiar tu un cec și lai încasa.

- Peste o sută patruzeci de milioane? Lane își încrucișă brațele la piept, pentru că fu lovit de o furie care îl făcu să vrea să distrugă biroul. Țasta e totalul. Zi-mi că glumești!

- Iar acele peste șaptezeci de milioane sunt doar transferuri din conturi de operațiuni în luna februarie. Vor fi mai multe. Există un tipar care escaladează. Jeff ridică din umeri. Lane, îți zic, e momentul să implicăm FBI-ul. Situația are o amploare prea mare pentru mine, și trebuie să mă întorc în New York. A fost o vacanță pe cinste.

Telefonul lui Lane începu să sune, și, când îl scoase și văzu că era Samuel T., răspunse:

- Sunt aici? Vin...

- Ce faci?

Femeia care intră în birou avea șaiszeci de ani și o constituție solidă. De la costumul ei gri metalic la cocul în care era prins părul ei cărunț, doamna Petersburg era o femeie care condusese viața profesională a lui William Baldwine aproape douăzeci de ani. Dar calmul ei dispăruse. Cu fața roșie și ochii bulbucăți, femeia tremura, iar ochelarii care îi atârnavă la gât de un lanț subțire se legănavă pe pieptul ei plat în timp ce respira greoi.

Lane își menținu vocea calmă:

- Ia-ți lucrurile. Pleacă.

- Nu ai nici un drept să fii în biroul ăsta!

Isteria erupse din ea exploziv, neașteptat de puternică în timp ce se aruncă spre el. Degetele îi zgâriau fața, genunchii și picioarele îl loveau, iar înjurăturile înverșunate punctară atacul. Lizzie și Jeff încercară să o dea la o parte, dar bărbatul le făcu un semn cu capul. Lane o ținu de mâini și o lăsă să țipe în continuare, în timp ce o lipi de bibliotecă.

Când femeia obosi, cocul atent aranjat arăta ca o salată răvășită pe capul ei, iar respirația îi era greoaie, ca și cum ar fi avut nevoie de oxigen sau ca și cum ar fi fost pe punctul de a leșina.

- Nu poți să-l salvezi, zise Lane sumbru. A trecut de mult vremea pentru asta. Și știu că tu știi lucruri. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este cât de mult ești dispusă să plătești pentru loialitatea față de un om mort. Eu aflu din ce în ce mai multe despre ce se întâmpla aici și știu că ai făcut parte din tot. Ești dispusă să mergi la închisoare pentru el? Ești atât de nebună?

Lane spuse asta chiar dacă nu era sigur dacă avea să-i cheme pe agenții federali. Însă amenințarea cu închisoarea era un mod bun de a convinge pe cineva.

În plus, dacă fraudă era atât de mare pe cât spusese Jeff? Atunci, acei creditori aveau să înceapă să vorbească dacă vedeau că nu li se făceau plățile. Și, da, unii aveau să își sune avocații. Dar ce avea să se întâmple când rezervele aveau să sece și mai mult?

- A fost un bărbat bun, strigă ea. Tatăl tău a fost mereu bun cu mine.

- Asta pentru că i-ai fost de folos. Nu o lua personal și nu-ți distruge viața din cauza iluziei că ai fost mai mult decât ceva ce putea folosi.

- Nu o să înțeleg niciodată de ce voi, băieții, lați urât așa mult.

- Atunci, trebuie să te trezești.

Când femeia se smuci, Lane îi dădu drumul, ca să își poată aranja părul și costumul.

- Tatăl tău nu s-a gândit decât la ce e mai bine pentru familie și la interesul companiei. A fost un...

Lane se detașă în timp ce femeia continuă să enumere virtuțile pe care i le atribuia unui bărbat care nu avuse se nici una. Asta nu era însă problema lui. Nu puteai schimba gândirea unui apostol. Nu puteai salva pe cineva care nu voia să se suie în barca de salvare.

Deci femeia asta eficientă avea de gând să se ducă la fund cu fostul ei șef.

Nu era problema lui.

Când telefonul începu să-i sune din nou, femeia conchise:

- A fost mereu acolo când am avut nevoie de el.

Lane nu recunosc numărul, așa că lăasă să intre mesageria vocală.

- Atunci, sper să te bucuri de amintirile dragi când vei ajunge în închisoare.

capitolul 12

- Ai vreo întrebare pentru mine?

În timp ce Mack puse întrebarea, se așeză pe scaunul lui de birou și se uită din nou la inelarul intervievatei. Era în continuare gol. Sugeră că Beth era a fel de necăsătorită cum fusese la începutul întâlnirii.

„Da. Uau! Foarte profesionist, MacAllan.“

- O să fie nevoie să lucrez des peste program? Adică, angajatul. Va trebui să facă asta? Nu pentru că mi-ar fi frică de muncă. Am grijă de mama și va trebui să găsesc pe cineva care să se ocupe de ea. Pot să aranjez asta, dar trebuie să știu dinainte.

- Îmi pare rău să aud că... știi tu... că cineva e... Nu știa care era politica la Resurse Umane, dar era sigur că nu putea pune prea multe întrebări personale. Că mama ta...

- A fost implicată într-un accident rutier acum doi ani. Câteva luni, a fost conectată la aparate, și acum încă întâmpină o mulțime de dificultăți cognitive. M-am mutat la ea ca să o pot îngriji, și ne descurcăm. Dar am nevoie de un loc de muncă și...

- Ești angajată.

Beth ridică mirată din sprâncene, apoi izbucni în râs.

- Ce? Adică... uau! Nu mă așteptam...

- Ai patru ani de experiență la recepția unei companii de imobiliare. Ești prezentabilă, elocventă și profesionistă. Nu caut altceva.

- Nu îmi verifici referințele?

Mack se uită la CV-ul pe care i-l dăduse tânăra.

- Ba da, bineînțeles.

- Ah, sună ca și cum aș încerca să te conving să nu-mi dai jobul, dar sunt atât de entuziasmată. Mulțumesc. Nu o să te dezamănesc.

Când tânăra se ridică, și el făcu la fel și se forță să-și țină privirea ațintită în ochii ei, căci, altfel, ar fi fost tentat să se uite mai jos de ei. Ce înaltă era! Și foarte atrăgătoare. Iar ochii aceia erau...

La naiba! Probabil îi plăceau prea multe lucruri la ea ca s-o angajeze. Însă avea calificările necesare.

Își întinse mâna peste birou și spuse:

- Bine ai intrat în joc.

Tânăra dădu mâna cu el.

- Mulțumesc. Nu o să regreti.

Dumnezeule, el spera că era adevărat. Era singur, poate și ea era, amândoi erau majori, dar, da, probabil nu era o idee prea bună să adauge „relație angajator/angajată“ în acea combinație. La naiba!

- O să te conduc. Mack se ridică și deschise ușa. Poți să începi...

- Măine? Da, pot.

- Foarte bine.

Mașina pe care o parcase în spațiul cu pietriș era o Kia veche de câțiva ani, dar, în timp ce o conduse spre ea, el observă că era curată și fără zgârieturi.

Chiar înainte ca Beth să se urce la volan, se uită la el.

- De ce e așa liniște? Am mai fost aici ca turistă, chiar anul trecut. Erau atâția oameni care se plimbau pe aici, chiar și în timpul săptămânii.

- Jelim. Sunt sigur că ai auzit.

- Despre? A, da. Ce rușine mi-e! Bineînțeles. Moartea lui William Baldwine. Îmi pare atât de rău.

- Și mie. Ne vedem mâine-dimineață, la nouă?

- La nouă. Mulțumesc din nou.

Mack dorea să se uite la ea cum pleca, dar acum era momentul să o ia din loc, nu să facă pe ciudatul. Se întoarce, dar își dădu seama că nu avea nevoie de și mai mult timp la birou.

Schimbă direcția și se îndreptă spre o clădire împrejmuită de un gard viu înalt, fără ferestre, cu o verandă din panouri moderne de oțel, nu din bușteni sau mortar. Scoase o cartelă, o trecu prin cititor și auzi ușa cum se descuie. Înăuntru, era o anticameră cu echipament de protecție, dar nu se sinchisi. Niciodată nu o făcuse.

Mereu se gândise că, atunci când primii Bradford făcuseră burbonul, nu avuseseră nevoie de „echipament”. Îl făcuseră în pădure, și totul mersese bine.

O a doua ușa de sticlă scoase un sunet; camera de dincolo era un laborator, genul care s-ar găsi la Centrul pentru Controlul Bolilor. Doar că aici nu monitorizau și nici nu încercau să vindece boli.

Cu toate astea, creștea diverse lucruri. Lucruri secrete, de care nimeni nu putea să afle.

La burbon, toate ingredientele erau necesare și importante, dar un singur element era cu adevărat substituibil. Presupunând că păstrai același procent din amestecul de cereale, porumbul era porumb, orzul era orz, iar secara era secară. Sursa de apă pe care o foloseau era specifică acelei părți din Kentucky, dar producția rămânea aceeași pe tot parcursul anului. Până și butoaiele erau realizate din aceeași specie de stejar.

Însă drojdia era altă poveste.

Deși drojdia distilatorilor venea de la o specie numită *Saccharomyces cerevisiae*, existau mai multe tulpini diferite în acea familie și, în funcție de cea pe care o foloseai pentru fermentație, aroma burbonului putea varia foarte mult. Da, etanolul era mereu un produs secundar al procesului metabolic, dar existau numeroși alți compuși eliberați în timp ce zaharurile din decoct erau consumate de drojdie. Spune-i alchimie, spune-i magie, spune-i atingerea îngerilor. În funcție de tulpina pe care o foloseai, produsul putea varia de la bun la spectaculos... sau chiar de-a dreptul epic.

BBC folosisse aceleași tulpini pentru brandurile No. Fifteen, Family Reserve, Black Mountains și Bradford I.

Dar, uneori, schimbarea nu era ceva rău.

Când tatăl lui murise, Mack lucra la noi tulpini de drojdie, cojea mucegai de pe nuci, mușchi și soluri de prin toată zona de sud. Creștea organisme prețioase în laboratorul lui și le analiza ADN-ul, printre altele. După ce izolase speciile potrivite, se jucase cu fermentații pe loturi mici, ca să testeze tot felul de rezultate.

Proiectul suferise o amânare când acceptase poziția de maestru distilator, însă, în ultimele trei luni, își reluasese eforturile, iar, într-un final, după atât timp, era satisfăcut de unul dintre rezultate.

Când se uită la toate containerele de sticlă, la vasele Petri, la eșantioanele, microscopale și computerele, îi veni greu să creadă că o asemenea frumusețe putea ieși dintr-un loc atât de întunecat. Însă, pe de altă parte, era ca un laborator de fertilizare in vitro, unde miracolele umane primeau puțin ajutor de la știință.

Mack se duse la tejghea și se opri în fața copilului său, sticla cu prima tulpină nouă care avea să fie introdusă în burbonul Bradford în ultimii două sute de ani. Atât de bună era, atât de specială. Aducea o finețe nemaiîntâlnită, fără nici o notă sulfuroasă. Nimeni altcineva, nici un alt producător de burbon nu o folosisese.

Avea de gând să patenteze descoperirea.

Acesta era un alt motiv pentru care BBC nu avea cum să eșueze acum.

Afurisita de companie trebuia să rămână activă destul cât să scoată noutatea pe piață.

Mica lui descoperire legată de drojdie avea să schimbe totul.

- Trebui să mănânci.

Era deja trecut de ora cinci când poliția plecă, iar primul gând al lui Lane, când trecu prin bucătăria de la Easterly, era că voia ceva de băut. Însă domnișoara Aurora avea alte idei.

Când își interpuse corpul puternic în drumul lui și îl fixă cu ochii ei negri, bărbatul se simți din nou

ca la cinci ani. Era amuzant. Ea arăta ca întotdeauna, părul îi era împletit strâns, iar la mijloc avea legat șorțul ei roșu peste ținuta albă de bucătar.

Când ea îl direcționează spre holul angajaților, el nu i se împotrivi. Nu pentru că ar fi fost obosit, deși era, și nu pentru că ar fi vrut să mănânce, pentru că nu voia, ci pentru că niciodată nu putuse să-i refuze nimic. Femeia asta era o lege a fizicii, la fel de incontestabilă precum gravitația care îl trăsesese de pe podul acela.

Era greu de crezut că femeia era pe moarte.

Spre deosebire de sufrageria formală a familiei, camera angajaților se rezuma la pereți albi, o masă de pin cu douăsprezece locuri și o podea de lemn. Avea două ferestre care dădeau spre colțul întunecat al grădinii, deși geamurile de sticlă erau mai mult ca să mențină simetria exteriorului vilei și nu pentru a oferi o priveliște plăcută celor care mâncau acolo.

- Nu mi-e prea foame, îi spuse, în timp ce femeia îl lăsa să se așeze.

Peste o clipă, farfuria care ateriză în fața lui avea cam două mii de calorii de mâncare pentru suflet. În timp ce inspiră adânc, se gândi că, cel mai probabil, domnișoara Aurora avea dreptate.

Lizzie se așeză lângă el, cu propria farfurie.

- Arată incredibil!

Mama se așeză în capul mesei.

- Mai e mâncare pe aragaz.

Pui prăjit gătit într-o tigaie de fontă. Varză. Pâine de porumb. Orez cu fasole. Bame.

Și ce să vezi? După prima gură, murea de foame, apoi urmă o perioadă lungă de tăcere, în timp ce el înfulecă îmbucătură după îmbucătură.

Când îi sună telefonul, se simți ca electrocutat. În plus, în ultima vreme, sunetul de apel fusese ca o alarmă: nu anunța decât vești proaste, singura întrebare fiind despre ce.

De la celălalt capăt se auzi vocea adâncă a șerifului Ramsey.

- Ar trebui să primești rămășițele în cel mult patruzeci și opt de ore. Chiar și luând în calcul noua descoperire, medicul legist a făcut ce trebuie.

- Mulțumesc. A apărut ceva surprinzător în raportul preliminar?

- Îmi vor da o copie. Cum aflu ceva, o să te anunț.

- Cei de la Criminalistică au plecat acum o jumătate de oră. Cred că a fost omorât, nu? Detectivii nu mi-ar da nici un indiciu, dar, până la urmă, era nenorocitul de inel al tatălui meu...

Când domnișoara Aurora tuși, Lane tresări.

- Îmi pare rău, doamnă.

- Ce? zise Ramsey.

- Mama mea e aici. Detectivul Merrimack a spus că o să intervieveze oameni. Când vor avea o idee despre ce s-a întâmplat?

- Nu se știe. Urmă o pauză. Ai idee cine ar fi avut motive să-l omoare?

„Da.”

- Nu.

- Nu ai nici măcar suspiciuni?

- Vorbești ca detectivul ăla.

- Îmi pare rău, defect profesional. Deci... știi pe cineva care ar fi avut vreun motiv?

- Știi cum era tata. Avea dușmani peste tot.

- E o chestie destul de personală să taie degetul așa. Să îl îngroape în fața casei.

Și fix sub fereastra mamei lui. Dar nu avea să intre în detalii.

- Există și mulți oameni de afaceri care nu îl suportau. Dumnezeuule, asta suna defensiv. Și le datora oamenilor bani, Ramsey. Mulți bani.

- Atunci, de ce nu au păstrat inelul ca să-l vândă? Are ceva aur.

Lane deschise gura, apoi o închise. Aveau nevoie de cufere întregi din prețiosul metal ca să acopere datoria.

- Cred că ne abatem de la subiect.

- Nu sunt sigur de asta.

- Ce vrei să spui?

- Să zicem că am mai protejat membri ai familiei tale. Și nimic nu o să schimbe asta.

Lane închise ochii.

- Cum o să te răsplătesc?

- Eu sunt cel care are de plătit o datorie, dar nu e momentul potrivit. Mai am un motiv pentru care am sunat: rămășițele Rosalindei Freeland au fost ridicate azi.

Lane dădu farfuria la o parte.

- De mama ei?

- De fiul ei, care tocmai a împlinit optsprezece ani.

- Și?

Urmă o altă pauză, mai lungă de data asta.

- Am fost acolo când a venit. L-ai văzut?

- Nici nu cred că știam că are un copil.

- Poza lui o să fie pe prima pagină mâine.

- De ce? În afară de faptul că mama lui s-a sinucis fix înainte de găsirea cadavrului tatălui meu.

- Mda, o să-ți trimit poza după ce terminăm discuția. Te sun mai târziu.

Lane închise telefonul și se uită la domnișoara Aurora.

- Îl știi pe Mitch Ramsey, nu?

- Da. Dintotdeauna. Și, dacă vrea să-ți spună detalii, o s-o facă. Asta e treaba lui, nu a mea.

Lane așază telefonul pe masă și renunță la subiect, pentru că nu avea altă opțiune. Se uită la Lizzie și spuse:

- Crezi că putem organiza comemorarea aici, joi?

- Sigur. Grădinile și împrejurimile arată bine. Restul se poate rezolva rapid. La ce te gândești?

- De la patru la șapte, joi seara. Putem să păstrăm înmormântarea privată și s-o facem vineri sau sâmbătă. Dar vreau să scap de comemorarea asta.

Domnișoara Aurora se aplecă și îi împinse farfuria în față.

- Mănâncă.

Nu avu ocazia s-o facă. Înainte să comenteze, domnul Harris, majordomul, deschise ușa.

- Domnule Baldwine, aveți un oaspete în salonul din față. Nu cred că este așteptat, dar refuză să plece.

- Cine e?

- Domnul Monteverdi, de la compania Prospect Trust.

Lane se ridică și luă farfuria cu el.

- Vin acum.

Domnișoara Aurora îi luă farfuria din mână.

- Iar asta o să te aștepte după ce termini. Nu se mănâncă în acea zonă a casei.

- Am înțeles.

După ce o sărută pe Lizzie, Lane traversă holul pe lângă camerele domnului Harris, biroul Rosalindei Freeland, unde se sinucisese, și una dintre cele trei spălătorii ale casei. Tocmai intra în salon, când primi un mesaj pe telefon.

În timp ce traversă podeaua din marmură albă cu negru a salonului, își scrisese parola, și tocmai ajunsese la arcada de la intrarea în salon când imaginea lui Mitch Ramsey îi apăru în fața ochilor.

Lane se opri.

Nu-i venea să creadă la ce se uita.

Băiatul care revendicase corpul Rosalindei ar fi putut fi propriul lui geamăn.

capitolul 13

Foi printate peste tot. Mai multe laptopuri cu fișiere Excel în jurul lui, într-un semicerc. Carnețele galbene cu mâzgăleli.

Pentru Jeff Stern, era doar o zi obișnuită. Ca bancher de investiții pe Wall Street, își câștiga traiul analizând cifre și gășind tipare și breșe în documentele financiare. Era un maestru al muncii obsesive și înnebunitoare, care cerea atenție la detalii, necesare pentru a găsi ceva care să aibă sens în tehnicile creative

de contabilitate folosite pentru a crește valoarea marilor companii multinaționale.

- Sunt aici să curăț baia.

Lucrul cu care nu era obișnuit când muncea era ca o menajeră blondă, ca de la Four Seasons de douăzeci și ceva de ani, să stea în ușa dormitorului care îi servea ca birou.

Cel puțin, nu o femeie pe care parcă o comandase de la un serviciu de escorte vreun nemernic misogin din cloaca unde lucra, fiind și pregătit s-o plătească.

Iar accentul ei sudic o făcea chiar mai atrăgătoare.

Prosoapele albe din brațele ei erau ca un nor de vară captiv pe pământ, iar tânăra mirosea incredibil. Se dăduse cu un parfum feminin ce străbătea distanța dintre ei și îl mângâia, ca și cum ar fi făcut-o chiar ea. Fața ei era de așa natură încât prospețimea îi era cel mai atractiv atribut, iar ochii ei erau de un albastru incredibil. În plus, corpul ei transforma uniforma în ceva ce ar fi trecut drept menajeră obraznică de Halloween.

- Știi unde e, șopti el.

- Da.

Îi privi spatele, în timp ce ea înaintă ca și cum ar fi fost goală și lăsa ușa deschisă cât timp se fâțâi în jurul chiuvetei lui, apoi se aplecă să ia ceva din dulap. Fusta i se ridică atât de mult, că se văzu dantela ciorapilor ei.

Ea se întoarse spre el.

- Numele meu e Tiphannie. Cu doi „i”. Pleci?

- Ce?

Tânăra se îndreptă și se rezemă de blatul de marmură, așezându-și mâinile de o parte și de alta a chiuvetei, astfel încât bluza uniformei ei se deschise.

- Ți-ai făcut bagajele?

Jeff se uită spre pat. Pe el, erau deschise gențile pe care le umpluse cu tot felul de lucruri ce se revărsau acum din ele ca niște soldați înjunghiați. Dar tulburarea lui obsesiv-compulsivă se oprea la tabele și coloane de numere. Nu-i păsa în ce stare erau lucrurile

când se întorcea acasă, în Manhattan. Doar de asta existau spălătorii.

Jeff se concentra asupra tinerei.

- Trebuie să mă întorc la muncă.

- E adevărat că ești din Manhattan? New York City?

- Da.

- Nu am fost niciodată acolo. Își frecă picioarele unul de altul, ca și cum ar fi avut o nevoie de care voia să afle și el. Mereu am vrut să merg.

Apoi pur și simplu îl privi.

Jeff își spusese că nu era o idee bună în timp ce se ridică și traversă covorul oriental. Clar nu era o idee bună.

Intră în baie și închise ușa după el.

- Sunt Jeff.

- Știu. Toți știm cine ești. Ești prietenul lui Lane.

El își plimbă degetul pe baza gâtului ei.

- Văd că veștile circulă repede.

Încet, își duse degetul în V-ul făcut de reverele uniforme. Ca reacție, ea începu să respire greoi.

- Sunt aici ca să am grijă de tine, șopti ea.

- Nu, zău?

Uniforma era gri cu guler alb și nasturi albi strălucitori. În timp ce-și așeză degetul pe unul, erecția îi pulsă în spatele șlițului. Ultimele șaptezeci și două de ore fuseseră brutale, pline numai de avalanșe de numere, dureri de cap și vești proaste. Din punctul lui de vedere, ce se întâmpla atunci era ca o ploaie pe pământ arid.

Jeff deschise primul nasture. Apoi pe al doilea. Al treilea. Sutienul ei era negru, precum ciorapii.

Se aplecă și o sărută pe gât, și, când ea își arcui spatele, mâna îi alunecă în jurul taliei ei. Prezervativ. Avea nevoie de un prezervativ, și știind vechea reputație a lui Lane, se aștepta să fie vreunul pe acolo...

Când îi deschise bluza uniforme și îi desfăcu sutienu, sfârcurile ei fură expuse, și, da, erau perfecte. În același timp, ce uită în jur și deschise primul sertar.

„Bună treabă“, se gândi el când găsi o cutie cu prezervative Trojan.

Apoi, brusc, o dezbracă pe menajeră complet, iar aceasta rămase în fața lui purtând numai ciorapi. Era magnifică, cu sâni reali, șolduri și coapse suple și carne dulce. El rămase îmbrăcat și își puse iute un prezervativ.

Tiphanii, cu doi „i” la final știu exact cum să-și înfășoare picioarele în jurul lui și să-și fixeze gleznele în spatele șoldurilor lui. Și ce sunete să îi șoptească la ureche. El își sprijini o mână lângă oglinda antică de pe perete și cu cealaltă o ținu de talie, apoi începu să o penetreze. În timp ce ea îl apucă de umeri, Jeff închise ochii.

Era atât de bine. Chiar dacă era în mod evident consecința statutului lui de străin, care îi dădea o aură exotică. Uneori însă, trebuia să profiți de ce-ți ieșea în cale.

Ea termină înaintea lui. Sau cel puțin făcu să pară așa. Jeff nu era sigur și nu l-ar fi deranjat să afle că totul fusese doar un spectacol.

Orgasmul lui fu real însă, puternic și copleșitor, o reamintire, cel puțin pentru el, a faptului că era mereu mai bine să o faci cu o persoană în carne și oase.

Când termină, Tiphanii se cuibări la pieptul lui, în timp ce Jeff își revenea.

- Mmmm, îi șopti ea la ureche. Ce bine a fost!

„Da, chiar a fost”, se gândi el în timp ce ieși din ea.

- Atunci, hai s-o facem din nou, mormăi în timp ce o luă în brațe și se îndreptă spre pat.

Jos, în salon, Lane îl lăsă pe Ricardo Monteverdi să vorbească, deși știa exact care era datoria și cât de urgență avea să devină situația pentru Monteverdi dacă acele milioane nu erau plătite.

Un pahar din rezerva de băutură a familiei făcu timpul să treacă mai ușor și mai tăie din durerea provocată de vederea pozei fiului Rosalindei. Părul, ochii, forma feței, forma corpului...

- Iar fratele tău nu a fost de ajutor.

Bun, deci discursul ajungea la final.

- Edward nu mai e implicat în treburile familiei.

- Și mai spune că e fiul...

- Ai grijă, zise Lane tăios. Orice insultă adusă fratelui meu e o ofensă la adresa mea.

- Mândria poate fi un lux costisitor.

- La fel și reputația profesională. Mai ales dacă e construită pe ceva fals. Lane ridică un pahar în cinstea bărbatului. Dar ne abatem de la subiect. Nu am mai fost aici de doi ani, și trebuie să mă ocup de o grămadă lucruri după moartea tatălui meu.

Urmă o pauză, în timp în care Monteverdi își puse la punct abordarea. Când bărbatul vorbi din nou, vocea lui era blândă și agresivă în același timp.

- Trebuie să înțelegi că împrumutul ăsta trebuie plătit acum.

Era amuzant că, în urmă cu o săptămână, mai avea la dispoziție o jumătate de lună. Probabil consiliul de la Prospect Trust aflase ceva sau poate cineva luase urma împrumutului.

Lane se întrebă cum de reușise fără să fie prins.

- Testamentul este analizat și nu am acces la conturile familiei, deoarece nu am împuternicire de la mama, iar tata l-a ales pe avocatul personal, Babcock Jefferson, ca executor. Dacă vrei să fii plătit, ar trebui să vorbești cu el.

Când Monteverdi tuși, Lane își dădu seama că bărbatul încercase deja asta și fusese refuzat.

- Lane, aș fi crezut că o să ai un interes personal în rezolvarea problemei.

- De ce?

- Ai destule lucruri pe care vrei să le ții departe de presă.

- Moartea tatălui meu e deja la știri.

- Nu la asta mă refer.

Lane zâmbi și se ridică, îndreptându-se spre bar.

- Ia zi-mi, cum crezi c-o să scurgi informația că familia mea e falimentară fără a ajunge tu însuși în prăpastie?

Se uită peste umăr. Hai să vorbim deschis, da? Tu mă ameninți cu o dezvăluire – și, chiar dacă ar fi un pont anonim din partea ta, cum o să te afecteze asta când consiliul o să afle de acest împrumut stabilit între tine și tata? În momentul de față, nu e bine să pariezi pe noi, și știai asta când ai făcut împrumutul. Ai acces la toate informațiile trustului. Știai foarte bine câți bani erau în conturile noastre.

– Mă gândeam că o să vrei s-o scutești pe mama ta de rușinea de a...

– Mama nu s-a mai dat jos din pat de aproape trei ani. Nu citește ziarele, și singurii ei vizitatori sunt asistentele, iar cele care vor îndrăzni să-i spună ceva vor fi date afară. Ia zi-mi, ai încercat asta și cu fratele meu? Nu cred c-ai ajuns prea departe.

– Nu am făcut decât să ajut un vechi prieten. Însă familia ta nu o să supraviețuiască scandalului, și probabil știi că și contul mamei tale este golit. Are mai puțin de șase milioane în el. Fondul surorii tale nu mai e, iar contul fratelui tău Max e gol. Bunurile lui Edward nu valorează nimic. Iar dacă ai impresia că totul s-a întâmplat din cauza unei gestionări defectuoase din partea noastră, află că tatăl tău a devenit administratorul tuturor conturilor după ce a declarat-o incompetentă pe mama ta. Și, înainte să mă întrebi de ce i-am permis asta, o să-ți amintesc că nu suntem administratorii fondurilor familiei tale și că ce făcea el se încadra în drepturile lui legale.

Ce perspectivă minunată. Șaizeci și opt de milioane părușeră o sumă importantă. Apoi acele o sută patruzeci de milioane. Iar acum...

Sute de milioane dispărușeră.

Lane se întoarce cu spatele la Monteverdi când își ridică paharul. Nu voia ca bărbatul să vadă că-i tremurau mâinile.

Cele șase milioane din fondul mamei erau o avere pentru majoritatea oamenilor, dar suma ar fi dispărut

în numai trei luni, și asta doar pe cheltuielile cu casa de la Easterly.

- I-aș fi explicat asta fratelui tău, dar nu era dispus să asculte.

- Te-ai dus mai întâi la el, apoi la Babcock.

- Poți să mă învinovățești?

- Babcock ți-a spus unde a pus tata toți banii? Lane clătină din cap. Nu contează. Dacă ar fi făcut-o, nu ai fi aici.

Mintea lui Lane făcu niște salturi, apoi bărbatul se uită la sticla de băutură din mână.

Cel puțin, știa de unde putea să ia niște bani cash.

- Cât timp o să-mi pot cumpăra cu zece milioane? se auzi spunând.

- Nu ai...

- Taci și răspunde-mi.

- Îți mai dau o săptămână. Dar am nevoie de un transfer până mâine după-amiază.

- Asta o să reducă datoria la patruzeci și trei de milioane.

- Nu. Țasta e prețul pentru că mi-am riscat reputația pentru familia ta.

Lane se uită peste umăr.

- Ce domn ești.

Distinsul bărbat dădu din cap.

- Nu e o chestiune personală, domnule Baldwine. Este vorba despre afaceri. Așa că, din această perspectivă, pot să... amân lucrurile preț de șapte zile.

- Care era termenul-limită inițial.

- Situația s-a schimbat.

„Bineînțeles“, se gândi Lane.

- O să-ți primești banii. Mâine.

- Aș aprecia.

După ce Monteverdi îi spusese unde trebuiau să ajungă fondurile, acesta făcu o plecăciune și ieși. În tăcerea care urmă, Lane își scoase telefonul.

Știa de unde să obțină banii, dar avea nevoie de puțin ajutor.

capitolul 14

- Am nevoie să faci asta.

În timp ce Edward ținea receptorul la ureche, vocea fratelui său, Lane, era sumbră, la fel ca veștile. Totul dispăruse. Conturile fuseseră golite. Generații întregi de avere fuseseră dematerializate.

- Edward? Am nevoie să te duci la ea.

Dintr-un anumit motiv, Edward se uită prin bucătărie. Shelby era la aragaz, învârtea ceva într-o oală care mirosea șocant de bine.

- Edward, strigă Lane. Ești acolo?

O șuviță de păr îi căzuse lui Shelby din coadă, iar aceasta o dădu după ureche, ca și cum ar fi enervat-o în timp ce se uita în supă. Tocană. Sos. Orice era.

Își schimbase blugii, dar nu și ghetetele, cămașa, dar nu și haina de lână. Era înfocolită, ca și cum i-ar fi fost frig.

Când începuse să observe toate aceste detalii la ea?

- Foarte bine, zise Lane. O să mă duc să mă ocup de asta...

- Nu. Edward își mută greutatea și se întoarce dinspre bucătărie. Mă duc să iau cina și apoi merg.

- Am nevoie de transfer până mâine. Monteverdi mi-a dat datele contului. O să ți le trimit.

- Nu am telefon mobil. O să-ți spun unde să trimiți detaliile.

- Foarte bine. Mai e o chestie. Urmă o pauză. Au găsit ceva. De-al lui tata. Am încercat să te sun mai devreme.

- Serios? A rămas în urmă o bucată din el? Are valoare monetară? Avem nevoie de orice ajutor care ni se oferă.

- De ce ai spune așa ceva?

- Tocmai mi-ai zis că nu sunt bani nicăieri. E un optimism destul de rezonabil, având în vedere problemele cu bani.

Urmă o lungă perioadă de liniște, apoi Lane îi spusese ce găsiseră. Când Edward nu zise nimic, fratele lui bombăni:

- Nu pari surprins de nimic.

Privirea lui Edward se îndreaptă spre perdelele care erau trase peste ferestre.

- Alo? zise Lane. Știai, nu-i așa? Știai că banii nu mai sunt.

- Aveam suspiciunile mele.

- Zi-mi o chestie. Cât era asigurarea lui de viață?

- Șaptezeci și cinci de milioane. Edward se auzi spunând: Asigurare pentru omul-cheie, prin companie. Cel puțin așa stăteau lucrurile când eram acolo. Închid acum. Te sun eu.

Edward închise și inspiră adânc. Pentru o clipă, căsuța se învârti cu el, dar se forță să meargă mai departe.

- Trebuie să plec, zise el.

Shelby se uită peste umăr.

- Unde te duci?

- Trebuie să mă ocup de niște afaceri.

- Noua iapă despre care le-ai zis lui Moe și fiului său?

- Da. Îmi păstrezi de mâncare? În timp ce ea ridică dintr-o sprânceană, el simți o durere în mijlocul pieptului, ca și cum ar fi fost înjunghiat. Te rog.

- O să vii târziu?

- Nu cred.

Edward era aproape de ușă când își aminti că nu avea mașină. Pe mașina lui Porsche, care era în garajele din Easterly, se aduna praful.

- Pot să-ți iau camioneta, te rog? întrebă el.

- Nu te duci cu Moe sau cu Joey? Când el ridică din umeri, Shelby clătină din cap. Nu e automată.

- O să mă descurc. Glezna deja mi-e mai bine.

- Cheia e înăuntru, dar nu cred că...

- Mulțumesc.

Când ieși șchiopătând din casă, nu avea telefon mobil, nu avea portofel, permis de șofer sau altceva pe numele lui, dar era treaz și știa exact unde mergea.

Vechea camionetă a lui Shelby avea volanul uzat, bordul decolorat și niște covorașe straniu de mici. Dar cauciucurile erau noi, motorul porni fără probleme și totul era curat lună.

Ajunse pe Route 42 și se îndreptă spre suburbii. Ambreiajul nu era rigid, dar, chiar și așa, îi provocă dureri la gleznă și genunchi, iar Edward se trezi mergând în mare parte cu viteza a treia. Per total, era amortit în timp ce conducea. Amortit emoțional.

După mulți kilometri, casele începură să fie din ce în ce mai mari, iar pământul începu să arate îngrijit profesionist, ca și cum ar fi fost un spațiu interior, nu unul exterior. Erau porți elegante, ziduri de piatră și sculpturi pe gazon. Alei lungi și copaci deosebiți. Camere de supraveghere. Rolls-Royce-uri și Bentley-uri pe drum.

Proprietatea familiei lui Sutton Smythe era în sus, pe stânga. Dealul nu era la fel de înalt ca acela pe care fusese ridicată Easterly, iar vila georgiană din cărămidă fusese construită în acest secol, nu în cel trecut, dar suprafața era de peste două mii cinci sute de metri pătrați, iar asta o făcea mai mare decât vechea reședință a lui Edward.

Se apropie de porți și coborî geamul manual, apoi se întinse și apăsă codul. Porțile se deschiseră, iar el își continuă drumul, vila dezvăluindu-se în fața lui. Magnoliile încadrau casa la fel ca la Easterly, iar pe proprietate erau și alți copaci imenși. Într-o parte era un teren de tenis, ascuns discret în spatele unui gard viu, iar garajele dispăreau în depărtare.

Aleea ajungea în fața vilei, unde erau parcate un Mercedes C 63 negru, un Camry modest și două SUV-uri cu geamuri fumurii.

Opri mașina lui Shelby cât de aproape de intrare putu și apoi șchiopătă spre ușa sculptată a casei. După ce bătu, își aminti de toate dățile când mersese acolo îmbrăcat impecabil și pur și simplu intrase. Dar relația dintre el și Sutton se schimbase.

Domnul Graham, majordomul familiei Smythe, deschise ușa. În ciuda autocontrolului ireproșabil, făcu ochii mari când îl văzu pe Edward purtând blugi și cămașă, nu costum.

- Trebuie s-o văd pe Sutton.
  - Îmi pare rău, domnule, dar e cu...
  - E vorba despre afaceri.
- Domnul Graham înclină capul.
- Sigur că da. În salon, vă rog.
  - Știu cum să ajung acolo.

Edward șchiopătă până acolo, traversând holul și trecând de un birou, îndreptându-se în direcția opusă față de salonul principal, unde era în desfășurare o reuniune. Având în vedere SUV-urile parcate în față, era posibil ca guvernatorul din Kentucky să fi venit la cină, iar Edward nu putu decât să-și imagineze ce discuții aveau loc acolo. Afacerea cu burbon. Poate străngeri de fonduri. Școli.

Sutton știa tot ce se întâmpla în stat.

Poate, într-o zi, avea să intre în cursa pentru marea funcție.

El clar ar vota-o.

Când ajunse într-o încăpere spațioasă, se uită în jur și își dădu seama că trecuse mult timp de când fusese în acea cameră. Când intrase ultima oară acolo? Nu-și putea aminti... În timp ce studie tapetul de mătase de un galben lămâie, draperiile de un verde primăvărat, canapelele cu ciucuri și tablourile în ulei făcute de Sisley, Manet și Morisot, ajunse la concluzia că, exact ca hotelurile de lux, casele familiilor de renume aveau câteva elemente comune: nu expuneau artă modernă, totul era perfect armonios și neprețuit, totul era pus în ordine, iar puținele fotografii de familie aveau rame de argint.

- Ce surpriză!

Edward se întoarse și, pentru o clipă, pur și simplu rămase locului. Sutton purta o rochie roșie și avea părul prins în coc. Era dată cu parfumul Must de Cartier, ca de obicei. Dar, mai mult de atât, purta rubinele pe care i le cumpărase el.

- Îmi amintesc de cerceii ăia, zise el încet. Și de agrafă. Tânăra își duse mâna la ureche.

- Încă îmi plac.

- Încă ți se potrivesc.

Van Cleef & Arpels, frumuseți birmane cu diamante. Îi cumpărase setul când fusese numită vicepreședinte la Sutton Distillery.

- Ce ai pățit la gleznă? întrebă ea.

- Dacă e să mă iau după tot roșul, în seara asta vorbești despre UC.

- Universitatea din Charlemont. Haide, Eagles! La naiba cu Tigers!

- Burse? Sau o extindere a stadionului Papa John?

- Deci nu vrei să vorbești despre șchiopătatul tău.

- Ești... frumoasă.

Sutton se jucă din nou cu cerceii, mutându-și greutatea. Rochia era probabil de Calvin Klein, de la *maison de haute couture* - nu părea genul produs în masă. Liniile erau atât de curate, atât de elegante, încât femeia care o purta era în centrul atenției, nu mătasea.

- Nu cred că ai venit ca să mă feliciți.

- Pentru ce? întrebă el.

- Nu contează. De ce ești aici?

- Am nevoie să-mi dai banii pentru ipoteca aia.

Sutton ridică dintr-o sprânceană.

- Serios? Asta da, schimbare de priorități. Ultima oară când ai pomenit despre asta, ai zis să rup hârtiile.

- Am contul pentru transfer.

- Ce s-a schimbat?

- Unde vrei să-ți trimit datele contului?

Sutton își încrucișă brațele la piept și îl fixă cu privirea.

- Am auzit despre tatăl tău. Azi, la știri. Nu știam că s-a... Îmi pare rău, Edward.

El nu spuse nimic. Nu avea de gând să vorbească despre acea moarte cu nimeni, cu atât mai puțin cu ea. În tăcere, îi studie corpul. Își aminti cum fusese să o atingă, își imaginează cum ar fi să se apropie din nou de ea și să îi miroasă părul, pielea. Numai că, de data asta, ar fi știut că era chiar ea.

Dumnezeule, o voia goală și întinsă în fața lui, toată numai piele mătăsoasă și gemete în timp ce o acoperea cu trupul lui.

- Edward?

- O să respecti contractul? insistă el.

- Uneori, e de ajutor să vorbești.

- Atunci, hai să vorbim despre unde poți trimite acele zece milioane.

În acea clipă, însuși guvernatorul intră în cameră. Guvernatorul Dagney Boone era, într-adevăr, descendent al originalului Daniel și avea genul de față care ar fi trebuit să fie pe bancnota de douăzeci de dolari. La 47 de ani, avea părul des și brunet natural, corpul lucrat de ore de tenis și puterea unui bărbat care tocmai câștigase al doilea mandat cu o majoritate covârșitoare. Fusesse căsătorit optsprezece ani cu iubita lui din liceu, avea trei copii și își pierduse soția în urmă cu patru ani, din cauza cancerului.

De atunci, fusese singur - cel puțin din ce știa publicul.

Când se uita însă la Sutton, nu o făcea ca un politician. Privirea zăbovea prea mult asupra ei, ca și cum i-ar fi plăcut ce vedea.

- Deci asta e o întâlnire, zise Edward. Cu poliția statală pe post de bodyguard. Cât de romantic.

Boone se uită la el, ca și cum nu l-ar fi recunoscut. Ignoră înțepătura și se îndreaptă spre el, cu mâna întinsă.

- Edward. Nu știam că te-ai întors. Condoleanțe pentru moartea tatălui tău.

- Doar o parte din mine s-a întors.

Edward dădu mâna cu el, dar numai pentru că Sutton îl străfulgera cu privirea.

- Felicitări pentru victoria din noiembrie! Din nou.

- Sunt multe de făcut. Guvernatorul se uită la Sutton. Îmi pare rău pentru întrerupere, dar angajații tăi se întrebau dacă vrei să pună cina pe pauză sau să adauge o farfurie la masă. M-am oferit să aflu personal.

- Nu o să stea...

- Nu stau...

- Ce sincronizare! Guvernatorul zâmbi. Atunci, bine, vă las să vorbiți. Mă bucur că te-am văzut, Edward.

Edward dădu din cap și observă modul în care bărbatul o strânse ușor de mână pe Sutton înainte să plece.

- Noul iubit? întrebă el când rămaseră din nou singuri.

- Nu e treaba ta.

- Țsta nu e un nu.

- Unde vrei să fie trimiși banii?

- De ce nu răspunzi la întrebare...

- Pentru că nu vreau.

- Deci e o întâlnire.

Tensiunea dintre ei spori, furia sau ceva erotic umplând particulele care îi separau. Cel puțin din partea lui exista și o componentă sexuală - și nu se putea controla. Ochii lui îi studiară rochia, și, în minte, Edward o dezbracă și o văzu goală, în toată splendoarea ei.

Doar că ea merita pe cineva mai bun. Mai bun decât el. Merita un tip de încredere, ca nemernicul de Dagney, cu tot trecutul lui demn, înfățișarea de tip drăguț și toată puterea pe care o avea. Guvernatorul era genul de bărbat care ar sta alături de ea la toate evenimentele, i-ar trage scaunul, s-ar ridica iute când ea s-ar duce la toaletă ca să se dea cu ruj. I-ar spune ce avea ea nevoie de audă, dar și ce voia. Ar ajuta-o în afacere și cu tatăl ei. Cei doi ar realiza și lucruri mărețe pentru stat.

Și da... nemernicul de Dagney cu siguranță s-ar purta frumos cu ea, în moduri la care Edward nici măcar nu suporta să se gândească.

Închise ochii și inspiră adânc.

- În legătură cu ipoteca... o să respecti condițiile? Nu ai nici un motiv să n-o faci. Rata dobânzii e bună și ești acoperită.

- Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

- Țsta e un da?

Sutton ridică unul din umerii ei eleganți.

- Am făcut înțelegerea cu bună-credință și am banii la dispoziție.

- Foarte bine.

În timp ce îi spuse calm că Lane urma să îi trimită detaliile, el se gândi la faptul că guvernatorul o aștepta nerăbdător, tentat nu pentru c-ar fi fost o ușuratică, ci pentru că era frumoasă și deșteaptă. Era imposibil ca un bărbat să nu o observe și să nu o dorească.

Și, ce să vezi, Edward fu copleșit de dorința de a intra în acea încăpere și a comite o infracțiune prin lovirea guvernatorului cu o lampă peste cap. Bineînțeles că avea să fie împușcat în timp ce făcea asta - și pe bună dreptate -, dar astfel ar fi fost rezolvate mai multe probleme.

- Fondurile vor fi acolo de, zise ea. Până în ora unsprezece.

- Mulțumesc.

- Asta e tot?

- Zece milioane înseamnă destul de mult.

Edward o luă spre ieșire, dar apoi se răzgândi și se duse în fața lui Sutton.

- Ai grijă cu dragul nostru guvernator. Politicienii nu sunt renumiți pentru scrupulele lor.

- Și tu ești?

Edward îi mângâie buzele cu degetul mare.

- Deloc. Ia spune-mi, o să rămână peste noapte?

Sutton îi dădu mâna la o parte.

- Nu că ar fi treaba ta, dar nu, nu rămâne.

- Cred că vrea să rămână.

- Ești nebun. Încetează!

- Pentru că spun că te consideră atrăgătoare? Cum e asta o insultă?

- Este guvernatorul statului Kentucky.

- Și ce contează? Tot bărbat e.

Sutton înclină capul și se uită peste umărul lui.

- Ai obținut ce ai vrut. Știi unde e ușa.

Când tânăra îl ocoli, el spuse:

- Când o să încerce să te sărute la sfârșitul petrecerii, amintește-ți că ți-am zis c-o s-o facă.

- Fii sigur că o să mă gândesc la tine. Dar nu așa.
- Atunci, imaginează-ți că sunt eu cel care se apropie de gura ta.

capitolul 15

În timp ce Lane traversa încăperile de la Easterly, în jurul lui era liniște. Era un lucru rar. Când aveai peste șaptezeci de angajați și șase membri ai familiei, mereu era cineva la fiecare etaj.

Acum, chiar și majordomul englez lipsea, cu toate că acest lucru era mai degrabă de apreciat decât ciudat.

Afară se lăsa noaptea, întunericul cuprinzând ușor pământul, pătând marginile copacilor extraordinari din Charlemont și apa râului Ohio cu pasteluri gri și negre.

Lane se uită la propriul telefon și înjură când văzu că Edward nu îl sunase încă. Ca să se liniștească, ieși pe terasa care dădea spre grădină și spre râu. Se duse spre margine, iar pantofii lui scoaseră zgomote care îl făcură să vrea să înjure.

Părea incredibil că toată măreția care îl înconjura, florile și tufișurile îngrijite, statuile vechi, pomii fructiferi în floare, piscina, grandoarea centrului de afaceri, totul era numai piatră solidă. Permanentă. De nezdruccinat.

Se gândi la tot ce era în acea casă. Vechile tablouri în ulei. Covoarele Aubusson și persane. Candelabrele de cristal Baccarat. Argintăria Tiffany, Christofle sau chiar Paul Revere. Porțelanul Meissen, Limoges și Sèvres. Seturile de vase Royal Crown Derby și nenumărate pahare Waterford. Apoi mai erau bijuteriile mamei lui, o colecție atât de vastă, că era ținută într-un seif mare cât șifonierele unor oameni.

Toate acele bunuri valorau probabil 70-80 de milioane de dolari. Chiar dublu, dacă luai în considerație tablourile. Până la urmă, aveau trei picturi Rembrandt, datorită obsesiei bunicului său pentru acest artist.

Problema? Nimic nu era în bani gheață. Și, înainte să ia cea formă, trebuiau să fie organizate evaluări, estimări, licitații, iar totul ar fi fost atât de public. Plus, ar trebui să plătească un procent celor de la Christie's sau Sotheby's. Poate procesul avea să fie mai rapid cu vânzările private, dar și acelea trebuiau organizate, și asta dura.

Era ca și cum ai aduce blocuri de gheață la un foc. Ajuta, dar nu îndeajuns de repede.

- Bună.

Se întoarse spre casă.

- Lizzie.

Lane întinse brațele, iar ea veni repede spre el. Pentru o clipă, toată presiunea dispăru. Lizzie era o briză prin părul lui când era cald, ușurarea dulce când punea o greutate jos, expirația dinainte să închidă ochii pentru somnul de care avea nevoie cu disperare.

- Vrei să rămâi aici în seara asta? întrebă ea în timp ce-l mângâia pe spate.

- Nu știu.

- Putem, dacă vrei. Sau pot să plec eu, ca să ai puțină liniște.

- Nu, vreau să fiu cu tine. În timp ce-și plimbă mâna pe talia ei, nu voia decât să se apropie. Vino aici.

O luă de mână, o duse în grădina pe care o crease ea, trecând de seră și ajungând pe drumul pavat care ducea spre piscină. Corpul lui se încălzea și mai mult în timp ce se apropiau de o casă mică, cu prelate, șezlonguri, bar și grătar. Piscina era luminată de jos, strălucirea acvamarin devenind și mai puternică odată cu dispariția ultimelor raze de soare.

Se auzeau greieri, dar era prea devreme pentru licurici. Farmecul nopții era peste tot însă, o melodie sexuală, ca o siluetă goală, deși era invizibilă.

În casa de la piscină erau trei camere, fiecare cu propria baie, iar Lane o alese pe prima, pentru că era cea mai mare. O trase pe Lizzie înăuntru și închise ușa.

Lăsă lumina stinsă. Cu lumina care venea de la piscină, vedea destul de bine.

- Am așteptat momentul ăsta toată ziua.

În timp ce vorbi, o trase aproape și o simți lipită de pieptul lui, șoldurile ei fiind peste ale lui, umerii ei sub mâinile lui.

Gura ei era catifelată și dulce, și, în timp ce el o linse, Lizzie îi șopti numele într-un mod care îl făcu să se ducă mult mai departe mult mai repede. Dar erau lucruri pe care trebuia să i le spună. Suspiciuni pe care le avea și pe care voia să i le împărtășească. Planuri care trebuiau făcute.

- Lizzie...

Mâinile ei se afundară în părul lui.

- Da?

- Știu că nu e momentul potrivit, din atâtea puncte de vedere.

- Putem să ne întoarcem în casă, în camera ta?

Lane se îndepărtă și începu să se plimbe prin spațiul înghesuit. Era ca și cum cineva încerca să se plimbe într-o sală de sport.

- Vreau să iasă perfect.

- Hai să ne întoarcem.

- Aș vrea să-ți pot oferi mai multe. Și o s-o fac, după toate astea. Nu știu cum o să arate, dar o să fie ceva în viitor. Era conștient că se plimba și vorbea cu el însuși. Poate o să fie ferma din visurile tale. Sau un restaurant. Dar îți jur că nu o să fie mereu așa.

Și avea să fie divorțat. La naiba, poate ar trebui să aștepte?

Doar că se hotărâse. Viața i se părea foarte fragilă în acel moment, și mereu regretase timpul pe care îl pierduseră. Să aștepti să faci lucrul corect, să faci ce vrei și ce trebuie pentru tine și persoana pe care o iubești era un lux pentru cei neștiutori, care nu avuseseră tragedii în viețile lor.

În plus, voia ca viitorul lor departe de Easterly și de Charlemont să înceapă chiar acolo, chiar în acel

moment. Voia ca ea să știe, la nivel visceral, că era o prioritate pentru el. Chiar și în situația aceea de criză, ea era importantă – și nu pentru că ar putea reprezenta un bilet spre ieșirea din iad pentru el. Ci pentru că o iubea și aștepta cu nerăbdare să își clădească o viață împreună.

Ba chiar era disperat după libertatea pe care încerca s-o câștige în timpul acelei perioade groaznice.

În timp ce o privi, Lizzie clătină din cap și îi zâmbi.

– Nu am nevoie decât de tine.

– Dumnezeuule, te iubesc! Iar asta ar trebui să fie perfect.

Adică, să se întâmple în alt loc. Cu un inel. Și șampanie și un cvartet de viori...

Ba nu, își spusese el, în timp ce se concentra asupra lui Lizzie. Ea nu era Chantal. Nu era interesată de lista de invitați de la club, doar ca s-o împărtășească cu prietenele ei în Olimpiada Nunților.

Lane se lăsa într-un genunchi, o luă de mâini și i le sărută. În timp ce ochii lui Lizzie sclipiră, ca și cum și-ar fi dat seama ce urma și nu-i venea să creadă, Lane se trezi zâmbind.

Cine ar fi crezut că acolo avea să se întâmple?

Ei bine, era mai bine decât în fața Departamentului de Poliție din Charlemont, cu arme îndreptate în direcția lor.

– Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă el.

capitolul 16

Edward o luă spre casă, pe drumurile rurale care treceau pe lângă fermele faimoase de cai din ținutul Ogden. Farurile de la mașina lui Shelby erau singura sursă de lumină din jur, iar geamul de pe partea lui era lăsat în jos. Aerul era cald și blând pe fața lui, și el inspira adânc, dar mâinile îi erau strânse pe volan, iar stomacul îi era întors pe dos.

Se tot gândea la Sutton, cu politicianul ei.

Da, din ce știa el, nemernicul de Dagney putea foarte bine să fie un gentleman. Guvernatorul îi fusese loial soției lui și, spre deosebire de mulți bărbați, după ce devenise văduv, nu alergase cu o puștoaică de douăzeci și ceva de ani. În schimb, se concentrase pe copiii lui și pe stat.

Nu aveai de ce să nu crezi că totul era adevărat, deoarece, dacă ar fi fost ceva în neregulă, ziarele sau numeroșii rivali ai bărbatului ar fi pomenit despre asta în timpul campaniilor.

Deci se părea că era, într-adevăr, un gentleman. Dar asta nu însemna că era mort de la gât în jos. La naiba, un bărbat trebuia să fie nebun ca să nu vadă femeia din Sutton. Iar faptul că valora miliarde de dolari nu strica.

Deși ar fi fost o partidă excelentă chiar și fără nici un ban. Era echilibrată. Distractivă. Pasională. Jucăușă, dulce și deșteaptă. Și, în același timp, te făcea să-ți simți tot testosteronul din corp.

Dar se înșela în legătură cu un lucru. Acel bărbat, fie că era el guvernator sau nu, avea să-și încerce norocul cu ea în acea seară.

Nemernicul de...

Cel mai patetic lucru era însă că nu îl deranja cu adevărat nimic ce ținea de guvernator, ci reacția lui Sutton. Oricât ura să recunoască asta, acesta era adevăratul motiv pentru care se tot învârtea în cerc.

Ideea era că nemernicul de Dagney era un bărbat incredibil, demn de ea în prea multe moduri ca să le poată enumera. Iar ea avea să-și dea seama de asta. Edward nu putea să facă nimic în privința asta.

Sau nu ar fi trebuit să facă, pentru numele lui Dumnezeu! Ce era în neregulă cu el? De ce ar fi vrut să o facă să evite o relație potențial fericită, sănătoasă, care s-o împlinească?

„Pentru că o vreau pentru mine.“

În timp ce vocea lui interioară îi acapără atenția, singurul lucru care îl opri să intre într-un copac era că nu voia să strice mașina lui Shelby.

Așa că se mulțumi să lovească volanul de câteva ori și să înjure.

Peste mulți, mulți kilometri, când Edward se hotărî, în sfârșit, să se ducă la Red & Black, în loc să conducă în neștire ca un puști de șaisprezece ani a cărui iubită majoretă se ducea la bal cu alt jucător de fotbal, își dădu seama că folosisese jumătate din benzina lui Shelby. Se opri la o benzinărie, luă una dintre cele trei pompe și își căută cartea de credit. Nu avea portofelul la el.

Înjură și apoi se întoarse la intrarea principală din Red & Black. Nu se simțea mai bine, dar nu era o soluție să conducă toată noaptea și să îi golească rezervorul lui Shelby. Nu avea să se aleagă decât cu nevoia de a face autostopul și cu o conversație jenantă când ea și Moe și/sau Joey trebuiau să se ducă să-i aducă acasă mașina rămasă fără combustibil.

După ce parcă, Edward luă cheile, apoi se întoarse pentru a închide geamul. Când deschise ușa de la casă, se așteptă să fie goală.

Însă Shelby adormise pe scaunul lui, cu picioarele strânse la piept și capul într-o parte. Se uită dincolo de ea și văzu că bucătăria fusese curățată – și era sigur că în frigider îl aștepta o porție de tocană.

Închise ușa încet.

– Shelby?

Tânăra se trezi și sări de pe scaun, cu o ușurință pe care el o invidie. Coada ei ajunsese într-o parte, iar Shelby își desfăcu părul.

Era mai lung decât își imaginase Edward. Și mai blond.

– Cât e ceasul? întrebă ea în timp ce-și prindea părul din nou.

– Nouă.

– Iapa nu vine acum, nu?

– Nu.

– Ți-am lăsat o porție în frigider.

- Știu. Se trezi analizându-i mișcările. Totul, de la mișcarea subtilă a picioarelor la felul în care își dădea șuvițele rebele după ureche. Știu că mi-ai lăsat, mulțumesc mult.

- Atunci, ne vedem dimineată.

Când trecu pe lângă el, Edward o luă de braț.

- Nu pleca.

Shelby nu îl privi. Ochii ei rămaseră ațintiți asupra podelei, însă începu să respire mai repede, iar Edward știu care avea să fie răspunsul.

- Stai cu mine în seara asta, se auzi spunând. Nu pentru sex. Doar... stai cu mine.

Shelby nu se mișcă mult timp, dar, într-un final, îl luă de mână, iar el o urmă în dormitorul slab luminat. Lumina de la grajduri se strecura înăuntru, prin perdele, aruncând umbre asupra biroului simplu și asupra patului mare, dar modest, care nici măcar nu avea tăblie.

Nici măcar nu știa sigur dacă erau cearceafuri sub pătură.

Dormise destul de mult pe scaun de când se mutase. Sau, mai degrabă, leșinase pe afurisitul de scaun.

Edward se duse la baie și se spălă pe dinți. Când ieși, ea dăduse pătura la o parte.

- Le-am spălat ieri, zise ea, în timp ce se apropie de cealaltă parte a patului. Nu eram sigură dacă dormi aici sau nu.

- Nu ar trebui să ai grijă de mine.

- Știu.

Shelby se băgă prima în pat, complet îmbrăcată, iar Edward îi invidie din nou mișcările ușoare, picioarele întinse fără să scoate zgomot, spatele care se îndreptă fără probleme. Călătoria lui spre orizontală era presărată cu mormăieli și înjurături, iar, când capul îi ajunsese în sfârșit pe perna subțire, trebui să-și tragă sufletul.

Shelby se întoarse spre el, iar mâna ei se plimbă pe abdomenul lui. Edward se încordă, chiar dacă avea un tricou pe el și o bluză groasă.

- Ți-e frig, zise ea.

- Da? Edward își întoarse capul într-o parte, ca s-o privească. Cred că ai dreptate.

Shelby îl sărută, apoi se retrase și zise:

- Nu trebuie s-o spui.

- Nu îmi datorezi nimic, cu excepția acestui loc de muncă, și nu am nevoie de nimic de la tine în afară de asta.

Bărbatul mormăi în timp ce-și ridică brațul ca să-și plimbe degetele peste fața și gâtul ei. Își dădu seama că se bucură că era întuneric.

- Nu am nimic de dat nimănui, iar tu ești prima persoană care mă face să regret asta. Aș vrea ca lucrurile să fi fost diferite.

Edward îi luă mâna aspră și o așeză în centrul pieptului său.

- Mi-e frig.

- Știu. Și mai știu ceva despre tine. Am lucrat cu animale toată viața mea. Nu mă aștept ca un cal să fie mai mult sau mai puțin decât e, și nu e nici un motiv pentru care lucrurile să stea altfel cu oamenii.

Era cel mai ciudat lucru. De când fusese răpit dintr-un hotel din America de Sud, simțise presiune în tot corpul. Mai întâi, de la teroare. Apoi, după salvare, corpul lui nu funcționase bine din multe puncte de vedere, și se luptase și ca mintea să nu se autosaboteze.

- Simt că te uiți la mine, zise el încet.

- Pentru că asta și fac - și e în regulă. Așa cum am zis, nu-mi datorezi nimic. Nu aștept nimic de la tine.

Dintr-un motiv anume, Edward se gândi la Joey, fiul lui Moe Brown. Era un puști chipeș, de vârsta ei. Era grozav în preajma cailor, un om bun și isteț.

Shelby as fi trebuit să-și petreacă nopțile cu cineva ca el.

- Atunci, de ce faci asta?

- Asta e decizia mea, nu? Alegerea mea, pe care nu trebuie s-o explic nimănui, nici măcar ție.

Declarația ei clară, cuplată cu ideea că era acceptat exact așa cum era, provocă o deblocare stranie și misterioasă în el.

Cu cât stătea mai mult lângă Shelby, cu atât corpul lui se relaxa. Sau poate sufletul lui făcea asta. Shelby era singura persoană care nu îl compara cu ce fusese. Nu avea un trecut cu el, pe care să-l jelească. Nu se aștepta ca el să triumfe asupra tragediei, să se alăture companiei, să își conducă familia.

Era un cal care își revenea după o rană. Era afară, pe pășune, expus forțelor naturii, iar ea era dispusă să îl hrănească și să-l îngrijească. Probabil pentru că era singurul lucru pe care Shelby știa să-l facă atunci când se confrunta cu suferința.

Expirația pe care o eliberă dură ani întregi ca să fie dusă la capăt. Edward nu-și dăduse seama de greutatea pe care o avea în el sau de resentimentul pe care îl avea față de toți cei care făcuseră parte din vechea lui viață. Adevărul era că îi ura pe toți, pe toți cei care îl priveau cu milă, șoc și tristețe. Voia să țipe la ei că nu se oferise voluntar pentru ce i se întâmplase, pentru cum arăta sau pentru cum ajunsese și că tragedia lui nu era treaba lor.

Aveau impresia că era greu să se uite la el? La naiba cu asta! El trebuia să trăiască cu acea dificultate.

Dar mai făcuse un ultim lucru pentru familia lui, un ultim gest ca să echilibreze balanța, iar acum terminase cu toată drama. O ura și pe Sutton, cu toate că ea nu avea nici o vină.

Shelby însă... Shelby era liberă de toate astea. Era curată, ferită de contaminarea lor. Era aerul proaspăt într-o ghenă. Era o priveliște în ceea ce altfel era o temniță fără ferestre.

Edward mormăi în timp ce se ridică într-un umăr și o sărută. Sub buzele lui, gura ei era deschisă și sinceră, exact ca ea. El se întări imediat.

Însă, în loc să încerce să îi i se strecoare sub tricou și în pantaloni, se retrase și o strânse la piept.

- Mulțumesc, șopti el.

- Pentru ce?

Edward clătină din cap, apoi închise ochii.

Pentru prima oară în ce i se păruse o eternitate, adormi... fără ajutorul alcoolului.

- Căsătorie, deci?

În timp ce Lizzie stătea în picioare, în fața lui Lane, zâmbi atât de tare, că obrazii începură să o doară, și îi cuprinse chipul în palme. Dumnezeuule, cât de chipeș era! Atât de zguduitoare de atrăgătoare, chiar și cu cearcăne și neras.

- Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine? se auzi Lizzie întrebând.

Și, da, nu prea avea aer.

El încuviință.

- Și permite-mi să-ți spun, zâmbetul tău din clipa asta este unic.

- Știi, zise ea în timp ce-și plimbă mâinile prin părul lui, nu sunt una dintre femeile alea care-și plănuiau nunta la cinci ani.

- Asta nu e o surpriză.

- Nici măcar nu sunt sigură că vreau să port o rochie de mireasă și nu vreau ceremonia într-o biserică.

- Sunt ateu, deci îmi convine.

- Cu cât mai mică va fi ceremonia, cu atât mai bine. Ultimul lucru care mă interesează este un mare eveniment social.

Lane își plimbă degetele pe partea din spate a picioarelor ei, excitând-o.

- Am înțeles.

- Și divorțul tău...

- E mai degrabă o anulare, și Samuel T. se ocupă de asta.

- Bun...

Lane ridică două degete, ca la școală, iar ea spuse:

- Da?

- Asta e un da?

Lizzie se aplecă și își lipi buzele de ale lui.

- Absolut.

Apoi el o ridică, o așeză pe șezlong, corpul lui fiind greu și cald peste ale ei, și începură să se sărute pasional, să rădă și apoi să se sărute din nou. Apoi ea era goală, și el la fel.

Lizzie îi șopti numele în timp ce el o pătrunse. Dumnezeu, cât de priceput era! O penetra încet și adânc, o întinse, o domină. Niciodată nu îi spusese cât de mult îi plăcea să îl simtă peste ea, cât adora momentele când el o lua de încheieturi și o ținea, cum momentele în care el era lacom și puțin dur o excitau.

Dar el știa toate astea.

Lane știa totul, iar cererea lui în căsătorie fusese perfectă. Nimic care să epateze – iar ea oricum nu voia un diamant mare de la el. Nu avea nevoie decât de el. Nu voia decât ca ei doi să fie împreună.

Așa că, din punctul ei de vedere, începură logodna cu dreptul.

Da, Lane era înconjurat de haos. Da, nu avea cum să știe ce urma să se întâmple. Și, nu, majoritatea femeilor raționale nu s-ar fi complicat cu o persoană care avea trecutul lui – nici măcar oportunistele.

Dar dragostea avea un mod ciudat de a-ți da încredere în persoana care te iubea. Iar, în viață, nimic nu era garantat, nici bogăția, nici sănătatea. La finalul zilei, trebuia să te lași să cazi, și cel mai bun loc unde puteai ateriza era în brațele unui bărbat.

În timp ce plăcerea o străbătu, Lizzie îi strigă numele și simți cum capul lui căzu peste gâtul ei, în timp ce Lane blestemă și termină adânc în ea. Cât de frumos! Mai ales când el o îmbrățișă după.

- Dumnezeu, te iubesc, îi șopti el la ureche. Ești singurul lucru care are sens în momentul de față.

- Nu mi-e frică, șopti ea. O să rezolvăm totul. Cumva. Și o să fim bine. Asta e tot ce contează pentru mine.

Lane se dădu mai în spate, iar ochii lui albaștri erau ca în romanele de dragoste: plini de respect, de sinceritate și de dragoste.

- O să-ți iau un inel.

- Nu vreau unul. Îi mângâie din nou părul. Nu-mi place să port nimic pe degete sau la încheieturi. Nu având în vedere meseria mea.

- Deci un ceas cu diamante e exclus.

- Cu siguranță...

Telefonul lui sună, iar Lane clătină din cap.

- Nu-mi pasă cine e. Nu o să...

- Probabil ar trebui să...

Lane rezolvă problema sărutând-o, iar corpul lui începu să se miște din nou. Lizzie îl urmă. Erau multe lucruri mult mai rele decât să faci dragoste cu logodnicul tău într-o noapte caldă.

Problema urma să fie acolo când aveau să termine. Acea mică bucată de rai era numai pentru ei doi.

O petrecere la care nu mai era invitat nimeni altcineva.

capitolul 17

Până terminară crema de zahăr ars, lui Sutton îi venea să urle. Nu din cauza conversației. Guvernatorul Dagney Boone și Thomas Georgetow, președintele Universității din Charlemont, erau o companie excelentă. Doi dintre cei mai puternici bărbați din stat se tachinau, ca doi prieteni vechi ce erau. Și ceilalți invitați aflați la masă erau minunați: Beryline, soția lui Georgetow, era la fel de sudistă și de minunată ca un ceai dulce într-o după-amiază fierbinte, iar preotul și doamna Nyce, liderii celei mai mari comunități baptiste din stat, erau solizi precum granitul și te binedispuneau ca o rază de soare.

În orice alte circumstanțe, s-ar fi bucurat de acea seară, care avea și un scop ascuns, dar toți erau oameni buni, iar bucătarul familiei se întrecuse pe sine.

Însă Edward reușise s-o strice. Dacă bărbatul ar fi stat treaz nopțile, gândindu-se la moduri prin care să o scoată din sărite, nici c-ar fi putut să facă o treabă mai bună.

Dagney nu era interesat de ea. Ce nebunie!

- Deci... Guvernatorul se rezemă de spătarul scaunului aflat în dreapta lui Sutton. Cred că ar trebui să-i mulțumim toți domnișoarei Smythe pentru ospitalitate.

În timp ce ceștile de cafea se ridicară, Sutton clătină din cap.

- A fost plăcerea mea.

- Ba nu, a noastră.

Guvernatorul îi zâmbi, iar Sutton auzi vocea lui Edward în mintea ei. Asta duse la alte lucruri, la alte amintiri. Legate îndeosebi de ultima dată când se dusesese să-l vadă și făcuseră...

- I-am simțit lipsa tatălui tău în seara asta, spuse guvernatorul.

- Da, cum e? întrebă reverendul Nyce.

Sutton inspiră adânc.

- O să aflați detaliile mâine, dar se retrage. Eu o să-l înlocuiesc.

Urmă o clipă de tăcere, după care Dagney spuse:

- Felicitări și condoleanțe în același timp.

- Mulțumesc. Este o perioadă complicată din punct de vedere personal, dar, profesional, știu exact ce fac.

- Sutton Distillery Corporation nici că ar putea fi pe mâini mai bune. Guvernatorul îi zâmbi și toastă în cinstea ei cu cafeaua lui decafeinizată. Aștept cu nerăbdare să-ți prezint câteva dintre noile noastre propuneri legate de codul fiscal. Ești unul dintre cei mai mari angajatori din stat.

Era ciudat, dar simțea cum oamenii de la masă, inclusiv guvernatorul, o priveau altfel. Simțise asta prima oară la întâlnirea comitetului din acea dimineață, iar apoi când interacționase cu personalul din funcții

de conducere, pe parcursul zilei. Se numea puterea funcției, iar acum, când torța îi era înmănată, simțea cum tot respectul câștigat de tatăl ei se transferase la ea prin intermediul promovării.

- De asta v-am rugat să veniți, zise ea.

- Aș fi fost fericit să vin și numai pentru desert, comentă reverendul Nyce în timp ce arătă spre farfuria lui curată. Din punctul meu de vedere, acesta a fost dovada existenței lui Dumnezeu.

- Amin, interveni Georgetow. Eu aș mai cere...

- Dar laș pâri doctorului, termină Beryline pentru el.

- Ea e conștiința mea.

Sutton așteptă ca râsul să se potolească, apoi se trezi luptându-se cu lacrimile. În cele din urmă, își reveni.

- Tata înseamnă totul pentru mine. Se uită în sus, la portretul lui, atârnat de perete în cealaltă parte a camerei. Și am căutat un mod semnificativ de a-i recunoaște contribuțiile aduse acestui stat și acestei comunități din Charlemont. M-am gândit mult și aș vrea să dotez o catedră de la Universitatea din Charlemont în numele lui. Am un cec de cinci milioane de dolari pentru asta și sunt pregătită să îl dăruiesc în această seară.

Președintele scoase un sunet ce îi trăda șocul - și pe bună dreptate. Sutton știa foarte bine că asemenea cadouri consistente nu erau lucruri pe care universitatea să le primească în mod normal, și cu siguranță nu veneau fără multe eforturi din partea acesteia. Iar ea pur și simplu îi arunca cecul în poală. După desertul lui preferat.

Georgetow se rezemă de spătar.

- Sunt... Habar n-aveam. Mulțumesc. Universitatea îți mulțumește pentru asta, și o să fie o onoare ca numele lui să fie asociat în continuare cu școala.

Ceva asemănător avea să se întâmple și la Universitatea din Kentucky, însă Sutton nu avea de gând să vorbească despre asta la acea cină. Ea și familia ei erau fanii Universității din Kentucky când venea vorba despre baschet, însă nu se vorbea despre asta în preajma lui Georgetow.

Sutton se uită la reverendul Nyce.

- Tata nu este un bărbat religios, dar te respectă așa cum nu mai respectă pe nici un alt om al lui Dumnezeu din acest stat. Aș vrea să finanțez un fond de burse pentru studenții afro-americani în numele lui, care să fie administrat de tine. O să acopere taxa și materialele necesare oricărei școli de stat din Kentucky. În glumă, ridică mâna spre Georgetow. Și, da, asta include și Universitatea din Kentucky. Avem nevoie de mai mulți muncitori pricepuți în statul ăsta, care să vrea să-și consolideze și să-și păstreze carierele aici. În plus, tata și-a luat de mult angajamentul față de cei nevoiași, mai ales față de cei din West End. Chestia asta o să-i ajute.

Reverendul Nyce se întinse și o luă de mână.

- Fiii și fiicele comunității baptiste vă mulțumesc ție și familiei tale pentru generozitate. O să mă asigur că această oportunitate este administrată cum trebuie în numele tatălui tău.

Sutton îl strânse de mână.

- Știu.

- Mai întâi, trimite-i la noi, glumi Georgetow. Doar tu și soția ta sunteți amândoi absolvenți.

Reverendul ridică ușor ceașca de cafea.

- Asta se înțelege de la sine. Roșul este culoarea mea.

- Băieți, sunteți în companie mixtă aici. Sutton se întoarce spre guvernator. Iar, în cele din urmă, aș vrea să fac un cadou statului, în numele tatălui meu.

Dagney zâmbi.

- O să accept orice...

- Am cumpărat treizeci de mii de acri în estul statului Kentucky, în după-amiaza asta.

Guvernatorul se încordă.

- Tu.... tu ai făcut asta.

- Patru lanțuri muntoase. Patru lanțuri muntoase minunate....

- Care erau pe punctul de a fi exploatate minier.

- Aș vrea să dăruiesc statului acel pământ, în numele tatălui meu, iar acolo să fie un parc ce va rămâne mereu sălbatic.

Dagney se uită la masă pentru o clipă.

- Asta e...

- Tata a vânat toată viața lui. Căprioare. Porumbei. Rațe. Cel mai mult îi plăcea să iasă în natură. Chiar și acum am în congelator vânat adus de el, iar eu am crescut mâncând ce obținea el. Nu mai poate... nu mai e capabil să facă asta, dar te asigur că inima lui e în continuare în acele păduri.

Exploatarea minieră de suprafață era un mod eficient și economic de a accesa cărbunele găsit peste tot prin dealurile din est. Iar industria cărbunelui angaja mulți oameni din zone atât de sărace, că familiile făceau foamea iarna și nu aveau parte de îngrijirea necesară. Sutton înțelegea acea realitate. Industria cărbunelui era o problemă complicată, ce nu putea fi etichetată doar ca rea. Dar tatăl ei iubea acel pământ, și, cumpărând acei patru munți, Sutton se asigura că aveau să rămână neatinși, cum fuseseră milenii întregi.

Negociase luni întregi cu cele șapte familii care dețineau pământul, iar milioanele pe care li le oferise nu se comparau cu ce oferiseră companiile de cărbune. Dar proprietarii doriseră exact ce le promisese să le ofere în afară de bani - și ea se ținea de cuvânt chiar în acel moment.

Mereu sălbatici. Mereu cum îi lăsase Dumnezeu, după cum ar spune Reynolds.

- Așadar, zise ea cu zâmbetul pe buze, crezi că statul o să plătească pentru o placă dacă îi dau toți acei acri?

Dagney se aplecă spre ea și o atinse pe braț.

- Da, cred că se poate aranja.

Pentru o clipă, Sutton putu să jure că privirea lui se oprise asupra buzelor ei, dar se gândi că-și imagina-se asta.

„La naiba cu tine, Edward.“

Petrecerea se termină la scurt timp după aceea. Georgetow pleacă de acolo cu cecul de cinci milioane de dolari în buzunar, iar reverendul – cu o întâlnire stabilită cu avocații ei.

Dagney rămase în urmă în timp ce restul se urcaseră în mașini și plecaseră.

– Deci, zise ea când se întoarse spre el, după seara asta, o să fie greu pentru mine să fac ceva și mai mareț.

– Familia ta a fost mereu generoasă, atât aici, în Charlemont, cât și în întregul stat.

Sutton se uită cum ultimul set de stopuri dispăru după deal.

– Nu voiam să fie ceva grandios. Nu în cazul ăsta. Doar că am o grămadă de... emoții... și trebuie să fac ceva cu ele. Nu pot să le țin înăuntru și nu prea am ce să spun despre ele, pentru că sunt copleșitoare... Sunt prea multe aici, zise ea în timp ce-și atinse pieptul.

– Știu exact cum e. Fața lui Dagney se încordă. Am mers și eu pe drumul ăla.

– Tata nu a murit încă, dar simt că-l pierd, puțin câte puțin. Se concentrează pe vârfurile pomilor din depărtare, privind locul în care ramurile se întâlneau cu întunericul catifelat al cerului nopții. Când îl văd dispărând puțin câte puțin în fiecare zi, nu mai e vorba numai despre suferința actuală – e un avertisment al durerii care va veni când o să moară, și urăsc asta. Cu toate astea, fiecare moment cu el contează mai mult acum. E cât de bine poate să fie în acest moment.

Dagney închise ochii.

– Da, îmi amintesc cum e. Îmi pare așa rău.

– Nu am vrut să vorbesc atâta despre asta, zise ea, dorindu-și să nu fi fost așa vulnerabilă.

– Vorbește cât vrei. Uneori, e singurul mod prin care poți să rămâi întreg. Să fii persoana care rămâne în urmă e un iad aparte.

Sutton se uită la el.

– Tata e tot ce am.

– Nu ești singură. Asta dacă nu vrei să fii.

- Oricum... Sutton își aranjă părul și speră că râsul ei nu sună atât de ciudat pe cât i se păru ei. Data viitoare, o să ai parte numai de cină.

- Și când o să fie asta? întrebă el încet. Nu mă deranjează să fiu răbdător, dar sper că nu va trebui să aștept prea mult.

Sutton ridică dint-o sprânceană.

- Mă inviți la o întâlnire?

- Da, asta fac. În timp ce ea își mută privirea, Dagney râse. E prea mult? Îmi pare rău...

- Nu, eu... nu, doar că....

- Da, mă tem că intențiile mele sunt onorabile, dar nu neapărat platonice.

„La naiba cu tine, Edward!”

Dintr-odată, Sutton deveni conștientă de cei trei polițiști care stăteau, discret, la câțiva metri depărtare. Precum și de faptul că roșise.

- Nu am vrut să complic lucrurile, zise Dagney în timp ce o luă de mână. Dacă am îngreunat situația, putem să uităm că am întrecut acea linie.

- Eu...

- O să uităm pur și simplu de asta, da? zise guvernatorul, fără nici o urmă de frustrare. O s-o pun la capitolul experiență și o să merg mai departe.

- Experiență?

- Nu am invitat în oraș multe femei de când a murit Marilyn. Știi, din punct de vedere statistic, asta crește șansele ca la un moment dat să primesc un „da”, și, cum sunt un optimist, cu asta o să rămân după această seară. Cu asta și cu cei patru munți.

Sutton râse.

- Deci te-a mai refuzat cineva? Mi se pare greu de crezut.

- Ei bine, ești prima pe care am întrebat-o. Dar, așa cum am mai spus, am scăpat de o respingere și am supraviețuit să duc povestea mai departe. Bărbatul zâmbi și o mângâie pe față. Ai rămas cu gura căscată.

- Sunt pur și simplu surprinsă. Ea râse. Că sunt prima ta... La naiba!

Guvernatorul râse și el, apoi deveni serios.

- A fost atât de greu când am pierdut-o pe Marilyn, și a trecut mult timp de când mi-a mai atras cineva atenția. Și, chiar dacă asta nu o să mă facă să par un armăsar, mi-a luat două luni ca să-mi fac curaj să te invit.

- Două luni?

- Îți amintești când te-am văzut la clădirea Capitolului, în martie? Atunci m-am hotărât că o să te invit la o întâlnire. Apoi mi s-a făcut frică. Dar m-ai invitat aici în seara asta, și m-am gândit să profit de ocazie. Să nu te simți prost însă, sunt băiat mare, pot să...

- Sunt îndrăgostită de altcineva, îl întrerupse ea.

Guvernatorul se dădu în spate, apoi zise încet:

- Îmi pare rău, nu știam că ești cu cineva. Niciodată nu ți-aș fi desconsiderat relația...

- Nu suntem împreună, zise ea, fluturând din mână. Nu e nici o relație, nu e ceva care să aibă sens.

- Ei bine... Dagney o privi în ochi. În cazul ăsta, Edward Baldwine e un prost.

Sutton vru să nege totul, dar guvernatorul nu era un om prost.

- Nu se întâmplă nimic între noi, și cred că încă am nevoie de timp ca să procesez asta. Și, de asemenea, din cauza noii mele funcții, nu e un moment prea bun pentru mine.

- Cu riscul de a părea îndrăzneț, vreau doar să spun că, pe viitor, sunt dispus să-ți ofer consolare. Bărbatul râse. Da, sună disperat, dar mi-am ieșit din mână cu toate astea, iar tu ești o femeie foarte deșteaptă, foarte frumoasă, care merită un bărbat bun.

- Îmi pare rău.

- Și mie. Bărbatul întinse mâna. Dar cel puțin o să ne vedem des, având în vedere noua ta funcție.

- Da, așa e. Sutton nu dădu mâna cu el, ci făcu un pas în față și îl luă în brațe. Și aștept cu nerăbdare asta.

El o ținu puțin, apoi îi dădu drumul.

- Băieți? Să mergem!

Poliția îl escortă la două SUV-uri negre și, peste o clipă, se formă convoiul, doi polițiști pe motociclete așezându-se la locurile lor.

Tristețea o învălui, făcând aerul nopții să pară, dintr-odată, rece.

- La naiba cu tine, Edward, îi șopti ea vântului.

capitolul 18

În dimineața următoare, Lane ieși binedispus din dormitorul lui de la Easterly. Dar starea dispăru când ajunse pe hol și văzu bagaje în fața camerei bunicului său.

- Ba nu, în nici un caz nu o să faci asta. Se îndreptă spre valize și nu se sinchisi să bată la ușa parțial deschisă. Jeff, nu pleci.

Vechiul lui coleg de cameră ridică privirea din grămada de hârtii de pe vechiul birou.

- Trebuie să mă întorc la New York, amice...

- Am nevoie de tine...

- ... dar m-am asigurat că am pregătit totul pentru FBI. Bărbatul arată spre diverse hârtii și ridică un stick.

- Am făcut un sumar cu...

- Îți dai seama că te simți mizerabil pe Wall Street.

- Retragerile pe care le-am găsit. Totul e aici. Nu trebuie decât să le dai stick-ul ăsta, și vor ști ce să facă. Dacă au întrebări, pot să mă sune. O să-mi las cartea de vizită și numărul de mobil.

- Trebuie să rămâi.

Jeff înjură și se frecă la ochi.

- Lane, nu sunt un talisman magic care o să facă totul să dispară. Nici măcar nu sunt cel mai bun om pentru genul ăsta de lucruri. În plus, nu am un rol oficial în companie sau autoritate legală.

- Am încredere în tine.

- Am deja un loc de muncă.

- Pe care-l urăști.

- Fără supărare, dar cecurile mele sunt imense.

- Ai mai mulți bani decât îți trebuie. Chiar dacă locuiești într-un apartament modest din centru, ai strâns o avere.

- Dar eu nu fac lucruri stupide, cum ar fi să renunț la locul de muncă perfect...

- Unul *mizerabil*.

- ... pentru un haos similar unui incendiu de pădure.

- Ei bine, cel puțin o să-ți fie cald. Și putem că frigem bezele. Ce zici?

Jeff izbucni în râd.

- Lane.

- Jeff.

Prietenul lui își încrucișă brațele la piept și își împinse ochelarii mai sus pe nas. În cămașa lui albă cu nasturi și în pantalonii negri, părea pregătit să se ducă la birou imediat ce ateriza pe aeroportul din Teterboro, New Jersey.

- Ia zi-mi ceva, spuse el.

- Nu, nu știu rădăcina de la nimic. Nu pot să fac treaba aia cu pi la puterea nu știu cât, și, dacă mă întrebi de ce cântă păsările din colivii, în momentul de față simt că o fac pentru că au o armă la cap.

- De ce nu i-ai sunat încă pe agenți?

Lane se duse spre ferestrele care dădeau spre grădinile laterale și râu. Jos, în soarele dimineții, râul Ohio era superb, un drum strălucitor spre districtul de afaceri din Charlemont, ca și cum acele clădiri de sticlă și oțel ar fi fost un miraj.

- Sau comis infracțiuni, Lane. Protejezi cumva amintirea tatălui tău?

- Nu, în nici un caz.

- Atunci, dă-mi un pont.

- Suntem o corporație privată. Dacă a fost un abuz, noi suntem cei afectați. Banii noștri au fost cei pierduți, nu cei ai miilor de acționari. Nu e problema sau grija nimănui altcuiva.

- Glumești, nu? Vechiul lui coleg de cameră îl privi ca și cum i-ar fi crescut un corn din frunte. Au fost încălțate legi pentru că au fost împărtășite informații cu avocatul statal și cu Fiscul, și am găsit discrepanțe între ele. Ai putea fi acuzat de complicitate, Lane. La naiba, și eu aș putea fi, acum, că știu ce știu.

Lane se uită peste umăr.

- De asta pleci?

- Poate.

- Dacă ți-aș spune că te pot proteja?

Jeff își dădu ochii peste cap și se îndreptă spre o geantă de pe pat, pe care o închise, apoi clătină din cap.

- Voi, nemernicii cu titlu, credeți că lumea se învâрте în jurul vostru. Că regulile sunt diferite doar pentru că aveți un arbore genealogic și niște bani.

- Ține minte că banii nu mai sunt.

- Fie suni la autorități, fie voi fi nevoit s-o fac eu. Te iubesc ca pe un frate, dar nu sunt dispus să merg la închisoare pentru tine...

- Aici, lucrurile sunt aranjate.

Jeff se îndreptă și întoarse capul. Deschise gura, apoi o închise.

- Vorbești ca un mafiot.

Lane ridică din umeri.

- Așa stau lucrurile. Dar, când spun că pot să te protejez, mă refer și împotriva guvernului.

- Ești nebun.

Lane pur și simplu se uită la prietenul lui. Cu cât îl fixa mai mult cu privirea, cu atât Jeff devenea mai palid.

După o clipă, acesta se așază pe pat și își puse mâinile pe genunchi. Se uită prin camera elegantă și spuse cu glas scăzut:

- La naiba!

- Dacă stai aici și afli tot ce s-a întâmplat, pot să mă ocup de situație în mod privat. Țasta e drumul pe care o s-o iau.

- Și dacă nu o s-o fac?

- O să stai.

- Asta e o amenințare?

- Bineînțeles că nu. Ești unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

Dar amândoi știau adevărul. Bărbatul știa prea multe acum ca să plece.

- Iisuse! Jeff își duse mâna la tâmplă, ca și cum capul i-ar fi zvâcnit. Dacă aș fi știut ce gaură de șarpe e asta, nu aș fi venit aici.

- O să mă ocup de tine. Cu bani sau nu, sunt prea mulți oameni datori familiei mele.

- O să-i forțezi, nu?

- Asta e situația.

- Du-te naibii, Lane...

- Hai să ducem situația până la capăt, da? Tu termini ce ai început, poate o să-ți mai ia o săptămână, după care ești liber să pleci. Fără probleme. Ca și cum nu ai fi fost niciodată aici. O să mă ocup eu de tot după.

- Și dacă plec acum?

- Nu pot să te las să faci asta, îmi pare rău.

Jeff clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să se trezească dintr-un vis urât.

- Lane, lumea reală nu mai funcționează așa. Nu mai suntem în anii cincizeci. Voi, genul Bradford, nu mai puteți controla lucrurile așa cum o făceați. Nu puteți îngropa responsabilitatea în curtea din spate doar pentru că vă e incomodă sau credeți că un vâl de confidențialitate e mai important decât legea pământului. Cât mă privește mine, nu mă forța. Nu mă pune în situația aia.

- Nu ești singurul care are informații. Lane se îndreptă spre birou și luă stick-ul. Cumva, nu cred că reputația ta profesională ar rezista informației că ai organizat jocuri de noroc pe sume imense, în colegiu. Studenții de la cinci universități au trimis sute de mii de dolari prin tine și sistemul tău de agenți de pariuri. Înainte să spui că s-a petrecut de mult, o să-ți aduc aminte că era ilegal și că a avut o asemenea amploare, încât nu ai putea rămâne fără pată.

- Du-te naibii!

- Asta e situația.

Jeff se uită în jos, la butonii cămășii, apoi clătină din nou din cap.

- Ești fix ca tatăl tău.

- Pe naiba...

- Mă șantajezi! Ce naiba?!

- Asta are legătură cu supraviețuirea! Crezi că vreau să fac asta? Crezi că vreau să-l oblig pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei să stea în cuibul de vipere cu mine? Tatălui meu i-ar fi plăcut asta, dar eu urăsc întreaga situație! Însă ce pot să fac?

Jeff se ridică și strigă la el:

- Sună naibii la agenții federali! Fii normal, nu un Tony Soprano de Kentucky!

- Nu pot să fac asta, zise Lane sumbru. Îmi pare rău, dar nu pot. Și, îmi pare rău, dar am nevoie de tine și sunt în situația nefericită de a fi nevoit să fac tot ce ține de mine ca să te fac să stai.

- Ești un nemernic dacă o iei pe drumul ăsta. Iar asta nu se schimbă doar pentru că joci cartea victimei.

- Dacă ai fi în situația mea, și tu ai face la fel.

- Ba nu.

- Nu știi asta. Ai încredere în mine. Situațiile de genul ăsta schimbă totul.

- Asta așa e.

Văzu flashbackuri cu ei doi în colegiu, în frăție, în vacanțe plătite de Lane. Fuseseră jocuri de poker și glume, femei și și mai multe femei, mai ales pentru Lane.

Niciodată nu crezuse că acel om nu avea să facă parte din viața lui, dar nu mai avea timp sau opțiuni și era la capătul puterii.

- Nu sunt ca tatăl meu, spuse Lane.

- Deci amăgirea este o trăsătură de familie. Ce gene aveți...

- Aici e directorul companiei. Aici e telefonul... Ăăă... computerul. ăsta e biroul. Și... da, ăsta e un scaun.

În timp ce Mack rămase fără vorbe, se uită în jur, în zona recepției din fața biroului său de la Vechea Fabrică. Ca și cum cineva urma să sară din spatele mobilei rustice și avea să-i arunce un colac de salvare.

Beth cea Perfectă, așa cum ajunsese să se gândească la ea, râse.

- Nu-ți face griji, o să mă descurc. Am o parolă și un nume de utilizator ca să accesez sistemul? Când îi observă privirea pierdută, bătu cu degetul în registru. În regulă atunci, o să sun la cei de la IT și o să mă pun pe treabă. Asta dacă nu se ocupă deja de acest lucru cei de la Resurse Umane.

- Ăăă....

Femeia își dădu geanta jos de pe umăr și o așeză sub birou.

- Nu-ți face griji, o să mă ocup de tot. Le-ai zis măcar că am fost angajată?

- Eu...

- Bun, atunci ce ar fi să le trimiți un e-mail? Și să le spui că o să îi sun ca să aranjez totul?

- Vreau să-ți spun totuși că, în ciuda incompetenței spectaculoase de care dau dovadă acum, mă pricep la multe lucruri. Să fac burbon e lucrul principal.

Când ea îi zâmbi, Mac se trezi privind-o în ochi cam prea mult. Cu bluza ei roșie, fusta neagră și pantofii fără toc, întruchipa tot ce era pur, atractiv și simplu.

- Ei bine, mă pricep la ce am de făcut, zise Beth. De asta m-ai angajat. Așa că tu ocupă-te de treburile tale, eu o să mă ocup de ale mele, și o să fie totul în regulă...

Ușa se deschise, iar Lane Baldwine intră arătând de parcă ar fi suferit un accident rutier și nu-și revenise: era tras la față, cu părul în dezordine, iar mișcările la fel de coordonate ca un borcan biluțe împrăstiate.

- Mergem la o plimbare, zise el sumbru. Haide!

- Beth Lewis, noua mea asistentă. El e Lane Baldwine. Da, e exact cine crezi că e.

În timp ce Beth ridică o mână, Mack ignoră șocul de pe fața ei. Lane fusese la un moment dat unul dintre

cei mai eligibili ce-o-fi-fost ai revistei *People*, dar și la televizor, în reviste și online. Apoi mai era și articolul din *Vanity Fair*, despre familie, în care jucase rolul play-boy-ului sexy și responsabil.

— Asta da, talent actoricesc!

Slavă Domnului că se schimbase și era într-o relație monogamă, altfel lui Mack i-ar fi venit să-l strângă de gât.

— Bună, zise ea. Îmi pare rău pentru tatăl tău.

Lane clătină din cap și nu păru să o bage în seamă.

— Bun venit. Mack, am întârziat.

— Nu știam că avem o întâlnire. Dar se îndrepta deja spre ușă. La naiba, Beth, poți să trimiți un e-mail pentru mine?

În timp ce Mack îi dădu detaliile pentru a se conecta, Lane ieșise deja și se îndrepta spre mașina lui.

— Va trebui să-l scuzi. Se întâmplă multe.

Beth încuviință.

— Înțeleg. O să mă ocup de tot. Nu-ți face griji. Stai, care e numărul tău de mobil? În caz că apare ceva ce nu pot rezolva.

Mack se duse înapoi la biroul ei, luă un carnet și un pix și își notă numărul.

— Nu am întâlniri programate pentru azi, dar, pe de altă parte, nu știam despre asta, așa că cine știe ce o să se întâmple?!

— O să te sun dacă am nevoie de tine.

— Nu știu cât o să dureze și nu știu nici unde merg.

— Fii optimist. Poate te duce la Disneyland.

În timp ce se întoarse râzând, își spuse să nu se uite înapoi. Aproape reuși să ajungă la ușă fără să privească peste umăr.

Aproape.

Beth se așezase la computerul de la birou, iar degetele îi zburau peste tastatură. Cu părul prins la spate într-o coadă joasă, fața ei era un exemplu de concentrare profesionistă – dar și minunată.

- Care sunt șansele să fii fană a Universității din Charlemont? zise el.

Ochii aceia albaștri se ridicară din ecran, și tânăra zâmbi.

- Există alt colegiu în stat? Sunt destul de sigură că nu.

Mack zâmbi și îi făcu cu mâna. Dar, când urcă în Porsche, nu mai râdea.

- Ce naiba, Lane? Nu-mi răspunzi la telefoane și apari aici enervat că am întârziat la o întâlnire despre care nu știam...

- Îți rezolv problemele cu cerealele, asta fac. Mai ești supărat pe mine?

Lane apăsă pe accelerație și demară în grabă, iar Mack își puse centura de siguranță.

- Dacă îmi obții porumbul de care am nevoie, poți să mă lovești peste față cu un pește mort dacă vrei.

- Îmi plac bărbații care gândesc neconvențional. Iar, la cum mă simt acum, probabil o să fac asta doar din principiu.

capitolul 19

Aeroportul Internațional din Charlemont era localizat la sud și puțin spre est de zona centrală, iar Lane o luă prin suburbii, pentru a evita traficul. Deasupra, cerul era de un albastru superb, iar soarele strălucea ca lumina de la teatru, ziua prezentându-se ca și cum nimic rău nu s-ar fi putut întâmpla.

Aparențele puteau fi însă înșelătoare.

- Îl știi pe John Lenghe, nu? întrebă Lane, în timp ce o luă pe prima ieșire a aeroportului.

- Bineînțeles că știu cine e, zise Mack. Nu l-am mai întâlnit însă până acum.

- Ei bine, pune-ți zâmbetul pe buze. În timp ce înceti ni decapotabila, motorul și vântul deveniră mai tăcute.

Și pregătește-te să fii fermecător. Avem cel mult douăzeci de minute să-l convingem să ne susțină.

- Stai, ce? Credeam... adică nu cumpărăm de la el?

- Nu ne permitem să-l plătim, așa că încerc să rezolv fără bani cash.

Lane o luă pe o ieșire marcată cu „Acces restricționat” și se îndreptă spre pista unde aterizau și de unde plecau avioanele private.

- Nici o presiune deci, bombăni Mack în timp ce încetiniră la chioșcul de verificare.

- Nu, absolut deloc.

Agentul în uniformă îi făcu semn lui Lane să treacă.

- Bună dimineața, domnule Baldwine.

- Bună dimineața, Billy. Ce face Nells?

- E bine, mulțumesc.

- Spune-i că o salut.

- Întotdeauna.

Lane continuă spre clădirea modernă a recepției și apoi mai departe, trecând de hangarele unde erau parcate aeronave în valoare de milioane de dolari. Intrarea șoferilor spre piste era printr-o poartă automată într-un gard de aproape patru metri, și Lane trecu în viteză, mașina intrând pe pistă de parcă era o secvență dintr-o reclamă.

Avionul Embraer Legacy 650 al lui John Lenghe tocmai ajungea, iar Lane apăsă pe frână și opri motorul. În timp ce așteptau, se gândi la cearta dintre el și Jeff.

„Ești exact ca tatăl tău.”

Se uită la Mack și spuse:

- Ar fi trebuit să te sun din timp și să-ți spun cum stă treaba. Dar momentan se întâmplă foarte multe lucruri, și sunt nevoit să mă ocup de toate.

Mack ridică din umeri.

- După cum ți-am spus, nu avem nici o problemă atât timp cât silozurile mele sunt pline, dar explică-mi ceva.

- Ce?

- Unde naiba sunt cei de la conducere? Nu că mi-ar fi dor de ei, dar ieri am primit mesaje vocale de la fiecare

dintre ei. I-ai concediat pe toți? Ai putea să-mi faci ziua mai frumoasă și să-mi spui că acum plâng ca niște bebeluși.

- Cam așa a fost, da.

- Stai, ce? Eu glumeam, Lane...

- Nu se vor întoarce prea curând. Cel puțin, nu la Easterly. Acum, dacă vrei să știi ce fac ei la sediul central? Habar n-am. Probabil se gândesc să mă arunce de pe un pod. Dar sunt următorii pe lista cu lucruri de care trebuie să mă ocup azi.

Lăsându-și maestrul distilator cu gura căscată, Lane ieși din mașină. Avionul lui Lenghe semăna cu cele care formau flota de șase aeronave a companiei, iar Lane începu să calculeze cât ar scoate dacă le-ar vinde pe cele deținute de familia lui.

Probabil putea scoate șaiszeci de milioane, dar avea nevoie de agenți care să se ocupe de vânzări ca la carte. Nu postai pur și simplu pe un site ceva precum un Embraer.

Mack păși în fața lui, corpul mare al bărbatului fiind genul de care nu puteai trece pur și simplu.

- Și cine conduce compania?

- Acum? În momentul ăsta? Ăăă... nimeni. Da, dacă-mi amintesc bine, nu e nimeni la conducere.

- Lane... la naiba!

- Cauți un post la birou? Pentru că angajez. Calificările includ toleranță înaltă pentru jocurile de putere, un șifonier plin de costume făcute la comandă și lipsa de loialitate față de membrii familiei. A, stai. Țăsta era tata, și am rămas blocați în jocul ăla. Deci niște blugi albaștri și o aruncare bună de la mijlocul terenului vor fi de ajuns. Zi-mi, încă joci baschet la fel de bine cum o făceai cândva?

Ușa avionului se deschise, și niște scări coborâră spre asfalt. Bărbatul de șaiszeci și ceva de ani care apărură avea constituția unui fost jucător de fotbal, maxilar pătrășos, ca un supererou din benzile desenate vechi, și purta tricou și pantaloni scurți aurii, pe care nu îi puteai privi fără ochelari de protecție.

Artificii pe un fundal negru. Cumva, funcționa.

Pe de altă parte, când valorai aproape trei miliarde de dolari, puteai să porți orice voiai.

John Lenghe vorbea la telefon în vreme ce cobora.

- Am aterizat. Da. Bine, da...

Accentul era la fel de plat precum câmpurile din Vestul Mijlociu de unde venea bărbatul, iar cuvintele îi erau lente, la fel ca pașii. Dar era înțelept să nu te lași păcălit. Lenghe controla 60% dintre fermele producătoare de porumb și grâu, precum și 50% dintre vacile dăătoare de lapte. Era, la propriu, Zeul Cerealelor, și nu era de mirare că nu avea de gând să irosească nici măcar un coborât de scări când putea face afaceri.

- O să ajung acasă mai târziu în seara asta. Spune-i lui Roger să nu-mi tundă iarba. Asta e treaba mea... Ce? Da, știu că-l plătesc, și tocmai de asta pot să-i spun ce să nu facă. Te iubesc. Ce? Bineînțeles că o să-ți fac coaste de porc, draga mea. Nu trebuie decât să ceri. Pa.

Buuuuun, deci la telefon era soția lui.

- Băieți, strigă el, ce surpriză neașteptată!

Lane îl întâlnește pe bărbat la mijlocul drumului și întinse mâna.

- Mulțumesc că ai acceptat întâlnirea.

- Îmi pare rău pentru tatăl tău. John clătină din cap. Al meu a murit acum doi ani, și încă nu mi-am revenit.

- Îl știi pe Mack, maestrul nostru distilator?

- E prima oară când ne vedem în persoană. John zâmbește și îl bătuse pe Mack pe umăr. Mereu mi-a plăcut burbonul tău și al tatălui tău.

Mack spuse lucrurile potrivite, apoi urmă o pauză.

- Deci, zise John în timp ce-și ridică pantalonii și mai mult, acum o jumătate de oră am primit un telefon de la consiliul tău, fiule. Vrei să vorbim despre asta în privat?

- Da, chiar vreau. Este necesar ca totul să rămână confidențial.

- Am înțeles, consideră rezolvat. Dar nu am mult timp la dispoziție. Trebuie să ajung acasă, în Kansas, la cină, și mai am două opriri de făcut până acolo.

Vrei să folosim micul meu avion de hârtie ca sală de conferințe?

- Sună bine, domnule.

Interiorul avionului lui Lenghe nu arăta deloc ca interiorul avioanelor companiei Bradford. În loc de pielea crem, Zeul Cerealelor îl personalizase pe al lui ca să fie primitor, de la pături împletite la perne cu Universitatea din Kansas. Găleți cu popcorn, nu caviar, fuseseră scoase, și locul băuturilor alcoolice era luat de cele răcoritoare. Nici o stewardesă. Și, dacă ar fi fost vreuna, ar fi fost soția lui, nu vreo pițipoancă tunată.

Când Lenghe le oferi cola, era clar pregătit să îi servească el însuși.

- Suntem bine, mulțumesc, zise Lane în timp ce se așează la mica masă de conferințe.

Mack se așează lângă el și Lenghe de cealaltă parte, împreunându-și mâinile și aplecându-se, ochii lui albaștri fiind cercetători pe fața lui bronzată.

- Am auzit că cei din conducere nu sunt mulțumiți de tine, zise Lenghe.

- Nu, nu sunt.

- Consiliul tău mi-a spus că i-ai încuiat pe toți în afara birourilor lor și ai închis serverul corporației.

- Așa e.

- De ce?

- Nu e ceva de care să fiu mândru. Încerc să aflu detalii, dar am motive să cred că cineva a furat de la companie. Îmi fac griji că unii dintre ei - sau poate toți - sunt implicați. Nu știu destule cât să spun mai mult de atât.

Ce minciuni!

- Deci nu ai vorbit cu șeful consiliului tău?

- Înainte să știu toată povestea? Nu. În plus, nu îi datorez nici o explicație.

- Fiule, cred că el are altă părere.

- O să mă văd cu el când o să fiu pregătit. Când ai dovezi ale unui furt, la scara la care mă refer, nu poți să ai încredere în nimeni.

Lenghe trase aproape o găleată cu popcorn.

- Sunt dependent de chestiile astea, dar sunt mai bune decât țigările.

- Și alte câteva lucruri.

- Știi, jonglezi în jurul problemei destul de bine, fiule, așa că o să fiu direct. Ai aflat, în sfârșit, despre minele tatălui tău?

Lane se aplecă.

- Poftim? Despre ce?

- I-am zis lui William să termine cu prostiile despre minele alea de diamante din Africa. Cea mai proastă idee de pe planetă. Am fost acolo anul trecut, cu soția mea, și pun pariu că tatăl tău nu ți-a zis că le-am verificat, nu? Nu există nici măcar găuri în pământ. Ori a fost păcălit ori... ei bine, nici nu vreau să mă gândesc la cealaltă variantă.

- Mine de diamante?

- Și asta nu e tot. WWB Holdings a avut numeroase afaceri sub umbrela sa. A spus că erau puțuri de petrol în Texas. O cale ferată sau două. Restaurante în Palm Beach, Naples și Del Ray. Și apoi o inovație tehnologică extraordinară - care nu cred că a ajuns undeva. Ceva legat de o aplicație? Nu înțeleg de oamenii își pierd timpul cu prostii de-astea. Au mai fost și câteva hoteluri în Singapore și Hong Kong, o casă de modă în New York. Cred că a investit chiar într-un film sau două.

Lane era conștient că trebuia să-și mențină vocea sub control.

- De unde ai auzit de toate astea?

- Când trebuie să treci prin optsprezece găuri pe terenul de golf, auzi tot felul de lucruri. Mereu i-am spus să se concentreze pe afacerea de bază. Toate ideile asta strălucitoare pot fi tentante, dar cel mai probabil sunt găuri negre, mai ales când nu cunoști industria respectivă. Eu sunt fermier, e foarte simplu. Știi tot ce trebuie despre sezoane, pământ, recolte și o singură rasă de vite. Cred că tatăl tău... Mă rog, nu vreau să-i vorbesc de rău pe morți.

- La naiba cu reputația lui! Trebuie să știu, și orice îmi poți spune o să-mi fie de ajutor.

Lenghe tăcu o vreme.

- Mereu m-a luat la clubul de golf Augusta. Vrei să știi de ce?

Când Lane încuviință, bărbatul spuse:

- Pentru că oamenii ăia nu ar fi lăsat niciodată un bărbat ca mine, cu țărână sub unghii, să fie membru. Și, în timp ce jucam, vorbea despre toate investițiile pe care le făcea. Trebuia să aibă rival în orice, iar asta nu e o critică. Și mie îmi place să câștig. Diferența dintre noi însă e că eu știu exact de unde vin și nu mi-e rușine de asta. Tatăl tău era conștient că tot ce avea nu îi aparținea. Adevărul e că, dacă nu s-ar fi căsătorit cu mama ta, nu ar fi fost nici el primit ca membru la Augusta.

- Așa cred și eu.

- Mereu m-am întrebat de unde are banii pentru investiții. Presupun că tu afli abia acum, când el nu mai e.

Lane luă, din reflex, un pumn de floricele și le mestecă, deși nu le simți gustul.

- Știi, mereu am avut impresia că a urât-o pe mama.

- Cred că de asta și era atât de hotărât să găsească aceste oportunități. Eu primesc mereu propuneri, de la prieteni, de la asociați, consultanți financiari, dar le arunc la gunoi. Tatăl tău căuta ceva care să fie al lui. Eu? Eu mergeam la Augusta doar pentru că îmi plăcea terenul și pentru că îmi place să joc golf. Nu zic decât că viața e mai distractivă dacă îți tai propria iarbă.

Lane tăcu o clipă. Se uită pe fereastra ovală, la avioanele UPS maro cu auriu, care decolau unul după altul în altă parte a aeroportului. Charlemont era fix în mijlocul țării, iar asta însemna că era centrul de transport perfect. La fel ca BBC și Sutton Distillery Corporation, UPS era unul dintre cei mai mari angajatori din stat.

Era aproape de neconceput gândul că afacerea familiei lui ar putea eșua. Dumnezeu, atâția oameni depindeau de asta.

Nu se gândise niciodată la acest lucru.

- Ai ceva informații despre aceste afaceri? întrebă el. Nume? Locuri? Am un prieten care trece în revistă conturile corporației și a dat de urma plăților, dar, când a căutat după WWB Holdings, nu a obținut nimic.

- Tatăl tău era destul de secretos, dar mi-a spus câte ceva. Mă lași să mă gândesc și îți trimit un e-mail cu ce știu?

- Ar fi grozav.

- Așadar, cu ce pot să vă ajut, băieți? Sunt sigur că nu ați venit aici pentru informații pe care nu știați că le am.

- Ei bine, așa după poți să ghicești, cum conducerea superioară este suspendată și eu conduc propria investigație internă, afacerea intră într-o perioadă de tranziție care...

- De câte cereale aveți nevoie?

- Cantitatea pe șase luni, zise Mack.

- E destul de mult, comentă Lenghe.

- O să-ți oferim niște condiții excelente, zise Lane. O dobândă mare, și poți să-ți iei ca dobândă garantată un întreg depozit cu butoaie de burbon. Nu uita că, indiferent de ce se întâmplă în cadrul companiei, produsul nostru se vinde bine și burbonul e la modă acum. Fluxul de numerar pe viitor nu o să fie o problemă.

Lenghe scoase un sunet ca și cum ar fi fredonat, și parcă puteai simți mirosul lemnului arzând în timp ce se gândea la ofertă.

- Noi doi avem o cunoștință comună, pe Bob Greenblatt.

- Investitorul bancar? Îl cunosc, zise Lane.

- Spune că ești un jucător de poker bun.

- Am jucat de câteva ori cu el.

- Adică l-ai lăsat fără bani. Lenghe se rezemă și zâmbi, în timp ce se șterse cu un șervețel. Nu știu dacă ai habar

de asta, dar și mie îmi place să joc. Soția mea e un bun creștin. Nu e de acord, dar se face că nu vede.

- La ce te gândești, mai exact?

- Ei bine, am primit o invitație pentru comemorarea tatălui tău. De la majordom. E-mailul a fost o surpriză, dar așa economisești banii pe poștă, deci mi-a plăcut. Oricum, o să vin în oraș pentru asta, așa că ce ar fi dacă noi doi am face un pariu amical? Am putea juca pe cereale. Uite care e treaba. Contractul cu familia ta a fost primul contract important pe care l-am obținut. Lenghe arată spre Mack. Și tatăl tău e motivul pentru care l-am obținut. Am luat un autobuz și am traversat trei state, pentru că nu aveam bani pentru o mașină, și Big Mac, cum îi spuneam, s-a întâlnit cu mine, și ne-am înțeles. Mi-a dat o comandă pentru trei luni. Apoi pentru șase. În trei ani, eram singurul furnizor de porumb, după care am adus și orz.

- Tata te-a respectat dintotdeauna, zise Mack.

- Sentimentul a fost reciproc. Oricum, cred că ar trebui să jucăm pentru asta, zise bărbatul, în timp ce se concentrează din nou asupra lui Lane.

- Încă nu pricep.

Nu era într-un totu adevărat. Nu era chiar un neștiutor când venea vorba despre afacerea cu burbon. Să asiguri cereale pentru șase luni de producție nu era o nimica toată. Având în vedere că afacerile lui se desfășurau aproape exclusiv cu BBC, iar acum compania era la fel de sănătoasă ca un astmatic într-un câmp cu fân, habar n-avea cum putea strânge destui bani cât să intre în joc.

- O să-ți furnizez porumb, secară și orz pentru șase luni, gratuit, dacă câștigi.

- Și dacă pierd?

- Atunci, trebui să plătești pentru ele în timp.

Lane se încruntă.

- Uite care e treaba, nu vreau să te conving să refuzi o înțelegere care mi-e favorabilă, dar ți se pare corect? Tu primești numai ce ți-ai fi oferit oricum.

- În primul rând, îmi place provocarea. În al doilea rând, instinctul îmi spune că ești într-o groapă financiară foarte, foarte adâncă. Nu trebuie să confirmi sau să negi asta, dar nu cred că-ți permiți să mă plătești acum sau în viitorul apropiat. Și chiar dacă o să am o dobândă garantată de o mie de butoaie, tot va trebui să le vinzi ca să ții Bradford Bourbon Company pe picioare, pentru că, fără bani din operațiuni, nu ai profit ca să faci plăți. De asta o fac. Mă rog, și mai am un motiv.

- Care anume?

Lenghe ridică din umeri.

- Familia ta chiar face cel mai bun burbon de pe planetă. Valoarea mea netă este mult peste un miliard de dolari, deci îmi permit să ajut compania care îmi furnizează băutura preferată. Bărbatul se aplecă din nou și zâmbi. Iar abilitatea de a face asta e mult mai valoroasă decât accesul la un club, crede-mă.

Gin intră în sera Amdega Machin de la Easterly și inhală mirosul dulce al zambilelor și al liliacului în aerul dens și umed. În spațiul mare, cu geamuri, printre flori și diverse specimene de orhidee, viitoarea ei cumnată era cu mâinile în pământ și avea o pată pe spatele pantalonilor ei scurți kaki. Nici Lizzie nu era machiată, iar părul îi era prins la spate cu un elastic.

Elastic la propriu. De cauciuc.

Într-adevăr, acea persoană avea să îi fie înrudită în curând. Lane urma să se însoare cu ea, iar Gin se gândi că orice mai sus de un animal de fermă era o îmbunătățire, la cât de onctuoasă fusese prima lui soție, Chantal.

- Ce muncitoare ești!

Lizzie se uită peste umăr în timp ce-și ținu mâinile unde erau - într-un ghiveci.

- A, bună.

- Da, zise Gin. Adică, bună.

- Ai nevoie de ceva?

- De fapt, chiar am. Am nevoie să te ocupi de florile pentru nunta și recepția mea. Așteptăm până după comemorare, deci o să organizăm evenimentul sâmbătă, după cununia civilă de vineri. Îmi dau seama că e din scurt, dar sunt sigură că se poate aranja.

Lizzie își șterse palmele una de cealaltă și se întoarse spre ea.

- Ai vorbit cu Lane despre asta?

- De ce ar trebui s-o fac? E casa mea. Recepția mea. Nu e tata.

- M-am gândit că, din cauza problemelor financiare...

- Piersică și ivoriu ca paletă coloristică. Și, înainte să-mi vorbești despre reducerea cheltuielilor, te anunț că o să am o recepție mică, de numai patru sute de persoane. Deci o să avem cel mult patruzeci de mese în grădină. Poți să te ocupi să comanzi și mesele și scaunele? Și un cort, tacâmuri și pahare. Nu am încredere în domnul Harris. Și o s-o las pe domnișoara Aurora să se ocupe de partea cu mâncarea.

- Cine plătește pentru toate astea?

- Poftim?

- Țsta e un eveniment de șaptezeci și cinci de mii de dolari. Pe lângă toate astea, o să ai nevoie de servitori. Valeți și mijloace de transport. Domnișoara Aurora va trebui să ajute în bucătărie. Cine o să plătească pentru toate astea?

Gin deschise gura, apoi își aminti că Rosalinda era moartă, așa că nu avea rost să-i arunce numele în discuție.

- Noi o să plătim pentru tot. Își ridică bărbia. Așa o să fie acoperite costurile.

- Cred că ar fi mai bine să vorbești cu Lane. Lizzie își ridică palmele murdare. Atât o să spun. Dacă el consideră că își permite toate astea acum, o să fac tot ce e nevoie ca să iasă bine.

Gin își inspectă manichiura. Era perfectă. Unghiile erau roșii ca sângele și strălucitoare.

- Draga mea, chiar dacă te culci cu fratele meu, ți-aș sugera să nu ți se suie la cap. Încă faci parte dintre angajați, și, prin urmare, asta nu e treaba ta, da?

Da, erau... probleme... dar o mică adunare nu avea să facă gaură în buget. În plus, era un eveniment necesar. Doar era o Bradford.

Lizzie se uită într-o parte, iar, când privirea îi reveni asupra lui Gin, spuse calmă:

- Ca să fie clar, da, fac parte dintre angajați, dar nu am nevoie de trezirea la realitate de care ai tu. Știu foarte bine în ce situație e familia, dar, dacă te simți mai bine să faci pe superioara cu mine, foarte bine. Dar asta nu o să schimbe faptul că „modesta“ ta recepție de nuntă e mai mult decât vă puteți permite acum. Și nu comand nici măcar o floare fără permisiunea fratelui tău.

Gin simți ramurile întinsului ei arbore genealogic îndreptându-i spatele.

- Ei bine, eu niciodată nu...

- Bună, mamă.

Sunetul acelei voci calme fu ca un ciocan care o lovi în ceafă, iar Gin nu se întoarse imediat. Se concentră pe geamurile din fața sa, văzând în ele cine era în spatele ei. Chipul reflectat în ele se schimbase de când îl văzuse ultima oară, în septembrie, anul trecut. Culoarele rămăseseră aceleași, iar părul lung era des și brunet era ca al lui Gin. Și, da, expresia era exact cum și-o amintea. Dar pomeții păreau mai înalți, fie din cauza procesului de maturizare, fie pentru că Amelia slăbise. Asta nu era niciodată ceva rău.

Gin se întoarse. Fiica ei purta blugi skinny care îi făceau picioarele să arate ca niște bețe, o bluză neagră Chanel cu guler alb și o pereche de pantofi fără toc Tory Burch.

Puteai spune orice despre atitudinea ei, dar arăta ca desprinsă de pe străzile Parisului.

- Amelia, ce cauți acasă?
- Și eu mă bucur să te văd.

Gin se uită peste umăr, ca să-i spună lui Lizzie să plece, dar femeia ieșise deja pe una dintre ușile ce dădeau spre grădină.

Pentru o clipă, imagini cu Amelia crescând o bombar-dă pe Gin, înlocuind momentul prezent cu trecutul. Înstrăinarea dintre ele nu se schimbase însă cu nimic, distanța care crease o asemenea ostilitate luând naștere în anii în care Gin se purtase ca o soră cu ea, nu ca o mamă.

O soră plină de resentimente.

Cu toate că, pentru ea, era mult mai complicat de atât.

În ultimul timp însă, situația fusese mai calmă. Dar asta și pentru că Amelia fusese trimisă la Hotchkiss, nu doar ca să-și continue educația, ci și pentru potolirea furtunii care lua naștere de fiecare dată când ea și Gin erau în aceeași cameră.

- Mereu e o plăcere când ești acasă....

- Este.

- ... dar asta e o surpriză. Nu știam că vacanța de vară a început așa devreme.

- Nu a început. Am fost exmatriculată. Și, înainte să faci pe părintele cu mine, permite-mi să-ți amintesc că nu fac decât să urmez exemplul pe care mi l-ai dat.

Gin se uită spre ceruri pentru putere - și ce să vezi? Era în seră, iar tavanul de sticlă îi permise să vadă cerul albastru și norii de sus.

Într-adevăr, era mult mai ușor să fii părinte atunci când stabileai niște standarde. Niște standarde pozitive.

- O să mă duc în camera mea, anunță Amelia în timp ce se întoarce cu spatele. Apoi o să ies să iau cina cu prietenii mei. Nu-ți face griji. Unul dintre ei are douăzeci și cinci de ani și are un Ferrari. O să fiu în regulă.

capitolul 20

Lane intră în Easterly, dar nu ajunse departe. Domnul Harris, majordomul, ieși din sufragerie cu o tavă în mână. Pe ea erau șase obiecte de artă din argint, inclusiv vasul Cartier pentru bomboane care stătea pe coada îndoită a unui crap poziționat cu susul în jos.

Însă englezul nu venise ca să vorbească despre planurile lui de lustruire.

- Ce bine, domnule, tocmai veneam să vă caut. Aveți un vizitator. Șeriful Ramsey este în bucătărie.

- Da, i-am văzut mașina parcată afară.

- De asemenea, notificarea pentru comemorare a fost trimisă. E-mailul a fost necesar din cauza timpului limitat. Aș fi preferat poșta. Am tot primit răspunsuri, și cred că veți fi mulțumit de prezență.

Lane se gândi la trei lucruri, unul după altul. Spera că invitații nu aveau să mănânce și nu aveau să bea mult. Se întrebă ce ar spune oamenii dacă ar pune un bar cu plată. Dumnezeu, înainte nu se gândise la costurile pe persoană.

Când își dădu seama că majordomul se uita la el nerăbdător, Lane spuse:

- Scuze, ce ai zis?

- De asemenea, a mai sosit cineva.

Majordomul se opri, ca și cum ar fi fost ofensat de recesiunea mentală a lui Lane și, ca pedeapsă, avea să forțeze o interacțiune.

- Cine e?

Moartea? Nu, stai. Bernie Madoff¹ eliberat pentru muncă în folosul comunității. Krampus... Nu, nici asta.

---

¹ Fost finanțist american de origine evreiască, broker, fost director la bursa NASDAQ din New York, care, folosind schema Ponzi, a efectuat cea mai mare infracțiune financiară din istoria SUA. La vârsta de 71 de ani a fost condamnat la o sută cincizeci de ani de închisoare. (n.red.)

- Domnișoara Amelia s-a întors. A venit cu un taxi acum zece minute, cu bagaje cu tot. I le-am dus în cameră.

Lane se încruntă.

- A început deja vacanța de vară? Unde e?

- Cred că s-a dus să-și caute mama.

- Deci norul întunecat ar trebui să apară la orizont în curând. Mulțumesc, domnule Harris.

- Plăcerea e a mea, domnule.

Dintr-un motiv anume, modul cum vorbea majordomul suna ca și cum l-ar fi înjurat. Asta îl făcea pe Lane să vrea să-l apuce de cravata neagră și să...

Nu, destul cu cadavrele, chiar și cele ipotetice.

Lane se relaxă, traversă holul și intră pe coridorul dezolant care dădea spre bucătărie. Când ajunsese în dreptul vechiului birou al Rosalindei Freeland, se opri și se uită la sigiliul poliției, care rămăsese pe ușă.

Faptul că nu avea voie acolo părea emblematic pentru ce devenise toată viața lui.

Poate că Jeff avea dreptate. Poate nu putea controla tot ce se destrăma. Poate lumea nu mai funcționa cum o făcuse pe vremea bunicului și chiar a tatălui său, când familii ca ale lui aveau puterea de a se apăra.

Și, sincer, de ce strica relații care contau pentru el, doar pentru prostiile tatălui său?

- Bună ziua, domnule.

Se uită în direcția vocii. O femeie blondă, în uniformă de menajeră, ieșea din spălătorie, cu o fâșie lungă de bumbac peste braț.

- Sunt Tiphanii, zise ea.

- Da, bineînțeles. Ce mai faci?

- Am grijă de prietenul dumneavoastră, Jeff. Lucrează din greu. Urmă o pauză. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

- Nu, mulțumesc. Dacă ignora pătura curată, femeia nu avea nimic ce ar fi vrut el vreodată. Dar sunt sigur că vechiul meu coleg apreciază serviciul personal.

- Mă anunțați, atunci.

În timp ce tânăra de îndepărtă, Lane se gândi la primul sezon din *American Horror Story* și la menajera care uneori era bătrână, alteori tânără. Aceasta sigur se încadra în a doua categorie. Vestea bună? Cel puțin, Jeff găsisese metoda de a scăpa de stres. Iar Tiphanii nu era genul care să-i facă o criză post-menopauză unui tip la momentul nepotrivit.

„Ești ca tatăl tău.”

- Ba nu, nu sunt.

Când Lane intră în bucătăria mare, simți miros de chifle și îi găsi pe domnișoara Aurora și pe ofițerul Ramsey stând unul lângă altul, pe scaune, la blatul ei de granit, cu căni de cafea și o farfurie cu dulciuri între ei. Șeriful era în uniformă lui maro cu auriu, cu un pistol la șold și o stație pe umărul lui imens. Doamna Aurora purta un șorț și niște pantaloni albaștri largi.

I se părea mai slabă de când el revenise la Easterly.

- Bună dimineața, zise Lane și se duse să dea mâna cu Ramsey.

- Și ție.

- Aveți loc și pentru o a treia persoană?

- Întotdeauna. Domnișoara Aurora împinse o cană goală spre el și se ridică ca să ia cafetiera. O să vă las singuri.

- Stai, zise Lane. Te rog.

Dumnezeule, uitase cât de mare era Ramsey. Lane avea aproape 1,90 metri, dar, când se așeză lângă șerif, se simți ca o păpușă Barbie.

- Deci raportul autopsiei. Mitch se uită la el. Degetul e, cu siguranță, al tatălui tău. Pe rămășițe erau urme care s-au potrivit cu degetul găsit în curtea ta.

- Deci a fost ucis. Lane încuviință din cap, în semn de mulțumire, când îi fu adusă cafeaua. Pentru că nu faci singur așa ceva.

- Știi că tatăl tău era bolnav?

- Cu capul? Da, foarte.

- Avea cancer la plămâni.

Lane lăasă încet cana în jos.

- Poftim?

- Tatăl tău avea o formă avansată de cancer la plămâni, care făcuse metastaze la creier. Medicul legist a spus că mai avea cel mult șase luni de viață și că, în scurt timp, cancerul avea să-i afecteze echilibrul și abilitățile motorii atât de mult, că nu ar mai fi putut ascunde boala.

- Țigările alea. Se uită la domnișoara Aurora. Toate țigările alea afurisite.

- Ai grijă cum vorbești, zise ea. Mereu am vrut să se oprească. Eu nu m-am oferit voluntară pentru cancerul meu. Nu știu de ce ar vrea cineva boala asta.

Lane se uită la Ramsey și întreabă:

- E posibil să nu fi știut? Cam de când suferea?

Nu că tatăl lui i-ar fi dat lui Lane raportul despre propria sănătate. La naiba, la cum îl știa pe marele William Baldwine, probabil acesta crezuse că se putea forța să intre în remisie.

- Asta l-am întrebat și eu pe medic. A spus că, cel mai probabil, tatăl tău a avut simptome. Dificultăți de respirație. Dureri de cap. Amețeli. Rămășițele lui nu arată că ar fi suferit vreo operație sau că ar fi avut o cameră implantabilă pentru chimioterapie, dar asta nu înseamnă că nu a făcut nici un fel de tratament deoarece corpul era într-o stare destul de proastă. Au fost trimise mostre de țesut și a fost comandat un raport de toxicologie, dar o să dureze ceva până o să primim rezultatele.

Lane se frecă la cap.

- Deci chiar e posibil să se fi sinucis. Dacă știa că avea să moară și nu voia să sufere, e posibil să fi sărit de pe podul ăla.

Dar cum rămânea cu degetul? Cu inelul? Cu faptul că, dintre toți acii care formau acea proprietate, dintre toate locurile ascunse și evidente, degetul fusese îngropat fix sub fereastra camerei mamei lui?

- Sau tatăl tău a fost aruncat, sugerează șeriful. Faptul că era bolnav nu înseamnă că cineva nu a putut

să-l omoare. În plus, în plămâni i-a fost găsită apă, ceea ce înseamnă că era viu și că a inspirat adânc cel puțin o dată după ce a ajuns în râu. Ramsey se uită la domnișoara Aurora. Doamnă, îmi pare rău că vorbesc despre asta în termeni așa grafici.

Mama lui Lane ridică din umeri.

- Asta este.

Lane se uită la domnișoara Aurora.

- Eu am fost tot timpul ăsta în New York. Ai observat tu ceva... diferit la el?

Oricare ar fi fost starea lui, apetit sexual tot avuse-se. Cel puțin dacă judeca după relația lui cu Chantal și după copilul pe care aceasta îl purta.

Mama lui clătină dădu din cap.

- Nu am observat nimic. A fost plecat destul de mult în ultimele luni, dar mereu era așa. Și știi că nu prea vorbea. Se trezea și pleca la centrul de afaceri la prima oră a dimineții și, cel mai adesea, se întorcea târziu. Camerele mele sunt în spate, dau spre garaj. Vedeam cum șoferul lui parchează mașina la miezul nopții sau îl vedeam venind înapoi de la birou. Deci nu știu.

- Cu banii și conexiunile familiei tale, s-ar fi putut duce oriunde în State pentru tratament, zise Ramsey.

- Ce cred cei de la Criminalistică? întrebă Lane.

- Se gândesc la o înscenare. Degetul ăla e elementul-cheie, care schimbă totul.

Lane mai stătu puțin de vorbă cu ei, apoi se scuză, își puse cana în chiuvetă și o luă pe scara angajaților spre etajul doi. Domnișoara Aurora și Ramsey se cunoșteau de când șeriful fusese în scutece și acesta obișnuia să o viziteze des în afara serviciului.

Cancer.

Deci tatăl lui fusese ocupat să se omoare cu tabac, după care cineva se gândise să grăbească procesul.

Încredibil.

Ca de obicei, dimineața, după ce familia se trezea și ieșea din dormitoare, servitorii se apuiau de treabă în acea parte a casei, iar Lane simți mirosul substanțelor

de curăţat toaletele, duşurile şi ferestrele. Mirosul de citrice artificiale şi mentă îi gădilă nările.

Coborî în camera tatălui său şi se simţi prost să intre fără să bată la uşă, cu toate că omul era mort. Când intră în camera tăcută şi întunecată, avu o senzaţie tulburătoare, care îl făcu să se uite în spate.

Pe birou şi pe noptiere erau câteva lucruri personale, totul din cameră fiind organizat şi menţinut în aşa fel încât mai că striga: „Un bărbat bogat şi puternic doarme noaptea aici“; de la cuverturile şi pernele cu monograme la cărţile cu coperte de piele şi covoarele orientale şi la ferestrele ascunse în prezent în spatele unor draperii grele de mătase, puteai să te afli în Ritz-Carlton, din New York, undeva la ţară, în Anglia, sau într-un castel din Italia.

Baia avea marmură de modă veche şi muluri amestecate cu ţevi noi, precum şi o cabină de duş cu sticlă care ocupa jumătate de încăpere, avea şase capete şi opţiunea de abur. Lane se opri când văzu halatul cu monogramă al tatălui său, atârnat de un cuier. Apoi mai era setul de bărbierit, cu peria cu mâner de aur şi briciul ascuţit. O bucată de piele pentru ascuţit lama de argint. Paharul pentru apă. Periuţa de dinţi.

Erau două chiuvete aurii, separate de un blat de marmură, dar nu era ca şi cum mama lui o folosisese vreodată pe cea liberă. Şi o oglindă cu aplice aurii.

Nici un dulap cu medicamente.

Lane se aplecă şi începu să deschidă dulapurile. În primul erau câteva prezervative, iar asta îl făcu să vrea să lovească ceva. Apoi diverse lucruri precum săpun, beţişoare de urechi, lame de ras obişnuite. În cealaltă parte erau perii, piepteni. Sub chiuvete erau hârtie igienică, cutii cu şerveţele, apă de gură.

Cumva, i se păru ciudat că tatăl lui folosisese lucruri atât de obişnuite. Ca orice altă persoană care se pregătea pentru muncă sau somn.

Acesta era un mister care îl învăluisese mereu pe bărbat, chiar dacă nu era unul liniştitor. Era mai degrabă

o adiere à la Jack Spintecătorul, înrădăcinată în lipsa lor de comunicare, lipsa unei relații, lipsa oricărui tip de căldură.

Lane găsi medicamentele în dulapul lung de lângă geam.

Erau șase flacoane portocalii cu pastile, fiecare cu un număr diferit de pastile sau capsule. Nu recunosc numele doctorului care scrisese rețetele sau denumirea medicamentelor, dar, având în vedere atenționările de pe ele, bănuie că erau calmante sau relaxante musculare... sau compuși foarte serioși care te făceau mai bolnav decât boala pe care o aveai – cel puțin pe termen scurt.

Își scoase telefonul și scrisese numele doctorului. Ce să vezi, acesta era medic la Centrul pentru Cancer Anderson din Houston.

Tatăl lui știuse că era bolnav și că, cel mai probabil, murea curând.

- Ai fost exmatriculată? întrebă Gin.

- Da, răspunse fiica ei.

„Fantastic“, gândi Gin.

În tăcerea care urmă, încercă câteva versiuni de indignare parentală, imaginându-se bătând cu tocul în podea sau fluturând din deget. Nici una nu se potrivea. Singurul lucru care părea potrivit era să-l cheme pe Edward ca să se ocupe de situație.

Dar nu, acel drum fusese blocat.

Într-un final, spuse:

- Pot să întreb de ce?

- De ce crezi? Doar sunt fiica ta.

Gin își dădu ochii peste cap.

- Ai băut? Sau ai fost prinsă cu vreun băiat?

Când Amelia ridică abia sesizabil capul, Gin își dădu seama de răspuns.

- Te-ai culcat cu unul dintre profesori? Ai înnebunit?

- Și tu ai făcut asta, de aia ai plecat de la școală...

Ușa din față se deschise, și Lane intră în seră, ca un far pentru un marinar aflat pe o mare agitată.

- Ia ghici cine s-a întors de la școală, zise Gin sec.

- Am auzit. Hai aici, Ames. A trecut ceva vreme.

Când fata se duse să-l îmbrățișeze pe Lane și cei doi se strânseseră în brațe, Gin se uită în altă parte.

- Are vești, bombăni Gin în timp ce se plimbă prin seră și se jucă cu frunzele de la orhidee. De ce nu-i spui?

- Am fost dată afară.

- Pentru că s-a culcat cu un profesor, zise Gin. Dintr-un moștenire pe care ar fi putut să le ducă mai departe!

Lane blestemă și făcu un pas în spate.

- Amelia.

- A, îți folosește numele real, înseamnă că e grav. Lane, avem pe cine să sunăm la Hotchkiss? Sigur putem să-i facem să se răzgândească.

Lane își frecă fața.

- A profitat cineva de tine? Ai fost rănită?

- Nu, zise fata. Nu a fost așa.

- Trebuie să existe o soluție pentru a se întoarce acolo, zise Gin.

- Nu se apropie examenele de final de an? O să-ți pierzi creditele? Dumnezeu, Ames, e serioasă treaba. E grav.

- Îmi pare rău.

- Da, bombăni Gin, chiar pari îndurerată. Vrei un șervetel? Te-ar ajuta să-ți joci rolul mai bine?

- Ce diamant drăguț ai pe deget, zise Amelia. Să înțeleg că te căsătorești?

- La două zile după ce vin oamenii la comemorarea bunicului tău.

- Drăguț din partea ta că m-ai anunțat și pe mine, mamă.

- Căsătoria nu e ceva important.

- Sunt de acord. Mă refeream la moartea bunicului meu. Propriul bunic a murit, și eu aflu despre asta din ziare.

Lane își mută privirea spre sora lui.

- Serios, Gin? Nu ai sunat-o?

- Hei, ea e cea care a fost dată afară de la școală, și te uiți la mine de parcă eu am greșit cu ceva?

- Pot să merg la școală aici, în Charlemont, interveni Amelia. Charlemont Country Day e o școală bună, și pot să locuiesc aici, acasă.

- Ce te face să crezi că te vor accepta? întrebă Gin.

- Familia noastră a plătit extinderea spațiului acum cinci ani, zise Amelia. Crezi că nu o vor face? Și cu cine te căsătorești, mamă? Stai să ghicesc. E bogat, lipsit de coloană vertebrală...

- Destul! strigă Lane. Gin, e fiica ta. O dată în viața ta, poartă-te ca atare. Și, Amelia, problema asta e mai mare decât îți poți imagina.

- Dar se poate rezolva, zise fata. Totul se poate rezolva în familia asta, nu?

- Nu e chiar adevărat. Ai face bine să te rogi să nu afli lecția asta din greșeala pe care ai făcut-o acum.

Lane dădu să plece, însă Gin se gândi la recepția nunții ei și strigă:

- Stai, noi doi avem ceva de discutat.

- Nu o să sun la Charlemont Country Day. Tu o să faci asta pentru ea. E momentul să iei atitudine.

Gin își încrucișă brațele la piept și tresări, ca și cum una dintre vânătaile lăsate de Richard pe cot o duruse.

- Amelia, fii drăguță și du-te să-ți plângi de milă în camera ta. Sau poate lângă piscină. Sunt sigură că îți poți petrece câteva ore pe Twitter spunându-le prietenilor tăi cât de groaznică a fost întoarcerea acasă.

- Cu mare plăcere, zise Amelia. Cu siguranță, e mai bine decât să fiu în compania ta.

Fata nu ieși valvârtej, ci se îndepărtă grațios, lăsând în urmă o dâră de parfum, laolaltă cu disprețul ei. Cristalle.

Era incredibil că nu se înțelegeau mai bine.

Când ușa se închise, Gin începu să se plângă.

- Poate ar trebui să uitate de școală și să se ducă la New York ca să fie model. Dacă vrea să reușească în viață, o să aibă mai mult noroc folosindu-și fața decât gura.

- Gura ta văd că nu te-a oprit pe tine, zise Lane. Dar nici nu te-a ajutat cu nimic, având în vedere cu cine te căsătorești.

- Richard e unul dintre cei mai bogați oameni din stat și poate să ne ajute afacerea.

- Îl urăști.

- Ca toată lumea, de altfel. Asta nu e o noutate, dar mă aduce la subiectul despre care voiam să discut cu tine. Draga ta logodnică a spus că am nevoie de permisiunea ta ca să țin recepția aici, după ce tata e înmormântat. I-am spus că nu o să fie un eveniment prea mare, patru sute de oameni cel mult...

- Stai, ce?

- Recepția nunții mele. Măine vor fi eliberate licențele. Comemorarea pentru tata e poimăine. Și putem să ținem recepția aici sâmbătă. Doar o mică ceremonie, în grădina din spate, urmată de o cină...

- Gin.

- Ce?

- Cine o să plătească pentru asta?

- Noi. De ce?

Lane o fixă cu privirea.

- Nu avem bani, Gin. Cecurile nu vor putea fi încasate. Înțelegi ce-ți spun? În momentul de față, nu avem bani. Încerc să rezolv asta, dar nu-mi pasă dacă sunt patru sute sau patruzeci de oameni. Nu ne permitem să scriem cecuri care nu sunt necesare.

- Dar plătim pentru comemorarea lui tata.

- Și atât. S-a terminat cu petrecerile, Gin. Cu avioanele private. La naiba, nici despre taxiuri nu poate fi vorba. Gata cu hainele, balurile sau excursiile. Totul se oprește. Trebuie să înțelegi asta.

Gin se încruntă în timp ce observă o bătaie neobișnuită a propriei inimi. Apoi șopti:

- Mi-e greu să cred că o să plătești pentru înmormântarea unui bărbat pe care-l urăști, dar nu o să-mi oferi recepția pe care o merit.

Lane o privi o clipă.

- Știi ce, Gin? O să fiu complet sincer. Mereu am știut că ești o narcisistă care-și vede numai de propriul interes, dar niciodată nu am crezut că ești proastă.

- Poftim?

- Dacă nu invităm jumătate de lume aici ca să-și prezinte condoleanțele, vor apărea vorbe - și toate vor fi adevărate. Puțin îmi pasă de reputația familiei, dar afacerea e singura noastră șansă de a ieși din mizeria asta. În momentul de față, numai aparențele mai țin BBC pe linia de plutire. Pentru numele lui Dumnezeu, nu știu cum o să plătesc salariile. Dacă ajunge în presă ceva despre problemele noastre financiare, riscăm ca furnizorii să se panicheze și să ceară plata imediată a facturilor. Distribuitorii ar putea da înapoi. Sindicatul s-ar putea revolta. Toată treaba asta e mult mai mare decât o simplă petrecere. Comemorarea e o farsă necesară. Recepția ta nu e.

Gin își duse mâna la gât și își aminti când fusese, în mașina ei Phantom Drophead, la acea benzinărie de pe River Road, iar cărțile de credit nu-i funcționaseră. Dar asta se întâmplase pentru că tatăl ei îi tăiasse accesul la bani, nu pentru că n-ar mai fi fost disponibile fonduri.

Apoi își aminti când fratele ei îi dăduse vestea, după ce o luase de la secția de poliție.

Clătină însă din cap.

- Ai spus că avem o datorie de cincizeci sau șaiszeci de milioane, dar sigur avem fonduri pe undeva...

- Datoria e triplă. Din ce am aflat până acum. Gin, s-au schimbat timpurile. Se întoarce cu spatele. Dacă vrei o petrece, pune-l pe noul tău soț să semneze cecul. Pentru el e o nimica toată - tocmai de asta te și căsătorești cu el.

Gin rămase unde era, uitându-se la ușa din sticlă care se închidea din nou.

În tăcere, se simți copleșită de o senzație stranie de dislocare și își dădu seama că era ceva ce îi devenise familiar de fiecare dată când Richard...

Dumnezeule, simți că avea să vomite.

- O să fie bine, le spuse ea plantelor. Iar Pford ar face bine să se facă util acum.

capitolul 21

Mătura atingea culoarul din mijloc al grajdului, împingând mizerie și ridicând particule fine de fân. În timp ce Edward mergea în spatele măturii lui, nasul iepelor ieșeau peste ușile pe jumătate deschise, miro-sindu-i tricoul, împungându-l în cot, respirându-i în păr. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație, și câteva picături îi alunecară pe spate, până la blugi. Din când în când, se oprea și își trecea brațul peste față. Vorbea cu Joe, fiul lui Moe, care strângea bălegarul din boxe. Mai mângâia câte un gât grațios sau moale.

Simțea cum alcoolul îi ieșea prin pori, ca și cum ar fi fost marinat în el. Însă, chiar în timp ce muncea ca să-și scoată alcoolul din corp, fu nevoit să bea dintr-o sticlă de vodcă de câteva ori pentru a-și putea controla tremurul.

- Muncești din greu, se auzi o voce din spatele lui.

Edward se opri și încercă să se uite peste umăr. Când corpul nu-i dădu voie, se întoarse, rezemându-se de mătură.

Miji ochii în lumina soarelui și întrebă:

- Cine e?

- Detectivul Merrimack.

Niște pași apăsați se auziră pe ciment, și, când se opri ră în dreptul lui, un portvizit se deschise, și o insignă și un act de identitate fură prezentate pentru identificare.

- Mă întrebam dacă pot să-ți pun câteva întrebări. Doar ca o formalitate.

Edward își mută privirea de la acte la fața care se po-trivea cu fotografia laminată. Merrimack era afro-ameri-can, cu părul tuns scurt, un maxilar puternic și mâini mari, care sugerau că, la un moment dat, fusese jucător de fotbal. Purta un tricou alb, cu emblema Departamen-tului de Poliție din Charlemont pe piept, o pereche de pantaloni buni și pantofi de piele, cu talpă de cauciuc, ceea ce îl făcu să creadă că, uneori, bărbatul fusese ne-voit să alerge după oameni.

- Cum pot să te ajut?

Merrimack își puse actele la loc.

- Vrei să mergem să stăm undeva în timp ce vorbim?

- Aici e în regulă pentru mine. Edward șchiopătă spre un balot de fân și își lăsă toată greutatea să îi dispară de pe picioare. Nu mai e nimeni în grajdul ăsta acum. Și poți să folosești găleata aia dacă vrei s-o întorci.

- Pariezi la curse?

- Doar chestii mărunte. Nimic care să se compare cu ce faci tu, sunt sigur.

- Nu mai pun pariuri.

- Nici măcar pe propriii cai?

- Cu atât mai puțin pe ai mei. Deci, cu ce pot să te ajut?

Detectivul se îndreptă spre boxa a cărei jumătate de sus era închisă.

- Ce frumusețe ai aici...

Edward clătină din cap.

- Nu m-aș apropia prea mult dacă aș fi...

Nebekanzer își dezveli dinții și se repezi înainte, iar Merrimack se trase repede înapoi.

În timp ce bărbatul se rezemă de o ușă aflată în cea-laltă parte a coridorului, Edward întrebă:

- Nu ești familiarizat cu caii, nu?

- Ăăă, nu, nu sunt, zise bărbatul în timp ce se îndrep-tă ca și-și aranjă cămașa.

- Ei bine, când intri într-un grajd plin cu boxe care au ușile deschise și vezi una singură cu ușile închise, sunt șanse mari să existe un motiv serios pentru asta.

Merrimak clătină din cap privind la superbul armăsar, care se tot plimba nervos, ca și cum ar fi vrut să iasă - și nu ca să dea mâna politicos.

- Zi-mi că nu îl călărește nimeni.

- Doar eu, și nu am nimic de pierdut.

- Tu? Poți să călărești un asemenea cal?

- E un armăsar, nu doar un cal. Și, da, pot. Când mă hotărâsc să fac ceva, pot merge până la capăt, chiar și cu trupul ăsta.

Merrimack zâmbi.

- Probabil asta te ajută cu recuperarea. Am citit despre...

- Vacanța nefericită? Da, chestiile prin care am trecut eu nu o să apară niciodată pe Trivago. Dar cel puțin mi-am luat punctele de client fidel când m-am dus acolo. Nimic pentru când m-am întors însă. Au trebuit să care ce mai rămăsese din mine cu avionul și să mă ducă la o bază militară, iar apoi Forțele Aeriene m-au înapoiat în State.

- Nici nu pot să-mi imaginez cum a fost.

- Ba da, poți. Edward se rezemă de o boxă și își rearanjă picioarele. Deci, cu ce pot să te ajut?

- Stai un pic, ai zis că Forțele Aeriene te-au adus acasă?

- Ambasadorul din Columbia este un prieten de familie. A fost de mare ajutor. La fel a fost și un prieten de-al ajutorului de șef.

- Tatăl tău a căutat sprijinul lor?

- Nu.

- Nu?

Edward își înclină capul.

- Avea alte priorități atunci. Ai bătut drumul din ținutul Ogden doar ca să mă întreb despre caii mei? Sau vrei să știi despre tata?

Merrimack zâmbi din nou, într-un mod care spunea că se gândea la ceva, dar nu voia să pară amenințător.

- Da, e legat de el. Câteva întrebări ca să-mi fac o imagine de ansamblu. În situații ca astea, ne place să începem cu familia.

- Întreabă-mă!

- Poți să îmi spui cum era relația cu tatăl tău?

Edward își mutase mătura între picioare și se tot juca cu coada ei.

- Litigioasă.

- Ce cuvânt mare.

- Ai nevoie de o definiție?

- Nu. Merrimack își scoase un carnețel din buzunar și îl deschise. Deci nu ați fost apropiați.

- Am lucrat cu el mai mulți ani, dar nu aș spune că aveam o relație tradițională de tată-fiu.

- Tu erai moștenitorul lui de drept?

- Da, din perspectiva afacerilor.

- Dar acum nu mai ești.

- Omul e mort. Nu mai are nici un „acum“, nu-i așa? De ce nu mă întrebi direct dacă l-am omorât și i-am tăiat degetul?

Urmă un alt zâmbet. Bărbatul avea dinți frumoși, drepti și albi, dar nu într-un mod fals, ca și cum tocmai și i-ar fi pus.

- Foarte bine. Poate vrei să răspunzi la propria ta întrebare.

- Cum aș putea să ucid pe cineva? Abia pot să mătur pe aici.

Merrimack se uită în jos și înapoi.

- Tocmai mi-ai zis că, pentru tine, totul se reduce la motivație.

- Ești detectiv de criminalistică. Probabil ești conștient de cât efort e necesar ca să omori pe cineva. Tata a fost un bărbat bogat - și cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult decât mine. Faptul că nu îmi era drag nu înseamnă că voiam să-l omor.

- Poți să-mi spui unde erai în noaptea când a murit?

- Eram aici.

- E cineva care poate să confirme asta?

- Eu.

Shelby ieși din camera de depozitare, calmă ca un Buddha. Cu toate că mințea.

- Bună ziua, domnișoară, zise detectivul, care se îndreptă spre ea și îi întinse mâna. Sunt de la Departamentul de Poliție din Charlemont. Iar tu ești?

- Shelby Landis. Dădu mâna cu el și făcu un pas în spate. Lucrez aici ca ajutor la grajduri.

- De cât timp?

- Nu de prea mult timp. De vreo săptămână. Tata a murit, și îmi zisese să vin aici.

Merrimack se uită la Edward.

- Iar voi doi erați...

- Aici, zise Edward. Nu ies prea mult.

- Sunt sigur că ți-e greu. Din nou, acel zâmbet. Ce fel de mașină conduci?

Edward ridică din umeri.

- Nu prea fac asta. Porsche-ul meu e la Easterly. Este o mașină manuală, deci nu mai e chiar așa practică.

- Când a fost ultima oară când ai mers acasă?

- Aia nu mai e casa mea. Acum, trăiesc aici.

- În regulă. Când ai fost ultima oară la Easterly?

Edward își aminti de momentul când el și Lane intraseră în centrul de afaceri, pentru ca documentele financiare de care aveau nevoie să vadă lumina zilei. Tehnic, nu fusese intrare prin efracție, dar Edward clar nu ar fi fost bine-venit acolo. Și, da, furase informații legate de companie.

Apoi avusese acel moment cu domnișoara Aurora, când femeia îl luase în brațe și îl făcuse praf și pulbere pe dinăuntru.

- Am mers acum câteva zile. Ca să-l văd pe fratele meu, Lane.

- Și ce ai făcut cât ai fost acolo?

- Am vorbit cu el.

Intrase pe ușa din spate ca să extragă informații. Văzuse cum tatăl lor făcuse o înțelegere cu Sutton. După ce se dăduse la ea.

- Pur și simplu, am vorbit.

- Hmm. Iar acel zâmbet. Ai împrumutat una din celelalte mașini? Doar familia ta are o mulțime de mașini diferite, nu?

- Nu.

- Nu are? Pentru că am fost acolo ieri și am văzut mai multe uși de garaj în spate. În apropiere de centrul de afaceri unde lucra tatăl tău.

- Nu, nu am scos nici una dintre celelalte mașini.

- Cheile mașinilor sunt în garaj, nu? Într-un seif cu cifru.

- Probabil.

- Știi combinația, domnule Baldwine?

- Dacă am știut-o vreodată, am uitat-o.

- Se mai întâmplă. Oamenii uită coduri și parole tot timpul, nu-i așa? Spune-mi, știi pe cineva care i-ar fi purtat ranchiună tatălui tău? Care ar fi vrut să-i facă rău? Poate avea un motiv să se răzbune pe el?

- Lista e lungă.

- Serios?

- Tata avea obiceiul de a nu fi pe placul celorlalți.

- Poți să-mi dai niște exemple clare?

- Oricine cu care a avut de-a face vreodată la nivel personal sau profesional. Ce zici de asta?

- Într-adevăr, litigioasă. Ai spus că tatăl tău era sănătos, în comparație cu tine. Dar știi să fi suferit de vreo boală?

- Tata credea că bărbații adevărați nu se îmbolnăvesc.

- În regulă. Carnetul se închise, fără ca detectivul să mai scrie ceva în el. Ei bine, dacă o să-ți amintești ceva care ar putea să ne ajute, pot fi sunat la numărul ăsta. De oricare din voi.

Edward luă cartea de vizită pe care i-o întinsese bărbatul. În centrul ei era o emblemă aurie, la fel ca aceea de pe tricoul detectivului. Iar numele lui Merrimack, precum și diverse numere și adrese erau printate în jurul ei, ca și cum ar fi format un soare.

- Crezi că a fost omorât? întrebă Edward.

- Tu ce crezi? Merrimack îi dădu o carte de vizită și lui Shelby. Tu ce crezi, domnule Baldwine?

- Nu am o opinie clară.

Vru să întrebe dacă era suspect, dar știa deja răspunsul, iar Merrimack rămânea secretos.

Din nou, acel zâmbet.

- Mă bucur că v-am cunoscut pe amândoi. Știți unde să mă găsiți, iar eu știu unde vă găsesc.

- Plăcere a fost a mea.

Edward se uită la detectiv, care dispăru în lumina puternică a după-amiezii. Apoi așteaptă încă puțin, până când mașina de poliție ajunse pe drum.

- Nu ai fost cu mine, șopti Edward.

- Contează?

- Din păcate, da.

capitolul 22

Cel puțin, avocatul tatălui său nu întârziase.

Lane se uită la ceas. Era cinci fără un sfert când domnul Harris îl conduse pe venerabilul Babcock Jefferson în salonul principal de la Easterly.

- Bună ziua, domnule Jefferson. Ce bine că ai venit.

- Lane, condoleanțele mele.

Executorul lui William Baldwine purta un costum albastru, cu o cravată roșu cu albastru și o batistă albă în buzunarul de la piept. Avea șaiszeci și ceva de ani, era versiunea bogată a unui băiat de treabă, cu gușa revărsându-i-se peste gulerul cămășii lui formale, mirosul de trabucuri cubaneze și after-shave Bay Rum luându-i-o înaintea când se apropie ca să de mâna cu Lane.

Samuel T. se ridică de pe cealaltă canapea.

- Domnule Jefferson, sunt aici în calitate de avocat al lui Lane.

- Samuel T. Cum e tatăl tău?

- Foarte bine.

- Transmite-i toate cele bune. Oricine e bine-venit aici, la invitația familiei.

- Domnule Jefferson, zise Lane, ea e logodnica mea, Lizzie King.

Iar asta puse punct oricărei alte conversații. Gin își dădu ochii peste cap, Samuel T. zâmbi, iar domnul Jefferson făcu o plecăciune. Lizzie îi aruncă o privire mirată lui Lane, apoi își reveni, dădu mâna cu executorul și îi zâmbi.

- S-a întâmplat de curând.

Pentru o clipă, domnul Jefferson păru cu totul fermecat de ea, ochii strălucindu-i într-un mod prietenesc.

- Ei bine, felicitări! îi zise domnul Jefferson lui Lane, apoi se concentră din nou asupra lui Lizzie. Aș spune că ești un upgrade, dar ar fi lipsit de respect față de fosta soție. Însă ești o mare îmbunătățire.

Lizzie râse.

- Ești fermecător, nu?

- Până în vârful degetelor. Domnul Jefferson deveni serios când se uită din nou la Lane. Unde sunt frații tăi?

Lane se așeză lângă Lizzie.

- Nu știi unde e Max, iar Edward e...

- Aici.

Edward se materializă în ușă și, cu toate că Lane îl văzuse cu doar o zi sau două în urmă, înfățișarea lui tot era ceva cu care nu reușea să se obișnuiască. Era proaspăt ieșit de la duș și bărbierit, părul lui negru fiind umed și ondulându-se într-un mod care nu îi fusese permis în anii anteriori. Pantalonii aproape îi cădeau de pe umeri, fiind opriți numai de cureaua din piele de aligator. Cămașa era simplă și albastră, un rest din garderoba lui de afaceri. Era însă prea largă, ca și cum ar fi fost un copil care proba hainele tatălui său.

Cu toate astea, impunea respect când traversă camera schiopătând și se așeză pe un fotoliu.

- Domnule Jefferson, mă bucur să te văd din nou. Îmi cer scuze pentru lipsa de politețe, dar trebuie să stau jos.

- Vin eu la tine, fiule. Executorul își așază servita pe una din mese și merse la el. Mă bucur să te văd din nou.

Edward dădu mâna cu bărbatul.

- Asemenea.

După asta, nici urmă de conversație de umplutură. Edward nu fusese niciodată fanul ei, iar domnul Jefferson păru să-și amintească asta.

- Ai mai invitat pe cineva?

Reflexul lui Lane fu să aștepte ca Edward să răspundă, dar apoi își aminti că el fusese cel care strânsese lumea.

- Nu. Suntem gata.

Lane se ridică și închise ușile care dădeau spre birou. Când se întoarse, privirea i se opri asupra lui Lizzie. Aceasta stătea pe canapeaua de mătase, în pantaloni scurți și tricou, cu părul blond prins la spate și cu fața luminoasă.

Dumnezeule, cât o iubea!

- Hai să facem asta, se auzi Lane spunând.

Edward își așază coatele pe brațele tapițate ale scaunului. În cealaltă parte, pe canapeaua de mătase, fratele lui mai mic stătea confortabil lângă Lizzie - și trebuia să admită că degajarea cu care cei doi stăteau unul lângă altul era semnul unei conexiuni ce lipsea de obicei din căsătoriile Bradford. Se vedea în felul în care el își pusese brațul peste umerii ei. În modul în care ea își lăsase mâna pe genunchiul lui. În contactul vizual dintre ei, ca și acum s-ar fi asigurat că celălalt era bine.

Voia ca lui Lane să-i fie bine. Chiar voia.

Pe de altă parte, Gin era într-o relație mai tradițională cu viitorul ei soț. Richard Pford nu era prezent - și nu conta. Chiar dacă avea să intre în familie după căsătorie, asta era o treabă privată.

- Suntem aici ca să citim ultima dorință a lui William Wyatt Baldwine și testamentul său, zise Babcock în timp ce se așază pe celălalt fotoliu și își deschise servita în poală.

- Ar trebui să o includem și pe mama? interveni Edward.

Executorul se uită pe deasupra servietei și zise:

- Nu cred că e necesar să o deranjăm. Tatăl tău a fost preocupat în primul rând să aibă grijă de copiii lui.

- Bineînțeles.

Babcock scoase un document voluminos.

- Decedatul m-a angajat în ultimii zece ani ca avocat personal, și, în tot acest timp, a avut trei testamente. Acesta este cel final, făcut în urmă cu un an. În el, spune că orice datorii de natură personală vor fi plătite primele, împreună cu taxele necesare. Prin urmare, a creat un cont pentru cea mai mare parte a bunurilor sale. Aceasta va fi împărțit în mod egal între domnișoara Virginia Elizabeth Baldwine, domnul Jonathan Tulane Baldwine și domnul Maxwell Prentiss Baldwine.

Urmă o pauză.

Edward zâmbi.

- Să înțeleg că numele meu a fost exclus în mod voit.

Babcock clătină din cap cu seriozitate.

- Îmi pare rău, fiule. I-am spus să te includă, chiar am făcut-o.

- Faptul că m-a scos din testament e cea mai mică povară pe care bărbatul ăla a aruncat-o asupra mea, te asigur. Și, Lane, te rog, nu te mai uita la mine așa. În timp ce fratele lui își mută privirea, Edward se ridică și șchiopătă spre bar. Vrea cineva Family Reserve?

- Eu, zise Lane.

- Și eu, interveni Samuel T.

Gin tăcu, dar privi fiecare mișcare a lui în timp ce avocatul descria detaliile contului creat. Samuel T. se duse și își luă paharul, precum și pe al lui Lane, apoi Edward se întoarse în fotoliul în care stătuse.

Camera era aranjată cum fusese mereu. Zona principală de stat fiind în fața șemineului, cu vechiul portret al lui Elijah Bradford atârnat deasupra unei polițe cu figurine de bronz și un ceas care arăta ora exactă, chiar dacă era vechi de câteva secole.

Edward putea spune cu sinceritate că nu simțea nimic. Nici furie. Nici nostalgie. Nici dorința de a se reconecta.

Detașarea fusese câștigată cu greu, alimentată de faptul că trăise cu contradicția dintre focul resentimentului și gheața înstrăinării care îi definise emoțiile de când își putea aminti.

Ar fi preferat ca nici restul să nu simtă nimic, cel puțin când venea vorba despre el și prezența lui. Relația lui cu tatăl său, așa cum fusese ea, fusese numai treaba lor. Edward nu voia să trezească sentimente de compasiune în ceilalți. Fratele și sora lui trebuiau să fie la fel de flegmatici ca el.

„Acum un an“, se gândi.

Se întrebă când avusese loc schimbarea. Sau poate nu fusese niciodată inclus, neregăsindu-se nici în primele versiuni ale testamentului.

- ... Acum, să trecem la moștenirile individuale. Vreau să subliniez că a fost o moștenire semnificativă în testament pentru doamna Rosalinda Freeland, care, între timp, a decedat. Casa în care a fost crescută, din Rolling Meadows 3072, a fost, de fapt, deținută de domnul Baldwine, iar dorința lui a fost ca acea proprietate să-i fie dată ei. Însă a existat mențiunea ca, în cazul în care femeia murea, ceea ce s-a întâmplat, această reședință, împreună cu suma de zece milioane de dolari, să îi fie dată fiului ei, Randolph Damion Freeland. Aceste bunuri vor fi puse într-un cont destinat lui până va împlini treizeci de ani, eu sau o persoană aleasă de mine fiind administrator.

Urmă tăcere. Parcă se auzeau greieri.

„Deci de asta nu ai vrut ca mama să fie aici“, se gândi Edward.

Samuel T. își încrucișă brațele la piept.

- Ca să vezi.

Și, cu asta, gata, nimeni nu mai spuse nimic. Era însă clar că viitoarea fostă soție a lui Lane nu era singura femeie pe care William o lăsase însărcinată în afara

căsnicieii. Oare mai erau și alți copii care fuseseră dați la o parte?

Însă răspunsul la acea întrebare conta pentru Edward la fel de mult ca orice fel de moștenire. Se dusesese acolo pentru alt motiv decât testamentul. Trebuia doar să facă să pară că mersese pentru aceeași întâlnire ca restul lumii.

Trebuia să rezolve ceva, după cum ar fi spus bunică lui.

capitolul 23

În timp ce domnul Jefferson trecu prin paragrafele lungi ale testamentului, Gin nu se concentra pe asta sau pe faptul că Edward fusese scos din el. Singurul ei gând era că Amelia era acasă, iar Samuel T., care stătea acolo, pe canapea, reprezentând interesele lui Lane într-o chestiune profesională, era sub același acoperiș cu propria fiică.

Evident, nici unul din cei doi nu știa asta, iar asta era din cauza lui Gin.

Încercă să nu și-i imagineze stând unul lângă altul. Încercă să nu vadă trăsăturile comune, mișcările similare, modul în care își mijeau ochii când se concentrau. Respinse și faptul că amândoi își ascundeau inteligența formidabilă în spatele unei atitudini sociabile laconice, ca și cum nu ar fi vrut să epateze cu asta.

- Iar asta încheie dispozițiile importante, spuse domnul Jefferson în timp ce-și dădu jos ochelarii de citit. Aș vrea să profit de această ocazie ca să răspund la întrebări, dacă există. Testamentul urmează să fie autentificat, și începe numărarea bunurilor.

Urmă tăcere, după care Lane vorbi:

- Cred că ai spus tot. O să te conduc afară. Samuel T., vrei să ni te alături?

Gin întoarse capul și abia atunci își dădu voie să se uite la Samuel T., care se ridicase și se duse să deschidă

ușa pentru clientul lui și executorul tatălui clientului său. Nu se uită la ea. Nu o salutase și nici nu o privise.

Dar acum era vorba despre afaceri.

Era unul dintre lucrurile pe care te puteai baza mereu pe Samuel T. Oricât de sălbatic putea fi în timpul liber, când își lua atitudinea de avocat, nu putea fi distras.

Ea nu exista, la propriu. Ca orice altă persoană care nu afecta interesele clientului său.

În mod normal, această detașare ar fi enervat-o și ar fi făcut-o să ceară atenție. Însă faptul că îl văzuse lângă Amelia o vindecase de o asemenea imaturitate.

Era imposibil de ignorat ce efect avea asupra amândurora lipsa ei de sinceritate. Era o criminală. Le fura anii pe care îi meritau, le fura adevărul la care aveau dreptul. Pentru prima oară, simți o vinovăție atât de clar definită, încât fu convinsă că sângera pe dinăuntru.

Dar ideea de a recunoaște totul? Era un munte insurmontabil din punctul în care se afla ea acum, iar distanța, înălțimea, spațiul stâncos pe care le formau toate acele zile și nopți lipsă și evenimentele, deopotrivă mici și cele importante, ratate erau prea greu de compensat.

Da, se gândi ea. De asta provoca drame, asta era rădăcina escapadelor ei. Dacă făceai talgere să se izbească în fața cuiva, nu mai puteai auzi altceva. Cu atât mai puțin propria conștiință.

Conștiința ei.

- Ce mai faci?

Gin se uită la fratele ei Edward și fu nevoită să clipească printre lacrimi ca să îl vadă bine.

- Nu, nu vreau nimic de genul ăsta.

Era mai bine să creadă că el era cauza.

- Sigur. Gin își șterse ochii. Edward... ești...

Nu arăta bine, observă ea, în timp ce se distanță de propriile probleme.

Dumnezeule, să îl vadă așa cocoșat și slab, atât de diferit de capul de familie pe care și-l imaginase mereu, era o ajustare pe care nu voia s-o facă. Era așa ciudat! În modurile în care conta, era mai ușor să-și piardă tatăl decât imaginea a ce fusese mereu fratele ei.

- Sunt bine, completă el propoziția pe care ea nu reuși să o termine. Dar tu?

„Mă destram“, se gândi. „Eu sunt averea familiei noastre, cedez, mai întâi în privat, apoi în văzul tuturor.“

- Sunt bine. Uite la noi, vorbim ca părinții noștri.

Gin se ridică de pe scaun și îl îmbrățișă. Nu-și putu opri un scâncet când nu simți decât oase. El o bătu jenat pe umăr, după care se îndepărtă.

- Înțeleg că e cazul să te felicit. O să încerc să ajung la nuntă. Când o să fie?

- Ăăă, vineri. Ba nu, sâmbătă... nu știu. Ne căsătorim vineri civil. Nu știu sigur dacă o să avem o recepție.

Dintr-odată, era ultimul lucru care o interesa.

- Vineri, zise Edward. Ei bine, toate cele bune ție și logodnicului tău.

Cu asta, șchiopătă în direcția opusă, iar Gin aproape sări în fața lui, ca să-i ceară să-i spună ce credea cu adevărat. Adevăratul ei frate Edward nu ar fi fost niciodată așa detașat în privința lui Richard. Edward făcuse afaceri cu Pford Distributions ani la rând și nu fusese niciodată impresionat de acel bărbat.

Dacă vechiul Edward ar fi aflat ce se întâmpla în spatele ușilor închise...

Ar fi fost în stare de crimă.

Dar evoluase în altă direcție, deși ea părea hotărâtă să rămână pe drumul ei. Nici una din variante nu era însă o îmbunătățire.

Rămasă singură în cameră, Gin stătu înțepenită locului, o paralizie stranie copleșindu-i corpul. Între timp, vocile se îndepărtară. Afară pe gazon, în soare, nu departe de locul unde fusese făcută groaznica descoperire, doi avocați și fratele ei erau prinși într-o conversație.

Se uită la Samuel T. prin geam. Chipul lui nu părea să se fi schimbat. Era la fel de impecabil cum și-l amintea, părul lui fiind doar puțin mai lung și pieptănat pe spate. Corpul lui, lung și subțire, puneă în valoare acel costum făcut la comandă ca un manechin. Materialul, mânecile, pantalonii, totul cădea așa cum dorise croitorul.

Se gândi la el în crama de la subsol, trăgându-i-o fetei ăleia la petrecerea cu ocazia derby-ului. Gin se retrăsese acolo ca să plângă, iar el se strecurase și i-o trăsese femeii într-un mod care o făcuse pe pițipoancă să strige ca un star porno.

Având în vedere istoria relației lor, fusese doar un alt moment de dinte pentru dinte, totul începând cu primul lor sărut, când ea avea paisprezece ani, și culminând cu Amelia.

Problema era că, atunci când nu se certau, când nu existau conflicte, Samuel T. putea fi cel mai grozav, incredibil, dinamic și viu bărbat pe care îl cunoscuse.

În trecut, ar fi spus că mariajul ei nu însemna că nu puteau fi împreună din când în când. Relația lor fusese mereu ca o intersecție prost gândită, fără semafoare, cu accidente tot timpul, scânteii, miros de benzină, metale îndoite, cauciucuri explodate și împrăștiate.

Dar adrenalina de dinainte de impact? Nu exista nimic asemănător în lume, cu atât mai puțin pentru o frumoasă plictisită și folosită sub capacitatea ei, ca ea. Niciodată nu contase dacă vreunul din ei fusese cu altcineva. Iubite, iubiți, relații serioase, aventuri. Fuseseră o constantă unul pentru celălalt.

Gin observase expresia lui când afluase despre logodna ei. Niciodată nu o mai privise așa, și aceea era expresia care o bântuia noaptea. Semăna cu modul în care o persoană abandonată pe o insulă se uită la un vas care se îndepărtează fără ea.

- Ce diamant ți-a luat!

Înălță capul. Samuel T. era rezemat de ușă, cu brațele încrucișate la piept, pleoapele pe jumătate coborâte,

buzele strânse, ca și cum ar fi urât faptul că ea era în continuare în acea cameră.

Gin ascunse inelul și își dresе glasul.

- Nu ai putut să stai departe, domnule avocat?

Asta era o tachinare de toată jena. Modul în care pronunțase totul stricase efectul.

- Nu te flata, zise el în timp ce se îndreptă spre canapea. Mi-am lăsat servieta aici. Nu am venit ca să te văd pe tine.

Gin se pregăti pentru acel vechi puseu familiar de furie. Îl așteptă cu nerăbdare, chiar și numai pentru că era ceva familiar. Freamătul din stomac nu se intensifică însă, ca un invitat la cină care nu venise și dezamăgise gazdele. Samuel T. juca însă după vechile lor reguli, împungând, înțepând, din ce în ce mai puternic.

- Te rog să nu vii la nuntă, zise ea abrupt.

Bărbatul se îndreptă, având în mână vechea servieta a străunchiului său, pe care o moștenise.

- Dar abia aștept să te văd mergând spre altar cu marea ta iubire. Am de gând să mă inspir din exemplul tău amoros.

- Asta nu e un motiv ca să vii.

- Avem păreri diferite despre asta...

- Ce s-a întâmplat? S-a terminat?

Amelia intră în cameră... șaisprezece ani de energie, în acel corp și cu acel stil, care nu mai dădeau impresia unei adolescente. Iar trăsăturile păreau să aducă din ce în ce mai mult cu ale tatălui ei.

„Dumnezeule“, îi spuse Gin cu un junghi de durere.

- Bună, îi zise Samuel T. plictisit fetei. O s-o las pe mama ta să-ți spună detaliile. E vorbăreață. Aștept cu nerăbdare să te văd peste câteva zile, Gin, în rochia ta albă.

Când Samuel T. se îndepărtă, fără să se uite cu atenție la fată, Gin se ridică și porni după el, înainte să se poată stăpâni.

- Mamă, zise fata când trecu pe lângă ea, ce s-a întâmplat?

- Nu e treaba ta. Acum, te rog să mă scuzi.

Amelia spuse ceva lipsit de respect, dar Gin voia să ajungă la Samuel T. înainte ca acesta să plece cu Jaguarul lui.

- Samuel T., zise ea în timp ce tocurile i se auzeau pe marmura de pe coridor. Samuel!

Îl urmă spre ușa din față și ajunse la timp ca să-i vadă pe executorul tatălui ei plecând într-un Mercedes negru mare și pe Lane ducându-se spre partea din spate a casei.

- Samuel!

- Da, zise el fără să se oprească sau să se uite în urmă.

- Nu e cazul să fii nepoliticos.

Ajuns la decapotabila lui, Samuel T. se sui la volan, își puse servieta pe scaunul gol și o privi.

- Tocmai tu spui asta?

- E un copil...

- Stai un pic, te referi la Amelia?

- Bineînțeles! Ai trecut pe lângă ea ca și cum nu ar fi existat.

Samuel T. clătină din cap ca și cum nu i-ar fi venit să creadă.

- Stai să văd dacă înțeleg bine. Ești supărată că nu am băgat în seamă copilul pe care l-ai făcut cu alt bărbat?

- E nevinovată în toată situația asta.

- Nevinovată? Ca să știi și tu, acolo s-a citit testamentul bunicului ei, nu a fost un proces penal. Vinovăția sau lipsa ei nu e relevantă.

- Ai ignorat-o.

- Știi... Arată cu degetul în direcția ei. Din ce am auzit, ești ultima persoană care ar trebui să acuze pe cineva că ignoră acel copil.

- Cum îndrăznești?

Samuel T. se uită la capota lungă a Jaguarului.

- Gin, nu am timp pentru asta. Acum, trebuie să vorbesc cu avocatul soției fratelui tău, și asta, spre deosebire de micul tău spectacol de...

- Pur și simplu nu suporti să-ți spună cineva că nu ești Dumnezeu.

- Ba nu, cred că nu te suport pe tine. Chestia cu Dumnezeu e altă problemă.

Nu mai așteptă nici o replică de la ea. Porni motorul, apăsă pe accelerație și demară, urmând drumul pe care plecase și executorul, îndepărtându-se de Easterly.

Gin îl privi cum se depărta, țipând în sinea ei.

Din cauza Ameliei. Din cauza lui Samuel T. Din cauza lui Richard.

Însă, în principal, din cauza ei și a tuturor greșelilor pe care le făcuse. Și a tristeții care venea cu ideea că, având treizeci și trei de ani, nu îi rămânea destul timp ca să îndrepte toate greșelile pe care le făcuse.

Lane se duse în spate, sperând să-l prindă pe Edward înainte să plece. Fratele lui o luase cu siguranță pe drumul pentru angajați, pentru că erau echipe de reporteri la poarta din față încă de când apăruse povestea cu sinuciderea. De asemenea, având în vedere testamentul, Edward probabil voia să plece cât mai repede.

Nu existau cuvinte pentru ce făcuse tatăl lor: faptul ca îl scosese pe primul lui născut din testament era, în același timp, într-un tot caracteristic lui William, dar și o surpriză crudă.

Un ultim „du-te naibii” la care nu se putea răspunde, mortul luând cu el în mormânt cartea victoriei.

Lane voia să... spună ceva... sau să vadă ce făcea... sau... habar n-avea. Știa că Edward nu avea chef de asta, dar, chiar și așa, trebuia să încerce - în speranța că, într-un moment liniștit de reflecție, fratele lui urma să-și amintească de strădania lui, așa ciudată cum era.

Nu era nici o camionetă inscripționată cu Red & Black printre mașinile parcate lângă centrul de afaceri, dar Lane văzu o Toyota veche parcată lângă Mercedesul roșu pe care i-l dăduse domnișoarei Aurora. Mai mult ca sigur că Edward venise cu acea mașină, doar că el nu era la volan și nici nu se îndrepta șchiopătând spre ea. Nu era de găsit.

Lane intră pe ușa din spate a bucătăriei și o găsi pe domnișoara Aurora la aragaz.

- L-ai văzut pe Edward?

- E aici? întrebă femeia înainte să se întoarcă de la oala ei. Să-i spui să vină să mă vadă dacă e aici.

- Nu știu unde e.

Lane dădu rapid o tură la parter și apoi făcu o pauză la scări. Nu exista nici un motiv pentru care fratele lui să fi făcut efortul de a merge acolo.

- Unde ești? întrebă el.

Leși pe una dintre numeroasele uși care dădeau spre grădină și se îndreptă spre centrul de afaceri. Toate ușile franțuzești din față erau încuiate, și trebui să se ducă la ușa din spate, care putea fi deschisă cu un cod.

Cum ajunsese înăuntru, știu că-l găsisese pe Edward. Luminele erau aprinse, deci probabil fratele lui dăduse drumul la electricitate.

- Edward?

Lane străbătu coridorul, uitându-se prin birourile goale. Telefonul lui fusese asaltat de apeluri de la directorul consiliului de conducere, de la fiecare dintre vicepreședinții enervati și chiar și de la avocatul corporației. Însă nici unul nu îndrăznise să vină la Easterly, iar asta îi spunea că îi avea la mână cu ceva. Și nu conta dacă ei toți erau ocupați la sediul din centru să facă să dispară dovezi. Chiar dacă Jeff nu îl prea înghițea în momentul de față, acel devorator deștept de numere salvase fișiere cu tot ce fusese în rețea înainte ca vestea să explodeze.

Prin urmare, orice schimbări erau la fel de incriminatoare ca abuzul care avusese nevoie de mușamalizare.

În timp ce Lane se îndreptă spre biroul tatălui său, își dădu seama că inima îi bătea cu putere și că mintea i se retrăsese în spatele unui zid de îmbărbătare. Așa cum cineva care s-ar aștepta ca o bombă să explodeze s-ar ascunde în spatele unui zid din ciment.

- Edward?

Încetini când intră în anticamera biroului tatălui său.

- Edward...?

Ușa era închisă, și nu-și amintea dacă el o închisese când scosese pe toată lumea. Când se întinse după clantă, habar n-avea ce urma să găsească de cealaltă parte.

Și nu era sigur că voia să vadă.

Deschise ușa larg.

- Edward...

În birou era întuneric, și, când aprinse lumina, nu era nimeni acolo.

- Unde naiba ești...

Când se întoarse, Edward era fix în spatele lui.

- Pe mine mă cauți?

Lane înjură și își ridică mâna la piept.

- Ce faci aici?

- Îmi vizitez vechile locuri.

Lane se uită să vadă dacă Edward avea ceva în mâini, la spate, în buzunare.

- Serios, ce faci?

- Unde sunt cei din conducere?

- La sediul central, în birourile mai mici.

- I-ai concediat pe toți?

- Le-am spus să plece. Analiză expresia fratelui său. Sau vor ajunge la închisoare.

Edward zâmbi.

- O să conduci tu compania?

- Nu.

Urmă o pauză.

- Atunci, care e planul tău?

- Nu am vrut decât să-i scot de aici.

- Și crezi că asta o să oprească sângерarea financiară?

- Tata e mort. Cred că asta o s-o oprească. Dar nu risc până nu o să știu asta sigur.

Edward încuviință.

- Ei bine, nu te înșeli. Deloc. Dar ai face bine să te gândești cine o să preia conducerea, acum că el e mort.

- Care sunt șansele să-ți cauți o slujbă?

- Am una. Acum, sunt alcoolic.

Lane se uită peste umărul fratelui său, în zona goală a recepției.

- Edward, trebuie să aflu ceva, iar aici suntem doar noi doi, da?

- De fapt, tot locul ăsta e plin de microfoane. Camere ascunse, microfoane. Nu e nimic secret aici, așa că ai grijă ce spui.

Lane își dori un alt pahar de burbon. După o clipă, zise:

- Vii la comemorare?

- Nu știu de ce aș face-o. Nu jelesc și nu am de gând să-mi prezint omagiile. Fără supărare.

- Înțeleg, dar mama probabil o să își facă apariția.

- Crezi?

Lane încuviință, apoi așteaptă ca fratele lui să continue. Acesta nu o făcu însă.

- Uite ce e, Edward, îmi pare foarte rău pentru...

- Nimic. Îți pare rău pentru nimic, pentru că nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Poți să-ți ceri scuze numai pentru propriile greșeli. Asta e tot, frățioare?

Când Lane nu se putu gândi la nimic altceva de spus, Edward făcu un semn cu capul.

- Atunci, asta e tot. Ai grijă și să nu mă suni dacă ai nevoie de ceva. Nu sunt genul la care să vrei să apelezi.

capitolul 24

Mașina Porsche atrase multă atenție când Lane conduse prin cartierul Rolling Meadows, dar nu pentru că ar fi condus repede. Imaginea decapotabilei și sunetul motorului erau de ajuns ca să îi facă pe cei care își plimbau câinii, pe copiii care se jucau pe alei și pe mamele care împingeau cărucioare să se uite de două ori. Casele erau înghesuite, dar de dimensiuni rezonabile, majoritatea fiind din cărămidă, cu bovindouri la primul etaj și balcoane micuțe la al doilea, ca să le diferențieze,

ca niște frați care aveau același colorit, dar trăsături diferite. Pe aleile scurte erau parcate multe mașini Volvo, Infiniti sau Acura, deasupra ușilor garajelor erau coșuri de baschet, iar în curțile din spate se zăreau grătare.

Cu soarele care strălucea deasupra pomilor demni de o vedere, gazonul verde și copiii care alergau în grupuri, totul părea să reamintească de generația de dinainte de invazia tehnologiei.

Cu o insistență tăcută, GPS-ul mașinii îl ghidă pe străzi-labirint, aranjate în funcție de soiurile de copaci, flori și, într-un final, fructe.

Cerise Circle nu era diferit de alte drumuri. Când ajunse la casa pe care o căuta, constată că nu era nimic care să o diferențieze de restul caselor.

Lane opri mașina. Cu plafonul lăsat, putea auzi zgomotul unei mingi de baschet în spatele garajului.

Opri motorul, ieși din mașină și se îndreptă spre sursa zgomotului. Copilul care se juca cu mingea nu era la vedere, iar Lane nu voia decât să se întoarcă la mașina lui și să plece.

Asta nu pentru ca nu ar fi suportat să înfrunte dovada vie a infidelității tatălui său. Nu-i era frică să se uite la un chip atât de asemănător cu al lui. Și, nu, faptul că un străin era sânge din sângele lui și fusese inclus în testament nu îl afecta.

Doar că era mult prea epuizat ca să mai aibă grijă și de altcineva. Problema era că acel copil, fără să fie vina lui, urma să fie atras în gaura neagră a familiei Bradford, așa că nu putea să nu-l ghideze puțin.

Era o loterie a naibii la care să câștigi. Mai ales acum, când nu mai existau bani.

Nu erau prea multe avantaje.

Aleea avea numai vreo zece metri. La Easterly, spațiul acela ar fi fost pentru o singură mașină. În timp ce Lane înaintă, băiatul de optsprezece ani care bătea mingea de baschet începu să se zărească.

Era înalt. Avea să crească și mai mult. Avea părul închis la culoare. Umerii lați deja.

Băiatul se aruncă pentru un slam dunk, iar mingea ricoșă de margine.

Lane o prinse.

- Bună.

Randolph Damion Freeland se opri mai întâi pentru că fu surprins. Apoi pentru că fu șocat.

- Deci știi cine sunt, zise Lane încet.

- Da, ți-am văzut poza.

- Știi de ce sunt aici?

În timp ce tânărul își încrucișă brațele la piept, între pectoral și biceps rămasese mult spațiu, însă asta nu avea să dureze mult. Băiatul avea să mai crească și să devină mai puternic.

Dumnezeule, ochii lui aveau aceeași nuanță de albastru ca ai lui Lane.

- A murit, bombăni băiatul. Am citit despre asta.

- Deci știi...

- Cine a fost tatăl meu? Da. Își plecă privirea. O să...

- Ce?

- O să mă arestezi sau ceva de genul ăsta?

- Ce? De ce aș face asta?

- Nu știu. Ești un Bradford.

Lane închise ochii o clipă.

- Nu, am venit să vorbim despre ceva important și să-ți spun că-mi pare rău pentru moartea mamei tale.

- S-a sinucis. În casa ta.

- Știu.

- Nu și-a luat rămas-bun de la mine. Pur și simplu, a plecat în dimineața aia și dusă a fost. Pentru totdeauna.

Lane clătină din cap și strânse mingea între palme.

- Îmi pare foarte rău...

- Să nu îndrăznești! Să nu îndrăznești! O femeie mai în vârstă ieși pe verandă, iar expresia îi era plină de genul de furie care făcea inutilă prezența unei arme. Pleacă de lângă el! Pleacă...

- Bunico, termină, doar vorbește...

În timp ce tânărul se puse între ei, bunica se lupta să ajungă la Lane.

- Tu să stai departe. Cum îndrăznești să vii aici...

- El este unul dintre moștenitori, de asta am venit.

Cei doi se opriră, iar Lane încuviință din cap.

- I-a lăsat casa și zece milioane de dolari. M-am gândit că ați vrea să știți. Executorul o să vă contacteze. Nu știu câți bani sunt în realitate, dar vreau să știți că o să fac tot ce ține de mine ca să mă asigur că această casă o să rămână pe numele nepotului dumneavoastră.

Până la urmă, exista și scenariul în care și acea casă putea fi lichidată, în funcție de cât de mare era datoria. Și atunci, unde s-ar duce copilul?

Bunica își reveni prima și continuă plină de ură:

- Să nu mai vii aici vreodată...

Lane îl fixă cu privirea pe băiat.

- Știi unde locuiesc. Dacă ai întrebări, dacă vrei să vorbim...

- Niciodată! țipă femeia. Niciodată nu o să vină la tine. Nu poți să-l iei și pe el.

- Babcock Jefferson, spuse Lane în timp ce așeza mingea jos. Țista e numele avocatului.

Se întoarse cu spatele, dar îi rămăsese imprimată în minte imaginea cu băiatul ținându-și bunica. Dumnezeu, cât își ura tatăl - și, în acel moment, din motive noi.

Ajuns înapoi la Porsche, se urcă la volan și plecă. Îi veni să plece cu viteză, să ia curbele din scurt, să intre în câteva mașini parcate, să dărâme niște biciclete. Dar nu făcu asta.

Tocmai ieșea din cartier, când îi sună telefonul. Numărul nu îi era cunoscut, dar răspunse, deoarece chiar și un vânzător prin telefon era mai bun decât gândurile din mintea lui.

- Alo?

- Domnul Baldwine? zise o voce de femeie. Domnul Lane Baldwine?

Bărbatul semnaliză spre stânga.

- El e.

- Numele meu e LaKeesha Locke. Sunt reporter *Charlemont Courier Journal*. Mă întrebam dacă ne putem întâlni undeva.

- În legătură cu ce?

- Scriu un articol despre faptul că Bradford Bourbon Company are datorii mari și se confruntă cu un posibil faliment. Articolul o să apară mâine. Mă gândeam că poate vreți să comentați.

Lane își încleștă maxilarul.

- De ce aș vrea să fac asta?

- Ei bine, am înțeles, și e destul de evident, că averea personală a familiei este strâns legată de companie, nu?

- Dar eu nu sunt implicat în conducerea afacerii.

- Deci spuneiți că nu știți nimic despre existența unor dificultăți?

Lane își menține vocea calmă.

- Unde sunteți? O să vin eu.

Magazia îngrijitorilor de pe proprietatea familiei Bradford era mai puțin magazie și mai mult hangar pentru avioane. Amplasată în partea din spate a extinsei proprietăți, se afla lângă parcare pentru angajați și lângă niște căsuțe ca din anii '50 folosite de servitori și de muncitori decenii la rând.

Când Lizzie intră în încăperea slab luminată, care mirosea a benzină, ghetele ei făcură zgomot pe podeaua de ciment. Tractoare, mașini industriale de tuns iarba, mașini de tocat și camionete erau aranjate ordonat, cu exteriorarele curate și motoarele întreținute.

- Gary, ești aici?

Biroul șefului îngrijitorilor era într-un colț îndepărtat, și o lumină strălucea prin geamul prăfuit.

- Gary?

- Nu acolo. Aici.

Lizzie își schimbă traiectoria, ocolind un mărunțitor de lemn și câteva accesorii ale unui plug de zăpadă care erau de mărimea vechiului ei Yaris.

- Dumnezeu, nu ridică aia! strigă ea.

Lizzie se grăbi spre el, doar ca să fie ignorată în timp ce Gary McAdams săltă o parte dintr-un motor de pe jos pe o masa de lucru. Această reușită ar fi fost impresionantă indiferent de situație, dar cu atât mai mult acum, când bărbatul era cu treizeci de ani mai mare ca ea. Însă avea constituția unui bulldog, era puternic precum un taur și rezistent ca un stâlp de gard din Kentucky.

- Spatele tău, zise ea.

- E în regulă, se auzi glasul cu accent sudist. De ce ai nevoie, domnișoară Lizzie?

Bărbatul nu se uită la ea, dar asta nu însemna că nu o plăcea. Ei doi lucrau chiar bine împreună. Când Lizzie începuse să muncească acolo, se pregătise pentru un conflict care nu se materializase niciodată, deoarece autoproclamatul țărănoi se dovedise a fi foarte delicat sub exteriorul lui dur.

- Deci ai aflat despre comemorare, zise ea.

- Da.

Lizzie se săltă pe masă, își legănă picioarele și privi cum mâinile lui aspre utilizau acea mașinărie, mișcându-se rapid și sigur peste metalul vechi. Însă bărbatul nu se lauda cu abilitățile lui. Din câte știa Lizzie, începuse să lucreze pe câmp când avea doisprezece ani și asta făcuse de atunci. Nu fusese niciodată căsătorit. Niciodată nu-și luase vacanță. Nu bea. Trăia într-una din căsuțe.

Conducea în jur de treizeci de muncitori, cu o mână de fier, dar era mereu corect.

Toata lumea îl recunoștea în uniforma lui de un verde milităresc și toată lumea îl respecta.

- Ai nevoie de cheie? întrebă ea.

- Da.

Îi dădu ce ceruse, o luă înapoi când Gary termină și îi dădu altceva înainte ca acesta să fie nevoit să ceară.

- Oricum, continuă ea, comemorarea va fi mâine, și vreau doar să mă asigur că o să avem un gazon proaspăt tuns la intrare mâine-dimineată și că, dacă se poate, o să tundem tufișurile ornamentale și o să curățăm treptele de la intrare și curtea.

- Da. Ai nevoie de ajutor la ceva în grădinile din spate?

- Cred că arată bine. O să trec pe acolo cu Greta.

- Unul dintre băieții mei o să tundă iarba de lângă piscină.

- Foarte bine. Clește?

- Da.

În timp ce făcură din nou schimb de unelte, bărbatul întrebă:

- E adevărat ce se zvonește că ai găsit?

- Greta l-a găsit. Și, da, e adevărat.

Bărbatul nu-și mută privirea de la ceea ce făcea, mâinile cu degete groase și vene proeminente neratând nici o mișcare.

- Ha!

- Nu știu, Gary. Până acum, credeam că a sărit, ca toți ceilalți. Dar nu mai cred asta.

- A venit poliția?

- Da. Câțiva detectivi de la Criminalistică. Aceiași care au fost aici pentru moartea Rosalindei. Am vorbit puțin cu ei de dimineață. Probabil vor vrea să discute cu tine și cu oricine era de tură când a murit.

- Ce situație tristă.

- Foarte, chiar dacă nu mi-a plăcut niciodată de omul ăla.

Se gândi la momentul citirii testamentului. Dumnezeu, fusese ca o scenă dintr-un film vechi, toți moștenitorii adunați într-o cameră elegantă, un avocat distins citind dispozițiile cu o voce ca a lui Charlton Heston.

- Ce te-au întrebat detectivii?

- Cum l-am găsit. Unde am fost în ultimele zile. După cum am spus, vor vorbi cu toată lumea.

- Da.

Lizzie îi dădu alt clește.

- Și angajații sunt invitați.

- La comemorare?

- Da. Toată lumea poate să-și aducă omagiile.

- Nu vor o maimuță unsuroasă ca mine acolo în casă.
- Te asigur că ai fi bine-venit. Eu mă duc.
- Asta pentru că a fost tatăl bărbatului tău.

Lizzie simți cum roșește.

- Cum de știi despre mine și Lane?

- Nu se întâmplă nimic aici despre care să nu știu.

Bărbatul se opri și se șterse pe o cârpă veche și roșie, după care o privi.

- Lane ar face bine să se poarte frumos cu tine, altfel am locuri unde pot să îi ascund cadavrul.

Lizzie râse.

- Te-aș îmbrățișa acum, dar ai leșina.

- Nu știi ce să zic. Doar că se fâstâcea, ca și cum Lizzie l-ar fi făcut să se simtă stânjenit. Dar cred ca e un om de treabă, altfel nu ai fi cu el. În plus, am văzut cum se uită la tine. Băiatul ăla a avut iubire în ochi ani la rând când a venit vorba despre tine.

- Ești mult mai sentimental decât lași să se vadă, Gary.

- Amintește-ți că n-am fost la școală și nu știu semnificația acestor cuvinte mari.

- Ba cred că știi exact ce înseamnă. Lizzie îl lovi ușor în burtă. Și, dacă te hotărăști să vii la comemorare, poți să stai cu mine și cu Greta.

- Am de lucru. Nu am timp de asta.

- Înțeleg. Lizzie sări de pe bancul de lucru. Ei bine, eu mă duc. Am comandat totul, iar domnișoara Aurora se ocupă, bineînțeles, de mâncare.

- Cum se descurcă majordomul ăla?

- Nu rău.

- Depinde cu ce-l compari.

Lizzie râse, își flutură mâna peste umăr și se îndreptă spre ușile luminoase. Dar nu ajunse departe când bărbatul vorbi din nou:

- Domnișoară Lizzie?

Se întoarse și își vârî la loc tricoul în pantalonii scurți.

- Da?

- Se organizează ceva pentru aniversarea Micuței V.E. anul ăsta? Trebuie să pregătesc ceva?

- Dumnezeu, am și uitat că se apropie. Anul trecut nu cred că am făcut nimic, nu?

- Împlinește șaiszeci și cinci de ani, de asta am întrebat.

- E un moment important. Lizzie se gândi la mama biologică a lui Lane, aflată sus, în camera ei. O să întreb. Și, la naiba, trebuie să-i împrăpățez florile mâine-dimineață.

- O să primim niște bujori.

- La asta mă gândeam și eu.

- Să-mi spui dacă vrei să fac și altceva.

- Întotdeauna, Gary. Întotdeauna.

capitolul 25

Când Lane ajunse în sfârșit la Easterly, după ce simțise că petrecuse ani întregi în prezenta reporterei, se duse direct la etaj, trecând pe lângă cina servită în sufrageria formală și ignorându-l pe domnul Harris, care își făcea griji pentru diverse lucruri.

Bătu o dată la ușa camerei bunicului său și o deschise larg.

Pe pat, Tiphanii se ridică repede și luă cearceaful cu ea, în timp ce Jeff se acoperi cu pătura.

După o vizită la baie, tânăra apăru din nou, de data asta în uniformă, și dispăru pe ușă, deși Lane era sigur că își lăsase dinadins chiloții negri pe jos, la picioarul patului.

- A fost de comun acord, zise Jeff. Și am voie să mai fac o pauză...

- Ziarul local știe tot. Absolut tot.

Jeff deschise gura, însă Lane strigă:

- Nu trebuia să mi-o tragi așa!

- Crezi că am vorbit cu presa? Jeff își lăsă capul pe spate și râse. Chiar crezi că eu le-am spus ceva...

- Au informațiile la care lucrezi. Pagină cu pagină. Explică-mi asta. Credeam că pot avea încredere în tine...

- Poftim, chiar mă acuzi de abuz, în condițiile în care tu m-ai șantajat să fac asta pentru tine? *Serios?*

- M-ai terminat.

- În primul rând, dacă aș fi vrut să ți-o trag așa, m-aș fi dus la *Wall Street Journal*, nu la *Charlemont Herald Post Ledger* sau cum naiba i-o zice. Știu cel puțin șase reporteri în New York. Nu aș ști pe cine să sun în afurisitul de Kentucky. În plus, după ce se termină coșmarul ăsta, o să mă întorc în Manhattan. Crezi că nu aș putea folosi câteva datorii față de mine? Treaba despre familia ta și mica voastră afacere cu burbon e o știre importantă, nemernicule. Mai mare decât o parodie pentru *USA Today*. Deci, da, dacă ar fi să las informația să se scurgă, aș vrea să am și un avantaj.

Lane respira greu.

- Iisuse Hristoase!

- Nu aș apela nici la el, dar asta pentru ca sunt evreu.

Lane se frecă la ochi. Apoi se plimbă între birou și pat. Între birou și una dintre ferestrele înalte. Între fereastră și birou.

Ajunse din nou la fereastră. Încă nu se întunecase, dar nici mult nu mai era. Apusul își făcea apariția la orizont, făcând pământul să sângereze roz și mov. Toată munca lui Jeff, notițele, computerele, listele erau ca un tipăt în ureche pentru el.

Apoi mai era și faptul că vechiul lui coleg de cameră din colegiu era gol în cealaltă parte a camerei și îl privea cu o expresie rece. În spatele furiei care izbucnise din Jeff, era o rană - o rană adevărată.

- Îmi pare rău, spuse Lane. Îmi pare rău, am tras concluzia greșită.

- Mulțumesc.

- Și îmi pare rău și că te forțez să faci asta. Doar că... îmi pierd mintea din cauza asta. Simt că sunt într-o casă cuprinsă de foc, și la fiecare ieșire sunt doar flăcări. Ard, și sunt disperat, și m-am săturat de porcăriile astea.

- Of, omule, zise prietenul lui cu accent de New Jersey. Uite, iar faci asta.

Lane se uită peste umăr.

- Ce?

- Ești de treabă. Urăsc asta la tine. Mă enervezi și mă înnebunești, apoi devii sincer, și mi-e imposibil să te urăsc, ticălos privilegiat ce ești! Dacă vrei să știi, îmi plăcea să fiu supărat pe tine. Era singurul lucru care îmi abătea atenția - asta dacă nu o luăm în considerație pe Tiphani.

Lane zâmbi slab, apoi redeveni concentrat.

- Sinceritate zici? Vrei sinceritate? Adică ceva ce nu am spus nimănui?

- Da. Cu cât știu mai bine ce se întâmplă aici, cu atât pot fi mai de ajutor și cu atât mai puțin urăsc faptul că sunt prins aici.

În depărtare, un vultur plana pe curenți invizibili, navigând pe cer cu cotiri abrupte și înaintări rapide, ca și cum amurgul ar fi fost plin de autostrăzi și drumuri pe care numai păsările le puteau vedea.

- Cred că fratele meu l-a omorât, se auzi Lane vorbind. Cred că Edward a făcut-o.

Jeff se bucurase atât de mult de furia lui cu totul îndreptățită. Fusesse o călătorie lină, dar intensă, arsura din piept fiind un rezervor nesecat care îl ținea treaz noaptea, făcându-l să se concentreze pe numere și să treacă în revistă informațiile.

Dar el și nemernicul de Lane ajunseseră în acel punct și înainte, pe parcursul relației lor lungi, perioade de comunicare defectuoasă sau de prostie îndepărtându-i. Cumva, sudistul de acolo mereu micșorase distanța. Avea un fel aparte de a fi.

Și, da, o făcuse din nou, mai ales cu acea mică știre a lui.

- La naiba, zise Jeff în timp ce se rezema de perne. Vorbești serios?

Ce întrebare stupidă, căci nu erau cuvintele pe care cineva să le spună cineva nici măcar în glumă, având în vedere ce se întâmpla în casă. Și, cel mai important, asta nu era ceva ce Lane ar fi gândit despre fratele lui mai mare, eroul, dacă nu ar fi avut motive întemeiate.

- De ce? șopti Jeff. De ce ar face Edward așa ceva?

- El e singurul cu un motiv real. Tata a fost un bărbat groaznic, care a făcut o mulțime de lucruri îngrozitoare multor oameni puternici. Dar să-l omoare Monteverdi din cauza datoriei? Nu. Ar vrea să-și obțină banii înapoi. Iar Rosalinda nu a făcut-o. Era moartă înainte ca tata să cadă în apă. Gin mereu l-a urât, dar nu ar vrea să se mânjească pe mâini. Mama a avut mereu motive, dar niciodată capacitatea. Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

- Dar fratele tău nu e într-o formă fizică prea bună. Tocmai îmi luam ceva de mâncare și mă îndreptam spre cameră când a intrat în casă. Șchiopăta ca și cum ar fi avut piciorul rupt. Nu părea să poată închide afurisita de ușă, cu atât mai puțin să arunce pe cineva de pe pod.

- Ar fi putut avea ajutor. Lane se uită peste umăr și, da, fața aceea chipeșă arăta cam șifonată. Oamenii de la fermă îi sunt devotați. Așa e fratele meu, știe cum să facă lucrurile să se întâmple.

- A fost aici? În casă?

- Nu știu.

- Aveți camere de supraveghere, nu? Pe proprietate.

- Da, și el știe asta. El a instalat afurisitul de sistem. Poți să vezi dacă au fost șterse bucăți. Sunt logări care pot fi localizate.

- Detectivii au cerut acces la imagini?

- Nu încă, dar o vor face.

- O să le dai voie?

Lane blestemă.

- Am de ales? Nu știu... Azi am fost singur cu Edward și aproape l-am întrebat.

- Ce te-a oprit? Ți-a fost teamă c-o să se enerveze?

- Nu, mi-a fost frică de răspuns.

- Care e următoarea ta mișcare?
 - O să aștept. Detectivii nu pleacă nicăieri. Se vor duce să-l vadă la fermă. Dacă el a făcut-o...
 - Nu poți să-l salvezi.
 - Nu, nu pot.
 - De ce l-ar vrea fratele tău mort?
 - Tata a încercat să-l omoare în America de Sud. Edward e cum e acum din cauza a ce i s-a întâmplat acolo. Chiar și înainte de asta, între ei era multă animozitate. La naiba, tata l-a scos din testament în mod voit. Dar, știi, fratele meu nu e genul cu care să te pui, are un fel aparte.

Jeff se gândi la propriul lui frate și la sora sa, care trăiau și ei în Manhattan. Erau căsătoriți. Aveau mai mulți copii. Părinții lui își împărțeau timpul între Florida și Connecticut, dar aveau un refugiu în Soho. Toți se întâlneau de sărbători, când între ei erau certuri, bucurie, căldură, lacrimi și râsete.

Mereu râsete.

Lane avea o casă drăguță, cu multe lucruri drăguțe și mașini bune.

Nu exista comparație.

Lane se așeză pe scaunul care luase forma fundului lui Jeff.

- Oricum, destul cu asta. Deci, dacă nu tu ai lăsat informația să răsuflă, cine a făcut-o?

- Cei din conducere. Să fim serioși, eu am primit informația de la sursele lor. Tabelele pe care îmi bazez analizele sunt munca lor.

Lane își frecă tare capul, ca și cum l-ar fi durut tot.

- Bineînțeles.

- Uite ce e, Lane, nu poți să-i ții la o parte pentru totdeauna, și e clar că nu se lasă constrânși, ceea ce nu e o surpriză. Acum nu e un moment bun să nu existe nimeni la conducere.

- Dar eu nu sunt calificat. Singurul lucru pe care sunt destul de isteț să-l știu e că nu știu nimic despre afaceri la scara asta. Își aruncă mâinile în aer. Pentru numele lui

Dumnezeu, nu pot să-mi fac griji din cauza asta acum. Trebuie să trec de comemorarea de mâine, și o să vedem după. La naiba, Edward era cel care trebuia să preia totul.

În tăcerea care urmă, Jeff își aranjă pătura de pe picioare, deoarece nu știa ce altceva să facă. În cele din urmă, spuse, pe jumătate în glumă:

- Când o să-mi primesc menajera înapoi? Și nu ca să curețe baia.

- Asta depinde de tine. Eu sunt angajatorul, nu peștele ei.

- Deci tu te ocupi de familia asta.

- Nimeni altcineva nu s-a oferit. Lane se ridică. Poate din cauza a ce s-a întâmplat cu ultimul tip care a încercat asta.

- Amice, poți să faci asta.

Lane se apropie de el și întinse mâna.

- Îmi pare foarte rău că te-am pus în situația asta. Sincer. Și, după ce se termină totul, îți promit că nu o să îți mai cer niciodată nimic.

Pentru o clipă, Jeff cântări oferta, apoi dădu mâna cu el.

- Ei bine, nu te iert.

- Atunci, de ce dai mâna cu mine?

- Pentru că sunt unul dintre acei oameni care uită ușor. Știu, știu, e invers. Dar a funcționat pentru mine până acum și te scapă pe tine de alte probleme, deci la naiba cu principiile tale.

capitolul 26

- Așa mai merge.

Când Richard Pford intră în salonul familiei, în jurul orei nouă în acea seară, Gin își dădu ochii peste cap și vru să-i spună că anii '50 își voiau moravurile înapoi. Dar adevărul era că rămăsese ca să vorbească cu el și, da, cu cât îl privea mai mult cum se îndrepta spre bar

ca și cum ar fi fost stăpânul casei, cu atât își amintea mai mult cât îl ura.

După ce își turnă un pahar de burbon, bărbatul se așează pe scaunul din piele de lângă canapeaua pe care stătea ea. Camera nu era mare, iar tablourile în ulei cu cai pursânge ai familiei care erau atârinate pe pereți o făceau să pară și mai mică. Însă apropierea fizică a lui Pford micșora lucrurile până în punctul în care televizorul cu ecran lat, pe care se vedea în reluare *Adevăratele neveste din Beverly Hills*, părea să-i fie lipit de față.

- De ce te uiți la porcăria asta? întrebă el.

- Pentru că-mi place.

- E o pierdere de timp. Luă telecomanda și schimbă postul, oprindu-se la un expert financiar cu cravată roșie și cămașă de un albastru șters. Ar trebui să te uiți la lucruri de valoare.

„Atunci, permite-mi să-mi iau ochii de la tine“, se gândi ea.

- Trebuie să vorbim despre recepție și trebuie să ți-o prezint pe Amelia.

- Pe cine? întrebă el fără să-și ia ochii de la ecran.

- Pe fiica mea.

Asta îi atrase atenția, iar Richard o privi în timp ce ridică dintr-o sprânceană.

- Unde e? S-a întors de la școală?

- Da.

Gin întinse mâna spre telefonul din casă, ascuns discret în spatele unei lămpi făcute dintr-un trofeu din argint din anii 1900. Ridică receptorul și formă numărul pentru majordom.

- Domnule Harris? Poți s-o aduci pe Amelia aici? Mulțumesc.

Când închise, se uită la Richard.

- Am nevoie să plătești recepția nunții pe care o s-o organizăm aici sâmbătă. Poți să-mi scrii un cec de cincizeci de mii. Dacă o să coste mai mult, o să-ți zic.

Richard își puse jos paharul și o fixă cu privirea.

- De ce să plătesc pentru ceva?

- Pentru că ne căsătorim. Noi doi.
- La tine acasă.
- Deci tu nu o să ai nici o contribuție.
- Deja am făcut-o.

Gin se uită la inelul ei.

- Richard, locuiești sub acoperișul ăsta, ne mănânci mâncarea...

Bărbatul râse și se jucă cu băutura.

- Doar nu folosești argumentul ăsta. Nu?
- O să scrii cecul acela, și cu asta, basta.
- Îți sugerez să-ți ții răsuflarea până s-o usca bine cerneala, draga mea. Ała chiar ar fi un spectacol care ar merita vizionat.

- Dacă nu plătești, o să anulez tot. Și nu minți, știu că aștepti cu nerăbdare să ai parte de toată atenția.

Până la urmă, trofee au nevoie de o ceremonie de prezentare.

Richard se lăsă în față, mișcarea provocând un zgomot.

- Știu că nu ești conștientă de asta, dar compania familiei tale are probleme.

- Serios? zise ea, făcând pe neștiutoarea. Cineva a pierdut cheia de la un sertar? Ce tragedie!

Până la urmă, nu avea sens să îi spună despre problemele lor financiare. Clar nu înainte de emiterea certificatului de căsătorie.

Bărbatul zâmbi și, pentru prima oară, ceva apropiat de bucurie îi apărură în ochi.

- Ghici cine m-a sunat azi. Cineva de la *Charlemont Courier Journal*. Vrei să știi ce mi-a zis?

- Tipul o să scrie un articol despre implanturi de penis, și tu te-ai oferit voluntar?

- E dezgustător.

- Serios? Cred că ți-ar fi de ajutor.

Richard se rezemă și se așază picior peste picior, iar maxilarul i se încordă.

- În primul rând, e o ea, nu un el. În al doilea rând, mi-a zis că există probleme financiare mari la compania

voastră, Gin. Probleme financiare mari. O să apară un articol despre asta mâine-dimineață, la prima oră. Deci nu încerca să mă păcălești cu farsa asta cum că ai nevoie de un cec pentru nu știu ce recepție. Tatăl tău a murit, testamentul lui e validat, contul mamei tale e blocat până moare, iar compania voastră are probleme, deci dividendele tale au scăzut. Dacă vrei să organizezi o strângere de fonduri și te aștepti să contribui, ai face bine să te declari organizație non-profit, ca să obțin o deducere. Altfel, nu-ți dau nici un ban. Draga mea.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Nu? Atunci, să citești mâine articolul. O să afli ceva nou. Apoi arată spre televizor. Sau, și mai bine, vino aici și uită-te la postul ăsta. Sunt sigur că mâine o să fie numai despre asta.

Gin își ridică bărbia, chiar dacă inima i-o luă la goană, distrusă.

- Habar n-am despre ce vorbești. Avem destui bani aici, acasă, dar nu mi se pare nerezonabil ca tu să contribui. Deci, dacă nu ești pregătit să împarți costurile, recepția e anulată.

- Un pont despre negocieri. Dacă ai de gând să faci amenințări, asigură-te că sunt sprijinite de un rezultat care compromite cealaltă parte.

- Vrei să mă etalezi. Vrei să demonstrezi că sunt a ta. Nu te prefac că nu sunt un premiu pentru tine.

- Dar, cum o să se usuce cerneala, ești a mea. Și asta o să apară în ziare. Toată lumea o să citească despre asta. Nu am nevoie de o petrecere ca să o demonstrez.

Gin clătină din cap.

- Ești atât de superficial.

Râsul care umplu camera o făcu pe Gin să vrea să arunce cu ceva în el din nou - și se gândi la lampa de argint.

- Tu spui asta? Draga mea, singurul motiv pentru care te căsătorești cu mine este faptul că am fost de acord să dau companiei tatălui tău acele contracte favorabile. Aș vrea să fi știut despre prăbușirea companiei. Probabil

te-aș fi obținut doar cu inelul ăla, având în vedere situația financiară actuală.

În acea clipă, se auzi o bătaie la ușă, apoi domnul Harris intră împreună cu Amelia.

Fata se schimbase într-un costum Gucci, cu pantaloni, iar atenția îi era acaparată de telefon, degetele mișcându-se peste ecran.

- Domnișoara Amelia, doamnă, zise englezul. Mai e ceva?

- Nu, mulțumesc, zise Gin.

- Plăcerea mea.

În timp ce majordomul ieși, iar ușa se închise, fata nu își ridică privirea din telefon.

- Amelia, zise Gin tăios. El e logodnicul meu, Richard.

- Da, zise fata. Știu.

- Având în vedere că nu l-ai salutat, mi se pare greu de crezut.

- Am citit pe net. Ridică din umeri. Oricum, felicitări - amândurora. Sunt de-a dreptul încântată.

- Amelia! strigă Gin. Ce naiba e așa fascinant?

Fata își întoarse telefonul.

- Diamante.

- Nu mă pot pune contra la așa ceva, zise Gin, dar ești nepoliticoasă.

- E un joc nou.

Gin arată spre Richard.

- Vrei măcar să îl saluți cum se cuvine?

- Văd asemănarea, zise Richard. Ești frumoasă.

- Ar trebui să mă simt flatată? Amelia își înclină capul. Mulțumesc. Chiar îmi doream să am ceva în comun cu ea. E scopul vieții mele - să fiu ca mama când cresc. Acum, te rog să mă scuzi, prefer să fiu în lumea virtuală, cu diamante false, decât oriunde alături de ea sau de cineva care s-ar oferi voluntar să o ia de nevastă. Mult noroc!

Amelia ieși într-o clipă, dar nu pentru că ar fi fugit. Amelia nu fugea de nimic. Ea hoinărea prin locuri, ca tatăl ei.

- Misiune îndeplinită, zise Richard când se ridică și se îndreptă spre bar. Așchia nu a sărit departe de trunchi. Permite-mi să repet, nu o să-ți scriu nici un cec. Anulează recepția dacă vrei, și o să ne căsătorim doar civil. Nu contează pentru mine.

Gin se concentrează asupra ecranului, mintea luându-i-o razna. Încă se uita în gol când Richard se plasă în fața ei.

- Amintește-ți un singur lucru, zise el. Ai tendința să devii creativă când ești așa tăcută. Îți reamintesc că nu suport lipsa de respect, și ai face bine să-ți amintești consecințele exacte ale insultelor aduse mie.

„Dar îți place, nemernicule bolnav“, se gândi Gin cu amărăciune. „Îți place fiecare clipă.“

- John, m-ai salvat. Ce bine!

Lizzie auzi vocea lui Lane și ridică privirea din frigiderul ei aproape gol. La bucătăria de la ferma ei, bărbatul stătea la o masă rotundă, vorbind cu laptopul deschis în fața lui.

- Poftim? întrebă ea închizând frigiderul.

- John Lenghe. Zeul cerealelor. Mi-a spus că o să-mi transmită toate informațiile pe care le avea despre companiile implicate în WWB Holdings, și iată-le.

Când întoarse ecranul, Lizzie se aplecă și se uită la un e-mail care părea lung cât o carte.

- Ce de nume!

- Acum, trebuie să-i găsim. Lane se rezemă și își întinse brațele deasupra capului, ceva trosnind destul de tare cât să o facă pe Lizzie să tresară. Îți jur că e ca o călătorie nesfârșită într-un montaignes russes, genul care nu se termină nici după ce ți se face greață.

Lizzie se duse în spatele lui și îi masă umerii.

- Ai vorbit din nou cu reportera?

- Da. Lăsa umerii să-i cadă. Dumnezeu, ce bine e!

- Ești atât de încordat.

- Știu. Lane expiră. Dar, da, am vorbit cu ea. O să publice povestea. Nu pot să fac nimic ca să opresc asta. Probabil unul dintre vicepreședinți a vorbit. Știa atât de multe lucruri.

- Dar cum poate să dezvăluie informații? Bradford Bourbon Company nu e o companie publică. Nu e o violare a intimității?

- Nu există așa ceva când vine vorba despre afaceri. Atât timp cât are grijă cum prezintă lucrurile, o să fie în regulă. E ca atunci când pun cuvântul „presupus” înainte de aproape orice când scriu despre infracțiuni.

- Ce o să se întâmple după?

- Nu știu și deja am trecut de punctul în care să-mi fac griji din cauza asta. Nu trebuie decât să trec de comemorarea de mâine, iar apoi următoarea criză se va bucura de toată atenția mea.

- Ei bine, suntem pregătiți. Eu și domnul Harris ne-am ocupat de servitori. Domnișoara Aurora a terminat în bucătărie. Zona este îngrijită, iar mâine-dimineață vor avea loc ultimele retușuri. Totul e pregătit pentru mulțimea de oameni. Câți sunt așteptați?

- Poate o mie. Cel puțin la fel de mulți cât... a, daaa, acolooo, daaa. Își lăsă capul să cadă în partea opusă, iar Lizzie admiră linia gâtului său puternic. Câți au fost și la petrecerea organizată cu ocazia derby-ului. Un lucru pe care te poți baza mereu, chiar și dacă ți-ai pierdut toți banii, este că oamenii adoră să se uite la carcasa măreției. Iar după articolul de mâine, fix așa o să arătăm.

Lizzie clătină din cap.

- Îți amintești fantezia mea, în care lăsăm toate astea în urmă?

Lane se întoarce și o trase în brațele lui. În timp ce îi dădu părul pe spate și o privi, zâmbetul aproape îi ajunsese în privire.

- Da, o, da. Mai zi-mi o dată.

Lizzie îl mângâie pe față, pe gât, pe umeri.

- Trăim la o fermă, undeva departe. Tu îți petreci zilele învățându-i pe copii baschet. Eu plantez flori pentru

oraș. În fiecare seară, stăm împreună pe veranda noastră și admirăm apusul. Sâmbăta, mergem la piața de vechituri. Poate vând lucruri. Poate vinzi tu. Ne facem cumpărăturile la un magazin mic, unde sosul ragù e considerat o delicată străină, iar iarna fac multe supe și vara salată de cartofi.

În timp ce ochii începeau să i se închidă, Lane încuviință.

- Și plăcintă cu mere.

Lizzie râse.

- Și plăcintă cu mere. Și facem baie goi în lacul nostru din spate.

- Îmi place partea asta.

- Mă gândeam eu.

Măinile lui începură să se plimbe pe talia ei, apoi mai sus.

- Pot să-ți spun ceva?

- Sigur.

- Nu o să fie flatant pentru mine, dar, dacă stau să mă gândesc, sunt puține astfel de lucruri în momentul de față.

- Ce e?

Dură ceva până răspunse:

- Când noi doi eram în biroul tatălui meu, voiam să dau totul jos de pe birou și să fac sex cu tine acolo.

- Serios?

- Da. Lane ridică din umeri. Sunt un depravat?

Lizzie se gândi.

- Nu chiar. Deși nu reușesc să mă hotărăsc dacă e ceva erotic sau doar ceva care va culmina cu mizerie pe podea, pe care nu aș rezista să nu o curăț.

Lane râse, iar Lizzie se mișcă, dar nu se ridică din brațele lui.

- Am o idee.

- Da?

Lizzie își arcui spatele, își descheie fusta și o trase încet peste cap.

- Avem o masă aici. Chiar dacă nu e decât laptopul tău pe ea - și nu ți-aș recomanda să-l arunci pe jos, tot putem să... știi tu.

- Daaaaa...

În timp ce Lizzie se întinse pe masa din bucătărie, Lane se aplecă deasupra ei, gura lui găsind-o pe a ei.

- Apropo, zise ea, în fantezia mea, facem asta adesea...

capitolul 27

În dimineața următoare, Lane încetini când se apropie de podul Big Five dinspre Indiana, traficul sufocând benzile din cauza navetiștilor. Radioul mașinii era închis. Nu-și verificase telefonul și nu își deschisese laptopul înainte să plece de la Lizzie.

Soarele era din nou strălucitor, pe un cer albastru, câțiva nori pufoși plutind agale, dar vremea bună nu avea să dureze. Se apropia un front de presiune joasă și urmau să fie furtuni.

Părea potrivit.

Când băgă într-a treia, apoi într-a doua, văzu că întârzierea nu se datora numai orei de vârf. În față, se făceau lucrări, mașinile formând o masă care licărea și emana valuri de căldură. Pe măsură ce înainta cu greu, înțelese că avea să întârzie, dar nu voia să se streseze din cauza asta.

Nu voia să meargă la acea întâlnire, dar nu avusese de ales.

Când intră, în sfârșit, pe banda unică, lucrurile începură să se miște, și aproape râse când ajunse în dreptul muncitorilor cu veste portocalii, caschete și blugi.

Aceștia instalau un gard de plasă ca să-i țină pe oameni departe de locul de unde căzuse tatăl lui.

Gata cu salturile în gol. Sau, cel puțin, dacă voiai să încerci așa ceva, trebuia să te cațări pe gard.

Când ajunse la intersecție, luă o curbă strânsă, trecu pe sub o pasarelă și apoi intră pe I-91. Două ieșiri

mai târziu, era pe Dorn Avenue, îndreptându-se spre River Road.

Benzinăria de la colț era genul farmacie, supermarket, magazin de băuturi și chioșc de ziare – toate la un loc.

Avea de gând să treacă fără să oprească. În definitiv, trebuia să fie un exemplar din *Charlemont Courier Journal* la Easterly.

Într-un final însă, mâinile luară decizia pentru el. Trăgând de volan spre dreapta, se îndreptă spre benzinărie, trecând de pompe și parcând lângă frigiderul cu gheață, pe care era poza unui pinguin cu un fular roșu la gât.

Șapca pe care și-o trase peste față avea logoul Universității din Charlemont.

La pompe, erau câțiva oameni care făceau plinul camionetelor lor. O vidanță. O macara CG & E. O femeie într-o Honda Civic, cu un copil în spate pe care îl tot verifica.

Avu senzația că toți se uitau la el, dar se înșela. Dacă se uitau în direcția lui era din cauza mașinii.

Un clinchet slab se auzi când intră în spațiul rece al magazinului – și iată-le acolo. Mai multe exemplare din *Charlemont Courier Journal*, cu titlul de care îi era groază scris cu litere mari.

FALIMENTUL BRADFORD BOURBON

„*New York Post* nu ar fi putut să facă o treabă mai bună”, se gândi el în timp ce scoase o bancnotă de un dolar și o monedă. Luă un ziar, puse banii pe tejghea și își trosni degetele. Băiatul de la casierie ridică privirea de la persoana pe care o ajuta și încuviință din cap.

Înapoi în Porsche, Lane se așeză la volan și deschise ziarul.

Grozav. Reproduseseră câteva documente. Și erau multe comentarii. Chiar și un editorial despre lăcomie corporatistă și faptul că bogații nu sunt trași la răspundere – punându-se accentul pe karma.

Lane aruncă ziarul într-o parte și plecă.

Când ajunse la porțile principale ale proprietății, încetini, dar numai din cauza noilor mașini parcate pe partea cu iarbă a drumului, ca și cum s-ar fi așteptat ca un nor ciupercă să apară deasupra vilei în orice clipă. Avansă, intră pe proprietate pe drumul pentru angajați și se îndreptă spre partea din spate, trecând de câmpurile pe care Lizzie cultivase flori și de serele care să furnizeze legume bucătăriei domnișoarei Aurora. Trecu apoi și de serele cilindrice și, într-un final, ajunse la căsuța îngrijitorului.

Parcarea angajaților era plină, căci veniseră tot felul de ajutoare pentru pregătirea comemorării. Aleea pavată continua mai departe, urcând pe dealul paralel cu drumul folosit de muncitori ca să ajungă la casă. Sus, erau garajele, spatele centrului de afaceri și intrările din spate ale casei.

Parcă lângă un Lexus maro, care se afla pe unul dintre locurile rezervate pentru cei din conducere.

Când ieși din mașină, Steadman W. Morgan, șeful consiliului de administrație de la Bradford Bourbon Company, apăru din vehiculul său.

Bărbatul purta haine de golf, dar nu ca Lenghe, Zeul Cerealelor. Steadman purta ținuta albă specifică celor de la Charlemont Country Club, cu emblema acestuia în albastru regal și auriu în piept și o curea Princeton Tiger la mijloc. Purta același gen de mocasini ca Lane, fără șosete. Ceasul era Piaget. Bronzul tenului său fusese obținut pe teren, nu cu un spray. Vitalitatea venea de la genele bune, o dietă atentă și de la faptul că nu fusese niciodată nevoit să se întrebe de unde avea să vină următoarea lui masă.

- Ce articol, zise Steadman când ajunseră față în față.

- Acum înțelegi de ce i-am dat pe toți afară de acolo?

Nu dădură mâna. Nu făcură schimb de formalități. Însă Steadman nu era obișnuit să fie a doua prioritate a cuiva.

Pe de altă parte, tocmai descoperise că se afla la conducere într-o perioadă foarte proastă pentru BBC, iar Lane putea înțelege asta foarte bine.

Lane arătă spre ușa din spate a centrului de afaceri, și cei doi intrară. Aprinse luminile și se duse spre o mică sală de conferințe.

- Ți-aș oferi cafea, zise Lane în timp ce se așează, dar nu mă pricep să fac.

- Nu mi-e sete.

- Și e cam devreme pentru burbon, altfel aș bea puțin. Te-aș întreba la ce te gândești, dar întrebarea ar fi retorică.

- Ar fi fost amabil din partea ta să mă anunți că urma să apară acest articol. Despre probleme. Despre haosul financiar. Despre motivul pentru care i-ai scos afară pe cei din conducere.

Lane ridică din umeri.

- Încă încerc să aflu și eu cum stau lucrurile, deci nu am prea multe de spus.

- Au apărut o mulțime de informații în afurisitul de articol.

- Nu a fost vina mea. Nu eu am fost sursa, iar lipsa mea de comentarii a avut același efect ca o vestă antiglonț. O să spun însă că un prieten de-al meu e investitor bancar care se specializează în evaluarea corporațiilor multinaționale. L-am adus din New York, și se străduiește să deslușească totul.

Steadman încercă să-și păstreze controlul. Era ca o statuie de marmură care încerca să fie serioasă. Nu era chiar mult de muncă.

- Lane, începu el pe un ton care îl făcea pe Walter Cronkite să sune ca Pee-wee Herman. Am nevoie să înțelegi că, deși Bradford Bourbon Company își trage denumirea de la numele familiei tale, nu e un stand cu limonadă pe care să-l închizi când vrei tu doar pentru că îți curge sânge Bradford prin vene. Există proceduri corporatiste, direcții de conducere, moduri de a...

- Mama e principala acționară.

- Asta nu îți dă dreptul să transformi totul într-o dictatură. Cei de la conducere au dreptul să se întoarcă aici. Trebuie să instituim un comitet și să numim un nou director executiv. Trebuie anunțat un conducător interimar. Și, mai presus de toate, un audit intern al acestui haos financiar trebuie...

- Permite-mi să fiu clar. Strămoșul meu, Elijah Bradford, a pornit această companie, iar eu o s-o închid dacă e nevoie. Eu o conduc, și o să fie mult mai eficient dacă o să recunoști asta și o să te dai la o parte din calea mea. Altfel, o să te înlocuiesc.

În ochii albaștri ai lui Steadman se citi o furie criminală. Din nou, schimbarea fu cu greu sesizabilă.

- Nu știi cu cine ai de-a face.

- Și tu nu știi cât de puține am de pierdut. Eu o să numesc un succesor al tatălui meu. Nu unul dintre vicepreședinții seniori care veneau aici în fiecare dimineață ca să se dea bine pe lângă el. Eu o să aflu unde s-au dus banii și o să ne mențin în industrie, chiar dacă va trebui să mă ocup singur de asta. Ridică un deget spre fața roșie a lui Steadman. Tu lucrezi pentru mine. Consiliul lucrează pentru mine. Fiecare dintre cei zece mii de angajați care își primește banii de la noi lucrează pentru mine, pentru că eu sunt nemernicul care o să schimbe totul.

- Și mai exact cum ai de gând să faci asta? Potrivit articolului, lipsesc milioane de dolari.

- Uită-te la mine.

Steadman se uită peste masă.

- Consiliul o să...

- ... se dea la o parte din calea mea. Ascultă-mă, primiți cu toții sute de mii de dolari ca să stați și să nu faceți nimic. Îi garantez fiecăruia un sfert de milion anul ăsta. E o creștere de o sută cincizeci la sută.

Bărbatul își înălță capul.

- Încerci să mă mituiești? Să ne mituiești?

- Sau pot să anihilez consiliul. Alegerea e a ta.

- Există legi...

- Știi ce i-a făcut tata fratelui meu, nu? Lane se aplecă spre el. Crezi că nu am aceleași contacte pe care le-a avut și bătrânul meu în State? Chiar crezi că nu pot îngreuna lucrurile pentru foarte mulți dintre voi? Majoritatea accidentelor se întâmplă acasă, dar nici pe mașini nu te poți baza mereu. Sau pe bărci. Avioane.

Se pare că Tony de Kentucky ieși din nou la suprafață.

Partea cea mai înfricoșătoare era însă că, pe măsură ce spunea cuvintele, nici el nu știa dacă vorbea serios sau nu. Stând acolo, în locul unse se aflase și tatăl lui, Lane se simți perfect capabil de crimă.

Dintr-odată, își reaminti de momentul când căzuse de pe pod, văzuse apa apropiindu-se, se aflase în acea zonă dintre siguranță și moarte.

- Așadar, ce o să fie? întrebă Lane. O mărire de salariu sau o groapă?

Steadman nu se grăbi, iar Lane îl lăsă să se uite în ochii lui cât vru.

- Fiule, nu sunt sigur că poți promite nici unul din cele două.

Lane ridică din umeri.

- Întrebarea e cum vrei să testezi acea teorie, nu?

- Dacă articolul spune adevărul, cum o să obții banii?

- Asta e problema mea, nu a ta. Lane se aplecă din nou. Și o să-ți spun un mic secret.

- Și anume?

- Degetul inelar al lui tata a fost găsit îngropat în fața casei. Informația nu a fost dată presei deocamdată. Așa că nu te amăgi. Nu a fost sinucidere, ci crimă.

Steadman tuși, apoi întrebă:

- Și, mai exact, când o să primim banii?

„Te-am prins“, gândi Lane.

- Uite cum o să facem, îi zise el bărbatului.

Jeff luă micul dejun sus, în apartamentul bunicului lui Lane, și, în tot acest timp, vorbi la telefon. Cu tatăl lui.

Când în sfârșit închise, se rezemă de spătarul scaunului și se uită afară, la grădină. La flori. La pomii care înfloreau. Era ca un cadru pentru familia Carrington cândva prin anii optzeci. Apoi luă exemplarul din *Charlemont Courier Journal* pe care îl sustrăsese de jos, din bucătărie, și se uită la articol.

Îl citise prima oară online.

Apoi când coborâse să-și ia niște cafea și o gogoasă, o întrebase pe domnișoara Aurora dacă putea să ia ziarul. Mama lui Lane, așa cum i se spunea, nu ridicase privirea de la blat. „Ia-l de aici”, asta fusese tot ce spusese.

Jeff memorase fiecare cuvânt, fiecare cifră, toate pozele din documente.

Auzi o bătaie la ușă, iar Lane intră cu o cană cu cafea. Chiar dacă se bărbierise, tot arăta ca naiba.

- Deci... da, văd că ai citit articolul.

- Da. Jeff puse ziarul jos. Vă măcelărește, însă problema e că nimic nu e prost reprezentat.

- Nu o să-mi fac griji din cauza asta.

- Ar trebui.

- Tocmai am cumpărat consiliul.

- Poftim?

- Am nevoie să-mi faci rost de două milioane și jumătate de dolari.

Jeff își duse mâinile la față și clătină din cap.

- Lane, dar nu lucrez pentru Bradford Bourbon Company...

- Atunci, o să te plătesc.

- Cu ce?

- Ia un tablou de jos.

- Fără supărare, dar nu-mi plac muzeele și urăsc arta specifică realismului. Tot ce a fost făcut înainte de apariția aparatului de fotografiat. E plictisitor.

- E de valoare. Când Jeff nu îi dădu un răspuns, Lane ridică din umeri. Foarte bine, o să-ți dau una dintre bijuteriile mamei...

- Lane...

Colegul lui de cameră din colegiu nu se opri.

- Sau ia acel Phantom Drophead. O să ți-l dau. Sau mașina mea Porsche?

- Ai... înnebunit?

Lane arată în jur.

- Sunt bani peste tot. Peste tot. Vrei un cal?

- Doamne sfinte, parcă ești la o vânzare...

- Ce vrei? E al tău. Apoi ajută-mă să găesc banii ăia. Am nevoie de două sute cincizeci de mii pentru zece oameni.

Jeff clătină din cap.

- Nu așa funcționează. Nu poți să redirecționezi fonduri pentru un moft.

- Nu e nici un moft aici, Jeff. Este vorba despre supraviețuire.

- Lane, ai nevoie de un plan. Un plan cuprinzător, care să reducă imediat cheltuielile, să consolideze funcționarea și să anticipeze o posibilă investigație federală, mai ales acum, când a apărut acel articol.

- Asta mă duce la al doilea motiv pentru care am venit aici. Am nevoie să demonstrezi că tata a făcut tot.

- Lane, ce naiba? Crezi că pot pur și simplu să scot cheștiile astea din...

- Nu sunt naiv, și ai dreptate. Autoritățile o să ne bată la ușă după acest articol, și vreau să le prezint un drum clar către tata.

Jeff expiră. Își trosni degetele. Se întrebă cum ar fi dacă s-ar lovi cu fruntea de birou. De câteva sute de ori.

- Ei bine, cel puțin asta pare ușor.

- Asta e și frumusețea situației. Tocmai mi-am dat seama... Tata e mort. Nu e ca și cum o să-l dezgroape și o să-l pună în spatele gratiilor. Și, după tot ce a făcut, nu mă interesează să-i păstrez amintirea nepătată. Nemeritul nu are decât să ardă în flăcări pentru tot, dar noi o să mergem mai departe cu compania. Luă o gură de cafea. A, apropo, ți-am trimis pe e-mail tot ce am primit de la Lenghe. E mai mult decât ce aveam, dar nicidecum de ajuns.

Jeff nu putu decât să se holbeze la el.

- Știi, nu reușesc să mă decid dacă ești foarte îndreptățit să acționezi astfel sau pur și simplu atât de disperat, că ți-ai pierdut mințile.

- Ambele. Dar pot să-ți spun că varianta din urmă atârnă mai greu. E dificil să simți că ți se cuvine ceva când nu poți să plătești pentru nimic. Cât privește răspлата ta, sunt într-o situație de viață și de moarte aici, așa că cere ce crezi că e corect.

Jeff se uită în jos, la ziar. Părea potrivit faptul că paginile acopereau toată munca lui.

- Nu pot să stau aici la nesfârșit, Lane.

Dar avea ceva de care trebuia să se ocupe. Pe lângă cea mai nouă listă cu cerințe și idei strălucitoare a lui Lane.

- Cum rămâne cu cei din conducere? Le-ai forțat mâna și lor?

- Nu chiar. Am folosit tactica asta pentru consiliu. Pe ceilalți o să-i pun în concediu administrativ fără plată de luna următoare. M-am gândit că sunt destule dovezi că e necesar să luam asemenea măsuri, iar consiliul le trimite notificări. Managerii se vor ocupa de tot ce e de făcut până când o să găsesc un director executiv interimar.

- O să fie greu, acum c-a apărut articolul. Nu e chiar o platformă bună de recrutare.

Lane îl privi, iar Jeff se simți ca stropit cu apă rece. Își ridică ambele palme și începu să clatine din nou din cap.

- Nu. În nici un caz.

- Tu ai fi la conducere.

- La conducerea unei nave torpilate.

- Ai putea face orice ai vrea.

- E ca și cum mi-ai spune că pot redecora o casă care a luat foc. Îți amintești metafora ta de acum o zi?

- O să-ți dau acțiuni.

- Ce ai spus?

Lane se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

- M-ai auzit. Îți ofer acțiuni la cea mai veche și mai bună companie de lichior din America. Înainte să-mi spui că nu am voie... bla-bla-bla, permite-mi să-ți aduc

aminte că am consiliul la degetul mic. Pot să fac orice vreau și tot ce e nevoie.

- Atât timp cât găsești banii ca să-i plătești.

- Gândește-te. Îi aruncă o privire peste umăr. Poți să deții ceva, Jeff. Nu doar să analizezi numere pentru o bancă de investiții care te plătește pentru că ești ceva mai mult decât un calculator. Poți să fii primul acționar de la Bradford Bourbon Company care nu face parte din familie și poți să ajuți la stabilirea viitorului.

Jeff se uită din nou la articol.

- Mi-ai fi cerut asta dacă lucrurile ar fi mers bine?

- Nu, dar asta pentru că, dacă lucrurile ar fi decurs normal, nu aș fi fost implicat în vreun fel în companie.

- Și ce o să se întâmple când o să se termine?

- Depinde care o să fie situația. Jeff, asta ți-ar putea schimba viața.

- Da, asta da, recomandare. Uite ce ți-a făcut ție. Și, apropo, ultima oară când ai vrut să rămân, m-ai amenințat. Acum, încerci să mă mituiești.

- Merge? Când bărbatul nu răspunse, Lane continuă: Nu mi-a plăcut să-ți forțez mâna, chiar nu mi-a plăcut. Și ai dreptate. Mă învârt pe aici ca un idiot. Dar nu mai am opțiuni, și nu e ca și cum o să se coboare un salvator din ceruri ca să-mi ofere un miracol și să facă totul să dispară.

- Nu ai cum să faci asta să dispară.

- Nu, zău? Dar trebuie să mă ocup de situație. Nu am de ales.

Jeff clătină din cap din nou.

- Nu știu dacă pot să am încredere în tine.

- Ce te-ar ajuta să ai?

- După toate astea? Nu sunt sigur că o să mai am vreodată încredere.

- Atunci, concentrează-te pe propriul tău interes. Dacă deții o parte din ce salvezi, partea bună e că asta e toată motivația de care ai nevoie. Gândește-te! Ești om de afaceri. Știi exact cât de profitabil poate să fie

totul. Dacă îți dau acțiunile acum și situația se răstoarnă? Există oameni în neamul Bradford care ar da orice ca să cumpere acțiuni. Asta e cea mai bună șansă care să-ți aducă un câștig de opt cifre – în afara loteriei.

Acestea fiind spuse, pentru că nemernicul de el știa exact când să se retragă, Lane ieși și închise ușa încet.

- La naiba, bombăni Jeff pentru el însuși.

capitolul 28

Lizzie își dădu jos pantalonii scurți kaki, de muncă, și îi așeză pe blatul din baia lui Lane, lângă tricoul ei de muncă. Când se îndreptă, oglinda îi arătă o imagine care îi părea familiară, dar și stranie. Părul îi ieșise din coadă, crema de protecție solară cu care se dăduse îi făcuse pielea prea strălucitoare, iar sub ochi avea pungi.

Totul era însă normal.

Luă rochia neagră din fața ei, și-o trase peste cap și se gândi că urma o parte bizară.

La ultima mare petrecere de la Easterly, din urmă cu mai puțin de o săptămână, făcuse parte dintre angajați. Acum, era un hibrid ciudat, parțial parte din familie, deoarece era logodită cu Lane, dar era în continuare și angajată și fusese implicată în pregătirea acestui eveniment.

Își desfăcu părul și începu să-l pieptene, dar, din cauza cozii, avea o formă ciudată și nu arăta bine lăsat liber.

Poate avea timp să...

Nu. Când se uită la telefon, văzu că era 15.43. Nu avea timp nici măcar pentru un duș scurt.

În șaptesprezece minute, oamenii aveau să sosească, microbuzele aducându-i din parcare de pe River Road spre vârful dealului, în fața ușii principale de la Easterly.

- Arăți perfect.

Se uită spre ușă și îi zâmbi lui Lane.

- Ești subiectiv.

Lane se îmbrăcase într-un costum albastru, cu o cămașă bleumarin și o cravată corai. Părul încă îi era ud de la duș și mirosea a parfumul pe care îl folosea de obicei.

Lizzie se concentrează asupra ei, aranjând rochia simplă. Dumnezeu, simțea că purta hainele altcuiva - și chiar așa era. Nu împrumutase rochia asta de la verișoara ei, în urmă cu un deceniu? Și tot pentru o înmormântare. Rochia fusese spălată destul de des cât să înceapă să se decoloreze pe la cusături, dar nu avea nimic altceva în șifonier.

- Aș prefera să lucrez la evenimentul ăsta, zise ea.

- Știu.

- Crezi că Chantal o să vină?

- Nu ar îndrăzni.

Lizzie nu era chiar așa sigură de asta. Viitoarea fostă soție a lui Lane adora atenția, iar acesta era momentul perfect să-și afirme influența, chiar dacă mariajul se destrămase.

Lizzie își prinse părul sus, dar tot ciudat i se părea că arăta.

„La naiba“, își spuse. Avea să-l lase neprins.

- Ești gata? întrebă ea în timp ce se îndreptă spre el. Pari îngrijorat. Cum pot să te ajut?

- Nu, sunt bine. Lane îi întinse brațul. Hai să facem asta.

O conduse afară din dormitorul lui. Când ajunseră în dreptul camerelor mamei lui, Lane încetini, apoi se opri.

- Vrei să intri? Te aștept jos.

- Nu. O s-o las în pace.

În vreme ce coborau scările, Lizzie se simți ca un impostor - asta până când percepu tensiunea din brațul lui și își dădu seama că el se baza pe ea.

- N-aș putea face asta fără tine, îi șopti Lane când ajunseră jos.

- Nici nu trebuie s-o faci, zise ea încet, în timp ce pășiră pe podeaua de marmură. Nu o să plec de lângă tine.

În jur, chelnerii în ținute ceremonioase stăteau pregătiți cu tăvi de argint. Erau aranjate două baruri, unul în sufragerie, în stânga, iar altul în dreapta, în salonul din față, și se putea servi numai burbon din rezerva familiei Bradford, vin alb sau apă minerală. Florile pe care ea le comandase și le aranjase erau expuse în fiecare cameră, iar la intrare fusese așezată o masă rotundă antică, pe care se aflau un caiet pentru exprimarea în scris a condoleanțelor și o tavă de aur, pentru primirea scrisorilor.

Gin și Richard fură următorii din familie care sosiseră, cei doi coborând scările ținându-se la mare distanță unul de altul.

- Soră, zise Lane în timp ce o sărută pe obraz. Richard. Cei doi trecură fără să o salute pe Lizzie, dar, în mintea ei, era mai bine așa. Orice ar fi spus sau ar fi făcut ar fi fost, oricum, o dovadă de îngâmfare.

- Nu e în regulă, zise Lane. Va trebui să...

- Nu faci nimic. Lizzie îl strânse de mână ca să-i atragă atenția. Ascultă-mă când îți spun că nu mă deranjează câtuși de puțin. Știu unde mi-e locul, iar situația mea nu se schimbă fie că sora ta mă place, fie că nu.

- E lipsit de respect.

- E atitudine de fete rele din liceu, și am trecut peste asta acum cincisprezece ani. În plus, se poartă așa pentru că se simte mizerabil. Ai putea să stai lângă Iisus, fiul lui Dumnezeu, iar ei nu i-ar conveni faptul că poartă o robă și sandale.

Lane râse și o sărută pe tâmplă.

- Și, încă o dată, îmi amintești exact de ce sunt cu tine.

- Stai, cravata ta e strâmbă.

Mack se întoarse. Biroul lui avea duș, chiuvetă și toaletă, și nu se sinchisise să închidă ușa când intrase

ca să... ei bine, să eșueze în a-și lega materialul ăla mătă-sos în jurul gâtului.

Beth lăsă niște hârtii pe biroul lui și se îndreptă spre el.

Spațiul deveni deodată și mai mic. Dumnezeu, îi simți parfumul, în timp ce ea desfăcea nodul.

- Nici nu cred că se asortează, spuse el străduindu-se să nu se concentreze pe buzele ei. Cămașa, adică.

Ce moi păreau.

- Nu se asortează, zise ea. Dar e în regulă. Nu o să fii judecat pentru stilul tău vestimentar.

Pentru o clipă, Mack își imaginează cum ar fi fost să-și pună mâinile pe talia ei și să o tragă aproape, lipind-o de șoldurile lui. Apoi s-ar fi aplecat și ar fi aflat ce gust avea. Poate ar fi ridicat-o pe chiuvetă și...

- Deci? întrebă ea în timp ce-i lega cravata.

- Ce?

- Unde te duci îmbrăcat așa?

- La comemorarea lui William Baldwine, la Easterly. Am întârziat. Începe la patru.

Faptul că îl trăgea de gât era erotic, chiar dacă îl ducea în direcția greșită: dacă Beth îi atinge hainele, atunci voia ca ea să i le dea jos.

- Uau! Trase din nou. Apoi tânăra făcu un pas în spate. E mai bine.

Mack se aplecă și se uită în oglindă. Cravata era dreaptă ca o linie de pe autostradă, iar nodul era fix la guler, nu tras într-o parte sau alta.

- Foarte impresionant.

Beth se îndepărtă, iar el o privi. Când fu pregătit să se concentreze din nou, ea era deja la biroul lui, arătând spre lucruri, vorbind.

Era îmbrăcată din nou în roșu, iar rochia era peste genunchi, dar nu cu prea mult, și avea decolteu, dar nu prea mare. Mânele erau scurte. Purta dres? Nu, probabil că nu. La naiba, ce picioare frumoase avea! Pantofi fără toc.

- Deci? întrebă ea din nou.

Bun, Mack trebuia să termine odată cu prostiile, înainte ca ea să observe atitudinea ostilă pe care o afișa el la locul de muncă.

- Poftim? întrebă el când ieși din baie.

- Crezi că pot să vin cu tine? Nu am lucrat pentru el, dar acum fac parte din companie.

Nu era o întâlnire, își spuse el, în timp ce încuviință. În nici un caz.

- Absolut. E un eveniment deschis. Cred că vor fi mulți oameni de la BBC. Probabil ar trebui să mergem cu mașina ta. Camioneta mea nu e un loc potrivit pentru o doamnă.

Beth zâmbi.

- Mă duc să-mi iau geanta. Sunt fericită să conduc.

Mack rămase în urmă pentru o clipă, în timp ce ea se duse la birou. El se forță să se uite la toate etichetele de pe pereți și îi reaminti erecției lui că Beth era secretara lui. Da, era frumoasă, dar erau lucruri mai importante pentru care să-și facă griji decât viața lui amoroasă inexistentă.

Era momentul să și-o tragă cu cineva. Fusesse prea ocupat cu munca în ultimul timp, și uite ce se întâmpla. Devenea un tip disperat.

- Mack? strigă ea.

- Vin. „Potolește-te!“ Nu, adică... Eu...

Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

capitolul 29

Nu veni nimeni.

Într-o oră și douăzeci de minute de la începerea comemorării, când ar fi trebuit să fie un șir lung de oameni la ușa din față și o învălmășeală de microbuze care să urce și să coboare muntele, nu trecuseră decât câțiva rătăciți, care constataseră lipsa oamenilor și ieșiseră rapid.

Ca și cum ar fi purtat costumații de Halloween la un bal. Sau alb după Ziua Muncii.

Sau ar fi stat la masa copiilor la un eveniment important.

Lane își petrecu timpul plimbându-se dintr-o cameră într-alta, cu mâinile în buzunare, pentru că voia să bea, dar știa că era o idee proastă. Gin și Richard dispăruseră undeva. Amelia nu coborâse deloc. Edward lipsea.

Lizzie era lângă el.

- Mă scuzați, domnule.

Lane se întoarse spre majordomul în uniformă.

- Da?

- Pot să fac ceva?

Poate din cauza accentului englez, dar Lane ar fi putut jura că bărbatul era încântat de situație. Iar asta îl făcea să vrea să îl bage cu capul într-un tort.

- Da. Spune-le chelnerilor că pot strânge aici și, după aceea, pot pleca acasă. Nu avea nici un rost să îi plătească doar ca să stea. Și dă-le drumul și vaeților și microbuzelor. Dacă vrea cineva să vină, poate să-și lase mașina în față.

- Sigur, sigur.

În timp ce domnul Harris dispăru, Lane se duse la baza scărilor și se așeză. Se uită prin ușa deschisă, la soarele care dispărea, și se gândi la întâlnirea cu liderul consiliului. La scenele cu Jeff. La întâlnirea cu John Lenghe.

Care trebuia să apară într-o oră, dar cine știe?

Jeff avea dreptate. Folosea tactici dure. Învârtea oamenii și banii. Și, da, o făcea sub pretextul că ajută familia, ba chiar că o salva. Dar ideea că se putea transforma în tatăl lui îi întoarse stomacul pe dos. Când se dusesse la podul acela și se aplecase peste balustradă, căutase un fel de înțelegere sau de conexiune cu bărbatul care îi fusese tată. Dar acum se gândea că trebuia să aibă grijă ce-și dorea. Asemănările deveneau din ce în ce mai multe - ca urmare a modului în care se purta.

Dacă devenea nemernicul...

- Bună. Lizzie se așeză lângă el și își strânse fusta sub coapse. Ce faci? Sau, stai, asta e o întrebare stupidă.

Lane se aplecă și o sărută.

- Sunt bine...

- Am ratat momentul?

La sunetul unei voci familiare pe care nu o mai auzise de mult timp, Lane se încordă și se întoarce încet.

- Mamă?

În capul scărilor, pentru prima oară de ani întregi, se afla mama lui, ajutată de asistenta ei. Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, sau Mica V.E., așa cum îi spunea familia, era îmbrăcată într-o rochie lungă albă din șifon, avea diamante la urechi și perle la gât. Părul îi era coafat perfect, iar la față arăta minunat, chiar dacă asta era mai degrabă rezultatul unui machiaj reușit decât al sănătății.

- Mamă, repetă el, în timp ce se ridică și urcă iute câte două trepte odată.

- Edward, dragule, cum ești?

Lane clipi de câteva ori, apoi luă locul asistentei, oferindu-i brațul.

- Vrei să vii jos?

- Cred că așa se cuvinte. Dar văd că am întârziat, am ratat pe toată lumea.

- Da, au venit și au plecat, dar e în regulă, mamă. Hai să mergem!

Brațul mamei lui era extrem de firav, și, când se reze-mă de el, greutatea ei abia se simți. Coborâră încet, și, în tot acel timp, Lane ar fi vrut să o ia în brațe și să o ducă jos, căci asta părea varianta mai sigură.

Dacă se împiedica, Lane se temea că mama lui s-ar fi sfârâmat până ar fi ajuns jos.

- Bunicul tău a fost un mare om, spuse ea când ajunseră pe holul cu marmură albă cu negru. Ia uite, strâng băuturile.

- E târziu.

- Îmi plac zilele de vară, ție nu? Soarele ține atât de mult.

- Vrei să iei loc în salon?

- Te rog, dragule, mulțumesc.

Mama lui nu mergea, ci mai degrabă se legăna, și când ajunseră în sfârșit la canapelele din fața șemineului, Lane o așeză pe cea care era cu spatele la intrare.

- O, grădinile. Femeia zâmbi când se uită dincolo de ușile franțuzești. Sunt așa frumoase. Știi, Lizzie lucrează din greu la ele.

Lane își ascunse surpriza ducându-se să-și toarne un pahar de burbon. Era timpul să se lase pradă dorinței.

- O știi pe Lizzie?

- Îmi aduce flori. O, aici erai. Lizzie, îl știi pe fiul meu, Edward? Nu ai cum să nu.

Lane ridică privirea la momentul potrivit, cât să o vadă pe Lizzie uitându-se la el întrebătoare, apoi ascunzându-și reacția bine.

- Doamna Bradford, cum sunteți? E minunat să vă văd plimbându-vă.

Chiar dacă numele de familie al mamei lui era, legal, Baldwine, mereu fusese doamna Bradford pentru cei de pe proprietate. Așa stăteau lucrurile - și era, probabil, unul dintre aspectele pe care tatăl lui ajunsese să le urască.

- Îți mulțumesc, draga mea. Deci îl știi pe Edward?

- Da, zise Lizzie cu blândețe. L-am întâlnit.

- Ia zi-mi, ajuți cu petrecerea, draga mea?

- Da, doamnă.

- Cred că am ratat-o. Mereu mi-au spus că o să întârzii chiar și la propria comemorare. Se pare că am apreciat-o greșit și pe a tatălui meu.

Când doi chelneri veniră ca să strângă barul din colț, Lane le făcu semn, și aceștia plecară imediat. În depărtare, auzi zgomotul de pahare și sticle și discuția dintre angajați, care se ocupau de barul din sufragerie. Speră că mama lui avea să creadă că era de la petrecerea care era pe terminate.

- Alegerea culorilor e perfectă, îi spuse femeia lui Lizzie. Îmi ador buchetele. Aștept cu nerăbdare zilele când le schimb. Mereu o nouă combinație de flori, mereu potrivită.

- Mulțumesc, doamnă Bradford. Vă rog să mă scuzați.

- Sigur, draga mea. Sunt atâtea de făcut. Îmi imaginez că au venit o grămadă de oameni.

Mâna femeii se mișcă grațios prin aer, ca o pană care plutea, diamantul ei imens, în formă de pară, strălucind ca o lumină de Crăciun.

- Acum zi-mi, Edward, cum sunt lucrurile la Vechea Fabrică? Mă tem că nu m-am mai plimbat de ceva timp.

Lizzie îl strânse pe Lane de braț înainte să îi lase singuri, și, Dumnezeuule, ce n-ar fi dat el ca să o însoțească afară din cameră. În schimb, se așeză pe canapea, tabloul cu Elijah Bradford părând să-l urmărească de deasupra șemineului.

- Totul e în regulă, mamă. E în regulă.

- Mereu ai fost un om de afaceri priceput. Ai moștenit asta de la tatăl meu, să știi.

- Ăsta e un compliment.

- Asta și voiam să fie.

Ochii ei albaștri erau mai pali decât și-i amintea el, deși motivul putea fi și faptul că nu se concentrau prea bine. Iar părul coafat ca al reginei Elisabeta nu mai era așa des. Pielea îi părea subțire, ca o foaie de hârtie, și translucidă, ca mătasea fină.

Arăta de 85, nu de 65.

- Mamă? spuse el.

- Da, dragule?

- Tatăl meu a murit. Știi asta, nu? Ți-am spus?

Femeia se încruntă, dar nu făcu riduri, și asta nu pentru că ar fi apelat la Botox. Fusesse crescută într-o perioadă în care tinerele fuseseră încurajate să nu stea la soare. Asta nu pentru că atunci s-ar fi știu despre pericolele cancerului de piele sau despre subțierea stratului de ozon. Umbrelele fuseseră un accesoriu stilat, la fel ca mănușile și carnetele de dans.

Anii 1960 în sudul bogat fuseseră mai asemănători cu anii 1940 de oriunde altundeva.

- Soțul meu...

- Da, tata a murit, nu bunicul.

- Mi-e greu să... timpul se scurge straniu. Femeia zâmbea într-un mod care nu-l lămurii pe Lane dacă mama lui simțea ceva sau dacă înțelesese măcar ce-i spusese. Dar o să mă adaptez. Cei din familia Bradford mereu se adaptează. Maxwell, dragule, ai venit.

În timp ce femeia întinse mâna și se uită în sus, Lane se întrebă la cine se referise femeia.

Când se întoarse, aproape își scăpă băutura.

- Maxwell?

- Da, pe aici, te rog. Și afară, spre antreu.

Lizzie îi făcu semn unui chelner cu pahare nefolosite să le ducă în bucătărie. Apoi continuă să pună ultimele sticle nedeschise de vin într-o cutie de pe podea. Slavă Domnului că avea de strâns. Ar fi înnebunit dacă ar fi trebuit să mai stea mult în camerele acelea goale.

Lui Lane nu păru să-i pese câtuși de puțin, dar, Dumnezeu, chiar să nu vină nimeni?

Se aplecă, luă cutia de pe podea, ieși din sufragerie și așează cutia, alături de alte trei, în holul angajaților. Poate le puteau returna?

- Orice, câtuși de puțin, ajută, își zise ea.

Se gândi să se apuce de barul de pe terasă, însă ezită la una dintre ușile pentru personal, chiar dacă ar fi trebuit să traverseze până în cealaltă parte a casei dacă o folosea.

La Easterly, membrii familiei aveau voie să vină și să plece oricând și pe oriunde, dar angajații aveau limite.

Pe de altă parte...

- La naiba cu asta!

Ea nu muncea acum pentru că făcea parte dintre angajați, ci pentru că bărbatul pe care îl iubea avea o zi proastă și ea nu suporta să vadă asta. Trebuia să îmbunătățească situația într-un fel sau altul, chiar dacă asta însemna să se ocupe de aranjamentele unui eveniment care nu avusese, de fapt, loc.

Se îndreptă spre camerele din spate, ieși pe ușile franțuzești ale bibliotecii și se opri. Asta era terasa cu vedere spre râu, și toată mobila de modă veche și mesele

de sticlă fuseseră mutate spre margine, ca să fie loc pentru toți oamenii care nu veniseră.

Barmanul care fusese pus acolo plecase, iar ea se duse și ridică bucata de pânză. Dedesubt, cutii goale pentru pahare cu picior și cutii de burbon și vin erau aliniate frumos. Lizzie scoase câteva.

Abia când se pregătea să împacheteze observă persoana care stătea nemișcată lângă una dintre ferestre, uitându-se în casă, nu la privesc.

- Gary?

Când vorbi, îngrijitorul tresări, iar scaunul de metal pe care stătuse scârțâi.

- Dumnezeu, îmi pare rău. Lizzie râse. Cred că toată lumea e tensionată azi.

Gary purta o salopetă curată, și pe ghetele lui nu se mai vedeau urme de noroi. Avea în mână o șapcă mai veche, pe care și-o puse repede pe cap.

- Nu trebuie să pleci, zise ea în timp ce muta paharele într-o cutie.

- Nu voiam să intru. Dar când am văzut...

- Nici o mașină, știu. Când ai văzut că nu venea nimeni...

- Oamenii bogați au un simț ciudat al priorității.

- Amin.

- Ei bine, înapoi la muncă. Asta doar dacă nu ai nevoie de ceva.

- Nu, pur și simplu îmi fac de lucru, și, dacă mă ajuți, e posibil să termin mai repede.

- Deci așa stau lucrurile?

- Da. Îmi pare rău.

Bărbatul bombăni în timp ce se duse spre o parte a terasei.

Mai târziu, mult mai târziu, Lizzie se întrebă de ce se simțise nevoită se iasă din spatele barului și să se ducă în locul unde bărbatul stătuse privind concentrat. Dintr-un motiv anume, dorința fusese de neoprit. Pe de altă parte, Gary foarte rar stătea nemișcat, și păru-se curios de descumpănit.

Se uită prin geamul vechi și o văzu pe mama lui Lane, frumoasă ca o regină, așezată pe canapeaua de mătase.

capitolul 30

Lane se ridică și se duse spre fratele lui, Maxwell. Voia să-l îmbrățișeze, dar habar n-avea la ce reacție să se aștepte.

Ochii de un cenușiu pal ai fratelui său se îngustară.

- Bună, frate.

Era mai înalt și mai lat în spate decât el și Edward. Barba îi acoperea jumătatea de jos a feței. Blugii arătau de parcă fuseseră spălați de nenumărate ori, iar jacheta fusese din piele la un moment dat, dar acum părea extrem de uzată. Mâna întinsă era aspră, iar unghiile aveau negrea-lă sub ele. Un tatuaj ieșea de sub mânecă, pe interiorul încheieturii.

Gestul formal de întâmpinare era o reamintire a felului în care crescuseră, consideră Lane.

Ochii lui căutau indicii fizice despre unde fusese fratele lui și ce făcuse în ultimii ani. Mecanic? Gunoier? Fusese, cu siguranță, ceva care implica munca fizică, având în vedere constituția lui.

Contactul dintre palmele lor dură numai o clipă, apoi Max făcu un pas în spate și se uită la mama lui.

Aceasta zâmbea în modul ei distant, cu privirea pierdută.

- Iar tu cine ești?

Chiar dacă adineauri părase să-l recunoască?

- E Maxwell, mamă, zise Lane înainte să se poată opri. El e Maxwell.

Mica V.E. clipi de câteva ori.

- Bineînțeles. Cum mai ești, Maxwell? O să rămâi pe aici?

Nu păru să își aducă aminte că Maxwell era fiul ei - și nu numai din cauza bărbii, ci și pentru că numele nu îi spunea nimic.

Max se gândi o clipă, apoi se duse spre ea.

- Sunt bine, mulțumesc.

- Poate vrei să faci duș? Și să te bărbierești? Aici, la Easterly, ne aranjăm pentru cină. Ești prieten bun cu Edward?

- Da, zise el încet. Sunt.

- Ce băiat bun!

Max se uită în spate, ca și cum ar fi căutat un colac de salvare, iar Lane făcu semn spre arcadă.

- Hai să-ți arăt camera ta.

Chiar dacă știa că nu uitase unde era.

Lane îi făcu semn asistentei care stătea pe hol să aibă grijă de mama lui, apoi îl trase pe Max într-o parte.

- Ce surpriză, frate!

- Am citit în ziar.

- Nu cred că am anunțat ora comemorării.

- Nu, am citit despre moarte.

- Ah...

Apoi tăcere. Max se uită în jur, și Lane îl lăsă o clipă să înregistreze totul cu mintea, reamintindu-și de momentul când el se întorsese după doi ani. Nimic nu se schimbase la Easterly, și poate tocmai asta te dezarma când te întorceai după o perioadă de exil. Amintirile erau prea pregnante, căci cadrele rămăseseră neschimbate. De altfel, cu excepția lui Edward, actorii erau aceiași.

- O să rămâi? întrebă Lane.

- Nu știu. Max se uită spre scări, apoi făcu semn spre geanta pe care o lăsase lângă ușa deschisă. Dacă rămân, nu o să stau aici.

- Pot să-ți găesc o cameră la hotel.

- E adevărat că suntem la un pas de faliment?

- Nu mai avem bani. Falimentul depinde de ce o să se întâmple în continuare.

- Deci a sărit de pe pod?

- Poate. Există niște circumstanțe atenuante.

- Ah.

Max se uită din nou în salon, la mama lor, care îi zâmbea asistentei, în timp ce femeia îi aduse apă minerală.

- Și ea moare? întrebă Max.

- E ca și cum ar face-o.

- Și când începe petrecerea?

- S-a terminat. Lane își aranjă cravata. O răsturnare a norocului este o boală socială fără tratament. Nu a venit nimeni.

- Păcat...

- Unde naiba ai fost, Max? Am încercat să te găsim.

Max își mută privirea și păru să-l observe pe Lane pentru prima oară.

- Știi, arăți mai bătrân.

- Nu, zău, Max! Au trecut trei ani.

- Arăți mai bătrân cu vreo zece.

- Poate pentru că, în sfârșit, mă maturizez. Între timp, e clar că încercarea ta de a te transforma într-un boschet merge bine.

În acel moment, o mașină se opri în fața case. Inițial, Lane era prea preocupat de ideea de a-i trage una fratelui său pentru că dispăruse ca să observe cine venise, dar, când un bărbat afro-american elegant ieși, Lane zâmbi slab.

- Ce să vezi! Sincronizarea e totul.

Max se uită în lumina tot mai slabă a soarelui. Își aminti imediat cine era și făcu ochii mari. Ba chiar se dădu în spate, ca și cum s-ar fi ferit de o lovitură.

Nu avea însă unde să fugă.

Reverendul Nyce îl văzuse pe bărbatul care îi frânsese inima fiicei lui. Chiar dacă preotul era un om al lui Dumnezeu, chiar și lui Lane, care nu era direct implicat, îi veni să se dea la o parte când bărbatul îl țintui cu privirea pe răătăcitorul care se întorsese acasă.

- Vă las să vorbiți, zise Lane în timp ce se îndreptă spre salon.

Când Edward veni la comemorare, nu intră pe ușa principală. Nu, parcă mașina lui Shelby în spate, lângă

bucătărie, cum făcuse și în ziua anterioară. Când ieși din mașină, își băgă tricoul în pantaloni și își aranjă părul. Se bucură că făcuse efortul să se bărbierească. Dar glezna rănită îl făcea să simtă că avea o bucată de fier legată de piciorul respectiv, iar inima îi bătea ciudat. Vestea bună era însă că cele două guri de gin pe care le luase înainte să plece îi calmaseră tremurul, și, chiar dacă avea la sold o sticlă plină cu băutură, încă nu avusese nevoie să apeleze la ea.

Ritmul inimii îi încetini în timp ce se apropie de ușa din spate a bucătăriei de la Easterly, și, în timp ce o deschise, mirosul dulce-picant care venea dinăuntru îl duse cu gândul la copilărie. Domnișoara Aurora stătea lângă blat, cu șorțul pus și cu călcâiele sprijinite de bara de jos a scaunului. Părea bătrână și obosită, și, în acel moment, el îi urî cu înverșunare boala.

Își mută privirea, ca să nu fie cuprins de emoții, și văzu o mulțime de tigăi cu capac, mâncarea împachetată fiind, evident, pregătită pentru a le fi oferită oamenilor străzii.

- A lipsit multă lume? întrebă el.

Stomacul îi ghiorțai când se gândi la tocana ei de miel.

- Așa saluți tu? Unde-ți sunt manierele, băiete?

- Îmi pare rău. Se întoarse și făcu o plecăciune. Ce mai faci?

Când femeia doar mormăi, Edward se îndreptă și o privi cu atenție. Da, gândi el, domnișoara Aurora știa de ce venise.

Chiar dacă nu fusese unul dintre preferații ei, căci Lane ocupase mereu acel loc în inima femeii, domnișoara Aurora se numărase printre puținii care îl citeau ca pe o carte deschisă.

- Vrei ceai? întrebă ea. E acolo.

Edward se duse la carafă spre care arătă ea. Era aceeași pe care o folosisese când era copil, cea cu fundul pătrat și gâtul subțire, cu model de flori galbene și portocalii ce începea să arate uzat.

- Ai lăsat cana asta afară special pentru mine? întrebă el în timp ce-și turnă niște ceai.

- Nu vreau să te amesteci în treburile mele.

- Prea târziu.

Edward adăugă gheață din găleata simplă de lângă carafă. Luă o gură și închise ochii.

- Are același gust.

- De ce n-ar avea?

Edward șchiopătă și se așeză lângă ea.

- Unde sunt toți chelnerii?

- Fratele tău le-a zis să se ducă acasă, și pe bună dreptate.

Edward se încruntă și se uită la uși.

- Deci chiar n-a venit nimeni.

- Nu.

Bărbatul râse.

- Sper că există un rai și că tata vede asta. Sau că există un telescop în iad.

- Nu am energie să-ți spun să nu vorbești urât despre morți.

- Cât mai ai? întrebă el fără nici o avertizare. Și nu o să-i spun lui Lane, promit.

Domnișoara Aurora îl fixă cu privirea, iar Edward simți înțepături prin corp.

- Ai grijă, Edward. Încă am linguroiul, și oi fi eu bolnavă, dar nici tu nu mai ești la fel de rapid cum erai.

- Așa e. Acum, răspunde-mi la întrebare, și să știi că, dacă mă minți, o să aflu.

Domnișoara Aurora își întinse mâinile puternice pe blat. Pielea închisă la culoare era încă frumoasă și catifelată, unghiile tăiate scurt, lipsa inelelor fiind un lucru ce nu se schimba vreodată, din cauza slujbei sale.

În tăcerea care urmă, Edward știa că femeia se gândea la un scenariu în care să-l mintă. Mai știa și că, într-un final, nu avea să facă asta. Urma să aibă nevoie de cineva care să-l pregătească pe Lane și simțea că, deși Edward

se retrăsese din familie, erau cel puțin două lucruri de la care nu avea să dea înapoi.

- Am oprit tratamentul, zise ea. Erau prea multe efecte secundare și oricum nu funcționa. De asta am vorbit serios când am zis că nu ar trebui să te bagi în treburile mele.

- Timp. Cât timp mai ai?

- Contează?

Deci era chiar puțin, își dădu el seama.

- Nu, presupun că nu.

- Nu mi-e frică, să știi. Salvatorul meu o să mă poarte în palma lui.

- Ești sigură? Chiar și acum?

Domnișoara Aurora încuviință și-și ridică o mână la părul ei scurt, cu bucle strânse.

- Mai ales acum. Sunt pregătită pentru ce urmează. Sunt pregătită.

Edward încuviință încet din cap și se gândi că, dacă ea putea fi sinceră, și el putea fi. Cu o voce care nu părea a lui, se auzi spunând:

- Nu vreau să fiu din nou tras în familia asta. Aproape m-a omorât prima oară.

- Ești liber.

- E meritul torturii îndurate în acea junglă. Înjură. Dar, așa cum știi, nu suport să-l văd pe fratele meu îndurerat. Noi doi suferim de o slăbiciune similară când vine vorba despre Lane, doar că din motive diferite.

- Ba nu, e același motiv. Iubirea e iubire. E chiar atât de simplu.

Trecu ceva timp până când Edward o putu privi.

- Viața mea e distrusă. Tot ce am plănuit... totul a dispărut.

- O să-ți faci un nou drum. Și, în privința asta, zise domnișoara Aurora în timp ce arăta în jurul ei, nu salva ce nu are nevoie să fie salvat.

- Lane nu o să-și revină după pierderea ta.

- E mai puternic decât crezi și o are pe Lizzie a lui.

- Dragostea unei femei bune. Edward mai luă o gură de ceai. A sunat atât de plin de amărăciune pe cât cred?

- Nu mai trebuie să fii erou, Edward. Lasă lucrurile să curgă și ai încredere că rezultatul este prestabilit și e fix așa cum trebuie să fie. Dar mă aștept să ai grijă de fratele tău. În privința asta, nu o să mă dezamăgești.

- Credeam că ai spus că nu trebuie să fiu erou.

- Nu face pe deșteptul cu mine. Înțelegi diferența.

- Ei bine, pot să spun că sunt în continuare uimit de credința ta.

- Și autodeterminarea ta a funcționat așa bine?

Edward ridică paharul în cinstea ei.

- *Touché!*

- Cum ai aflat? întrebă domnișoara Aurora după o clipă. Cum ai știut?

- Am modurile mele. Chiar dacă sunt la pământ, nu am intrat în el. Se încruntă și se uită în jur. Stai un pic, unde e ceasul vechi? Cel care era pe cutia de gheață, înainte ca locul acesta să fie renovat?

- Ăla care făcea zgomot?

- Îți amintești sunetul ăla? Amândoi râseră. Îl uram.

- Și eu. Dar l-am dus la reperat. S-a stricat acum ceva timp, și mi-e dor de el. E amuzant cum poți fi pierdut fără ceva ce urăști.

Sorbi din ceai până când îl termină.

- Nu e cazul și cu tata.

Domnișoara Aurora își aranjă șorțul.

- Nu cred că sunt mulți cărora să le fie dor de el. Lucrurile se întâmplă cu un motiv.

Edward se ridică și își duse cana goală la chiuvetă. O puse jos și se uită pe geam. Garajele erau dincolo de alee și apoi în stânga, iar centrul de afaceri era mai mare decât majoritatea vilelor mari.

- Edward, renunță la asta. Ce va fi va fi.

Era probabil un sfat bun, dar nu ceva ce să-l caracterizeze. Sau, cel puțin, nu fusese.

capitolul 31

Când limuzina lui Sutton ajunse la porțile principale ale reședinței Easterly, tânăra se încruntă și se aplecă în față, să i se adreseze șoferului:

- Presupun că mergem direct sus, nu?

- Da, domnișoară, așa cred. Drumul e liber.

De obicei, pentru treburi importante, cum ar fi comemorarea lui William Baldwine, familia Bradford organiza un sistem de microbuze care să îi ducă pe invitați în susul și în josul dealului, după ce aceștia își lăsau mașinile în seama valeților, la poalele dealului. Dar nu erau valeți în uniformă. Nu erau microbuze care să urce sau să coboare. Nu părea să mai vină nimeni chiar atunci.

Dar măcar nu era nici urmă de presă. Mai mult ca sigur că vulturii aceia campaseră acolo din momentul în care izbucnise povestea. Era clar însă că fuseseră izgoșiți, profitând de dreptul proprietarului moșiei de a-și folosi propria iarbă ca loc de parcare.

- Nu-mi vine să cred că nu e nimeni aici, zise ea.

Ba, stai, Samuel Theodore Lodge era în spatele ei, în decapotabila sa. Sutton deschise geamul și îl strigă.

- Samuel T.?

Acesta îi făcu cu mâna.

- Domnișoară Smythe. Ce mai faci?

Ca de obicei, Samuel T. era un exemplu de stil. Avea o pălărie de pai cu o bandă albastră cu maro, ochelari de soare tip aviator, un costum din bumbac și papion.

- Mai bine acum, că te-am văzut. Unde e toată lumea? E ora potrivită?

- Da, din câte știu.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, întrebând și răspunzând la întrebări proprii despre povestea de pe prima pagină. Apoi Samuel T. spuse:

- Ia-o înainte, o să te urmez.

Sutton se rezemă de scaunul din Mercedes și făcu un semn.

- Hai să mergem!

Limuzina o luă înainte, iar Sutton își frecă palmele. Erau puțin transpirate, și cedă impulsului de a-și scoate oglinda din geantă ca să-și verifice rujul. Părul.

„Termină”, își spuse.

Când luară curba de sus, Easterly apăru în toată splendoarea sa. Era amuzant. Chiar dacă tocmai fusese pe această moșie, pentru petrecerea organizată de familia Bradford cu ocazia derby-ului, tot era impresionată. Nu era de mirare că puneau imensa casă albă pe sticlele lor de burbon. Arăta ca și cum regele Americii, dacă ar fi existat vreodată, ar fi trăit acolo.

- Vreți să vă aștept? întrebă șoferul.

- Ar fi minunat, mulțumesc. Nu, nu ieși, îmi deschid singură ușa.

În timp ce Don, șoferul tatălui ei, se foi la volan, Sutton deschise portiera și îi zâmbi lui Samuel T. și Jaguarului său.

- Ce mașină frumoasă ai, domnule avocat.

Samuel T. opri motorul și trase frâna de mână.

- Țin la ea. E cea mai constantă femeie pe care am avut-o în viața mea, pe lângă mama.

- Ai grijă că se apropie furtuna, zise ea în timp ce arătă spre norul întunecat de deasupra.

- Credeam că glumesc.

Sutton clătină din cap.

- Nu prea cred.

Bărbatul ridică la loc capota mașinii, apoi închise geamurile și se întoarse la ea, sărutând-o pe obraz.

- Apropo, arăți foarte bine, doamnă președinte. Felicitări pentru promovare!

- Mulțumesc. Încerc să fiu la zi. Îl luă de brațul pe care el i-l întinse. Dar tu? Cum merg afacerile?

- Foarte bine. Mereu sunt oameni care au probleme în orașul ăsta, ceea ce este deopotrivă bine și rău.

Când se apropie de ușă, se întrebă dacă Edward avea să fie înăuntru. Cu siguranță, nu ar rata înmormântarea propriului tată.

Nu că ar fi venit acolo ca să-l vadă pe el.

- Domnule reverend Nyce, ce mai... Max! Tu ești?

Cei doi bărbați stăteau aproape, iar Max se retrase din ceea ce părea o conversație tensionată.

- Sutton. Mă bucur să te văd!

Dumnezeule, cât se schimbase! Barba era ceva aparte. Iar sub jacheta uzată avea tatuaje? Nu era chiar de mirare, mereu fusese cel sălbatic.

Samuel T. salută și el pe toată lumea, urmă un schimb de amabilități... apoi, reverendul se uită la Max.

- Cred că am lămurit lucrurile, nu? Reverendul Nyce făcu o pauză, pentru efect, apoi se întoarse și îi zâmbi lui Sutton. Iar noi doi avem o întâlnire săptămâna viitoare.

- Așa e. Aștept cu nerăbdare.

După ce reverendul plecă, ea, Samuel T. și Maxwell mai vorbiră puțin, timp în care Sutton încercă să se uite prin camerele goale fără a părea ostentativă. Unde era toată lumea? Evenimentul trebuia să dureze până la șapte. Casa ar fi trebuit să fie plină.

Uitându-se în salon, aproape tresări.

- Acolo e doamna Bradford? Lângă Lane?

- Sau ce a mai rămas din ea, zise Max.

Sutton se scuză și intră în camera minunat mobilată. În clipa în care mama lui Edward o văzu, femeia îi zâmbi și întinse mâna spre ea.

- Sutton. Draga mea.

Cât de fragilă era, și totuși cât de regală și de elegantă, costată Sutton în timp ce se aplecă și sărută un obraz pudrat.

- Vino, ia loc, vorbește cu mine.

Sutton îi zâmbi lui Lane în timp ce se lăsă pe pernele de mătase.

- Arăți bine.

- Mulțumesc, draga mea. Ia spune-mi, te-ai căsătorit?

De nicăieri, o căldură stranie o străbătu, iar Sutton se uită în partea cealaltă a camerei. Edward venise din birou și o fixa cu privirea, stând rezemat de tocul ușii.

Sutton încercă să-și aducă aminte ce fusese întrebată.

- Nu, doamnă, nu sunt căsătorită.

- Cum e posibil? O domnișoară drăguță ca tine. Ar trebui să faci copii, înainte să fie prea târziu.

„Sunt puțin ocupată să conduc o corporație de miliarde de dolari în momentul de față, dar mulțumesc pentru sfat.“

- Cum sunteți, doamnă Bradford?

- Foarte bine, mulțumesc. Edward are grijă de mine, nu-i așa?

Când doamna Bradford arată spre Lane cu mâna ei cu diamant, bărbatul încuviință și zâmbi ca și cum ar fi răspuns la numele greșit de ceva timp. Ca să-și mascheze surprinderea, Sutton se uită din nou spre arcadă.

Adevăratul Edward nu arăta deloc ca Edward - cel puțin, nu după standardele la care se raporta doamna Bradford. Discrepanța o făcu pe Sutton să lăcrimeze.

- Sunt sigură că se descurcă foarte bine, zise ea. Edward știe mereu cum să se ocupe de toate.

Doamnele trebuiau să poarte lenjerie pe sub fuste.

În timp ce stătea pe marginea piscinei, Gin își mișcă picioarele în cercuri leneșe prin apa caldă și fu fericită că nu purta niciodată ciorapi. Sau papuci. Sau mănuși.

Deși ultimele două erau de domeniul trecutului acum. Se putea spune că și ciorapii, având în vedere că apăruse lenjeria modelatoare. Însă doamnele ca mama ei nu ar fi apărut niciodată fără ciorapi.

Însă ea nu era mama ei.

Dar, da, era cald acolo. Nici o rafală de vânt nu ajungea în acea parte a grădinii din cauza zidului înalt de cărămidă care încercuia răsadurile de flori și aleile cu model geometric. Păsările ciripeau în pomii înfloriți, iar sus, unde părea să se adune norii de furtună, un vultur plana, căutându-și, mai mult ca sigur, cina.

Amelia era la casa lui Chesterfield Markum - sau cel puțin asta îi spusese domnul Harris înainte de comemorare. Era destul de bine. Aici nu venise oricum nimeni

care să merite văzut, iar Field și Amelia erau prieteni de mici. Nu era nimic romantic sau sexual între ei.

Un profesor... Dumnezeu, toată nebunia i se părea lui Gin credibilă și, în același timp, de neconceput. Pe de altă parte însă, nici nu-și cunoștea fata prea bine. Probabil tocmai acesta fusese și motivul aventurii. Sau poate absența ei nu cântărise chiar așa mult. Chiar dacă nici propriii ei părinți nu fuseseră implicați în viața ei de zi cu zi, Gin o avusese pe domnișoara Aurora.

Și uite cât de bine ajunsese.

Simțindu-se amețită, Gin își dădu jos jacheta, dar își lăsă eșarfa Hermès. Se gândea să sară îmbrăcată în apă. O incarnare mai timpurie a ei, varianta mai rebelă, ar fi făcut asta. Acum, pur și simplu nu avea energia necesară. În plus, nu avea public...

- Până la urmă ai anulat nunta sau doar recepția?

Gin închise ochii pentru o clipă la auzul vocii familiare.

- Samuel T. Credeam că n-o să vii.

El se apropia din spate, dar Gin refuză să-l privească sau să-i ureze bun venit.

- Cum să nu-mi prezint condoleanțele familiei tale? A, te refereai la nunta ta?

Gin simți mirosul puternic de tabac.

- Încă fumezi trabucuri cubaneze, bombăni ea în timp ce se concentrează pe picioarele care i se mișcau în apă.

- Deci, care e răspunsul corect? E-mailul pe care l-ai trimis acum nici jumătate de oră nu era clar. În plus, avea și două greșeli. Vrei să-ți arăt unde e verificarea ortografiei în Outlook?

- Mă căsătoresc cu el, dar nu o să fie o recepție. Făcu semn cu mâna spre casă. După cum vezi, oamenii nu au o părere prea bună despre noi în momentul de față. Cum se zicea? A, da, prăbușirea celor puternici.

- Sunt sigur că o să găsești un mod de a folosi fondurile. Poate să investești în niște haine? Ceva care să se asorteze cu inelul. De fapt, stai, asta e treaba lui Richard,

și sigur a început cu dreptul. Cât cântărește chestia aia? Un kilogram?

- Du-te naibii, Samuel!

Când bărbatul nu spusese nimic, Gin se întoarse. Samuel T. nu plecase. Dimpotrivă, stătea foarte aproape, încruntat, cu o pălărie de paie într-o mână și un trabuc în cealaltă.

- Ce e? Întrebă ea în timp ce el continuă s-o privească. Samuel T. arată cu trabucul spre mâna ei.

- Ce ai pe braț?

Gin se întoarse cu fața spre apă și clătină din cap.

- Nimic.

- Aia e o vânătaie.

- Ba nu, nu e.

- Ba da, e.

Apoi bărbatul se aplecă și îi luă încheietura în mână.

- Dă-mi drumul!

- Aia e o vânătaie. Ce naiba, Gin?

Tânăra se eliberă și-și puse jacheta pe ea.

- Am băut prea mult și m-am lovit de ceva.

- Serios? Atunci, de ce arată ca amprenta cuiva?

- Ți se pare. A fost o ușă.

- Prostii! O trase spre el și se uită mai jos de fața ei.

Gin, ce e sub eșarfă?

- Poftim?

- Dă-ți jos eșarfa, Gin, altfel o s-o fac eu.

- Nu îmi mai dai tu hainele jos, Samuel T. Gin se ridică. Și poți să pleci acum. Sau o să plec eu. Oricum ar fi, conversația asta e...

- Niciodată nu ai purtat eșarfe. Samuel. T. se ridică și el. Ce se întâmplă, Gin?

- Nimic...

- Îl omor dacă a ridicat mâna la tine. Îl omor pe nenorocitul ăla.

Dintr-odată, fața lui Samuel T. deveni o mască a furiei, iar, în acel moment, Gin văzu vânătorul care era el de fapt. Chiar dacă era într-un costum de bumbac și era chipeș ca F. Scott Fitzgerald, Gin nu avea nici o îndoială

că bărbatul era capabil să-l bage în mormânt pe Richard Pford – sau pe orice altă ființă vie.

Dar nu voia să se căsătorească cu ea. Îl întrebasese deja, și o refuzase.

Gin își încrucișă brațele la piept și clătină din cap.

- A încercat să mă țină să nu cad.

- Credeam că ai spus c-a fost o ușă.

- Mai întâi, m-am lovit de clanță, după care Richard m-a prins să nu cad. Își dădu ochii peste cap. Chiar crezi că m-aș căsători vreodată cu cineva care ar fi brutal cu mine – când nu i-am cerut eu asta?

Ca răspuns, Samuel T. trase din trabuc și suflă fumul într-o parte, ca să nu ajungă la ea.

- Ce e? Urăsc când te uiți așa la mine. Zi ce ai de zis, orice ar fi.

Bărbatul nu se grăbi, și, când vorbi în cele din urmă, vocea lui păru calmă, dar într-un mod fals.

- Gin, nu ești într-o situație atât de disperată pe cât crezi. Toate problemele astea financiare se vor rezolva. Oamenii vor continua să cumpere burbon și familia ta o să-și revină. Nu face ceva stupid.

- Richard își permite să se căsătorească cu mine. Gin ridică din umeri. Iar asta îl face valoros, fie că familia mea are bani, fie că nu.

Samuel T. clătină din cap, ca și cum replica ei l-ar fi durut.

- Cel puțin, nu încerci să te prefaci că îl iubești.

- Au fost căsătorii construite și pe mai puțin. De fapt, în familia mea, există tradiția asta de a te căsători bine. Și nu cu doctori sau... avocați. Ci cu oameni cu bani adevărați.

- Trebuia să știu că asta o să urmeze. Înjură și zâmbi rece. Și niciodată nu mă dezamăgești. Distracție plăcută cu bărbatul tău!

Gin se îndreptă.

- Să știi că se poartă minunat cu mine.

- E clar că ai ales un câștigător. Ei bine, te las. Condoleanțe pentru pierderea tatălui tău.

- Nu a fost o pierdere.

- Exact ca scrupulele tale, nu?

- Ai grijă, Samuel. Răutatea e semnul unei slăbiciuni ascunse. Ești sigur că nu ești gelos pe un bărbat pe care îl consideri inferior?

- Nu, îmi pare rău pentru el. Să iubească o femeie ca tine e cel mai mare blestem din viața unui bărbat.

Când se întoarse, un val de emoție o copleși pe Gin, care strigă:

- Samuel!

El se răsuci încet.

- Da.

„Dacă nu ai fi spus nu“, își zise ea. „Dacă ai fi fost cel la care mă puteam întoarce.“

- Nu intra în casă cu trabucul ăsta. Mama e jos, și nu le suportă.

Samuel T. se uită la dâra de fum.

- Sigur. Bineînțeles.

Apoi plecă.

Lui Gin începură să-i tremure picioarele, și abia ajunse la unul dintre fotoliile Brown Jordan așezate de-a lungul piscinei. Aproape căzu de pe el, și trebui să-și dea jos jacheta.

Când nu mai putu respira, își dădu jos și eșarfa. Gâtul o durea, mai ales în partea dreaptă, unde era cea mai mare parte a vânătăii.

Încercă respirația de la yoga, în trei secvențe... trebuia doar să inspire adânc...

- Gin?

Se uită în sus, la iubita lui Lane - de fapt, logodnica lui.

- Da, zise ea tăios.

- Ești bine?

- Bineînțeles, zise ea iritată. Dar apoi nu se mai putu preface furioasă. Sunt... în regulă.

- Am înțeles. Vezi că vine vreme urâtă.

- Da? Dumnezeuule, se simțea ca și cum tocmai căzuse în piscină și se îneca. Credeam că e însorit... sau ceva de genul ăsta.

- Mă duc să-ți aduc niște apă, stai aici.

Gin ar fi vrut să se certe cu ea, dar simțea ca și cum limba i se umflase în gură și capul începuse să i se învârtă.

Gin întinse mâna, dar îi tremura așa tare, că nu avea cum să țină nimic.

- Hai, lasă-mă pe mine.

Lizzie ridică paharul la buzele lui Gin, iar aceasta luă o gura. Apoi încă una. Și încă una.

- Nu-ți face griji, zise logodnica lui Lane. Nu o să întreb.

- Mulțumesc, șopti Gin. Apreciez.

capitolul 32

Edward ar fi putut petrece restul zilei uitându-se la Sutton și la mama lui împreună pe acea canapea de mătase. Spre deosebire de relația rece pe care o avea Lane cu femeia care îi născuse, Edward nu îi purta ranchiună mamei lor. În mare parte deoarece lucrase îndeaproape cu tatăl lui și, prin urmare, avea o doză sănătoasă de respect pentru ce fusese nevoită să suporte Mica V.C. De ce nu ai căuta ușurare într-o cutie cu pastile?

Mai ales dacă ai fost înșelată, ridiculizată și redusă la o vază de lux în propria ta casă.

Acum, se părea că sora lui, Gin, cădea în aceeași capcană.

Sutton, pe de altă parte... Sutton nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Nu ar fi acceptat niciodată o căsătorie de conveniență, doar ca să poată avea un anume stil de viață. De fapt, nu avea nevoie de un bărbat care să o definească. Nu. Planul ei era să conducă o corporație multinațională.

Ca și cum ar fi simțit că se gândea la ea, Sutton îl privi, apoi se concentră din nou asupra mamei lui.

Privirea lui se plimbă pe părul ei, observând modul în care fusese dat la o parte de pe gâtul și fața ei. Cerceii pe care îi purta erau niște perle mari, ancorate de diamante, și, într-o scăpare cu care nu se mândrea, se întrebă dacă nemernicul de Dagney îi cumpăraseră. Se asortau cu albastrul pal al costumului ei, însă niște bijuterii așa banale nu erau la înălțimea ei.

Lui Sutton îi stătea mai bine cu rubine. Rubinele de la el.

Dar chiar și cu bijuterii din Orient sau din Burma, de la un pețitor bun sau de la o greșeală din trecutul ei amoros, era, în continuare, captivant de frumoasă. În plus, noul director executiv de la Sutton Distillery Corporation. Și totuși, încă avea decența de a-și face timp să vorbească blând cu un suflet pierdut ca al mamei lui. Iar apoi, avea să se urce în limuzina ei, cu costumul ei albastru și cu perlele despre care el spera că nu erau de la guvernator. Și să reia legătura cu directorii ei, cu liderii pe vânzări, poate cu un investitor japonez a cărui ofertă bună de cumpărare a companiei urma să fie respinsă cu un fermecător, dar neînduplecat „nu“.

Da, auzise la radio, când intra, că ea avea să preia afacerea familiei. Și nici c-ar fi putut fi pe mâini mai bune.

Un bărbat intră în salon, se uită la Edward și se îndreptă spre el. În ciuda bărbii și a hainelor uzate, Edward l-ar fi recunoscut pe fratele lui Maxwell oriunde. Și avea și motiv s-o facă.

- Edward, zise tipul.

- Max, arăți bine, ca de obicei, răspunse Edward sec. Dar trebuie să mă ierți, tocmai plecam.

- Să-i spui lui Moe că-l salut.

- Sigur.

Îl ocoli pe fratele lui și înaintă șchiopătat. Ar fi fost groaznic de nepoliticos, chiar și pentru un ticălos ca el, să nu-și salute mama când pleca.

Habar n-avea însă ce să spună.

Când se apropie de canapea, Sutton fu prima care ridică privirea spre el, urmată de mama lui.

În timp ce el căuta cuvintele potrivite, mama lui îi zâmbi, frumoasă ca un portret de-al lui Thomas Sully.

- Când de draguț că îngrijitorii au venit să-și prezinte condoleanțele. Cum te cheamă, fiule?

Sutton păli, iar Edward își plecă ușor capul.

- Ed, doamnă. Asta e numele meu.

- Ed? Am un fiu pe nume Edward.

Mâna ei arătă spre Lane, care părea c-ar fi preferat să fi fost înghițit direct în iad.

- Și unde pe proprietate lucrezi?

- La grajduri, doamnă.

Ochii ei aveau același albastru ca ai lui și erau la fel de frumoși ca florile dimineții în soarele de iulie. Erau și la fel de întunecați ca geamul ferestrelor într-o dimineață înghețată.

- Tatăl meu iubea caii. Când o să ajungă în rai, sigur va avea destui pursânge pe care să-i călărească.

- Sigur vor fi. Condoleanțele mele, doamnă.

Când se întoarse, începu ceea ce părea un drum foarte lung afară din cameră, doar ca s-o audă spunându-le:

- O, săracul om e beteag. Tata a avut mereu o slăbiciune pentru cei săraci și ghinionști.

Trecu ceva până când mintea lui Edward să revină de unde se evaporase pentru moment, iar el își dădu seama că ieșise pe ușa principală, nu pe cea de la bucătărie, unde parcase camioneta lui Shelby.

De fapt, stătea pe treptele vilei, superba priveliște a râului de jos fiind ceva ce reușise să ignore cât timp stătuse în casă, atât când era mic, când și când crescuse - și, mai târziu, ca lider afacerist ce devenise.

Și totuși, în timp ce ochii captau totul, Edward nu fu uimit de frumusețea naturii, nici inspirat de măreția priveliștii sau măcar trist din cauza a ce pierduse sau a ceea ce îi lipsea. Nu. Se gândi că mama lui, care îl credea un simplu îngrijitor de cai, ar fi fost deranjată de faptul

că el ieșise pe acolo. Servitorii aveau voie să folosească numai anumite intrări, toate aflate în spatele casei.

Picioarele îi erau slăbite când făcu un pas pe trepte. Apoi un altul. Și apoi, un ultim pas, până la aleea circulară și la parcare.

Se târi înainte, înaintând spre partea din spate a mării case albe, spre camioneta unei străine care îi fusese împrumutată cu generozitatea unui membru al familiei.

Sau cel puțin cu generozitatea cu care ai fi vrut să te trateze un membru al familiei...

- Edward... Edward!

„Desigur“, își spuse în timp ce continuă. Bineînțeles că evadarea lui nu avea cum să nu fie lipsită de piedici.

Sutton îl prinse din urmă și, când îl atinse pe braț, Edward vru să meargă mai departe, dar picioarele i se opriră. Ca întotdeauna, carnea lui o asculta pe ea, mai presus de orice și oricine altcineva. Tânăra era supărată, respira prea sacadat pentru distanța mică pe care o parcursese, iar ochii îi erau larg deschiși.

- Nu te-a recunoscut, zise Sutton. Pur și simplu... nu te-a recunoscut.

Dumnezeule, cât de frumoasă era. Buzele acelea roșii. Părul închis la culoare. Corpul înalt și perfect proporționat. O cunoștea de atât timp și visa-se la ea atât timp, încât s-ar fi putut crede că, atunci când o vedea în fața lui, nu mai avea revelații, dar nu era cazul.

Însă fanteziile lui cu ea trebuiau să-i fie de ajuns. La cum mergeau lucrurile, cu tot ce se întâmpla în familia lor, fanteziile erau tot ce urma să aibă o perioadă.

- Edward... Vocea ei se frânse, iar Edward îi simți durerea ca și cum ar fi fost a lui. Edward, îmi pare rău.

Bărbatul închise ochii și râse.

- Ai habar cât iubesc sunetul ăsta? Sunetul numelui meu pe buzele tale? E chiar trist.

Când redeschise ochii, ea îl privea șocată.

- Nu sunt în toate mințile, se auzi spunând. Nu în clipa asta.

De fapt, simțea ca lucrurile se prăbușeau de pe rafturi acolo sus. Greutăți mari se rostogoleau și loveau podeaua craniului său, conținuturile lor revărsându-se și frângându-se în bucăți.

- Poftim? Ce? șopti ea.

El o luă de mână și îi spuse:

- Vino cu mine!

În timp ce inima îi bătea cu putere, Sutton îl urmă pe Edward. Voia să-l întrebe unde mergeau, dar expresia bântuită de pe fața lui o opri. În plus, nu-i păsa. În garaj. Pe câmpuri. La râu.

Oriunde. Chiar dacă era o nebunie.

El era... de nerefuzat.

Ca de obicei.

Când ajunseră în spatele casei, văzură mai mulți chelneri pe lângă ușa bucătăriei. Papioanele le atârnavă lejer la gât, unii fumau și mai multe răcitoare de gheață așteptau să fie încărcate într-o camionetă Ford.

Edward trecu de ei și continuă spre centrul de afaceri. Nu zări mașini elegante parcate acolo. Nu se vedeau lumini la geamuri, dar asta ar fi putut fi și pentru că erau trase perdelele. Nimeni nu intra sau ieșea.

Nu avu nici o problemă să intre, codul pe care îl tastă funcționând fără probleme.

Înăuntru, aerul era rece și uscat, iar întunericul și tavanele destul de joase îi lăsară impresia că intra se într-o peșteră. O peșteră foarte drăguță, cu covoare groase, tablouri în ulei pe pereți și o bucătărie complet utilată de care auzise, dar pe care nu o văzuse nicio dată personal.

- Ce facem? întrebă ea, în timp ce el continuă să înainteze șchiopătat.

Edward nu îi răspunse. Doar o duse într-o sală de conferințe și închise ușa. Apoi o încuie.

Nu erau decât niște lumini slabe de securitate în colțurile încăperii, iar perdelele albastre erau complet trase. Pe masa lucitoare nu era nimic, cu excepția unui

aranjament floral ce trona în centru, care părea vechi de câteva zile.

Erau douăsprezece scaune de piele.

Îl dădu la o parte pe cel din capul mesei, apoi se întoarse spre ea. Se îndreptă spre ea. Își coborî privirea la corpul ei.

În timp ce plămânii începură să o întepe de la o dulce sufocare, Sutton ştiu exact de ce erau acolo şi că nu avea să refuze aşa ceva.

Nu avea sens. Dar era disperată, la fel ca el, iar uneori nevoile primare erau mai puternice decât logica şi protejarea propriei persoane.

- Te vreau, zise el în timp ce o privea plin de lăcomie. Şi ți-aş mărturisi că am nevoie de tine, dar acel adevăr mă sperie prea mult ca să-l spun cu voce tare.

Sutton se întinse spre el. Sau poate fu invers.

Dumnezeule, felul în care o sărută, înfierbântat şi lăcom, în timp ce una din mâini poposi pe ceafa ei, iar cealaltă - în jurul taliei. Edward o trase în spate, până când Sutton se lovi de ceva tare.

- Poţi să te sui pe asta? Nu pot să te ridic.

Tipic pentru familia Bradford, totul era de primă clasă, şi, deşi Sutton nu era chiar ca un fulg de uşoară, masa nu avu nici o problemă să o susţină.

Mâinile lui Edward îi împinseră fusta mai sus, în timp ce săruturile îi deveneau tot mai profunde. Apoi îşi făcu drum între coapsele ei, degetele lui plimbându-se pe bluza ei şi dându-i jos jacheta Armani pe care o purta. Ea îşi desfăcu părul.

Nasturii se desfăcură sub degetele lui pricepute, iar apoi sânii ei fură expuşi, cupele de dantelă ale sutienului fiind împinse la o parte în timp ce Edward se aplecă şi îi linse sfârcurile, i le supse, înfierbântând-o şi mai mult. Sutton se lăsă în mâinile lui şi se întinse pe masă, iar el o urmă, acoperind-o cu trupul lui.

Mâinile lui îi prinseră sânii, în timp ce şoldurile lui se frecau de ea, atingând-o cu o erecţie atât de tare, atât de distinctă. Fusta ei nu mai rezistă mult după ce Edward

profită de faptul că ea se arcui spre gura lui ca să o desfacă la spate și să scape de ea.

Ciorapii ei urmară.

Apoi chiloții.

După aceea, gura lui îi părăsi sânii și se duse spre alte locuri.

Orgasmul fu atât de puternic, că Sutton se lovi cu capul de masa dură, dar nu-i pășă. Unghiile ei zgâriară lemnul lăcuit, în timp ce ea îi striga numele.

Nu era nimeni care să știe.

Nimeni care să audă.

După ce lucrase la corporație toată ziua, după ce înlocuise fiica îngrijorată cu profesionista care voia și trebuia să fie la birou, după ce-și negase sentimentele pentru Edward atât timp, nu avea de gând să se abțină de la nimic.

- Dumnezeu... uită-te la tine...

Când îl auzi vorbind, Sutton își înălță capul. Edward se uita la ea în timp ce o lingea și o mușca, ochii lui fiind fierbinți și lacomi.

Apoi ca și cum ar fi știut exact ce voia, se ridică și își deschise șlițul.

Ea se întinse după cămașa lui, mâinile ei...

- Nu, nu, asta trebuie să rămână pe mine.

Ea voia să riposteze, dar apoi îi simți mădularul mângâind-o și, imediat, penetrând-o.

Sutton scânci, și, apoi, Edward era deasupra ei, sexul fiind rapid și furios, penetrările amenințând să o dea jos de pe masă. Ea își înfășură picioarele în jurul lui, ca să rămână împreună.

Nu suporta cămașa pe care o purta el. Nu suporta, de fapt, motivul pentru care o ținuse pe el. Voia ca și el să fie la fel de liber ca ea.

Dar avea să ia ce îi dădea - și știa că nu era cazul să ceară mai mult. În scurt timp, orgasmul lui Edward fu la fel de puternic și de zgomotos ca al el, sunetul respirației lui greoaie răsunând în urechea ei, injurăturile lui,

modul în care-i spuse numele, gemetele ajutând-o să se bucure de o altă eliberare.

Păru să treacă o eternitate – și totuși nu îndeajuns – până când el se opri.

Atunci, își aminti ea pentru prima oară de când Edward o luase de mână și o adusese în centrul de afaceri că nu mai era atât de puternic precum fusese odată.

Când se lăsă pe ea, ea abia de îi simți greutatea, și trecu ceva până când răsuflarea îi reveni la normal.

Își desfăcu picioarele din jurul lui, îl luă în brațe și îl ținu strâns în timp ce închise ochii.

I se păru cel mai firesc lucru din lume să-și deschisă inima, fără să spună nimic. Oricât de bine fusese, lipsea ceva, și, mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoită să-și pună la loc zidurile de apărare, odată cu hainele...

El îi șopti ceva la ureche, însă ea nu înțelese.

– Ce? șopti ea.

– Nimic.

Edward o împiedică să pună alte întrebări sărutând-o. Apoi se mișcă înăuntrul ei, erecția lui fiind încă tare, șoldurile încă puternice, nevoia lui pentru ea persistând.

Dintr-un motiv anume, Sutton lăcrimă.

– De ce simt că îți iei rămas-bun?

– Șșștt..., spuse el, după care o sărută din nou.

capitolul 33

– Mașina mea nu s-a stricat niciodată în halul ăsta. Niciodată.

În timp ce Beth vorbea cu Mack, începu să plouă, picăturile lovind spatele lui în timp ce săltă capota și se uită la motor.

– E în regulă, se întâmplă. Fă-mi ziua frumoasă și zi-mi că ai o sticlă cu apă la tine.

– Cred că da. Stai un pic.

Mack dădu norul de vapor care mirosea a ulei la o parte, în timp ce deasupra se auzeau tunete.

- Uite, am, zise Beth.

Bărbatul își dădu jos jacheta, își acoperi mâna cu o mânecă și se aplecă spre capacul radiatorului.

- Dă-te în spate.

- Nu, stai, o să-ți strici...

Mack desfăcu capacul, dar se alese cu o arsură pe braț.

- La naiba!

- Mack, ai înnebunit?

Încercă să se poarte ca un bărbat, deși făcuse o prostie. Lăsă jacheta și schimbă tactica.

- Dă-mi apa, zise el când nu mai vedea dublu.

O lumină puternică îl ajută să vadă exact ce se afla sub capotă, iar zgomotul unui tunet care urmă îi dădu de înțeles că furtuna se apropia repede și avea o țintă bună.

- Urcă în mașină, da?

- Și brațul tău?

- O să ne uităm la el când chestia asta nu o să mai fie supraîncălzită. Haide!

Un potop întrerupse discuția, iar Beth se urcă din nou la volan. Ploaia era rece, iar asta ajuta din mai multe puncte de vedere, mai ales când rafalele de vânt aruncară apă asupra motorului. Și, ce să vezi, umplerea radiatorului merse mai bine; apoi, Mack închise capota și se îndreptă spre scaunul pasagerului.

- Hai că a fost distractiv. Închise portiera și își dădu părul ud pe spate. Vrei să încerci s-o pornești?

- Cum e brațul tău?

- N-a căzut. Hai să vedem dacă putem să plecăm.

Beth bombăni ceva și clătină din cap în timp ce răsuci cheia.

- Nu știu nimic despre mașini și, după asta, vreau ca lucrurile să rămână așa.

Dar motorul porni din prima, și, când ea îl privi pe Mack cu un zâmbet larg pe față, acesta aproape uită de durerea din braț.

- Nu fi prea impresionată. Toți bărbații cu numele de Mack sau Joe sunt obligați prin Constituție să știe cum să repare astfel de probleme.

Din păcate, pauza de la durere nu dură prea mult. În timp ce ploaia cădea pe parbriz și fulgerele continuau să se joace pe cer, durerea de la arsură se intensifică, iar Mack se trezi blestemând și nedorind să vadă cât de rău era.

Scrâșni din dinți și începu să-și dea jos cravata, simțind că i se face greață.

- Cred că ar trebui să mergem la spital, zise ea.

- Stai să văd cât de grav e.

Când nu reuși să desfacă nodul, Beth îi dădu mâna la o parte.

- Mă ocup eu.

Nodul pe care i-l făcuse dispăru sub atingerea ei, iar apoi Mack își lăsă capul pe spate, pentru ca asistenta lui să-i desfacă și nasturii de la guler. De unde era, o putea vedea în oglinda retrovizoare, concentrată și cu buzele ușor depărtate.

Se întări.

Nu se așteptase. Nu voia asta. Și nici nu avea de gând să facă nimic în privința asta. Dar era acolo, corespondentul adult pentru coșmarul unui licean care cerea ajutor la matematică.

Dumnezeule, excursia asta devenea din ce în ce mai distractivă.

Cu o mișcare rapidă, își trase sacoul cât de în jos putu. Apoi Beth îi desfăcea cămașa și i-o îndepărta. Ceea ce însemna că o mare parte din el avea să fie expusă.

- Mă ocup eu de aici, zise el.

- Nu o să reușești. Apleacă-te spre mine.

Mack se mișcă încet pe scaun, apropiindu-se și mai mult de ea. Beth vorbea despre ceva, Dumnezeu știe despre ce, tot vorbind și vorbind, ca și cum nu se întâmpla nimic notabil, asta în timp ce-i dezgolea pieptul și umerii.

- ... Unt, știi? Direct din frigider. Nu știu dacă a funcționat neapărat pe arsura mea de la gât, dar, când am fost la dans, miroseam de parcă îmi folosisem mi-cul dejun pe post de parfum. Băieții au fost înnebuniți după mine.

„Râzi, idiotule“, își spuse el.

- Ce amuzant, zise el.

- O, Mack.

Când Beth se uită în jos și clătină din cap, bărbatul crezu că îi observase erecția, dar, nu, sacoul lui încă aco-perea totul.

De fapt, reușise să-i dea cămașa jos unde se arsesse, sacoul atârând acum umed de brațul lui „cel bun“. Ca și cum ar fi fost deprimată că nu mergea la o petrecere.

- O să ai nevoie de un doctor, zise ea, în timp ce se uită la rana roșie oribilă.

- E în regulă.

- Ai spune asta și dacă ar țâșni sângele din tine, nu?

Ca și cum ghicise unde se dusesse mintea lui - și clar nu la radiatorul ei, la brațul lui sau la orice fel de intervenție medicală.

Decât dacă făcea ea pe asistenta, pe jumătate goală.

La naiba, era un porc!

- Sunt bine, zise el din nou, în timp ce se concentrează pe buzele ei.

Se întrebă ce gust aveau.

Ochii ei coborâră spre pectoralii și abdomenul lui. În acel moment, el se bucură că nu se dăduse în lături de la munca fizică. Și că era într-o ligă de baschet unde juca dur, de două ori pe săptămână. Și că putea ridica de două ori greutatea lui, cu ușurință.

Beth tuși și se îndepărtă ușor.

- Ăăă... deci, la spital?

- Sunt bine. Vocea lui era foarte joasă... Și unde nai-bii îi dispăruseră cuvintele de om mare? Nu-ți face griji pentru asta.

Ea își puse mâinile pe volan și se uită la parbriz, ca și cum nu-și amintea unde opriseră. Sau de ce. Sau ce căutau în mașină.

- Nu, zise ea în timp ce porni motorul. Te duc la spital. Trimite mesaj oricui vrei, dar nu o să ajungem la comemorare.

- Atunci, stai într-una dintre căsuțe.

În timp ce Lane vorbea cu Max, își lărgi papionul, îl scoase și îl puse într-un buzunar al jachetei. Holul era liber, dar așa fusese toată după-amiaza.

Lane interpretează faptul că fratele lui nu răspunse drept un „La naiba, nu“.

- Haide, ce zici de una dintre căsuțe? Cred c-am auzit de la Lizzie că a doua de la capăt e deschisă. Cheia e sub covorul de la intrare, și e mobilată.

Nu era sigur dacă Max îl auzise sau nu. Bărbatul se uita în salon, la portretul lui Elijah Bradford.

Pe fundal, tunetele și fulgerele tulburau cerul, ușa principală pârând să invite furtuna înăuntru. Însă tornada era deja în casă. Fusese de câteva săptămâni.

- Max? insistă Lane.

- Scuze, da, o să stau aici. Edward arată...

- Știu.

- Am citit în ziare... Știi, articolele nu aveau multe poze.

- E diferit și ca persoană.

- Încă nu m-am obișnuit cu asta.

Telefonul lui Lane, din buzunarul de la piept, începu să sune. Îl scoase și nu fu surprins când citi un mesaj care îl înștiința că avionul lui John Lenghe schimbase ruta, din cauza vremii. Nu conta. Era epuizat și nu se simțea în stare pentru un joc epic de poker.

Înainte să bage telefonul la loc, primi un al doilea mesaj, aproape imediat, ca și cum furtuna ar fi întrerupt, pentru o clipă, funcționarea rețelilor mobile. Nici Mack nu putea să ajungă. Ceva legat de probleme cu mașina.

„Nu ratezi prea multe“ îi scrisese Lane vechiului său prieten.

- Ai nevoie de mâncare? îl întrebă pe Max.

- Am mâncat înainte să vin.

- Cât o să stai?

- Nu știu. Cât o să rezist.

- În cazul ăsta, putem să ne luăm rămas-bun acum, zise Lane sec.

Era amuzant - exteriorul neșlefuit al fratelui lui nu dădea de gol faptul că învățase la Yale. Dovada clară că nu trebuie să judeci o carte după copertă etc. - cu excepția cazului în care tipul se drogase atât de mult, că arsesese toată educația din celulele creierului.

- Știi... Max tuși. Habar n-am de ce m-am întors.

- Un mic sfat: află înainte să pleci. E mai eficient. Ai grijă să o saluți pe domnișoara Aurora, da? Va vrea să te vadă.

- Da. Și, da, știu că e bolnavă.

Pentru o fracțiune de secundă, apărură un semn de întrebare, dar apoi Lane pierdu urma avertismentului, sau a instinctului, sau a orice o fi fost. Apoi o sclipire albastră-argintie îi atrase privirea lui Lane afară. Era Sutton Smythe, în ploaie, cu coafura distrusă și costumul elegant ud, călcând prin bălți. Însă nu fugea. Mergea încet, ca și cum ar fi admirat apusul unei serii de vară.

- Sutton! strigă Lane în timp ce se îndreptă spre ușă. Vrei o umbrelă?

Ce întrebare stupidă. Era prea târziu pentru asta.

Tânăra tresări și se întoarse spre el. Păru să bage abia atunci de seamă unde era.

- A, nu, mulțumesc. Apreciez. Condoleanțele mele!

Șoferul ei sări din spatele volanului, apoi se întoarse și căută o umbrelă.

- Domnișoară Smythe!

- Sunt bine, zise ea, în timp ce bărbatul alerga spre ea. Don, sunt bine.

Sutton urcă pe bancheta din spate, iar apoi Mercedesul se depărtă în josul dealului de la Easterly, în timp ce Lane rămase la intrarea vilei, suflul furtunii lovindu-l cu un sărut umed. Când intră, Max nu mai era – și nici geanta pe care o adusesese cu el.

Mai mult ca sigur se dusesese spre bucătărie.

Lane băgă mâinile în buzunar și se uită în jur, prin camerele goale. Servitorii demontaseră barurile și puseseră mobila la locul ei. Mama lui se retrăsese la etaj, iar el se întrebă dacă ea avea să mai coboare vreodată. Lizzie era undeva, probabil aranja fețele de masă închiriate, șervețelele și paharele, ca să se țină ocupată.

Iar Edward? Probabil plecase.

În jurul lui, domnea liniștea, în timp ce vântul bătea în cel mai înalt punct din Charlemont, fulgere mortale se dezlănțuiau și tunetele înjurau și blestemau.

Urmând exemplul lui Sutton, merse afară și își ridică fața spre toată acea furie. Ploaia cădea rece pe fața lui, amestecată cu grindină. Rafalele de vânt îi biciuiau corpul. Amenințarea unei lovituri crescuse în clipa când miezul furtunii se apropie și mai mult.

Hainele lui îmbibate de apă i se izbeau de corp, amintindu-i de căzătura de pe pod. Înțepătura din ochi îl făcu să clipească, iar senzația de cădere în gol făcu acum căderea în râul de dedesubt să pară la fel de aproape ca propria sa mână.

Dar ceva îl ținu locului – o putere pe care o accesă, o forță care veni din interior.

Așa cum Easterly avea să supraviețuiască măcelului, și el avea să o facă.

capitolul 34

Când Edward se întoarse la Red & Black, parcă mașina lui Shelby în fața căsuței, opri motorul și scoase cheia din contact. Dar nu ieși imediat. Nu din cauza furtunii însă.

În timp ce picăturile loveau parbrizul ca și cum Dumnezeu ar fi fost supărat pe el, dar nu găsisese ceva mai bun cu care să arunce, imaginile cu Sutton întinsă pe masa din sala de conferințe, cu trupul ei glorios de gol în timp ce gemetele ei le completau pe ale lui, înlocuiră până și furtuna copleșitoare care se abătuse asupra pământului.

Se uită pe geam, spre casă, și știe că Shelby îl aștepta acolo. Cu cina pregătită. Și cu o sticlă cu alcool. După ce Edward avea să termine de mâncat și de băut, aveau să se ducă în dormitor și să stea întinși, unul lângă altul, în întuneric, el dormind și ea... ei bine, nu știa dacă ea dormea sau nu.

Nu o întrebase niciodată.

Puse cheile în apărătoare, ieși și vântul îl lipi de camionetă. Se echilibra cu brațul. Nu voia să meargă înăuntru. Dar să stea acolo...

Dintr-odată, totul fu uitat.

În hambarul B era haos. În primul rând, toate luminile erau aprinse, ceea ce nu prea se întâmpla. Dar, chiar mai alarmant, doisprezece oameni roiau în jurul ușilor deschise din spate.

Edward șchiopăta peste iarbă spre hambar și, în curând, auzi zgomote de la cai.

Mai exact, de la un anumit armăsar.

Când ajunse la cea mai apropiată ușă, merse cât de repede putu, trecu prin camera de depozitare, străduindu-se să ajungă în zona de lângă culoar.

- Ce naiba faceți? strigă el peste toate țipetele.

Nebekazer era speriat, năvălaș și pregătit de o înfruntare; copitele din spate spintecaseră ușa de jos. Iar Shelby, ca o sărită de pe fix, se suise pe ce mai rămăsese din ușă și încerca să-l prindă de căpăstru.

Ajutoarele de la grajd, precum și Moe și Joey erau acolo, lângă ea, dar barele îi separau, și, Dumnezeule, ea era mult prea aproape de dinții armăsarului, risând să fie trântită la pământ, iar capul să-i fie despicat

ca un pepene dacă o lua într-o parte, sau să fie călcată de acele copite, dacă o lua în cealaltă.

Edward se mișcă înainte să fi fost conștient că lua-se decizia de a se duce acolo, chiar dacă Joey era mai aproape, mai puternic și mai tânăr decât el. Dar când ajunse...

Shelby prinsese căpăstrul armăsarului. Cumva, în timp ce făcu contact vizual cu bestia, reuși să-și țină corpul nemișcat, strângându-și coapsele în jurul barelor și în același timp arcuindu-se și suflând direct în nările calului. Asta le dădu ajutoarelor destul timp cât să deschidă ușa distrusă și să o dea la o parte, pentru ca așchiile să nu îl taie pe Neb și mai mult, și o înlocuiea cu un nailon rezistent. În același moment, Shelby băgă o mână printre bare, iar unul dintre bărbați îi dădu o mască.

Îi luă tinerei o fracțiune de secundă să o pună peste ochii lui Neb și să o închidă sub gâtul lui.

Apoi continuă să sufle în nările calului, iar armăsarul se liniști. Respirația îi reveni la normal și până și copitele se potoliră.

Shelby se îndreptă cu grația unei gimnaste. Se dădu jos. În boxă.

Iar Edward își dădu seama pentru prima oară de când fusese răpit că-i era frică de ceva.

Una dintre puținele regulile pe care i le comunicase fiicei lui Jeb Landis când începuse să lucreze acolo era cea care se aplica tuturor de la Red & Black. Nimeni nu se apropia de Ned în afară de Edward.

Dar ea era acolo, slăbuță și micuță, blocată într-un spațiu închis cu acel ucigaș.

Edward privi cum palmele ei catifelate se plimbară pe gâtul armăsarului în timp ce-i vorbea. Nu era însă inconștientă. Făcu semn, și unul din ajutoare desfăcu zăbrelele cele mai apropiate de ea. Așa că, dacă Ned o lua razna din nou, putea ajunge în siguranță într-o fracțiune de secundă.

Ca și cum i-ar fi simțit privirea, Shelby se uită spre el. Nu era nimic în privirea ei care să arate că regreta ce făcuse, dar nici îngâmfare nu se vedea.

Salvase calul de la o rană serioasă sau poate chiar de la moarte într-o manieră profesionistă, de expert, fără să se supună la un risc inutil. Până la urmă, Neb ar fi putut să-și taie o arteră în acea ușă distrusă și ascuțită, iar ea ar fi putut să se rănească foarte rău.

Fusese o intervenție minunată.

Iar el nu era singurul care observase.

Joe, fiul lui Moe, stătea pe margine și se uita la Shelby cu o expresie care sugera că bărbatul de douăzeci și ceva de ani redevenise un băiat de șaisprezece ani, iar Shelby era regina balului, cu care voia să danseze.

Nu fu ceva ce Edward aprecie. Încruntat, cu greu se abținu să nu se așeze între cei doi. Voia să fie un afiș mare pe care să scrie „Jos mâinile!“ O bandă de avertizare în carne și oase.

Dar instinctul protector era înrădăcinat în grija unui frate mai mare care are grijă de sora lui.

Sutton îi amintise, în cel mai primitiv mod, că ea avea să fie mereu singura femeie pentru el.

Sus, în dormitorul strămoșului Bradford, Jeff apăsă pe buton pentru a printa. Imprimanta scoase un zgomot ritmic, și, peste câteva clipe, ieși o listă perfectă cu numere. Apoi alta. Și ultima.

Pe cele trei pagini erau și cuvinte scrise cu litere minuscule, explicații, notițe pe care le scrisese la laptop în ultimele două ore.

Însă cel mai important lucru de pe hârtie era titlul.

Bradford Bourbon Company
Rezumat al deficitului operațional

Jeff așează documentul pe birou, pe tastatura laptopului deschis. Apoi se uită la grămada de hârtii, notițe,

rapoarte, tabele și grafice de pe biroul antic. Terminase. Gata.

Cel puțin, cu partea în care redirectiona conturile cu plăți primite și capital operațional.

Ridică raportul și se asigură că era delogat de pe laptop. Își schimbase parola. Își codase toată munca. Și trimisese o copie și pe e-mailul lui privat.

Scoase USB-ul pe care îl folosisese și îl puse în buzunar. Apoi se așază pe marginea patului nefăcut. În timp ce se uita la birou, se gândi că era fix ca biroul lui din Manhattan.

Unde lucra pentru o corporație. Împreună cu o mie de alte calculatoare umane, așa cum spusese Lane.

În cealaltă parte a camerei, bagajele lui erau aranjate lângă ușă. Căutase prin ele ce îi trebuia, știind că nu avea să rămână.

Acum însă, gențile arătau ca și cum fuseseră rănite, sângerând haine și produse de toaletă.

Când auzi o bătaie la ușă, spuse:

- Da.

Tiphanii intră. Blugii îi erau extrem de strâmți, iar bluza largă era foarte decoltată. Cu părul liber și machiată, întruchipa tinerețe, sex și distracție, toate adunate într-un pachet obraznic, pe care îl etala cu fericire prin fața lui.

- Felicitări, zise ea în timp ce închise ușa și o încuie. Mă bucur că mi-ai scris să vin pentru a sărbători.

- Mă bucur că ești aici. Se mută în pat și arată spre raport. Am lucrat continuu. E ciudat să nu mai simt presiune asupra mea.

- M-am strecurat pe scările din spate, zise ea în timp ce-și puse geanta jos.

- E din noua colecție Louis?

- Asta? Ridică geanta LV cu imprimeu. Da. Ai gusturi bune. Îmi plac bărbații de la oraș.

- Aia e casa mea.

Tiphanii își țuguie buzele.

- Asta înseamnă că o să pleci în curând?

- O să-ți fie dor de mine?

Tânăra se întinse pe pat, lângă el, rostogolindu-se într-o parte și expunându-și sânii. Nu purta sutien, și era clar că era deja excitată.

- Da, o să-mi fie dor de tine. Dar poate poți să mă aduci acolo să te văd?

- Poate.

Jeff începu s-o sărute, apoi să o dezbrace... după care se dezbracă și el. Făcuseră asta destul de des cât să știe deja ce-i plăcea ei. Ce să facă pentru a o aduce repede la orgasm. Și el era excitat. Era greu să nu fie. Chiar dacă știa foarte clar de ce era tânăra acolo, ce voia și cum avea să-l folosească, nu avea nimic împotriva schimbului valutar și a ratelor.

Doar era bancher.

Și după ce ea petrecea noaptea acolo? După ce se strecura afară dimineața devreme ca să-și pună uniforma și să se prefacă a nu fi fost în pat cu el? După asta, el urma să discute cu Lane și să-și facă raportul. Apoi trebuia să se ocupe de niște treburi.

Când se urcă pe Tiphanii și aceasta toarse în urechea lui, încă nu știa ce avea să facă cu oferta lui Lane. Acesta păruse serios, iar Jeff cunoștea compania. Existau însă niște riscuri. O posibilă investigație federală. Și niciodată nu se mai ocupase de persoane fizice.

Să rămână sau să plece?

capitolul 35

Detectivul de Criminalistică veni la ora nouă în dimineața următoare. Lane cobora de la etaj când auzi ciocănitul și, cum nu-l văzu pe domnul Harris îndreptându-se spre ușă, se duse el însuși să deschidă.

- Domnule detectiv Merrimack. Cu ce te pot ajuta?

- Domnule Baldwine. Ai o clipă?

Merrimack avea aceeași uniformă pe care o purtase zilele trecute: pantaloni negri, tricou alb cu emblema

poliției, un zâmbet profesionist. Părul îi era tuns și mai scurt, iar after-shave-ul era plăcut. Nu exagerat.

Lane se dădu la o parte și îi făcu semn să intre.

- Tocmai îmi luam niște cafea. Vrei și tu?

- Lucrez.

- Credeam că alcoolul e o problemă, nu cafeina.

Urmă un zâmbet.

- Putem să mergem undeva?

- Aici e în regulă, având în vedere că ai refuzat cafeaua. De ce ai nevoie? Sora mea, Gin, nu e o persoană matinală, deci, dacă ai venit pentru a vorbi cu ea, ar fi mai bine să te întorci pe la prânz.

Merrimack zâmbi. Din nou.

- De fapt, mă interesează camerele tale de supraveghere. Sunt multe pe aici, nu?

- Da, e o casă mare.

- Dar aveți și în exteriorul, și în interiorul casei, nu?

- Da. Lane își băgă mâinile în buzunare, ca să nu se joace cu ceasul lui Piaget sau cu gulerul bluzei. Cauți ceva anume?

Evident.

- Ce s-a întâmplat cu imaginile? Unde sunt înregistrate și stocate?

- Mă întrebi dacă poți să le vezi?

- Da. Alt zâmbet. Ar fi de ajutor.

Când Lane nu răspunse imediat, detectivul zâmbi din nou.

- Ascultă, domnule Baldwine, știu că vrei să fii de ajutor. Tu și familia ta ați fost deschiși în timpul investigației, iar eu și colegii mei am apreciat acest lucru.

Lane se încruntă.

- Nu știu sigur unde sunt ținute imaginile.

- Cum e posibil? Nu locuiești aici?

- Și nu știu cum să obțin acces la ele.

- Arată-mi unde sunt computerele, și o să mă ocup eu de restul. Urmă o altă pauză. Domnule Baldwine,

există vreun motiv pentru care nu vrei să văd imaginile înregistrate de camerele de securitate ale proprietății?

- Vreau să vorbesc mai întâi cu avocatul meu.

- Nu ești suspect. Nici măcar nu ești o persoană de interes, domnule Baldwine. Erai la secția de poliția când a fost ucis tatăl tău. Merrimack ridică din umeri. Deci nu ai nimic de ascuns.

- O să te contactez eu. Lane se întoarce la ușă și o deschise larg. Acum, dacă nu te superi, mă duc să iau micul dejun.

Merrimack se îndreaptă încet spre ieșire.

- O să mă duc să iau un mandat. Tot o să obțin acces.

- Atunci, asta nu este o problemă prea mare pentru tine, nu-i așa?

Detectivul păși peste prag.

- Pe cine protejezi, domnule Baldwine?

Ceva din expresia bărbatului sugerează că Merrimack știa exact pentru cine își făcea Lane griji.

- Să ai o zi minunată! zise Lane în timp ce închise ușa în fața acelui zâmbet atotștiutor.

În timp ce Gin își verifica gâtul în oglindă, se hotărî că vânătaiele se atenuaseră îndeajuns de mult încât, cu puțin fard, nimeni nu avea să le observe.

- Marls. Se așează pe scaunul tapițat pe care stătea când se aranja. Unde e Tammy? O aștept aici.

Camerele ei erau decorate în tonuri de alb. Perdele albe de mătase atârnavă de ferestrele albe antice. Covoa-re albe acopereau toată podeaua în dormitor, groase ca glazura prăjiturilor, și marmură albă cu auriu decora baia. Avea un pat alb, pe care dormeai ca pe un nor, iar acest dressing era tot numai oglinzi. Lumina venea de la candelabre de cristal care atârnavă precum cerceii Harry Winston. Dependințele erau noi, nu vechi, precum cele de jos sau din alte părți ale casei.

Se săturase de cheștiile orientale demodate și de tablourile în ulei care erau ca niște pete întunecate pe pereți.

- Marls!

Dressingul făcea legătura între baie și locul unde atârnavau hainele ei. Ea o folosea de mult timp, chiar înainte de renovarea de un sfert de milion de dolari, ca zonă de pregătire. Existau, de asemenea, o zonă pentru coafezele profesioniste, pentru tuns, vopsit și spălat părul, o zonă de machiaj care rivaliza cu cele Chanel de la Saks, din Manhattan, și destule sticle cu parfum, loțiuni și poțiuni cât să facă Goop de rușine.

Era chiar și o fereastră mare care dădea spre grădina din spate, în caz că voia să vadă ceva în lumină naturală. Sau să se uite la flori.

În timp ce bătea cu unghiile făcute în brațul de crom, întoarse scaunul cu piciorul ei gol.

- Marls! Plecăm într-o jumătate de oră la tribunal. Haide! Sun-o!

- Da, doamnă, zise camerista ei.

Tammy era make-up artistul din oraș, și mereu o programa pe Gin înaintea celorlalți clienți ai ei - din mai multe motive. În primul rând, Gin dădea bacșiș bun. În al doilea, femeia se putea lăuda că o machiasse pe Gin. Și, în al treilea rând, Gin îi dădea voie lui Tammy să participe la petrecerile de la Easterly și din alte părți ca și cum ar fi fost unul dintre invitați.

În timp ce așteptă, Gin își inspectă colecția de farduri, care stăteau într-o grămadă profesionist aranjată: fardurile de ochi și de obraz de la MAC, mesele rotative cu fonduri de ten, tratamente de înfrumusețare și pensule. Arăta ca și cum ai fi avut nevoie de un doctorat ca să le folosești. În fața ei, un set de lumini de scenă încadra oglinda, iar deasupra era un neon a cărui culoare putea fi schimbată - asta în caz că voiai să vezi nuanțe de roșu, galben sau albastru ale unei anumite culori de păr sau ale unui machiaj.

Chiar în spatele ei, atârnată de un cârlig, era „rochia ei de mireasă“, care părea extrem de banală. Un costum Armani cu guler asimetric. Era alb, pentru că, da, ea era afurisita de mireasă.

Niște pantofi nude Stuart Weitzman erau așezați sub el.

Și, pe un raft, era o cutie Tiffany, mov-închis, uzată în toate cele patru colțuri, în care era broșa Art Deco pe care o primise bunica ei când se căsătorise cu E. Curtinious Bradford, în 1926.

Nu se hotărâse dacă avea să o aranjeze folosind cele două jumătăți sau avea să o pună ca o piesă întreagă pe gulerul asimetric.

- Marls...

Camerista ei deveni vizibilă în oglindă, arătând ca un soarece care urma să intre într-o capcană. Avea telefonul mobil în mână.

- Nu vine.

Gin întoarse scaunul și mai mult.

- Poftim?

Marls îi întinse telefonul, de parcă asta ar fi demonstrat ceva.

- Tocmai am vorbit cu ea. A spus... că nu vine.

- A zis de ce? Gin știa însă. Care e motivul?

- Nu a spus.

Ce nemernică!

- Foarte bine, o să mă machiez singură. Poți să pleci.

Gin se apucă de machiaj ca o profesionistă, în timp ce purta în mintea ei o conversație cu Tammy, în care îi spunea acelei nemernice inutile cu care Gin se purtase frumos în toți acești ani... toate galele la care participase Tammy... afurisita de croazieră pe Mediterana de anul trecut, când singurul lucru pe care trebuise să-l facă ea fusese să o dea pe Gin zilnic cu rimel... a, plus excursiile în Aspen, la schi... Iar acum nu venea...

Treizeci de minute de monolog intern coerent mai târziu, Gin se machiase, avea costumul și broșa, părul

i se revărsa peste umeri, iar pantofii o făceau ceva mai înaltă. Măsuța de machiaj nu avusese însă o soartă la fel de bună. Erau pensule, tuburi de rimel și gene false împrăștiate peste tot. O grămadă de dermatografe. Și spărsese cutia uneia dintre pudre, praful de culoarea pielii fiind acum întins peste tot pe masă.

Marls avea să curețe totul.

Gin intră în dormitor, își luă geanta Chanel de pe birou și ieși.

Richard o aștepta pe hol.

- Ai întârziat șase minute.

- Știi să citești ceasul. Felicitări!

Cu capul ridicat, trecu pe lângă el, dar nu fu surprinsă când bărbatul o apucă de braț și o trase.

- Să nu mă faci să te aștept.

- Știi, am auzit că există terapii eficiente pentru OCD. Ai putea încerca, de exemplu, cianură. Sau cucută. Cred că avem pe proprietate. Rosalinda a rezolvat misterul acesta destul de clar...

Două uși mai încolo, Lizzie ieși din apartamentul lui Lane. Era îmbrăcată pentru muncă, cu pantaloni scurți și un tricou negru cu emblema Easterly pe el. Cu părul prins la spate cu elastic și fără machiaj, părea foarte tânără.

- Bună dimineța, zise ea în timp ce se apropie de ei.

Privirea îi era îndreptată înainte, ca și cum s-ar fi plimbat pe străzile din New York, hotărâtă să nu caute probleme.

- Mai ești pe statul de plată sau nu îți mai scrie cecuri, acum că nu îi intri în dormitor doar ca să duci flori? întrebă Richard

Lizzie nu reacționează.

- Gin, arăți minunat, ca de obicei.

Și continuă să meargă.

Gin îl fixă pe Richard cu privirea.

- Nu îi vorbi așa.

- De ce? Nu face parte dintre angajați, dar nu e nici parte din familie. Și, având în vedere situația voastră financiară actuală, e potrivit să reduceți cheltuielile.

- Nu e subiect de discuție sau de analiză. Las-o în pace. Acum, hai să terminăm cu asta.

capitolul 36

Lizzie coborî scările clătinând din cap. Gin... o apăsese. Cine ar fi crezut că asta avea să se întâmple vreodată?

Și, nu, nu avea de gând să se ducă la mall ca să cumpere brățări cu cele mai bune prietene. Dar sprijinul deloc subtil era mult mai ușor de suportat decât condescendența și ridiculizarea deloc subtile de care avusese parte înainte.

Când ajunse în hol, se îndreptă spre partea din spate a casei. Era timpul să facă buchete proaspete. Cu atâtea flori de primăvară târzie în floare, nu trebuia să dea bani florarilor, și, dacă reușea ceva frumos, avea să simtă că făcea ceva pentru a îmbunătăți lucrurile.

Chiar dacă era singura care observa.

Intră în holul angajaților, coborî spre vechiul birou al Rosalindei și spre camerele domnului Harris...

Nu ajunse la bucătărie.

În fața camerelor majordomului, erau mai multe valize. Niște fotografii și cărți într-o cutie. Un suport de fier pe care erau atârinate mai multe huse pentru costume.

Își băgă capul pe ușa deschisă și se încruntă.

- Domnule Harris?

Majordomul veni din dormitorul alăturat. Chiar și în toiul mutării, era îmbrăcat într-unul din costumele lui, părul îi era aranjat cu gel, iar fața proaspăt rasă arăta ca și cum s-ar fi dat cu un strat de fard mai deschis.

- Bună ziua, zise el.

- Pleci undeva?

- Am acceptat o altă funcție.

- Ce?

- Merg mai departe. O să vină cineva să mă ia în aproximativ douăzeci de minute.

- Stai așa... Și nu anunți pe nimeni?

- Nu mi-am putut încasa cecul în această dimineață. Iubitul tău, sau orice o fi pentru tine, și familia lui îmi datorează 2987 de dolari și douăzeci de cenți. Consider că faptul că nu am fost plătit îmi oferă dreptul să ignor clauza de preaviz.

Lizzie clătină din cap.

- Nu poți să pleci pur și simplu.

- Nu? Ți-aș sugera să-mi urmezi exemplul, dar pari să vrei să te amesteci și mai mult cu familia asta. Cel puțin, se poate deduce că ești implicată emoțional. Altfel, propria ta autodistrugere ar fi de râs. Când Lizzie se întoarse, domnul Harris spuse: Poți să-i zici lui Lane că îmi las demisia pe biroul majordomului? Și încercă să nu fii îmbufnată, da?

Pe hol, Lizzie îi zâmbi bărbatului în timp ce-i sălta cutia cu lucruri.

- Nu sunt îmbufnată sau cum zici tu. O să te ajut să ieși din casa asta. Și sunt fericită să-i spun unde o să-ți găsească demisia. Sper că e și noua ta adresă pe ea - sau măcar un număr de telefon. Încă ești pe lista cu persoane cu care poliția trebuie să stea de vorbă.

„Bine, vin eu la tine“, gândi Lane în timp ce-și parcă Porsche-ul pe aleea fermei lui Samuel T.

Drumul pietruit dădea spre o alee mărginită de pomi, care fuseseră plantați în urmă cu șaptezeci și cinci de ani de stră-străbunicii lui Samuel T. Trunchiurile groase susțineau ramuri ample, cu frunze verzi spectaculoase, și pete de umbră erau aruncate asupra drumului. În depărtare, în mijlocul câmpurilor care se rostogoleau cu grație, ferma familiei Lodge nu era câtuși de puțin rustică. Elegantă, cu proporții perfecte și aproape la fel de veche ca Easterly, avea un acoperiș modern și o verandă întinsă.

După ce Lane parcă lângă vechiul Jaguar, ieși și se duse la ușa principală, care era larg deschisă. Bătu în ea și strigă:

- Samuel T.?

Înăuntru era întuneric. Lane intră, și îi plăcu mirosul. Lămâie. Lemn vechi. Ca și cum în bucătărie ar fi fost făcute gogoși cu scortişoară.

- Samuel T.?

Niște zgomote îi atraseră atenția, și localizează sunetul - venea din bibliotecă....

- La naiba!

Se răsuci rapid, evitând imaginea unei roșcate goale întinse pe canapeaua de piele a lui Samuel T.

- Am bătut.

- E în regulă, bătrâne.

Samuel T. nu păru deranjat - și nici roșcata Tiphaniei. Din ce observă Lane cu vederea foarte, foarte periferică, aceasta nici nu se sinchisi să se îmbrace. Pe de altă parte, poate că hainele ei erau în altă parte a casei. Pe gazon. Atârinate de un copac.

- Așteaptă-mă sus, zise Samuel T.

Femeia șopti ceva, apoi se auzi un sărut, după care modelul, pentru că arăta chiar atât de bine și era atât de înaltă, ieși purtând una dintre cămășile lui Samuel T.

- Bună, zise ea pe un ton ca whisky-ul, catifelat și poate amețitor pentru mulți tipi.

- Da, pa, zise el în timp ce o ignoră și se apropie de prietenul lui.

Samuel T. își trase un halat pe el, părând confuz. În timp ce-și frecă părul dezordonat și căscă, se uită afară.

- Văd că e dimineață. Când a trecut noaptea?

- Pe o scară de la unu la zece, unde unu e slujba de duminică și zece e ultima petrecere de frăție la care ai fost, cât de beat ești?

- Dacă vrei să știi, eram beat și la slujba de duminică. Cred că sunt pe la un șase. Asta dacă nu trebuie să dau un test de ebrietate, caz în care poate că aș ieși pe la șapte și jumătate.

Lane se aplecă și ridică o sticlă goală din rezerva familiei Bradford.

- Cel puțin, bei ceva bun și rămâi loial.

- Întotdeauna. Deci, ce pot să fac pentru tine? Te rog să ai în vedere că am depășit limita legală, așa că să nu-mi ceri ceva prea greu.

- Detectivul Merrimack a venit azi-dimineață. Te-am sunat imediat.

- Îmi pare rău, zise Samuel T., arătând spre tavan. Cred că eram cu sora ei atunci.

Lane își dădu ochii peste cap, dar nu-l judecă. Și el trecuse prin acea etapă, și, cu toate că fusese distractiv atunci, nu ar schimba ce avea cu Lizzie.

- Vor acces la camerele de supraveghere de pe proprietate.

- Nu este o surpriză. I-ai dat acordul? Unde e sala de securitate?

- Avem două. Una de monitorizare pe holul angajaților, la Easterly, și alta în centrul de afaceri. Și nu, nu i-am dat acordul. Le-am spus să vină cu un mandat.

Dintr-o dată, Samuel T. păru complet treaz.

- Ai avut vreun motiv anume? Permite-mi să-ți amintesc că sunt avocatul tău. Chiar dacă sunt angajat pentru divorțul tău, nu pot fi chemat să depun mărturie împotriva ta sau a altui membru al familiei, așa că vorbește liber.

Lane se concentrează asupra etichetei de pe sticla de burbon.

- Lane, ce arată înregistrările?

- Nu știu.

- Ce te temi că arată?

- Pe fratele meu. Și poate pe altcineva. Care îl iau pe tata viu.

Samuel T. clipi doar o dată. Acesta era semn că și el gândise același lucru. Sau un indiciu al nivelului de alcool din sânge.

- Ai vorbit cu Edward despre asta?

- Nu. Lane clătină din cap. Momentan, mă prefac că sunt pur și simplu paranoic.

- Și cum merge?

- Destul de bine. Deci, mai e ceva ce pot face ca să țin poliția la distanță?

- Clar va veni cu un mandat. Samuel T. ridică din umeri. Au destul de furcă acum cu ce ați găsit în pământ. Dacă voiai să-i ții la distanță, sfatul meu ar fi fost să nu-i suni.

- Obstrucționarea justiției, serios? Să nu crezi că nu am vrut să tac. Și, ca să vezi, au aflat că tata avea cancer la plămâni, în stadiu terminal. Oricum urma să moară, iar asta e un motiv în plus care sprijină teoria sinuciderii.

Se auziră din ce în ce mai tare pași languroși, care se opriră la intrarea în cameră.

Samuel T. clătină din cap spre altă femeie.

- Nu am terminat aici.

- Dumnezeu, zise ea, asta e...

- Un prieten de-al meu? Da, el e. Acum, te rog să ne scuzi.

Când femeia dispăru, Lane întrebă:

- Câte sunt în casa asta?

- Cinci? Poate șase? A fost un eveniment cu majorete în centru, la Kentucky Convention Center. Stai liniștit, toate sunt antrenoare.

- Doar tu ai putea face asta, Samuel T.

- Nu e adevărat, și tu ai avut momentele tale.

- Și cum merge cu automedicația? Îți distrage atenția de la ce face sora mea acum?

Avocatul se uită în altă parte. Cum nu urmă decât tăcere, Lane blestemă.

- Nu am vrut să fiu ticălos, îți jur. M-a luat gura pe dinainte.

- Știu. Îl privi din nou. Chiar se căsătorește cu el?

- Da, cred ca fac asta chiar acum.

- Deci s-a rezolvat, zise Samuel T. absent.

- O știi pe Gin însă. Versiunea ei pentru căsătorie o să fie o ușă rotativă - și nu pentru că merge la cumpărături. Deși cu Richard și banii lui, o să facă și asta.

Samuel T. încuviință.

- Da. Mare adevăr.

- Dar cât pot să se certe...

- Poftim?

- Sar unul la gâtul celuilalt. Îi auzi prin pereți, iar Easterly e o casă solidă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Samuel T. se încruntă și, după o clipă, spuse:

- Știi care e adevărata problemă cu sora ta?

- Are mai multe. Vrei să-mi dai un indiciu la ce sector al vieții te referi?

- Problema cu sora ta este că, oricât de multe defecte are, nimeni nu se compară cu ea.

„Asta simt eu când vine vorba despre Lizzie“, își spuse Lane.

Doar că Lizzie chiar nu avea defecte.

- Samuel, zise el cu tristețe.

- Pot să aud mila din vocea ta.

- Gin e un caz dificil.

- La fel ca mine, prietene. La fel ca mine. Și o să punem această conversație pe seama beției mele. Dacă o să aduci vreodată vorba despre asta, o să neg totul. Este posibil și să nu-mi amintesc că am fi vorbit, iar asta ar fi o binecuvântare.

- Uau, asta e ceva... pentru un șase pe scara beției.

- E posibil să apreciez greșit. Samuel T. se întinse și își mai turnă burbon. Să revenim la problema ta cu camerele de supraveghere. Vor vedea ce e pe ele și vor observa dacă lipsește ceva sau a fost modificat. Te sfătuiesc să nu încerci să umbli la imagini.

- Și, cu toate astea, ai sugerat să nu fi spus nimic despre descoperirea din curte?

- Diferența e că, dacă nu i-ai fi anunțat despre asta, nu ar fi știut. Dacă încerci să tai ceva din imaginile înregistrate, să le schimbi sau să le ștergi, își vor da seama. Una e să te prefaci că ceva nu a fost găsit și cu totul

altceva e să încerci să le păcălești departamentul de IT, când tu nu ai habar de treburile astea, iar ei au oameni care în timpul liber lucrează pentru Anonymous¹.

Lane se ridică și se duse la ferestre. Sticla folosită era aceeași ca la Easterly.

- Știi, zise el, când Edward a fost în America de Sud, în mâinile acelor nemernici, nu am dormit o săptămână. În perioada dintre momentul când am primit cererea de răscumpărare și momentul când a fost salvat și adus înapoi în State. Amintirile îl copleșiră. Când creșteam în casa aia, Edward ne proteja de tata. Edward se ocupa mereu de tot. Mereu știa ce să facă. Dacă eu aș fi fost răpit, ar fi venit și m-ar fi salvat. Ar fi mers în jungla aia și și-ar fi făcut drum cu maceta dacă ar fi trebuit.

- Fratele tău a fost... Scuze, este un bărbat de calitate.

- Nu am putut să dorm pentru că nu am fost în stare să fac același lucru pentru el, iar asta m-a mâncat de viu.

Trecu ceva timp până când Samuel T. vorbi:

- Acum, nu poți să-l salvezi, Lane. Dacă a făcut ce crezi că a făcut... și există dovezi video... Nu o să-l poți salva.

Lane se întoarse și înjură.

- Tata o merita, da? Tata merita ce a primit. Ar fi trebuit aruncat de pe podul ăla acum ani buni.

Samuel T. își ridică mâinile.

- Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Și, da, fratele tău are toate motivele din lume, într-un scenariu din *Urzeala tronurilor*. Legile privind crima din Kentucky au însă altă părere - și vor câștiga în această situație. Auto-apărarea poate fi invocată doar dacă ești amenințat cu un cuțit la gât sau cu o armă la cap.

- Aș vrea să fi găsit eu afurisitul ăla de deget. L-aș fi vârât la loc în pământ.

Dar nu putuse să le pună pe Lizzie și pe Greta în situația de a minți autoritățile. Mai ales că Richard

¹ Grupare de hackeri recunoscută pentru atacurile cibernetice împotriva câtorva guverne, a unor instituții și agenții guvernamentale, a diverse corporații etc. (n.red.)

Pford ieșise din casă cu Gin. Nemernicul ăla și-ar fi trădat propria mamă la nevoie.

- Știi... Pe chipul lui Samuel T. apăru o expresie filosofică. Fratele tău ar fi trebuit să îl invite pe tatăl tău la Red & Black și apoi să-l împuște când trecea pragul.

- Poftim?

- Așa poți să omori pe cineva în Kentucky. Avem o lege care spune că, dacă cineva îți încalcă proprietatea, fie că te amenință cu o armă, fie că nu, ai dreptul să-ți aperi proprietatea. Sunt doar două precizări. Trebuie să-l omori și trebuie să nu fii cu fața spre ieșire sau să încerci să ieși. Dar așa se face. Atât timp cât nimeni nu știa că tatălui vostru i se ceruse să meargă acolo, Edward ar fi avut cea mai bună ocazie de a scăpa de asta.

În timp ce Lane se uită la avocatul lui, Samuel T. flutură din mână, ca și cum ar fi curățat din aer cuvintele pe care tocmai le spusese.

- Dar nu sprijin așa ceva, evident. Și sunt beat.

După o clipă, Lane șopti:

- Amintește-mi să nu mai vin aici fără o invitație scrisă, domnule consilier.

capitolul 37

Pe bancheta din spate a mașinii Phantom Drophead, Gin stătea alături de viitorul ei soț și se uita pe geam. Râul era murdar și umflat de la furtunile din după-amiaza și noaptea anterioare, apele ridicându-se atât de mult, că arătau de parcă încercau să acopere bucăți din Indiana.

Centrul era în față, zgârie-norii străluceau în soare, colierele de asfalt ale benzilor autostrăzii încercuindu-le gâturile de oțel și sticlă. Pe drum se lucra, iar șoferul tatălui ei mai apăsa pe frână din când în când, dar întârzierea nu avea să fie prea mare.

Se uită la podul Big Five, la cele cinci arcade, la cablurile suspendate deasupra apei și își aminti de cearta

pe care o avusese cu tatăl ei din cauza căsătoriei cu Richard. Ea refuzase, doar ca să afle că i se tăiaseră orice surse de venit, fiind izolată pe o insulă pustie a insolvenței.

Așa că cedase.

Iar acum, era aici.

Închise ochii și și-l aminti pe Samuel T. afară, lângă piscină, în timpul comemorării la care veniseră atât de puțini oameni.

- Semnează asta.

Deschise ochii și se uită spre scaunele de piele crem. Richard îi întinsese un document de douăzeci de pagini, împreună cu unul dintre stilourile lui negru cu auriu Montblanc, cu monogramă.

- Poftim?

- E un contract prenuptial. Semnează-l!

Gin râse și se uită la șofer. Bărbatul în uniformă urma să aibă parte de un spectacol pe cinste.

- N-o să fac așa ceva.

- Ba da, zise Richard.

Gin se uită pe geam și ridică din umeri.

- Atunci, întoarce mașina. Anulează totul. Fă ce trebuie să faci, dar nu o să renunț la drepturile mele ca soție a ta.

- Să-ți amintesc de ajutorul pe care-l ofer companiei voastre. Având în vedere ce probleme are, veți avea nevoie de contracte favorabile, care pot să dispară rapid dacă vreau eu asta.

- Având în vedere problemele pe care le avem, e posibil să nu mai existe Bradford Bourbon Company. Deci averea ta personală e un pariu mai bun pentru mine.

Bărbatul se dădu înapoi la auzul replicii, flexându-și gâtul subțire într-un mod care îi aminti ei de un cal care fusese înfometat.

- Nu ai pic de rușine?

- Nu.

- Virginia Elizabeth...

- Nici tata nu-mi spunea așa.

Un Porsche trecu în viteză pe lângă ei, iar Gin își dădu seama că era al fratelui ei.

- Nu că m-ar fi convins de ceva dacă ar fi făcut-o.

- Țsta e un formular standard. În caz că nu ți-e cunoscut termenul, înseamnă că e ceva foarte simplu. Tu păstrezi tot ce îți aparține când intri în căsătorie. Eu păstrez tot ce e al meu. Iar cele două nu se vor amesteca niciodată.

- Ceva simplu, serios? Atunci de ce e cât *Război și pace*? Gin se uită la el. Și, dacă ar fi atât de simplu, de ce nu mi-ai dat ocazia să îl citesc și să îl discut cu avocatul meu mai întâi?

Cu Samuel T., de exemplu. Deși putea bănuî cum ar fi mers asta.

- Nu trebuie să-ți bați capul cu jargonul legal.

- Nu? Te-ar interesa să știi că deja am căutat legea divorțului. Și știi ce am aflat?

- Gin, serios...

- Am aflat că o să-ți fiu foarte fidelă. În timp ce Richard se dădu din nou în spate, ea continuă: Știi, ar trebui să fiu ofensată de uimirea ta. Dar, înainte să te entuziasmezi prea mult că-ți arăt vreun fel de respect, am aflat că dovada infidelității poate reduce pensia alimentară. Deci cei doi piloți cu care mi-am tras-o noaptea trecută au fost ultima aventură pe teritoriul infidelității. O să-ți fiu o soție onorabilă, și te încurajez să pui pe cineva să mă urmărească și să mă fotografieze. Pune microfoane în dormitor, în mașini, în șifonier, în lenjerie. Nu o să-ți dau nici o ocazie să mă pui la zid. Se aplecă spre el. Ce zici de asta pe post de jargon legal? Și nu o să întorci mașina asta. Uite care e adevărul: nu o să semnez contractul, dar tot o să ne căsătorim. Tu vrei să câștigi măcar la ceva. În toată viața ta, nu ai creat nimic. Nu ai făcut nimic care să fie al tău. Nu ești respectat pe propriile merite, doar datorită moștenirii. O să te căsătorești cu mine pentru că, astfel, o să poți să ții capul sus la petreceri și la gale. Ești în continuare puștiul ăla pe care nimeni nu-l alegea în școala elementară, iar

eu am fost acolo și am văzut cum ești mereu ultimul adus într-o echipă. Dar poți să fii cel care a îmblânzit-o pe marea Gin Baldwine, iar asta o să conteze mai mult pentru egoul tău decât orice ți-aș putea lua din contul bancar. Deci poți să-ți bagi formularul standard în fund. Dragule.

În timp ce în ochii lui se aprinse o furie primară, ea continuă să admire râul Ohio. Știa foarte bine ce o aștepta când el avea să se întoarcă de la muncă mai pe seară, dar, în stilul ei, abia aștepta să se bată cu el.

Și, în plus, avea dreptate.

- A, și încă ceva la care să te gândești, zise ea în timp ce el pune actele în servietă. Abuzul domestic nu o să dea bine la divorț, la fel cum nu ar da bine nici să fiu o ușuratică. Știi, având în vedere toate astea, e o minune că nu ne înțelegem mai bine.

Lane băgă viteză, trecând de traficul care se aglomerase pe drumul spre oraș. La un moment dat, cu coada ochiului, era sigur că văzuse „familia Drophead“.

Probabil Gin și Richard se duceau să se căsătorească.

Era nebună să se mărite cu prostul ăla, dar nu avea cum să o convingă să n-o facă. Când venea vorba despre sora lui, criticile nu făceau decât să pună o țintă pe ce îi sugeraai că nu era o idee bună. În plus, ca de obicei, avea alte lucruri pentru care să-și facă griji.

Garajul pe care îl căuta era la colțul dintre Moham-mad Ali și Second Street. Parcă pe primul loc ce nu era blocat de idioți în SUV-uri care nu știau să parcheze.

Era amuzant. De obicei, parca grijuliu pentru că voia să-și protejeze din principiu mașina, însă acum chiar nu voia să plătească posibile daune.

În noaptea de dinainte, când nu putuse să doarmă, se dusesse la centrul de afaceri și scotocise în sertarul cu dosare. Și acolo, între contractele de angajare a celor din conducere - pe care le scosese -, regulamentul intern original - pe care îl citise, cu tot cu amendamente - și un dosar care conținea niște informații interesante,

pe care conducerea nu voia ca oamenii de rând să le afle, dăduse peste polița de asigurare de viață a tatălui său.

După ce o citise de trei ori, sunase la cei care vânduseră polița cu pricina și programase o întâlnire.

Unele lucruri voiai să le faci în persoană.

Compania de asigurări The Englishman, Battle & Castelson era la etajul treizeci și doi al unei clădiri, iar, când ieși din lift, aprecie cu totul altfel priveliștea. Asta pentru că acum știa cum era să cazi în gol.

Peste zece minute, era în sala de conferințe, cu cola alături, așteptându-l pe...

- Îmi pare rău că ai așteptat. Robert Englishman - de la care venea partea cu Englishman din denumire - veni cu un carnețel, un zâmbet și aer de profesionalism. A fost o dimineată nebună.

„Mie-mi spui?” își zise Lane.

Dădură mâna, apoi urmă o conversație care incluse condoleanțe. Lane nu îl cunoștea prea bine pe Englishman, dar aveau aceeași vârstă, iar Lane îl plăcuse mereu când li se mai intersectaseră drumurile sociale. Robert era genul de tip care purta pantaloni de golf cu balene lipite pe ei, costum roz de bumbac pentru derby și costume perfect călcate Brooks Brothers la muncă și care, indiferent de ce purta, părea mereu că avea să se facă nevăzut cu un Hackett Craft din anii '30. Spre o petrecere unde avea să vină și Hemmingway, unde Fitzgerald se îmbăta într-un colț cu Zelda.

Era o combinație dintre școala veche și cea nouă pe plan profesional, dar fără prejudecăți, chipeș într-un mod clasic, ca o reclamă pentru Polo Ralph Lauren, dar și cu picioarele pe pământ, ca un tată din seriale.

După ce terminară cu amabilitățile, Lane dădu paharul cu suc la o parte și scoase documentele din jachetă.

- M-am gândit să vin aici ca să vorbim despre asta.

Robert luă foile și le trecu în revistă.

- Ce asigurare e asta?

- A tatălui meu, prin Bradford Bourbon Company. Eu sunt beneficiarul, împreună cu fratele și sora mea.

- Îmi pare rău, dar...

- Contrar știrilor, credem că a fost ucis. Știu că există o clauză care exclude plata în cazul în care deținătorul asigurării se sinucide, dar am înțeles că dacă oricare dintre beneficiari nu sunt...

- Îmi pare rău, Lane, dar asigurarea asta a fost anulată pentru neplată acum șase luni. Am încercat să-l contactăm de mai multe ori pe tatăl tău, dar nu ne-a sunat înapoi și nu a răspuns întrebărilor noastre, așa că am închis-o. Nu a existat capital.

Când îi sună telefonul, Lane se gândi cum tocmai pierduse 75 de milioane de dolari.

- Mai putem să te ajutăm cu ceva?

- Au mai fost și alte polițe de asigurare? Unele personale, poate? Pe asta am găsit-o doar pentru că am umblat prin dosarele corporației. Tata nu prea vorbea despre treburile lui.

Personale sau profesionale.

- Au fost două personale. Una era de viață, mult mai mică decât asta. Dar nu a reînnoit-o când a trebuit, acum câteva luni.

„Evident”, își spuse Lane. „Pentru că știa că n-avea cum să treacă examenul medical.”

- Și cealaltă?

- Ei bine, cealaltă a fost în beneficiul unei a treia părți, care și-a făcut apariția. Mă tem că nu-ți pot dezvălui identitatea sau informații despre poliță, pentru că nu ai nici o legătură cu asta.

Telefonul lui Lane sună din nou. Pentru o clipă, vru să-l arunce în geamul de peste masă.

- Înțeleg, zise el în timp ce luă documentul, îl împături din nou și-l puse în buzunarul interior. Mulțumesc pentru timpul acordat.

- Chiar aș fi vrut să te pot ajuta mai mult. Robert se ridică. Îți jur, am încercat să-l fac pe tatăl tău

să acționeze, dar n-a vrut. Chiar dacă știa că ar fi fost în beneficiul familiei.

Povestea vieții lui.

„Of, tată. Dacă n-ai fi deja mort...”, își spuse Lane.

capitolul 38

Cât Lane era în centru ca să vadă care era treaba cu polița de asigurare, în speranța că avea să obțină niște bani, Jeff îi aștepta întoarcerea triumfătoare la Easterly. Soarele îl mângâia pe față și treptele de piatră de sub fund funcționau foarte bine ca încălzitoare. Tocmai când începea să se gândească la meritele avute de Coppertone, auzi motorul mașinii Porsche la baza dealului. Peste câteva clipe, Lane opri mașina și ieși.

Jeff nu se sinchisi să întrebe, deoarece își dădu seama după față.

- Deci nu a mers.

- Nimic.

- La naiba! Jeff se ridică și își curăță pantalonii. Trebuie să vorbim.

- Poți să mă lași un minut, te rog? Așteaptă-mă aici, vin imediat.

Un minut și jumătate mai târziu, Lane ieși din casă.

- Vino cu mine!

Jeff se încruntă.

- Ăla e un ciocan?

- Da. Și un cui.

- O să repari ceva? Fără supărare, dar nu ești chiar genul priceput la astfel de lucruri. Eu știu. Nici eu nu sunt - și am stat cu tine... Cât timp?

Lane se întoarse în mașină și se aplecă peste ușa pasagerului. Deschise torpedoul și...

- Stai un pic, ăla e un pistol? întrebă Jeff.

- Da. Nimic nu-ți scapă. Haide!

- Unde mergem? Doar nu mi-o fi ăsta ultimul drum?

Lane înaintă prin curte, dar nu într-o direcție care să aibă sens. Decât dacă voiai să mergi în pădure. Ca să-ți împuști un vechi coleg de cameră.

- Lane.

- Sigur n-o să mori.

Lane continuă să meargă printre arțari și stejari, iar Jeff era alături de el, dornic să știe ce intenționa.

Lane se opri peste vreo cincizeci de metri și se uită în jur.

- Aici e bine.

- Dacă îmi cer să-mi sap propriul mormânt cu propriile mâini, atunci relația noastră chiar s-a terminat.

Dar Lane se duse la un copac uscat, ramurile lui scheletice și trunchiul parțial gol contrastând cu tot ce era în jur. Puse arma în buzunarul exterior al jachetei, scoase un teanc de hârtii și le bătu de trunchiul putrezit.

Apoi se duse spre Jeff, băgă două degete în gură și fluieră atât de tare, că până și stră-străbunica lui Jeff îl auzi din mormânt. Din New Jersey.

- Păzea! strigă el.

- Asta nu se folosește la golf...

Cum Lane avea o țintă excelentă, gloanțele distruseră foile de hârtie, făcând bucăți albe să plutească spre stratul verde de iarbă.

Când lăsă arma jos, Jeff spuse:

- Dumnezeuule, voi, nebunii din sud, cu armele voastre cu tot. Din pură curiozitate, ce a fost asta?

- Polița de asigurare pe viață de șaptezeci și cinci de milioane de dolari a tatălui meu. Se pare că nu a mai plătit ratele, așa că e nulă.

- Am înțeles. E bine de știut. Știi că majoritatea oamenilor ar arunca-o pur și simplu la gunoi, nu? Doar zic.

- Da, dar asta mi-a adus mult mai multă satisfacție, și m-am săturat de vești proaste. Lane se întoarse spre el. Deci ai să-mi spui ceva?

- Mai ai gloanțe în chestia aia?

- Nu, e gol.

Lane făcu niște mișcări pricepute cu arma și îi arătă că, într-adevăr, nu mai erau gloanțe. Nu că Jeff s-ar fi priceput la așa ceva.

- Deci? întrebă Lane.

- M-am hotărât să-ți accept oferta de job, John Wayne.

Când vechiul lui coleg de colegiu spuse cuvintele magice, Lane simți o ușurare atât de mare, că închise ochii și oftă.

- Mulțumesc, sfinte...

- Și ți-am găsit două milioane și jumătate de dolari...

Lane îl luă în brațe pe Jeff, apoi îl împinse înapoi.

- Știam că, dacă o să am răbdare, o să apară și niște vești bune. Știam eu.

- Ei bine, nu te entuziasma prea tare, zise Jeff. Există niște condiții.

- Spune-le! Oricare ar fi.

- În primul rând, am rezolvat cu scurgerea de informații.

Lane clipi.

- Ce?

- Măine-dimineață o să citești în ziar că fondurile ce păreau să fie folosite inadecvat erau, de fapt, parte dintr-un proiect de diversificare comandat de directorul William Baldwine. Proiectele au eșuat, dar deciziile proaste de afaceri nu sunt ilegale în corporațiile private.

Lane trecu în revistă cuvintele de câteva ori, doar ca să fie sigur că auzise bine.

- Cum faci asta?

Jeff se uită la ceas.

- Dacă vrei să știi, adu-mi o mașină la ora cinci. Și nu genul tău de mașină, ci una obișnuită. O să-ți arăt.

- S-a făcut. Dar... uau!

- M-am hotărât să investesc în mica ta companie de burbon. Jeff ridică din umeri. Dacă o să fie o investigație federală, cu toată presa negativă, vânzările vor fi afectate în era asta dominată de Facebook

și de Twitter, când toată lumea judecă pe toată lumea. Și, dacă e să readuc organizația pe linia de plutire, am nevoie de timp. Venitul din operațiuni îmi oferă timp. O investigație îmi ia din timp. Și ai dreptate. Membrii familiei tale sunt singurii acționari. Dacă afacerea are datorii, falimentează și eșuează se cheamă că tatăl tău este cel care v-a tras-o tuturor, nu altcineva.

- Mă bucur așa mult că vezi lucrurile din perspectiva mea. Dar cum rămâne cu cele două milioane și jumătate de dolari pentru membrii consiliului?

Jeff băgă mâna în buzunar și scoase un cec împăturit.

- Uite-i.

Lane îl luă și îl deschise. Se uită la prietenul lui.

- Țsta e contul tău.

- Ți-am spus că investesc în afacerea ta. Alea sunt fondurile, și le-am direcționat direct spre tine, ca să poți ține treaba asta departe de registrele firmei, pentru moment. Plătește-i în privat.

- Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru asta.

- Stai un pic, vine și partea asta. Mi-am terminat analiza și am găsit toți banii - și totalul redirecționat, incluzând acel împrumut de la Prospect Trust către contul tău personal, este de 173879511 dolari și 82 de cenți - care sunt, evident, partea cea mai importantă.

Suma era atât de mare, că Lane simți impactul fizic.

- Speram... Ei bine, asta e situația.

- Sunt pregătit să mă alătur consiliului, ca interimar, și să rezolv totul. O să vreau să scap de cei de la conducere, de toți...

- Le-am citit contractele de angajare aseară. Există o clauză de confidențialitate în toate. Deci putem să-i dăm afară pentru că nu au fost în stare să își dea seama de deturnarea de fonduri. Chiar dacă la știri se va spune altceva, ei nu au pot comenta. Decât dacă vor să plătească niște amenzi usturătoare - și nu vor vrea

asta. Nemernicii ăia o să-și caute locuri de muncă, și nimeni nu angajează turnători.

- Ar putea să dea declarații sub anonimat.

- Iaș găsi, te asigur.

- Am înțeles. Scopul meu e ca lucrurile să înceapă să funcționeze, banii să vină și să echilibrăm situația. Pentru că, acum, starea de spirit nu este chiar bună. Nu ne permitem întârzieri cu transportul, strângerea de datorii. Angajații vor avea nevoie de motivație.

- Amin.

Lane se întoarce și începu să o ia spre casă.

- Unde te duci? strigă Jeff.

- Înapoi la mașină. Lane continuă să meargă, neliniștit de gândul că Jeff s-ar putea răzgândi. Noi doi mergem acolo chiar acum...

- Și, în schimb, vreau un salariu de două milioane și jumătate de dolari și unu la sută din toată compania.

Cuvintele căzură ca niște bombe, dar Lane pur și simplu futură din mână în timp ce continuă să iasă din pădure.

- Se rezolvă, zise el peste umăr.

Jeff îl luă pe Lane de braț și îl făcu să se răsucească.

- Ai auzit ce am spus? Unu la sută din companie.

- Tu ai auzit ce am zis eu? Se rezolvă.

Jeff clătină din cap și își aranjă ochelarii.

- Lane. Compania voastră, chiar și la necaz, ar aduce probabil trei sau patru miliarde de dolari dacă ar fi scoasă la vânzare. Eu îți cer între treizeci și patruzeci de milioane acum, în funcție de evaluare. Pentru o investiție inițială de două milioane și jumătate.

- Jeff, banii tăi sunt tot ce am în marea asta de datorii și nu știu cum să conduc o companie. Vrei unu la sută ca să fii director executiv interimar? Foarte bine. Ia-i. Fă-ți de cap.

Când Lane începu să meargă din nou, Jeff îl urmă.

- Știi, dac-aș fi știut că ești așa ușor de convins, ți-aș fi cerut trei la sută.

- Și eu ți-aș fi dat și cinci.

- Refacem o scenă din *Frumușica*?

- Dacă nu te superi, nu vreau să privesc lucrurile așa. Mediu ostil la locul de muncă. M-ai putea da în judecată. A, și mai e ceva. Se opriă pe iarba tăiată. O să pun consiliul să mă numească președinte. Așa o să fie mai simplu pentru amândoi să facem treabă.

- Îmi place stilul tău, Bradford. Jeff arătă spre armă. Dar cred că putem să lăsăm asta în torpedou. În calitate de director executiv, vreau să creez o atmosferă conciliantă, dacă nu te superi. Al doilea amendament e grozav, sigur, dar există niște tehnici fundamentale de management pe care vreau să le încerc mai întâi.

- Nici o problemă, șefu'. Nici o problemă.

capitolul 39

Cu un oftat de ușurare, Lizzie se spală cu apă rece pe fața încinsă. Se bucura că nu mai stătea în soare și că se retrăsese în camera pe care o împărțea cu Lane, aerul condiționat uscându-i transpirația de pe corpul încins. Avusese o zi lungă de muncă în grădini, ea și Greta amenajând zona din jurul piscinei cu un entuziasm alimentat de stres. Nici una din ele nu pomenise despre comemorare, nici despre logodnă. Greta rămânea suspicioasă în ceea ce-l privea pe Lane, iar asta numai timpul avea să poată schimba.

Luă un prosop și își tamponă fruntea, obrații și bărbia, și, când ridică privirea, Lane era în spatele ei.

Ce bine arăta în jacheta aia de bumbac și cămașa descheiată la guler, cu ochelarii de soare puși în buzunarul de la piept și cu părul ciufulit într-un mod care însemna că mersese cu mașina cu capota dată în jos. Și mirosea a parfumul lui.

- Ești o încântare pentru ochii mei, zise el cu zâmbetul pe buze. Vino aici!

- Put.

- Niciodată.

Lizzie lăsa prosopul deoparte și se duse în brațele lui.

- Pari chiar fericit.

- Am niște vești bune. Dar am și o aventură pentru tine.

- Zi-mi, zi-mi...

- Ai vrea să mergi la spionat împreună cu mine și cu Jeff?

Lizzie râse și făcu un pas în spate.

- Nu mă așteptam la asta, dar, da, vreau să spionez.

Lane își dădu jos jacheta și dispăru în dressing. Când se întoarse, avea o șapcă de golf, o șapcă de baseball și o căciulă de schi cu urechi.

- O s-o iau pe cea din spatele ușii numărul doi, zise ea, alegând șapca de baseball.

Lane își pune căciula de schi.

- Trebuie să mergem însă cu mașina ta.

- Nu e nici o problemă, atât timp cât nu-s eu cea care trebuie să arate ca Bigfoot.

- E chiar așa rău?

- Și mai.

Lane poză, cu o mână pe șold și cealaltă în aer.

- Poate o să împrumut una dintre pălăriile surorii mele pentru derby?

- Ar fi perfect, chiar ai trece neobservat.

Lizzie se duse în dressing și se întoarse.

- Mai era și o șapcă Eagles acolo, nu?

- Da, dar voiam să mă consideri simpatic.

Lizzie își înfășură brațele în jurul gâtului lui și se aplecă spre el.

- Mereu cred că ești simpatic. Și sexy.

În timp ce mâinile lui se mișcară pe talia ei, Lane șopti:

- Acumnuemomentul. Acumnuemomentul...

- Ce?

O sărută profund, ținând-o strâns lipită de corpul lui. Apoi înjură și se dădu în spate.

- Jeff ne așteaptă.

- Atunci, să mergem!

Era o senzație plăcută să râdă, să fie liberă, să îl vadă ca și cum nu ar fi purtat toată greutatea lumii pe umeri. Și, da, poate că acum era frustrat sexual, dar până și asta era ceva îmbucurător, într-un fel.

- Așadar, ce se întâmplă? întrebă ea când ieșiră pe hol.

- Tocmai m-am întors de la sediul principal și...

Când ajunseră jos, Lizzie era șocată.

- Deci faci progrese. Și ești președintele consiliului?

- Ești cu un bărbat care chiar are un loc de muncă.

Pentru prima oară în viața lui.

Bătură palma.

- Știi, te iubeam chiar și când erai doar un jucător de poker.

- Se zice expert în jocurile de cărți. Și, da, îmi dau seama că nu e un job plătit, dar o să implice multă muncă. Am chiar și un birou în centru. Sau aici. Sau oriunde.

- Iar acum, ești și spion.

- Agentul Zero Zero Baldwine. Se întâlnește cu vechiul lui coleg, care îi aștepta lângă ușă. Iar aici e Jeff, partenerul meu în infracțiuni. Mă rog, nu infracțiuni. Responsabilitate fiscală.

Lizzie îl îmbrățișă pe Jeff.

- Deci, ce facem, băieți?

Peste câteva minute, erau înghesuiți pe bancheta din față a camionetei ei Toyota, luând-o în josul dealului Easterly, pe drumul pentru angajați, toți cu șepcile puse. Lizzie era la volan, iar Lane era prins la mijloc, aproape lovindu-se cu capul de plafon.

- Coboară și ascunde-te după ultima seră, zise Lane. Și grăbește-te, e deja cinci fără un sfert.

- Pe cine așteptăm?

- Dacă am dreptate, pe menajera de la etaj. Tiphanii, zise el.

- Ce? Credeți că fură hârtia igienică?

- Nici pe departe...

- Stai, ea e în... în mașina din spatele nostru! zise Lizzie și arătă spre oglinda retrovizoare.

- Pleacă mai devreme, comentă Lane. Pot să îi scad paisprezece minute din ziua de lucru?

- Cum îți știi situația financiară, spun că da, ar trebui s-o faci, zise Jeff.

Lizzie clătină din cap.

- Stai să văd dacă am înțeles bine. Ai făcut toate astea doar ca să vezi dacă lucrează până la cinci?

- Mergi înainte, ca să vedem unde întoarce, zise Lane.

- Ai idee încotro merge? Lizzie ajunse la River Road. Stai, știi ce o să fac. Coti spre dreapta și nu se grăbi să accelereze, ceea ce nu era doar o strategie, având în surplusul de aproape două sute de kilograme din mașină. Perfect, o ia la stânga. Băieți, țineți-vă bine, zise Lizzie.

Acceleră cât de mult putu, o luă pe pământ și apoi tăie drumul până pe banda cealaltă, spatele camioanei derapând în timp ce Lizzie apăsă pe frână și răsuci de volan. Cineva fu nevoit să frâneze și înjura, dar ea era prea preocupată să se întoarcă pe River Road, pentru ca mica mașină Saturn a lui Tiphanii să fie acum înainte.

Când ajunseră la semaforul de lângă benzinăria de pe Dorn Avenue, între ele erau două mașini. Tiphanii o luă la stânga și se îndreptă spre autostrada cu patru benzi, unde rămase până la Hilltop. Peste șinele de cale ferată și la dreapta pe Franklin, care găzduia tot felul de magazine și cafenele deținute de localnici.

Când Tiphanii parcă, Lizzie trecu pe lângă ea, cei trei uitându-se în față, ca și cum nu ar fi făcut nimic special. Cu șepcile lăsate.

La următorul semafor, Lizzie făcu stânga pe galben și o luă pe aleea din spatele restaurantelor și al magazinelor. Apăsă pe frână când consideră că ajunsese destul de departe și avu norocul să găsească un loc de parcare.

- Hai să facem asta, zise ea în timp ce opri motorul și deschise portiera. Și pregătiți-vă să salutați câinii.

- Ce? întrebă Jeff când ieși. Câinii?

Lane îi făcu semn când ieși din mașină.

- Orice spune, o s-o facem.

Lizzie îi conduse pe o alee care era doar puțin mai lată decât lățimea umerilor ei. Înainte să ajungă la capăt, se opri brusc.

- Dumnezeu, acolo e.

Pe Franklin Avenue, Tiphany țâșni prin trafic. Ascunsă în umbră, Lizzie se aplecă puțin, ca să vadă unde mergea femeia.

- Știam eu. Se duce la Blue Dog. Haideți!

Lizzie se repezi printre pietonii care mergeau relaxați și, peste câțiva metri, se aplecă la un bulldog englez pe care află că îl chema Bicks. Între timp, Tiphany era în cafenea, chiar în dreptul geamului.

Dădea mâna cu o femeie afro-americană înaltă.

- Cu reportera asta am discutat, zise Lane, în timp ce el și Jeff se lăsară lângă Bicks.

Toți trei îi făcură cu mâna stăpânului lui Bicks, care le făcu cu mâna din magazinul de lângă cafenea.

- Și, da, îi dă ceva. Niște hârtii.

- Bingo! zise Jeff.

- Ce hârtii?

Jeff șopti, în timp ce mângâie un alt câțel, pe nume Jolene.

- E un raport fals, pe care l-am lăsat la vedere pentru ea aseară. E un xerox pe hol, în biroul de la etajul doi. Nu trebuia decât să se strecoare, să facă niște copii și să-l pună la loc. Dura nici două minute.

- A petrecut noaptea... cu tine? întrebă Lizzie.

- Ăăăă...

Lizzie râse.

- Întreb ca parte a operațiunii noastre de acum, nu ca o problemă morală.

Când Jeff roși, Lizzie își reaminti cât de mult îl plăcea.

- Ei bine, da, a petrecut noaptea cu mine, zise el. Asta era planul. Și avem nevoie ca informația aia să ajungă în presă, mulțumesc foarte mult.

Lane se aplecă și o sărută.

- Ai făcut o treabă bună aducându-ne aici. Acum te rog să mă scuzi un minut.

- Unde te duci?

- Să o salut pe reporteră. Suntem prieteni buni după ultima discuție ce a durat două ore. Și nu a făcut nimic rău. Nu este vina ei că o sursă a venit la ea cu informații. Ce mod mai bun de a dezvolta relația decât să-i spun despre toate schimbările petrecute? Jeff, o să stabilesc o întâlnire între voi doi la ora șapte, diseară. Nu vreau să dea pentru prima oară ochii cu tine când arăți ca un om al străzii. Trebuie să te bărbierești, și ai nevoie de un costum nou înainte să îmi reprezinți compania în presă. Și e momentul să o concediez pe Tiphanii, dar nu în fața bunei mele prietene, LaKeesha.

- Pot să mă ocup eu de asta? întrebă Lizzie.

- Mi-ar fi de mare ajutor.

După ce o sărută din nou, se îndepărtă și intră în cafenea.

Prin geamul mare, Lizzie le văzu pe cele două femei întorcându-se spre el și pe Tiphanii făcând un pas în spate. Dar Lane era tot numai zâmbet. Dădu mâna cu ele și vorbi. Reportera îl privi insistent, iar apoi Lane se întoarse spre tânăra menajeră.

Se controla perfect, și Lizzie își imaginează tonul vocii lui, făcând-o pe menajeră să fiarbă în suc propriu.

„O face“, gândi Lizzie cu mândrie - și nu se referea la concedierea iminentă.

Viitorul ei soț devenea un lider. Un cap de familie. Un bărbat, în loc de un play-boy.

O clipă mai târziu, Tiphanii ieși, dar nu ajunsese prea departe, căci Jeff îi ieși în cale. Lizzie se gândi că ar fi fost bine să le lase puțină intimitate, dar, cum Bicks și Jolene priveau toată drama, se gândi s-o facă și ea.

- Ăăăă... Menajera era roșie ca racul. Jeff, nu știam ce fac...

- Hai să fim serioși. Termină! Aș avea mai mult respect pentru tine dacă nu ai încerca să minți.

- Și îmi pare rău, Tiphanii, dar serviciile tale nu mai sunt necesare la Easterly, zise Lizzie. Ești concediată din momentul acesta, și, dacă ești deșteaptă, o să pleci imediat, zise Lizzie.

Expresia tinerei se schimbă.

- Știu lucruri - și nu numai despre finanțe. Știu multe lucruri despre ce se întâmplă în casa aia. Nu sunt genul de dușman de care să aibă nevoie familia Bradford acum.

- Există o clauză de confidențialitate în contractul tău, atacă Lizzie. Știu asta pentru că există una și în contractul meu.

- Crezi că-mi pasă de asta? Tiphanii își mută o geantă foarte scumpă pe umăr. O să mai auziți de mine.

În timp ce femeia o luă printre mașini, Lizzie clătină din cap.

- Hai că a mers bine.

- Poate o să dea o mașină peste ea când traversează... Nu, a reușit. Păcat.

Când Lizzie îi aruncă o privire tăioasă, Jeff ridică o mână.

- Sunt din New York, la ce te aștepți?

capitolul 40

O jumătate de oră mai târziu, Lane era încântat de cum mergeau lucrurile în timp ce el, Lizzie și Jeff

se îndreptau spre casă. LaKeesha abia aştepta să-l cunoască pe noul director executiv, iar modul în care Lizzie se ocupase de Tiphaniei fusese fantastic. Fericirea nu dură însă. În timp ce urcară dealul spre intrarea principală a vilei, zăriră în faţă o maşină de poliţie nemarcată şi un SUV parcat în curte.

Merrimack ieşi din cea din urmă înaintea ca Lizzie să oprească maşina.

- La naiba! zise Lane. Trebuie să mă ocup de asta.

- Te iubesc, replică Lizzie, în timp ce Jeff coborî pentru ca Lane să poată face acelaşi lucru.

- Şi eu te iubesc. Speram să mergem în Indiana în seara asta.

- Sunt fericită oriunde. Facem cum e mai bine.

Pentru o clipă, Lane se uită în ochii ei, îmbărbătându-se. Apoi închise uşa. Când se întoarse, îşi puse faţa indescifrabilă.

- Mă bucur să te văd din nou, domnule detectiv.

Merrimack zâmbi în stilul propriu şi întinse mâna.

- Serios?

- Ai venit la cină? Şi cine e prietenul tău?

Un tip în haine civile îşi făcu apariţia.

- Pete Childe. Sunt investigator.

- Şi am nişte hârtii pentru tine, domnule Baldwine, zise Merrimack.

- Îl ştiţi pe Jeff Stern. Lane făcu un pas în spate, pentru prezentări. Acum, hai să verificăm lista de cumpărături. Ți-ai amintit de ouă şi unt?

Jeff intră în casă, iar Lane rămase să verifice mandatul, chiar dacă nu ştia cum trebuia să arate unul. Dar, în esenţă, era un permis pentru încălcarea legală a proprietăţii şi avea sigilii şi semnături.

Şi spunea clar că era limitat la imaginile surprinse de camerele de supraveghere începând cu o zi înainte de moartea tatălui său şi până în cea de după.

- Nu ştiu sigur dacă eşti conştient de asta, dar uşa din faţă era larg deschisă, zise Merrimack. Am tot bătut, şi,

într-un final, a coborât o asistentă. De asemenea, te-am sunat de mai multe ori.

- Telefonul e în mașină. Lane se duse la Porsche și îl luă dinăuntru. Bine, hai să facem asta, da?

- Condu-ne!

Lane îi conduse pe detectiv și pe Pete în jurul vilei și prin spate. Fu cea mai lungă plimbare din viața lui. Sub expresia lui indescifrabilă, sub calmul aparent, era extrem de neliniștit. Simțea că era într-un vis și stătea pe marginea drumului, în timp ce două mașini mergeau în viteză una spre cealaltă pe un drum acoperit de polei, dar, oricât de tare țipa, șoferii nu reușeau sau nu voiau să-i asculte avertismentele.

În mintea lui, știuse încă de când îl trimisese pe Merimack după mandat că acel moment avea să vină. Poate fusese sedus de ușurarea temporară care venise cu vestea că Jeff urma să preia afacerea.

Ușurarea trecuse însă.

Ajunși în spatele centrului de afaceri, tastă codul și îi însoți înăuntru.

- Securitatea pentru toată proprietatea e administrată de la computerele de aici. O luă la stânga și apoi coborî spre locul unde erau camerele tehnice. Aici e baza sau cum vrei să-i spui.

Se opri în fața unei uși de oțel care nu avea nici un însemn pe ea, introduse un cod și, după ce un zgomot le dădu de înțeles că aveau cale liberă, deschise ușa larg, și luminile se aprinseră.

Voia să continue să vorbească. Să se miște. Dar o conexiune mentală subită îl ținut locului.

- Lane? Domnule Baldwine?

Clătină din cap și se uită la detectiv.

- Îmi pare rău, ce?

- E ceva în neregulă?

- A, nu. Făcu un pas într-o parte, dându-se din calea lor și arătând spre stația de lucru unde erau numeroase monitoare, tastaturi și scaune rotative. Puteți să vă faceți de cap.

Pete se transformă în căpitanul Kirk la consolă, stând în spatele acelei adunături de tehnologii ca și cum ar fi știut ce însemna fiecare chestie.

- Deci va trebui să accesez imaginile. Poți să mă bagi? Lane mișcă din cap ca să-și limpezească mintea.

- Poftim?

- Am nevoie de un nume de utilizator și de parolă pentru rețea?

- Nu le am.

Merrimack zâmbi ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

- Ai face bine să le obții. Acum.

- Dă-mi un minut, da?

Ieși pe hol și își scoase telefonul. În timp ce se uita la ecran, nu putu decât să clătine din cap. Pentru că acum înțelese ce făcuse fratele lui în timpul vizitei. La naiba!

Inspiră adânc și sună la Red & Black. Un apel... două... trei...

- Alo?

Când auzi vocea lui Edward, Lane închise ochii.

- Edward.

- Frățioare, ce mai faci?

- Am avut și zile mai bune. Sunt cu poliția la centrul de afaceri. Au un mandat pentru imaginile camerelor de supraveghere. Urmă tăcere. Ai auzit ce am spus?

- Da. Și?

Pentru o fracțiune de secundă, vru să-i spună lui Edward să ia câți bani putea, să se suie în mașină și să plece naibii din oraș. Îi venea să urle. Să înjure.

Și voia să știe adevărul. Dar avea nevoie și de minciuna că totul era în regulă și că fratele lui nu schimba o închisoare autoimpusă cu una reală, de dragul răzbunării.

Lane tuși.

- Trebuie să acceseze rețeaua, ca să copieze fișierele.

- Dă-le datele mele de înregistrare.

„Ce naiba ai făcut, Edward? Edward, vor afla dacă ai modificat...”

- Ai noroc, domnule Baldwine?

În timp ce Merrimack ieși din camera de securitate, Lane spuse:

- Trimite-mi un mesaj cu ele, da?

- M-ai sunat pe un telefon fix. Vocea lui Edward fu calmă, ca întotdeauna, în timp ce-i oferi informațiile de care avea nevoie. Le-ai reținut?

- Da.

- Știu unde să mă găsească dacă mai au întrebări. Merrimack e cu tine? Mi-a făcut o vizită alaltăieri.

- Da, el e detectivul.

Urmă o pauză scurtă.

- O să fie în regulă, frate. Nu-ți face griji.

Apoi Edward încheie conversația. Lane lăsă telefonul în jos.

- Am ce îți trebuie.

Merrimack zâmbi din nou.

- Eram convins că o să duci lucrurile la capăt. Ai vorbit cu fratele tău, Edward?

- Da.

Merrimack încuviință.

- Un tip de treabă. Mi-a părut rău să-l văd în starea în care e. Ți-a zis că am fost să-l văd?

- Da.

- Știi..., nu prea arată ca tine.

Lane îl ocoli pe detectiv ca să intre în camera de monitorizare.

- Cândva, arăta.

În ținutul Ogden, la Red & Black, Edward puse receptorul pe peretele din bucătărie fix când Shelby intră pe ușa casei. Făcuse duș, părul i se revărsa pe umeri, blugii erau curați și cămașa cu mâneci scurte cu albastru și alb - impecabilă.

- Ce e? întrebă ea când îi văzu fața.

- Poftim?

- De ce te uiți așa la mine?

El clătină din cap.

- Nu o fac. Dar vreau să ies la cină și vreau să vii cu mine.

Când ea clipi, el își dădu ochii peste cap.

- În regulă, o să fiu mai politicoș. Te rog. Vino să mănânci cu mine. Ți-aș aprecia compania.

- Nu, nu e vorba despre asta, doar că nu sunt îmbrăcată elegant.

- Nici eu, și am poftă de un pui bun. Deci ar trebui să mergem la Joella's. Șchiopătă până la ușa, pe care o deschise larg. Vrei? Șase straturi de condimente și fiecare e o bucată de rai - iar asta nu e blasfemie.

- Vrei să îl întrebi și pe Moe?

- Nu, te vreau doar pe tine. Să mâncăm împreună. Atâta tot.

În timp ce-i făcu un semn spre exterior, urmă o pauză, apoi Shelby ieși prima. Când trecu de el, Edward inspiră adânc și zâmbi ușor. Mirosea a șamponul de modă veche Prell, iar el se întrebă unde găsisese ea așa ceva. Se mai făcea? Poate îi rămăsese de la tatăl ei sau poate îl găsisese în apartamentul în care stătea acum.

Înainte ca Edward s-o urmeze, luă banii pe care îi lăsase în colțul biroului în noaptea când venise Sutton și el o confundase cu...

Opri acea cascadă de amintiri, închise ușa și privi cerul. Pentru o clipă, se opri ca să măsoare întinderea și explozia de culori, de la strălucirea de chihlimbar a apusului din vest la albastrul catifelat al începutului de noapte, la est. Inspiră adânc din nou și mirosi iarba dulce, pământul și ceva care aducea a cărbune, ca și cum Moe și Joey făceau un grătar în spatele vreunui hambar.

Senzația de aer nemișcat era un fel de binecuvântare.

Ciudat că nu mai apreciasse asta până atunci. Nici măcar pe vremea când ieșea în lume.

Pe atunci, era atât de concentrat pe sarcini de serviciu, companie, competiție. Iar apoi, fusese copleșit de prea multă durere și de prea multă amărăciune.

Atâtea oportunități ratate.

- Edward? zise Shelby.

- Vin.

Se apropie de camionetă, îi deschise ei portiera și, deși pentru Shelby gestul lui și gândul de a fi scoasă în oraș păsură nefamiliară, tânăra se așază pe locul pasagerului. Apoi el șchiopăta până pe partea cu volanul.

Porni camioneta, dădu cu spatele și o luă spre oraș. La început, erau doar câteva mașini pe drum, și Edward trebui chiar să ocolească un tractor, dar, în scurt timp, mașinile se înmulțiră și apărură chiar și semafoare.

Când intrară în suburbii, se surprinse uitându-se în jur, observând schimbările la magazine. La cartiere. Recunoscă noi tipuri de mașini. Afișe și...

- Dumnezeu, au scăpat de Castelul Alb.

- Ce?

Arată spre o clădire nouă, care nu avea nimic ieșit din comun și care găzduia o bancă.

- Acolo era Castelul Alb, fix acolo. Dintotdeauna. M-am dus acolo când eram mic, cu bicicleta. Îmi strângeam alocația și cumpăram hamburgeri pentru frații mei și pentru mine. Trebuia să-i vâș pe furiș în casă, pentru că nu voiam ca domnișoara Aurora să creadă că nu ne plăcea mâncarea ei. Pentru că ne plăcea. Dar adoram să le duc ceva ce îi făcea fericiți. Gin nu îi mânca nicio dată. A început să-și facă griji pentru silueta ei pe când avea trei ani.

Edward ascunse faptul că acele evadări aveau loc de obicei după ce tatăl lor își folosea cureaua. În nouă din zece dăți, Max era cel care declanșa totul - dădea drumul la artificii de pe acoperișul garajului, călărea un cal prin fața vilei sau lua una dintre mașinile familiei și mergea cu viteză prin recolte de porumb.

Zâmbi. În alte case, ultima chestie n-ar fi fost mare lucru. Însă Rolls Royce-urile, chiar dacă erau niște automobile superioare, erau create ca să te duci cu ele la operă sau la meciuri de polo. Nu ca să încerci să recoltezi porumbul.

Dumnezeule, încă își mai amintea acea mașină nouă Corniche IV din 1995, cu un grilaj plin de știuleți. William Baldwine nu fusese deloc amuzat că noua lui jucărie fusese stricată, iar Max nu mai putuse să stea în fund o săptămână după.

Ca să alunge acea frântură de amintire, Edward spuse:

- Am fost destul de impresionat de ce ai făcut aseară. Shelby îl privi, apoi se uită în altă parte.

- Neb nu e așa rău. Vrea să dețină controlul, și va arăta asta dacă simte nevoia. Cel mai bine e să lucrezi cu el, nu să încerci să-l faci să se conformeze.

Edward râse, iar Shelby își întoarse capul spre el

- Ce e? Întrebă el.

- Niciodată nu te-am auzit... Nu contează.

- Râzând? Da, probabil ai dreptate. Dar seara asta e diferită. Simt că mi s-a ridicat o greutate de pe umeri.

- Pentru că Ned o să fie bine? Au fost doar niște tăieturi superficiale, iar picioarele lui din față vor fi bine. Ar fi putut fi mult mai rău.

- N-a fost mai rău datorită ție.

- N-a fost mare lucru.

- Iubesc armăsarul ăla. Îmi aduc aminte când l-am cumpărat. A fost imediat după ce am ieșit din centrul de recuperare de aici. Aveam dureri așa mari. Se opri la un semafor, lângă o biserică albă mare. Simțeam că piciorul drept mi se rupe de fiecare dată când puneam greutate pe el. Și luasem atâtea narcotice, că tractul meu digestiv se blocase. Când se făcu verde la semafor, apăsă pe accelerație și continuă: Poate sunt prea multe informații, dar constipația provocată de opiacee e aproape la fel de rea ca motivul pentru care iei medicamentele. Dumnezeule, nu am apreciat niciodată cum se cuvine funcțiile de bază ale corpului. Nimeni nu o face. Ne plimbăm în carcasele astea de carne, care sunt vehicule pentru materia noastră cenușie, și le luăm de-a gata

când suntem sănătoși, ne plângem de muncă și de cât de greu e sau...

Edward se uită la pasagera lui. Shelby îl fixa cu privirea și avea gura întredeschisă. Părase mai puțin surprinsă când avusese de-a face cu armăsarul.

- Ce e? întrebă el.

- Ești beat? E în regulă să conduci?

- Nu. Ultima oară am băut... aseară? Sau înainte de asta. Am pierdut șirul. De ce?

- Vorbești mult.

- Vrei să mă opresc?

- Nu, în nici un caz. Doar că e... o schimbare plăcută. Edward ajunsese la o intersecție și trebui să sape adânc în memorie ca să-și amintească pe unde s-o ia.

- Cred că e acolo, la stânga.

Trecură pe lângă un centru comercial cu magazin de bijuterii, salon de coafură, studio de Pilates și un magazin de lămpi. Apoi urmară niște clădiri cu apartamente, înalte de trei etaje, făcute din cărămidă și cu o mulțime de mașini parcate în față.

„Câtă viață freamătă pe planeta asta“, se gândi el.

Amuzant, când singurul lui mod de a relaționa cu lumea fusese de la nivelul statutului de Bradford, îi ignorase pe toți acești oameni care erau preocupați să-și trăiască viața. Nu era vorba că îi disprețuise sau că nu-i respecta, dar clar se simțise mult mai important din cauza numărului de zerouri de pe statul de plată.

Durerea și numeroasele lui probleme fizice îl vindecașeră de aroganța asta.

- Aici e, zise el triumfător. Știam eu că aici era.

Parcă peste drum de micul restaurant și încercă să se ducă să-i deschidă ușa lui Shelby, dar nu se mișcă destul de repede, din cauza problemelor cu glezna și a piciorul lui rănit, iar ea nu-l așteptă. Împreună, așteptară o breșă în trafic, apoi traversară, iar el merse înaintea ei, ca să-i facă drum.

Înăuntru, inspiră adânc mirosul de condimente și pui fierbinte, iar stomacul lui chiorăi.

- Am aflat despre locul ăsta de la Moe. A început să vorbească despre el acum câțiva ani și, la un moment dat, a luat și la pachet, pentru acasă. Era înainte de... Înainte de America de Sud.

Fură conduși la o masă din spate, care îi convenea de minune. Arăta foarte diferit și nu era din acel cartier, dar nu voia atenție. În acea seară, nu voia decât să fie ca restul oamenilor: nici mai bun, nici mai rău, nici mai bogat, nici mai sărac.

Când deschise meniul, era pregătit pentru jumătate dintre preparatele prezentate.

- De când te știi cu Moe? îl întrebă Shelby.

- De ani întregi. A început să lucreze la Red & Black când avea vreo cincisprezece ani, strângând fân și curățând grajdurile. E un tip deștept.

- Vorbește cu mult respect despre tine.

Edward închise meniul.

- Sentimentul e cu reciproc. Din multe puncte de vedere, Moe îmi e ca un frate. Iar pe Joey, fiul lui, îl știu de când s-a născut.

De fapt, Joey era motivul pentru care erau acolo.

Edward se gândise la expresia pe care acesta o avusese și la modul în care se uitase la Shelby în vreme ce aceasta încerca să-l liniștească pe Ned.

În mod normal, nu s-ar fi băgat în treburile altor oameni, dar voia să facă ceva bun pentru Shelby.

Înainte ca lucrurile să se schimbe.

Chelnerița veni, și, după ce comandară, el sorbi din paharul lui de apă.

- Așa, în legătură cu Joey.

- Da? Ce e cu el? întrebă Shelby în timp ce făcu ochii mari.

Edward se jucă cu furculița.

- Ce părere ai despre el?

- Cred că se pricepe la cai. Niciodată nu-și pierde cumpătul. Înțelege ce trebuie să facă.

- Crezi că e...

- Doar n-o să-l concediezi pentru ce s-a întâmplat aseară, nu? Nu a fost vina lui. Nu a fost vina nimănui și...

- Ce? Nu, Dumnezeu, nu! Edward clătină din cap. Joey e un băiat bun. Eram doar curios ce părere ai despre el.

Shelby ridică din umeri.

- E un bărbat bun. Dar, dacă mă întrebi dacă încerc să pun mâna pe el, răspunsul este nu.

Când tânăra tăcu, Edward se gândi: „Bineînțeles că nu ești interesată de el. Doar nu este un haos de autodistrugere“.

- Shelby, trebuie să-ți spun ceva.

- Ce anume?

Edward inspiră adânc.

- Sunt îndrăgostit de cineva.

capitolul 41

Seminarul Teologic Presbiterian din Charlemont ocupa în jur de șaisprezece hectare dispuse chiar lângă unul dintre superbe parcuri din Olmstead. Cu clădiri aparte de cărămidă și stâlpi ce luminau portocaliu în întuneric, Gin își imaginează pitorescul campus ca fiind un loc unde nimeni nu bea, sexul protejat nu era o problemă, pentru că toți erau virgini, și cel mai apropiat lucru de o petrecere a fraternității era un club de șah, unde se bea din când în când Red Bull.

Prin urmare, era ironic pentru Gin să își facă apariția acolo, având în vedere scopul pentru care venise.

Studentii plecaseră toți pe timpul verii, mai mult ca sigur făcând muncă de voluntariat. Nu erau nici administratori sau profesori pe holuri. Culoarele minunate și întortocheate, care îi aminteau de aleile dintr-un cimitir, erau și ele goale.

Își parcă mașina, coborî și simți mirosul de iarbă proaspăt tăiată. Închise ușa grea și se uită în reflexia din geam, ca să vadă cum arăta. Apoi încuie mașina.

Grădina era o atracție adesea fotografiată și destul de faimoasă din Charlemont și, cu toate că nu era chiar deschisă publicului, nu era nici privată. Cu câte o poartă pe fiecare dintre cele patru laturi, era piesa centrală a școlii, locul unde erau organizate ceremoniile, unde absolvenții se căsătoreau uneori și unde oamenii se duceau să... mediteze.

Palmele îi transpirau când se duse spre una dintre intrările rotunde, ca de hobbit, și o luă amețeala când împinse poarta și intră.

Pentru o clipă, frumusețea și liniștea fură atât de splendide, că inspiră adânc. Era luna mai, și vedeai în jur numai flori înflorite, frunze verzi și alei cu dale care duceau spre gazonul pătrat din mijloc. Fântânile, aflate de-a lungul zidurilor din cărămidă acoperite de iederă, ofereau o simfonie de sunete liniștitoare, și, în timp ce ultimele dăre de lumină dispăreau de pe cer, luminile de culoarea piersicii, de pe stâlpii înalți, făceau ca locul să arate ca o frântură din Londra victoriană.

Fără Jack Spintecătorul.

- Aici.

Auzi o voce masculină și se uită spre dreapta.

Samuel T. stătea pe una dintre băncile de piatră și se uita la iarbă, cu coatele pe genunchi și o expresie serioasă pe față.

Gin purta tocuri și trebuia să pășească atent pe alee, altfel risca să distrugă mătasea care îi acoperea tocurile sau, și mai rău, să se împiedice, să cadă și să se facă de râs.

Când se apropie de el, Samuel T. se ridică, pentru că era, mai presus de orice, un gentleman și i se părea de neimaginat ca un bărbat să nu întâmpine o doamnă cum se cuvine.

După o îmbrățișare scurtă și rigidă, bărbatul făcu semn spre locul liber de lângă el.

- Te rog.

- Cât de formal.

Însă din voce îi lipsea veninul cu care îl obișnuise. În timp ce se apleca să se așeze pe piatra rece, se simți nevoită să-și tragă fusta până la genunchi și să stea frumos, cu gleznelor încrucișate.

El tăcu o vreme - și ea la fel.

Se uitară împreună la umbrele fantomatice aruncate de flori. Vântul bătea încet, ca o mângâiere, înmiresmat ca apa de baie.

- Ai făcut-o? întrebă el fără să se uite la ea. Te-ai căsătorit cu el?

- Da.

- Felicitări.

În alte circumstanțe, Gin i-ar fi dat un răspuns tăios, dar tonul lui era așa grav, că nu putea să declanșeze agresivitate din partea ei.

În tăcerea care urmă, Gin se jucă cu inelul de logodnă și cu verigheta pe care o adăugase.

- Dumnezeule, de ce ai făcut-o, Gin? Nu îl iubești.

Deși Gin avea senzația că Samuel T. vorbea cu el însuși, șopti:

- Dacă iubirea ar fi fost o cerință pentru căsătorie, rasa umană nu ar mai fi avut nevoie de instituția asta.

După o altă lungă perioadă de tăcere, el zise:

- Trebuie să-ți spun ceva.

- Da, bănuiam, șopti ea.

- Și nu cred c-o să iasă bine.

- Atunci, de ce te mai sinchisești?

- Pentru că tu, draga mea, ești ca iedera otrăvitoare pentru mine. Chiar dacă știu că nu o să fac decât să înrăutățesc lucrurile, nu pot să mă abțin.

- Ce compliment! Gin zâmbi tristă. Ești fermecător, ca întotdeauna.

Când Samuel T. tăcu din nou, Gin se uită la el și îi studie chipul. Era un bărbat cu adevărat frumos, unghiurile feței lui fiind drepte și simetrice, buzele pline, maxilarul proeminent fără să fie deranjant. Părul lui era des și cu cărare într-o parte. Cu ochelarii de soare atârnați de V-ul făcut de cămașa lui elegantă, arăta ca un jucător de polo, ca un navigator, ca un suflet bătrân într-un corp tânăr.

- Nu te-am mai văzut atât de tăcut, zise ea, începând să-și facă griji pentru ce avea să-i spună. Nu pentru atât timp.

- Asta pentru că... la naiba, nu știu, Gin, nu știu ce caut aici.

Nu era sigură ce o împinsese să facă asta. Deși, nu, asta era o minciună. Când întinse mâna și o puse pe umărul lui, o făcu pentru că-și dădu seama că amândoi sufereau și se săturase să tot facă pe mândra. Se săturase să tot ducă o luptă în care nici unul din ei nu câștiga. Se săturase... de tot.

Și, în loc s-o dea la o parte, fie la propriu, fie la figurat, el se întoarse spre ea, apoi se ghemui în brațele ei, aproape așezându-i-se în poală.

Era atât de bine să-l mângâie pe spate, în cercuri lente, oferindu-și confort și ei în timp ce-l liniștea pe el. Ah, și corpul lui! Fusesse cu el de multe ori, în multe locuri și în multe feluri, și știa fiecare porțiune a siluetei lui musculoase.

Cu toate astea, i se păru că trecuse o veșnicie de când fuseseră împreună.

- Ce te-a supărat așa tare? șopti ea. Spune-mi.

În cele din urmă, el se îndreptă și, când își trecu palmele peste ochi, Gin se sperie.

- Samuel T., ce s-a întâmplat?

Pieptul lui se umflă, și, după ce expiră, spuse:

- Am nevoie să mă lași să spun asta, bine? O dată în viața ta - și nu caut motiv de ceartă acum -, o dată în viața ta, te rog, doar ascultă. Nu răspunde imediat.

De fapt, poate e mai bine dacă nu răspunzi deloc. Eu doar... am nevoie să auzi ce am de spus, da? Se uită la ea. Gin, da?

Dintr-odată, ea își dădu seama că inima îi bătea cu putere și că începuse să transpire.

- Gin?

- În regulă. Își puse brațele în jurul mijlocului ei. OK.

- Cred că Richard te lovește. Ridică o mână. Nu răspunde. Am decis deja că o face, și mă cunoști mai bine decât oricine. Așa cum mi-ai spus și tu, când mă hotărâsc asupra a ceva, e nevoie de o lege a Congresului ca să-mi schimb părerea. Deci nu poți face nimic pentru a schimba această concluzie.

Gin se concentrează din nou pe florile frumoase, în timp ce încercă să ignore faptul că simțea că nu putea respira.

- Cred că vânătăile alea au fost făcute de el și că porți eșarfe ca să le ascunzi. Și, chiar dacă pot spune că m-ai împins până la limita nebuniei de multe, multe ori, niciodată nu m-am gândit să ridic mâna la tine. Sau la orice altă femeie.

Gin închise ochii, apoi se auzi spunând:

- Ești prea bărbat pentru asta.

- Chestia e că... trebuie să-ți spun că gândul că cineva, oricine, nu-mi pasă cine, te-ar lovi, sau te-ar împinge, sau... Dumnezeu, nici nu vreau să mă gândesc la altceva...

Ea nu îl auzise vreodată pierzându-și șirul gândurilor. Niciodată nu îl auzise pe acel bărbat arogant și înnebunitor fiind atât de învins.

- Știu că te-ai căsătorit cu el pentru că ai impresia că familia ta a rămas fără bani, și asta te sperie. Până la urmă, nu știi cum să fii altcumva decât bogată. Nu ai fost învățată să faci nimic. Aproape ai renunțat la școală din cauza sarcinii. Te-ai obișnuit să creezi dramă în jur, ca mod de a trăi. Deci, da, ideea că ai fi nevoită să te bazezi pe tine însăși, fără plasa de siguranță a unei averi

considerabile, ți se pare terifiantă, până în punctul în care nu o poți înțelege.

Gin deschise gura, apoi o închise.

- Vreau să spun, de fapt, două lucruri. În primul rând, vreau să știi că ești mai bună de atât - și nu pentru că ești o Bradford. Indiferent de ce se întâmplă cu banii, ești o femeie puternică, deșteaptă și capabilă, Gin, și până acum ți-ai folosit virtuțile astea doar în moduri rele, stupide, pentru că, dacă e să fim sinceri, nu ai avut parte de provocări reale. Ai fost o luptătoare fără dușman și te-ai rățoit la toată lumea din jurul tău ani la rând, ca să-ți consumi energia. Vocea lui deveni insuportabil de răgușită. Ei bine, vreau ca, acum, să fii puternică din motivele potrivite. Vreau să ai grijă de tine. Să te protejezi. Ai oameni care... ai oameni care te iubesc. Care vor să te ajute. Dar tu va trebui să faci primul pas.

Când Samuel T. tăcu, Gin își dădu seama că avea lacrimi în ochi și gâtul începu s-o doară, căci încerca să înghită fără să facă zgomot.

- Mie poți să-mi spui. Oricând. Te cunosc. Nu suntem buni unul pentru celălalt în toate modurile care contează, dar mă poți suna. Zi și noapte. Nu contează unde ești, o să vin după tine. Nu o să cer explicații. Nu o să țiip la tine și nu o să te cert. Nu o să te judec și, dacă o să insiști, nu o să-i spun lui Lane sau altcuiva. Samuel T. se dădu într-o parte și își scoase telefonul mobil din buzunarul pantalonilor. O să încep să dorm cu asta deschis de acum încolo. Fără întrebări puse, fără explicații cerute, fără discuții. Mă suni, îmi dai mesaj, îmi spui unde și o să fiu acolo. Ne-am înțeles?

O lacrimă îi curse lui Gin pe obraz. El o șterse, și vocea îi tremură când spuse:

- Ești mai bună de atât. Meriți mai mult. Trecutul ilustru al familiei tale nu merită într-atât încât un bărbat să te lovească, doar pentru că te temi că nu o să valorezi nimic fără bani. Gin, ești neprețuită, indiferent de ce ai în contul bancar.

Acum, el era cel care o trăgea și o ținea la piept.

Bătaia inimii lui sub urechea ei o făcu să plângă și mai mult.

- Ai grijă de tine, Gin. Fă ce trebuie să faci ca să fii în siguranță...

Continuă să repete aceste cuvinte, ca și cum ar fi sperat că asta avea să o facă să înțeleagă. Când Gin se ridică, într-un final, Samuel T. își scoase batista din buzunar și îi tamponă obrazii. Se uită la ea cu ochi triști, iar lui Gin îi veni greu să creadă că, după toate lucrurile prin care trecuseră, el era alături de ea astfel.

Deși poate toate lucrurile prin care trecuseră erau explicația.

- Care e al doilea lucru? întrebă ea privind în jos.

Când el nu răspunse imediat, ea se uită la el. Ochii lui deveniseră reci, iar în corpul se simți o mișcare, deși nu se mișcase.

- Al doilea este... Samuel T. înjură și își lăsă capul pe spate. Nu, cred c-o să-l țin doar pentru mine. Nu o să ajute în situația de față.

Gin putea ghici despre ce era vorba.

- Și eu te iubesc, Samuel.

- Gândește-te doar la cât de puternică ești, Gin. Te rog.

După o clipă, el o luă de mână și întoarse diamantul, cât să nu se mai vadă. Apoi îi ridică mâna și i-o sărută.

- Și nu uita ce ți-am spus. Se ridică și îi arătă telefonul din nou. Mereu deschis. Fără întrebări.

Îi aruncă o ultimă privire, își băgă mâinile în buzunar și plecă, o siluetă solemnă învăluită în lumina aruncată de stâlpii de iluminat.

Apoi dispăru.

Gin rămase acolo unde stătuseră mult timp, aerul nopții devenind destul de rece cât să-i facă pielea de găină.

Cu toate astea, i se păru imposibil să se ducă acasă.

capitolul 42

Când Edward pronunță cuvintele în mijlocul restaurantului, fu uimit de cât de bine se simți. Fu un lanț simplu de silabe, nimic prea elaborat din punct de vedere al vocabularului, dar afirmația era una colosală.

„Sunt îndrăgostit de cineva.“

Deja îi spusese asta lui Sutton. În centrul de afaceri, după ce făcuseră dragoste. Doar că vorbise atât de încet, că ea nu auzise cuvintele.

Ca răspuns, Shelby se uită în jur. La chelneriță. La oamenii din spatele tejghelei și la cei care găteau.

- Ea e motivul pentru care... știi tu... nu vrei să fii cu mine?

- Da. Se gândi la acele nopți pe care le petrecuseră unul lângă altul în acel pat. Dar mai e și un alt motiv.

- Și anume?

- Știu ce faci cu mine. Îmi aduc aminte cum era tatăl tău. Uneori, repetăm anumite lucruri, știi? Când simțim că nu le-am făcut bine din prima.

La naiba, era povestea lui, a fraților săi și a tatălui lor. Dacă Edward era brutal de sincer cu el însuși, recunoștea că mereu dorise să-i salveze de acel bărbat, dar răul fusese făcut oricum. Tatăl lor avusese atâta influență, atâta putere. Fusese absent, dar totuși autoritar.

Și violent, într-un mod rece - care era mai înfricoșător decât crizele de țipăt și aruncat cu lucruri.

- Și eu am făcut asta, zise el încet. De fapt, încă o fac, deci noi doi suntem la fel. Suntem salvatori în căutarea unei cauze.

Shelby tăcu atât de mult, că Edward se întrebă dacă tânăra avea să plece pur și simplu.

Dar apoi, vorbi:

- Am avut grijă de tata nu pentru că l-am iubit, ci pentru că, dacă se omora, nu știam ce aveam să fac. Nu aveam mamă. Nu aveam unde să mă duc. Să trăiesc

cu el alcoolic a fost mai ușor decât să mă descurc pe stradă la doisprezece, treisprezece ani.

Edward tresări când și-o imaginează ca o fetiță care nu avea pe nimeni care să o îngrijească, încercând cu disperare să rezolve dependența unui adult, ca mecanism de supraviețuire pentru ea însăși.

- Îmi pare rău, zise Edward.

- Pentru ce? N-ai avut nimic de-a face cu alcoolismul lui.

- Nu, dar am avut de-a face cu faptul că am fost beat în preajma ta și te-am pus să te confrunți cu ceva la care te pricepi al dracului de...

- Nu vorbi...

- Îmi pare rău, al nai...

- ... așa în preajma mea.

- Foarte bine.

Urmă o pauză, apoi râseră amândoi. Shelby deveni din nou serioasă.

- Nu știu ce altceva să fac cu tine. Și urăsc suferința.

- Asta pentru că ești o persoană bună. Ești o persoană a na... foarte, foarte bună.

Shelby zâmbi.

- Te-ai oprit singur.

- Învăț.

Mâncarea lor veni, pui, plus cartofi prăjiți subțiri și picanți, iar chelnerița îi întrebă dacă mai voiau apă.

- Mor de foame, zise Edward după ce rămaseră singuri cu mâncarea.

- Și eu.

Când începură să mănânce, se lăsă tăcerea, ceea ce era de bine. Iar el se simți extrem de bucuros că nu făcuseră sex.

- I-ai spus? întrebă Shelby.

Edward se șterse la gură cu un șervețel.

- Ce? A, da. Nu. Ea duce o viață cu totul diferită de a mea. E unde eram, și eu și nu mă mai întorc nicio dată acolo.

„Din mai multe motive.“

- Probabil ar trebui să-i spui, zise Shelby. Dacă ai fi îndrăgostit de mine, aş vrea să ştiu.

Când vorbi, avu un ton melancolic, dar ochii nu îi erau umezi de la vreo fantezie sau trişti de la vreo pierdere. Şi, cum nu insistă, Edward se gândi la ce-i spusese mai devreme: că acceptă oamenii exact aşa cum sunt, la fel cum face şi cu caii.

- Vreau să ştii ceva. Adăugă mai mult ketchup la cartofi. Şi vreau să faci ceva.

- Pot să aleg ce să-mi spui mai întâi?

- Sigur.

- Ce vrei să fac? Dacă e în legătură cu Neb, i-am făcut deja o programare la veterinar pe mâine după-amiază.

Bărbatul râse.

- Mi-ai citit gândurile. Dar nu, nu e asta. Vreau să ieşi cu Joey.

Când ea îl privi, Edward ridică mâna.

- Doar o cină. Nimic elegant. Şi nu, nu mi-a cerut să vorbesc cu tine. Sincer să fiu, dacă ar şti că am făcut asta, aş şchiopăta mai rău decât o fac acum. Dar cred c-ar trebui să-i dai o şansă. Îi place mult de tine.

Shelby îl privi complet confuză.

- Pe bune?

- Fii serioasă. Eşti spectaculoasă pe lângă cai şi eşti o femeie frumoasă.

- Niciodată nu l-am băgat în seamă - doar cât am interacţionat la muncă.

- Ei bine, ar trebui s-o faci.

Shelby se rezemă de spătar şi clătină din cap.

- Ştii, chiar nu-mi vine să cred asta.

- Că cineva ar putea fi atras de tine? Mă rog, cineva care nu încearcă să te atragă într-o gaură neagră de autodistrugere?

- Şi asta. Dar niciodată nu aş fi crezut că o să te deschizi aşa.

Edward îşi luă paharul cu cola.

- Cred că faptul că sunt treaz mă afectează așa cum îi afectează alcoolul pe majoritatea oamenilor. Mă face vorbăreț.

- E chiar...

- Cum? Și fii sinceră.

- E chiar drăguț. Vocea ei deveni blândă, iar Shelby își mută privirea. E foarte bine.

- Se mai întâmplă și miracole, zise Edward dregându-și glasul.

- Și niciodată nu te-am văzut mâncând așa mult.

- O făceam cândva.

- Deci pur și simplu urăști cum gătesc?

Edward râse și dădu cartofii la o parte. Dacă mai lua unul, risca să explodeze.

- Vreau înghețată acum. Haide!

- Nu cred că ne-a adus nota de plată.

Edward se aplecă într-o parte și scoase mia de dolari. Lăsa două bancnote de câte o sută și spuse:

- Asta ar trebui să acopere totul.

Shelby făcu ochii mari, iar Edward se ridică și întinse mâna.

- Haide, sunt plin, așa că am nevoie de înghețata aia acum.

- Nu are sens.

- Ba da.

Începu să șchioapete spre ușă, ocolind mesele.

- Recele și dulcele calmează stomacul. Asta spunea mereu mama, domnișoara Aurora, și are mereu dreptate. Și nu, nu urăsc cum gătești, chiar te pricepi la asta.

Afară, se opri puțin ca să aprecieze aerul nopții și fu încântat să nu mai simtă, în sfârșit, apăsarea din piept - era o senzație care, la altcineva, s-ar fi numit optimism, dar care, în cazul lui, era ușurare.

- Doar să nu exagerezi cu înghețata, zise el în timp ce păși înainte și se uită dacă veneau mașini. Să fie ceva

ușor. De vanilie. Poate cu bucăți de ciocolată, dar nimic cu nuci și nimic prea greu. Graeter's e cel mai bun loc.

Shelby se duse lângă el, mergând mai încet, ca el să poată ține pasul.

- Domnule? Domnule?

Edward se uită în urmă în timp ce traversau. Chelnerița ieșea din restaurant cu banii pe care îi lăsase.

- Nota de plată e de numai douăzeci și patru de dolari și ceva mărunțiș, strigă ea. Ați lăsat mult prea mult...

- Păstrează restul. Edward zâmbi când femeia făcu ochii mari și apoi se uită la bani, ca și cum n-ar fi știut ce erau. Pun pariu că spatele te doare al naibii de tare de la atâtea ore petrecute în picioare. Eu te înțeleg. Ia-ți o seară liberă sau ceva de genul ăsta.

Femeia îl privi și apoi se încruntă.

- Stai un pic... ești...

- Nimeni. Sunt nimeni. Îi făcu cu mâna și se întoarse spre camionetă. Doar un client.

- Mulțumesc, strigă ea. E cel mai mare bacșiș pe care l-am primit vreodată!

- Îl meriți, spuse el peste umăr.

Deschise ușa pentru Shelby și o ajută să urce, chiar dacă ea nu avea nevoie de ajutor.

- A fost foarte frumos ce ai făcut, zise ea.

- A fost probabil cea mai bună masă de când... Fără supărare.

- Fără. Își așeză apoi mâna pe brațul lui, înainte ca Edward să închidă portiera. Care este lucrul pe care vrei să-l aflu?

Înainte să răspundă, Edward se rezemă de ușă, mutându-și greutatea de pe glezna cu probleme.

- Mereu o să ai un loc de muncă la Red & Black. Oricât timp vrei, vei avea de muncă și apartamentul. La naiba, vă și văd pe tine și pe Moe conducând locul împreună, fie că îl lași pe fiul lui să te scoată la o întâlnire, fie că nu, fie că îți place de Joey, fie că nu.

Shelby îl privi așa cum o făcea când părea emoționată. Edward îi studie fața și își spuse: „Probabil așa e să ai o soră mai mică așa cum trebuie“.

Cu Gin, era mai degrabă ca și cum avea o bocitoare în casă. Sau o tornadă.

Oricât de mult o iubea, nu se simțise niciodată apropiat de ea. Nu era sigur dacă se apropiase cineva vreodată de Gin.

Și, da, era plăcut să se simtă protector, dar nu posesiv. Era plăcut să facă niște lucruri drăguțe. Era plăcut să trimită în lume altceva decât ura lui acidă.

Dintr-odată, Shelby îl privi și întrebă:

- De ce am impresia că o să pleci?

Într-un final, Gin se întoarse la Easterly, pentru că nu avea unde altundeva să meargă. După ce-și parcă mașina, se duse la ușa din bucătărie și intră pe acolo.

Ca de obicei, totul era curat și aranjat, nici o tigaie în chiuvetă, mașina de spălat vase mergea încet, blaturile străluceau de curățenie. În aer se simțea un miros dulce, care nu venea de la mâncare. Era probabil de la săpunul de modă veche pe care îl folosea domnișoara Aurora.

Inima lui Gin bău cu putere când se îndreptă spre camerele femeii. Ezită înainte să-i bată la ușă.

- Intră, feto, nu sta acolo.

Gin deschise ușa și își lăsă capul în jos, ca să nu se vadă că avea lacrimi în ochi.

- Cum ai știut că sunt eu?

- Parfumul tău. Și te-am așteptat. Am văzut și mașina.

Camera în care stătea domnișoara Aurora era aranjată la fel ca întotdeauna. Două scaune mari așezate în dreptul ferestrelor înalte, rafturi pline cu poze cu copii și adulți și o bucătărie la fel de curată și de ordonată ca aceea a casei. Gin nu fusese niciodată în dormitorul sau în baia femeii și nici prin cap nu i-ar fi trecut să-i ceară să le vadă.

Într-un final, Gin ridică privirea. Domnișoara Aurora stătea pe scaunul pe care îl folosea mereu și îi făcu semn spre cel gol.

- Ia loc.

Gin făcu întocmai. În timp ce-și aranjă fusta, se gândi că ar fi trebuit să facă asta și când era în grădină, cu Samuel T.

- Se numește anulare, zise domnișoara Aurora abrupt. Și ar trebui s-o faci imediat. Eu sunt o femeie creștină, dar o să-ți spun direct că te-ai căsătorit cu un bărbat rău. Pe de altă parte, tu acționezi înainte să gândești, ești rebelă chiar și când nimeni nu-ți vrea răul, iar, pentru tine, libertatea înseamnă să scapi de sub control, nu să faci alegeri.

Gin râse.

- Știi, ești a doua persoană care m-a pus la punct azi.

- Asta pentru că bunul Dumnezeu consideră că trebuie să auzi mesajul de două ori.

Gin se gândi la faptul că lucrurile scăpaseră de sub control. Își aminti că ea și Richard se certaseră noaptea trecută în camera ei și ea luase lampa Imari.

- Starea mea a fost haotică în ultimul timp.

- Asta pentru că ți se mișcă nisipul de sub picioare. Nu știi pe ce te bazezi, iar asta zăpăcește corpul.

Gin își ascunse fața în mâini.

- Nu știu cât mai pot să suport.

Pe tot parcursul drumului înapoi, oscilase între conversația dificilă, dar limpede pe care o avuse cu Samuel T. și dorința ei de a reveni la modul său caracteristic de a face lucrurile, impulsul de a se îmbrăca din nou în detașarea snoabă în spatele căruia se ascunsese atâta vreme.

Acel costum pe care îl puneă ca să facă față lumii era mult mai atractiv decât realitatea ei.

- Nu există nimic ce nu poate fi desfăcut, zise domnișoara Aurora. Și familia ta nu o să te părăsească, chiar dacă banii o vor face.

Gin se uită în sus și se gândește la casa imensă în care erau.

- Am eșuat la a fi mamă.

- Nu, nici măcar n-ai încercat.

- E prea târziu.

- Dacă mi-aș fi spus asta când am venit în casa asta și v-am întâlnit pe voi patru, unde ați mai fi?

Gin își aminti toate acele nopți în care ei cinci mânca-seră împreună în bucătărie. Chiar dacă avuseseră parte de mai multe bone, pentru că erau torturate și depășite numeric, domnișoara Aurora fusese singura persoană care reușise să îi țină în frâu pe toți patru.

Se uită la fotografiile de pe rafturi și îi dădură lacrimile când văzu mai multe cu ea. Arată spre o poză în care avea codițe.

- Asta a fost în drum spre tabăra de vară.

- Aveai zece ani.

- Am urât mâncarea.

- Știu. A trebuit să te hrănesc o lună după ce te-ai întors acasă - și fuseseși plecată numai două săptămâni.

- Aia e Amelia, nu?

Domnișoara Aurora se roți în scaun.

- Care? Cea în roz?

- Da.

- Avea șapte ani și jumătate.

- Și ei i-ai fost alături.

- Da. Este cel mai apropiat lucru pe care îl am de o nepoată, pentru că tu ești cel mai apropiat lucru pe care-l am de o fiică.

Gin se șterse la ochi.

- Mă bucur că te are pe tine. A fost dată afară de la Hotchkiss...

- Mi-a spus.

- Mă bucur atât de mult că vine să stea de vorbă cu tine...

- Știi că nu o să fiu aici mereu, nu? Când o să dispar, va trebui să te ocupi tu de ea. Nimeni altcineva n-o s-o facă, și e cu un picior în copilărie și cu celălalt în viața

de adult. E o perioadă dificilă. Ai face bine să iei atitudine, Virginia Elizabeth, altfel îți jur că o să te bântui. M-ai auzit, fato? O să mă întorc sub forma conștiinței tale și nu o să te las să te odihnești.

Pentru prima oară, Gin se uită cu atenție la domnișoara Aurora. Era mai slabă decât fusese vreodată sub halatul ei, trasă la față și cu cearcăne.

- Nu poți să mori, se auzi Gin spunând. Pur și simplu, nu poți.

Domnișoara Aurora râse.

- Asta ține de Dumnezeu, nu de mine.

capitolul 43

Lane nu avea de gând să plece din centrul de afaceri până când detectivii nu ieșeau de acolo. Ca urmare, se trezi plimbându-se prin birouri, ca să treacă timpul mai repede. Într-un final, intră în biroul tatălui său și se așază pe scaunul în care stătea cândva acesta.

Atunci, avu o revelație. Se întrebă de ce nu se gândise la asta mai devreme.

În spatele biroului, erau rafturi pline cu volume învelite în piele, diplome înrămate și multe alte dovezi ale unei vieți trăite ca să impresioneze alți oameni avuți: trofee de la navigat, poze cu cai, sticle de burbon inedite sau speciale. Dar nu ele îl interesau.

Nu, ce îl interesa erau dulapurile de lemn încastrate care se aflau sub zona de etalare a egoului.

Se aplecă și încercă să deschidă câteva, dar toate erau încuiate, deși nu se vedea nici o încuietoare sau vreun cifru...

Una din ușile franțuzești se deschise și Lizzie apărură de pe terasă, cu două căni cu ceai în mâini și ceva care semăna cu un pachet de biscuiți în buzunarul pantalonilor scurți.

- Mi-e foame, zise ea, și vreau să împart bogăția.

Se apropie de el și îl sărută, iar Lane o trase în brațe și o ajută să scoată biscuiții.

- Sună bine.

- Cum merg lucrurile aici? întrebă ea.

- Habar n-am. Tot aștept să-mi spună că au terminat de copiat fișierele și să plece.

- A trecut ceva timp.

Lizzie deschise ambalajul de plastic și îi dădu biscuit. Când el clătină din cap, mușcă ea în locul lui.

- Dar nu au cerut nimic altceva?

- Nu. Lane luă o gură de ceai și oftă. Ce bun e!

- Ghici ce?

- Ia zi-mi.

- Mă promovez. El râse, iar ea încuviință. Mă numesc asistentă executivă.

În clipa în care spuse asta, Lane respiră ușurat. Pentru că, da, facturile se tot strângeau, iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca electricitatea, căldura și apa să fie oprite pe proprietate. Dar...

- Stai un pic, ai deja atât de mult de muncă. Grădiniile și...

- Uite care a treaba. Domnul Harris a demisionat.

Lane clătină din cap.

- Ce?

- Da. L-am ajutat să strângă azi. Nu am vrut să discut cu tine despre asta pentru că era hotărât - și s-au întâmplat alte lucruri mai importante. Dar nu a putut să-și încaseze banii, iar asta m-a făcut să mă gândesc la ce se întâmplă cu conturile casei - locul ăsta e scump de întreținut. Până la urmă, chiar trebuie să plătim atâția chelneri? Nu putem să-i tot ținem în așteptare. Îngrijitorii primesc toți cecuri trimise automat, doar că nu știu eu când? Și, dacă n-au fost destule fonduri pentru plata domnului Harris, nu sunt destule fonduri nici pentru ceilalți.

- La naiba, nici nu m-am gândit la asta.

- Știu că o să vrei să te porți ireproșabil cu toată lumea, deci trebuie să băgăm bani în contul casei și trebuie

să facem planuri legate de angajați. Dacă trebuie să facem schimbări, atunci este necesar să-i anunțăm pe oameni din timp. Nu putem să le cerem să aibă încredere în noi și să lucreze aici, doar ca apoi să aibă de suferit.

- De acord. Sută la sută.

O sărută din nou.

- Dar o să găesc eu o soluție. O să mă uit prin toate registrele și o să te anunț cum stăm. Nu știu unde putem să găsim banii...

- Eu știu. O să mă ocup de asta mâine, la prima oră, înainte să vină Lenghe.

- Lenghe?

- Da. Mâine-seară o să joc poker, Lizzie. Și, înainte să spui că e o nebunie, îți reamintesc că trebuie să mă descurc cu ce am - și nu e foarte mult.

- Cine e Lenghe... Cum se pronunță?

- Lang-ee. Iar noi îi spunem Zeul Cerealelor. Porecla vorbește de la sine. O să-ți placă mult de el. E un om cu suflet bun, care iubește pământul. Și, ține minte, am jucat poker în colegiu și după. E singura mea abilitate.

Lizzie își trecu brațul în jurul gâtului lui.

- Cred că ai și alte...

- Întrerup ceva?

Lane se răsuci spre ușă, și i se păru atât de potrivit că Merrimack alesese fix acel moment ca să apară.

- Ați terminat acolo?

Șiii... urmă acel zâmbet.

- Încă puțin. Doamnă, e o plăcere să vă văd din nou.

Lizzie se ridică, dar rămase lângă Lane.

- De asemenea.

- M-am gândit că o să te bucuri să afli că scoatem sigiliul de la biroul asistentei executive. Merrimack zâmbi. Avem tot ce ne trebuie.

- Bine, zise Lane.

- Tocmai despre asta și vorbeam, spuse Lizzie.

- Serios? Ce coincidentă! Acum, vreau o listă cu oamenii care au acces la acel sector al rețelei. Știi cine are această informație?

Lane ridică din umeri.

- Pot să îi întreb pe cei de la IT.

- Poate fratele tău Edward știe.

- Poate.

- Ia zi-mi, el a avut vreun rol în instalarea programelor de securitate?

- Posibil. Asta era o minciună. De ce?

- Nu știi dacă a fost implicat sau nu?

- Nu am fost implicat în treburile companiei până de curând, deci nu pot să spun cu certitudine.

- Am înțeles. Detectivul lovi carnețelul de palma lui deschisă. Atunci, cred c-o să-l sun pe fratele tău. Se pare că el are tot ce îmi trebuie.

- Nu are un telefon mobil, dar pot să-i transmit să te contacteze.

- Nu e nevoie, știu unde locuiește. Detectivul se uită în jur. E impresionant locul ăsta.

- Da.

- Probabil ți-e dor de tatăl tău.

„Oricine se lăsa păcălit de atitudinea asta detașată, à la Columbo, e un idiot“, își spuse Lane.

- Bineînțeles. Mi-e dor de nu mai pot.

- Tată și fiu. E o legătură specială.

- Da.

Urmă o pauză, și, cum Lane nu mai spuse nimic, Merrimack zâmbi din nou.

- Am auzit că Max, fratele tău, e din nou acasă. Asta e o surpriză. A trecut ceva timp de când a fost la Easterly.

- Da.

- Dar e în Charlemont de mai multe zile.

Lane se încruntă, iar detectivul ridică dintr-o sprânceană.

- Nu știai? Serios? Ei bine, am câțiva martori care spun că el și Edward au fost împreună. În după-amiaza când a murit tatăl tău. Știai ceva despre asta?

Lane simți nevoia să înjure, dar se controlă.

- Îți dai seama că acum mă pui în fața faptului împlinit.

- Da? E o simplă întrebare.

- Fără supărare, domnule detectiv, dar conduci investigația unei crime. Nu există întrebări simple din partea ta.

- Nu atât timp cât spui adevărul și nu încerci să protejezi pe cineva. Protejezi pe cineva, domnule Baldwin? Sau ascunzi chiar tu ceva? Pentru că am strâns multe informații. Te îndemn să fii cât de deschis și de sincer posibil.

- Vrei să spui că sunt suspect?

- Nu am spus niciodată asta. Dar, dacă ai fi, aș vorbi cu tine la sediul din centru. Alt zâmbet. Sunt curios dacă știai despre întâlnirea dintre frații tăi.

Lane inspiră adânc, refuzând să se lase pradă impulsului de a fugi la căsuța unde stătea Max și de a-l bate până afla ce naiba se întâmpla.

- Ei bine, mi se pare destul de clar că nu știai despre asta. Martorii spun că erau numai ei doi. Au fost văzuți pe partea dinspre Indiana a râului. Mai jos de cascadă. Fix unde a fost găsit cadavrul tatălui tău.

Lane zâmbi.

- Poate pur și simplu admirau priveliștea.

- Poate vorbeau despre ce s-ar întâmpla cu un cadavru dacă ar fi aruncat de pe podul Big Five. Merrimack ridică din umeri. Sau poate era priveliștea, ai dreptate.

- Unde ai fost?

Când Gin intră în dormitor, nu fu surprinsă să-l găsească pe Richard pe unul dintre scaunele ei albe de mătase, cu fața contorsionată din cauza furiei, picioarele și mâinile zvâcnindu-i ca și cum faptul că ieșise singură noaptea era un afront personal la adresa lui.

De parcă i-ar fi tăiat cauciucurile. Sau i-ar fi vopsit biroul cu graffiti. Sau ar fi dat foc unei Biblii în fața lui.

Gin închise ușa și așteptă furia pe care o simțea în preajma lui și care îi încingea sângele în vene. Se pregăti pentru valul de nebunie care o ajuta în astfel de situații. Se pregăti pentru cuvintele tăioase care aveau să-i vină în minte, de nicăieri, și pentru apariția acelui zâmbet șiret și obraznic pe față.

Nu se întâmplă însă nimic din toate astea.

În schimb, simți o greutate apăsătoare în tot corpul și, nici când el se năpusti asupra ei, nu se putu mișca. Nu pentru că i-ar fi fost frică de el... cel puțin, nu asta credea că se întâmpla. Corpul ei devenise o bucată de carne amorțită, în timp ce conștiința se ridică deasupra trupului împietrit.

Privi de undeva de deasupra umărului ei drept cum el urlă și țipă, o apucă de braț, o zgudui și o aruncă pe pat.

Plutind deasupra ei înseși, fu martoră la ce se întâmplă mai departe, fără să simtă nimic, fără să facă nimic... ba chiar îi văzu ceafa, umerii și picioarele în timp ce i rupse hainele și o trase de picioare.

Sub corpul ei, pătura devenea atât de răvășită, bum-bacul egiptean fin șifonându-se în timp ce el transpira pe ea.

Gin se concentrează în mare parte pe fața ei. Trăsăturile erau frumoase. Ochii însă erau cu goi, toată lumina interioară pierind. Calmul de care dădea dovadă era admirabil. Cum stătea pe spate și se gândea la Anglia sau cine știe la ce.

Bergdorf spusese Samuel?

Când Richard termină, se prăbuși, apoi se dădu la o parte. Corpul lui Gin pur și simplu rămase, întins acolo, în timp ce el îi mai spuse niște lucruri. Apoi bărbatul se răsuci și plecă de acolo cu capul sus, ca un băiețel care își apăraseră groapa cu nisip de copiii mai mari și apoi plecase fericit, pentru că totul se redusese la dominație pentru el, nu la posesia în sine.

După o vreme, Gin cea Plutitoare coborî de deasupra patului și se așază lângă Adevărata Gin. Nu voia

să se întoarcă încă în corpul ei. Era mai bine să fie detașată de tot. Mai ușor.

Când se gândi că ar trebui să se acopere, Adevărata Gin își mișcă brațul și trase pătura peste partea inferioară a corpului.

În acea nemișcare, Gin se gândi că poate merita ce primise.

Îi tratase pe toți cei din jurul ei în bătaie de joc, încalcase în mod deliberat și conștient toate regulile, judecase și fusese crudă doar de plăcere, condusesse un club al fetelor rele în fiecare clasă, fiecare tabără și fiecare școală în care fusese vreodată. Iar acum, că toate acele momente erau în trecut, era la conducerea femeilor răuticioase din plăcere

Cel puțin, așa stătuseră lucrurile până acum.

Având în vedere numărul copleșitor de oameni care nu veniseră la comemorarea tatălui ei și faptul că Tammy nu avea să mai vină, fusese retrogradată.

Poate era karma.

Poate asta se întâmpla când răspândeai energie negativă în lume. Poate acesta era tsunamiul provocat de ce le făcuse altora.

Sau poate doar se căsătorise cu un nemernic din toate motivele greșite, și Richard era un violator sadic și victimele nu erau niciodată de vină. Ținea de ea să gândească limpede și să fie destul de curajoasă cât să pună capăt înainte ca soțul ei să o omoare.

Pentru că în direcția aceea o luau. Văzu ochii lui Richard sclipind ca ai unui vânător. În timp, nu avea să mai fie mulțumit doar cu nivelul de violență la care erau acum. Avea să meargă tot mai departe, pentru că se excita când rănea și subjuga, dar doar dacă situația avea și un element nou.

În copilărie, fusese agresat. Învățase de la maeștri, iar acum, simțea satisfacție dacă el era cel care intimida fizic.

Poate ar trebui pur și simplu să-l omoare ea mai întâi?

Acesta fu ultimul ei gând când somnul revendică ambele părți din ea, corpul și sufletul, pătura inconștienței calmând haosul din capul ei. Da, poate singura ieșire era să scape de el. Și nu prin anularea căsătoriei.

capitolul 44

În dimineața următoare, Lane o lăsă pe Lizzie dormind în patul mare de la Easterly. Își făcu duș și se îmbracă. Înainte să plece, o privi cum respira și se gândi că alesese femeia potrivită.

Apoi, își văzu de treabă. Traversă coridorul, coborî scările și ieși pe intrarea principală.

Mașina prinse viață în clipa în care el răsuci cheia în contact și coborî dealul cu viteză, o luă la stânga și se duse la benzinărie. După o cafea mare și un sendviș, se îndreptă spre filiala locală a băncii, ocolind bicicliști, rămânând blocat în spatele unui autobuz școlar, înjurând în timp ce un microbuz plin cu copii aproape îl lovi.

Dar probabil fusese vina lui. Nu dormise bine și cafeaua nu-și făcuse încă efectul.

Ce făcuseră frații lui pe malul râului? Și de ce nu spusese nimic despre asta?

Pentru că aveau ceva de ascuns, evident.

După ce detectivul Merrimack și Pete Tocilarul pleaseră în sfârșit din centrul de afaceri, Lane avu impulsul de a se duce la Red & Black, doar că nu știa sigur dacă și polițiștii aveau să se îndrepte în direcția aceea. Până la urmă, Edward rar răspundea la telefon, iar detectivul avea concentrarea și determinarea unui câine de vânătoare care prinsese o urmă.

Ultimul lucru pe care voia Lane să-l facă era să pară conflictual în fața unei mici galerii de polițiști – și al naibii să fie de nu era pregătit să-i calce în picioare pe frații lui.

Într-un final însă, el și Lizzie rămaseră pe proprietate, făcură dragoste din nou în casa de la piscină, apoi sus, în cadă... și în pat.

O mare relaxare, chiar dacă nu schimba cu nimic ce se întâmpla.

Găsi un loc de parcare și-și dădu seama că tot acolo parcase și înainte, când aflatese despre problemele din familie.

Aproape că îi veni să parcheze altundeva.

După ce își dădu seama că superstițiile nu aveau să-i fie de ajutor, ieși și lăsă capota jos, chiar dacă cerul era greu din cauza ploii care nu căzuse încă și meteorologii anunțaseră tornade. Asta era treaba în Kentucky: puteai începe ziua în pantaloni scurți și tricou, la prânz aveai nevoie de echipament pentru ploi torențiale și, la sfârșitul zilei, îți trebuiau o geacă și clăpări.

Când îi sună telefonul, îl scoase din buzunarul jachetei de bumbac pe care o purtase în ziua anterioară. Când văzu cine era, aproape că lăsă să intre mesageria vocală.

Înjură și răspunde:

– O să-ți fac rost de bani.

Ricardo Monteverdi revenise în scenă. Infuzia de zece milioane de dolari adusă de Sutton cumpărase mai puține zile de pace decât sperase Lane. Bărbatul scoase din nou la înaintare argumentul cu nu-mai-avem-timp, salvează-mă-înainte-să-ți-distrug-familia. În timp ce mergea, Lane cercetă cerul.

Avionul lui Lenghe trebuia să aterizeze în patruzeci și cinci de minute, și, dacă nu ajungea la timp, urma să aibă întârzieri de ore întregi.

– Trebuie să plec, ținem legătura, zise Lane.

Închise telefonul, așteptă să treacă un SUV și apoi trecu prin ușile duble. Filiala locală a băncii era o cutie standard cu pereți de sticlă, și, când intra, femeia blondă atrăgătoare veni să îl întâmpine.

– Domnule Baldwine, ce plăcere să vă văd din nou.

Lane dădu mâna cu ea și zâmbi.

– Putem vorbi puțin?

- Sigur că da, intrați.

Se duse în biroul ei și se așează pe scaunul pentru clienți.

- Bun, deci tata a murit.

- Știu, spuse ea în timp ce se așează de cealaltă parte a biroului. Îmi pare rău.

- Nu o să ocolesc subiectul. Mulțumesc pentru cuvintele spuse. Nu o să-mi bat capul încercând să schimb semnatarii pe contul casei. Vreau să deschid unul nou și o să virez trei sute de mii de dolari în el în dimineața asta. Va trebui să facem plăți automate spre toți angajații de la Easterly din noul cont, numaidecât, și am nevoie de o listă cu toți cei care au încercat să încaseze banii din vechiul cont și nu au putut. Eu un mare haos, și vreau să mă ocup azi de toate.

Lizzie și Greta urmau să se ocupe de angajați și, cu puțin noroc, aveau să rezolve totul. Cu cât concediau mai repede oameni, cu atât mai puține cheltuieli rămâneau de acoperit.

- Sigur că da, domnule Baldwine. Începu să tasteze. Am nevoie de un document de identificare și să-mi spuneți de unde vin fondurile.

„De nicăieri“, auzi vocea lui Jeff. „Investesc în mica ta companie de băutură.“

La naiba, dacă prietenul lui putea să scrie un cec, și el putea să facă același lucru. Și, dacă era nevoie, putea să acceseze și alte fonduri, dar mai întâi trebuia să vândă niște acțiuni. Cheia era să se asigure că păstra acoperișul de la Easterly deasupra capului mamei lor și că angajații de bază care rămâneau la Easterly erau plătiți și să acopere cheltuielile cu mâncarea, curentul electric și apa curentă. A, și că ipotecile lui Sutton Smythe erau acoperite.

Mai departe de atât, nimic nu era esențial până nu-și reveneau.

După ce el îi dădu permisul de conducere și numărul contului de la J.P. Morgan, femeia îi zâmbi.

- În regulă, domnule Baldwine. O să mă ocup imediat de asta.

Lane ieși din bancă douăzeci de minute mai târziu. Semnase tot ce fusese de semnat, inițiasse transferul și o sunase pe Lizzie să îi spună. Lizzie trebuia să o anunțe pe managera băncii cine rămânea și cine pleca...

Lane se opri în mijlocul parării.

Lângă mașina lui, cu o bicicletă alături și o expresie mult prea matură pe față, era fiul Rosalindei Freeland.

Lizzie termină conversația cu Lane și se așeză pe primul scaun pe care îi căzu privirea. Abia când își întinse mâinile pe brațele tapițate și se rezemă își dădu seama că era fotoliul Rosalindei Freeland, asistenta executivă casei, care fusese găsită moartă.

Sări în picioare și se șterse pe pantaloni, chiar dacă pătura și pernele fuseseră curățate.

- Deci, ce crezi? o întrebă pe Greta.

Nemțoaică ridică privirea din laptopul aflat pe vechiul birou al Rosalindei. La fel ca în restul camerei, care era veselă și plină de lumină ca o gaură de cârțiță, pe birou nu existau lucruri care să nu fie utile. Erau doar o lampă, un suport de pixuri plin și o tăviță de corespondență.

De asemenea, nu existaseră obiecte personale de îndepărtat după moartea femeii, și nu pentru că aceasta ar fi golit locul înainte de tragedie.

- A ținut foarte bine registrele, da. În spatele unei perechi de ochelari de citit rotunzi de un roz aprins, ochii albaștri erau alerti și concentrați. Vino să vezi. Aici sunt toate chestiile valoroase.

Lizzie se duse și se uită peste umărul partenerei ei. Pe ecranul laptopului era un tabel cu nume, date de contact, tariful pe oră și bonusuri. Când dădu spre stânga, Greta văzu tot ce fusese plătit angajaților în ultimii cinci ani, lună de lună.

- Foarte bine. Asta e foarte bine. Greta își dădu jos ochelarii și se rezemă de spătar. Eu o să strig numele, iar tu îmi spui ce facem cu ei.

- Câți oameni sunt?

Greta derulă tabelul. Și îl tot derulă. Și derulă în continuare.

- Șaptezeci și trei. Ba nu, șaptezeci și patru.

Lizzie luă un carnet alb cu emblema Easterly, apoi un pix.

- O să iau notițe. Dumnezeuule, habar n-aveam câți oameni lucrează aici. Știam că sunt în jur de șaptezeci, dar... sunt atâția bani.

Greta ridică mâna.

- Eu o să mă opresc. Din luat salariu, adică. Scrie-mă acolo, în capul listei.

- Greta, ascultă...

- Nu, eu și Jack nu avem nevoie de salariul meu. Copiii mei au plecat, sunt pe cont propriu. Am acceptat salariul pentru că l-am meritat - și încă îl merit -, dar în momentul ăsta? Greta arătă spre ecran. Ei au mai multă nevoie de bani. Eu o să continui să lucrez însă. Ce altceva să fac?

Lizzie inspiră adânc. Cum ea reușise să-și achite ferma, se hotărâse să nu mai accepte nici ea bani acum, dar era altceva.

Asta era familia ei acum.

- O să te plătim imediat ce putem.

- Dacă asta te face să te simți mai bine.

Lizzie întinse mâna, ca să bată palma cu ea.

- Doar așa o să fie de acord.

Când Greta se întinse și ea, inelul ei cu un diamant imens străluci, iar Lizzie clătină din cap. Partenera ei era probabil singura horticultoare din țară aproape la fel de bogată ca oamenii pentru care „lucra“. Dar femeia era pur și simplu incapabilă să stea degeaba.

Era și sursa de sănătate mintală a lui Lizzie.

- Nu știi cât o să dureze, zise ea. Ar putea fi...

- Unde e majordomul vostru?

La auzul vocii feminine necunoscute, Lizzie înălță capul și scoase un șir de înjurături în minte. În ușă stătea fosta soție a lui Lane, care arăta ca și cum deținea locul. Mă rog, aproape fosta soție.

Chantal Baldwine era la fel de blondă ca atunci când Lane o dăduse afară și își păstrase bronzul delicat, manichiura perfectă și vestimentația care spunea „sunt bogată, tânără și superioară din punct de vedere social”.

Costumul de azi, de exemplu, era roz cu nuanța pierșicii, diafan ca briza, și îi venea ca și cum ar fi fost făcut la comandă. Ceea ce însemna că era foarte strâmt în zona abdomenului.

- Pot să te ajut? întrebă Lizzie neafectată.

În același timp, își puse mâna pe umărul Gretei și o strânse. Femeia începuse să se ridice de pe scaun, dar era greu de spus dacă voia să le lase singure pe Lizzie și pe Chantal sau să îi dea un pumn acesteia din urmă, din principiu.

- Unde e Lane? întrebă Chantal tăios. L-am sunat de două ori. Avocatul meu i-a cerut în mod repetat să-mi dea acces la proprietatea mea, dar a refuzat să-mi răspundă, așa că am venit aici ca să-mi iau lucrurile.

Lizzie îi aruncă Gretei o privire prin care îi cerea să rămână și se îndreptă spre Chantal.

- Aș fi fericită să te însoțesc sus, dar nu pot să te las nesupravegheată.

- Acum, faci parte și din securitate? Tare ocupată mai ești. Am auzit că nu a venit nimeni la comemorarea domnului Baldwine. Ce păcat!

Lizzie trecu pe lângă femeie, iar Chantal nu avu de ales și o urmă.

- Ai bărbați care să te ajute cu mutatul? Cutii? Un camion?

Chantal se opri în mijlocul holului angajaților.

- Ce vrei să spui?

- Ai spus că ai venit ca să-ți iei lucrurile. Cum ai de gând să le muți?

Fu ca și cum s-ar fi uitat la un copil din clasa întâi care încerca să facă fizică pentru avansați.

- Domnul Harris se ocupă de toate astea, fu răspunsul.

- Ei bine, nu e aici. Deci, care e planul tău?

Când privirea goală reveni pe fața femeii, Lizzie fu tentată să o lase acolo douăsprezece ore și să se bucure de blocajul acesteia, dar erau prea multe de făcut și, sincer, nu se simțea confortabil să o aibă pe Chantal prin preajmă.

- Cu ce mașină ai venit? întrebă Lizzie.

- Cu o limuzină.

Ca și cum orice altceva ar fi fost inimaginabil.

- Greta? strigă Lizzie. Poți să aduci niște....

Femeia ieși din birou și se îndreptă spre scările pivniței.

- Cutii. Da. Acum.

Era clar că ascultase conversația și că aproape o omorâse faptul că nu putea să iasă și să rezolve problema.

- Să mergem, zise Lizzie. O să te conduc sus. Terminăm cu asta cumva.

Mutase deja un fanfaron din casă - când plecase domnul Harris. Dacă o ținea în ritmul ăsta, asta avea să devină competența ei de bază.

- Randolph. Lane porni spre mașină și spre fratele lui vitreg. Ce faci?

- Mă cheamă Damion și nu ți-am urmărit mașina. Nu te-am urmărit pe tine, mergeam spre școală.

- La ce școală ești?

Deși Lane știa, având în vedere pantalonii kaki, cămașa albă și cravata albastru cu verde.

- Charlemont Country Day.

„La naiba”, își zise Lane. Avea aproape vârsta Ameliei. Amândoi ar fi în același an, în funcție de cum s-ar rezolva problema Ameliei cu exmatricularea.

Alt lucru care trebuia rezolvat.

Grozav!

Lane se încruntă.

- Dar nu e în drumul tău, nu?

Băiatul se uită în altă parte, apoi în spate.

- Am luat-o pe drumul lung pentru că voiam... vreau... să văd cum e. Știi... casa... unde trăiește el. Unde trăia.

- E perfect de înțeles.

Damion își mută privirea.

- Credeam că o să te superi pe mine.

- De ce? Nimic din toate astea nu sunt din vina ta. Nu ai cerut așa ceva, și faptul că nu vreau să am de-a face cu unele lucruri pe care le-a făcut tata nu înseamnă că o să mă port urât cu tine.

- Bunica mi-a zis că toți o să mă urâți.

- Nu o cunosc și nu o să fiu lipsit de respect, dar nu o să se întâmple așa ceva. Am vorbit serios când ți-am zis că poți să vii oricând. Te-aș duce chiar acum acolo, doar că mă întâlnesc cu cineva la aeroport.

Când Damion se uită spre dealul pe care era Easterly, Lane își dădu seama că, da, avea să fie dificil să-l aducă pe acel copil în casa în care mama lui încă mai trăia. Dar aceasta nu-și putea recunoaște nici măcar propriii copii și nu cobora niciodată la parter.

- Oricum am întârziat la școală.

După o pauză stânjenitoare, Lane spuse:

- O să-l îngropăm. Trebuia s-o facem azi, dar am amânat, din cauza vremii și a altor lucruri. Cum pot să dau de tine? O să te anunț, și poți s-o aduci și pe bunica ta. Cum vrei.

- Nu am telefon. Și nu știu. Nu cred că vrea să vin. E prea ciudat. Știi... nu l-am văzut prea des.

Un alt fiu care trăia cu durere din cauza celui bărbat.

- Îmi pare foarte rău. A fost... un bărbat foarte complicat.

Adică un nemernic și jumătate.

- Poate o să vreau să vin mai încolo, totuși.

- Uite cum facem. Ai un pix?

Lane luă din mașină un șervețel.

- Da. Poftim!

Lane își scrisese numărul de telefon.

- Sună-mă când ești pregătit. O să-ți spun exact unde este înmormântat. Și spune-mi și când vrei să treci pe la casă.

Da, Easterly era moștenirea mamei lui, dar William Baldwine trăise acolo decenii întregi. Dacă Lane ar fi fost în locul puștiului și abia dacă și-ar fi cunoscut tatăl, ar fi vrut să vadă unde lucrase și unde dormise acel om, chiar și după ce acesta murise.

- S-a făcut. Damion se uită la bucata de hârtie, apoi o puse în ghiozdan. Îmi pare rău.

Lane se încruntă.

- De ce?

- Nu știu. Probabil pentru că și tu ai o mamă, și ea... el...

- Un mic sfat: nu încerca să-ți asumi probleme sau defecte care nu sunt ale tale. Nu e o strategie bună pe termen lung.

Damion încuviință.

- O să te sun.

- Așa să faci.

Lane îl urmări pe puști cum pleca pe bicicletă. Când își dădu seama că nu purta cască, vru să strige după el să meargă cu grijă.

Dar poate era cazul să-și urmeze propriul sfat. Damion avea pe cineva care să-l păzească și, ipotetic, zece milioane de dolari, în funcție de cum mergeau lucrurile. Lane avea foarte multe pe cap, nu își putea asuma și alte lucruri care să-i solicite atenția și abilitățile.

Se sui la volan, porni motorul și plecă în grabă spre Dorn, luând-o pe drumul spre aeroport, ca să evite aglomerația de la intersecțiile mari. Când ajunsese în sfârșit la poarta pistei pentru avioanele private, John Lenghe tocmai cobora. De data asta, pantalonii de golf erau făcuți dintr-un material cu imprimeu

ca iarba. Fire de un verde aprins pe un fundal negru. Mii de fire.

Era o ținută pe care numai cineva de talia lui putea să o poarte.

Bărbatul îi făcu cu mâna, în timp ce în cealaltă ținea o valiză uzată.

- M-am gândit că poate rămân blocat aici, așa că mi-am împachetat niște lucruri, având în vedere cum e vremea, zise el în timp ce se îndreptă spre Porsche.

- Avem o mulțime de dormitoare, iar mama gătește cea mai bună mâncare din lume.

Lenghe își puse geanta pe bancheta din spate.

- E Iisus lordul și salvatorul meu?

- Îmi place stilul tău.

În timp ce bărbatul se urcă în mașină, se uită la jacheta de in a lui Lane și la pantalonii impecabili.

- Serios? Ești sigur de asta, fiule?

Lane apăsă pe accelerație.

- Nu spun că ți-aș putea purta hainele, dar, pe tine, merg.

- Ești priceput la vorbe, știi? Lenghe îi făcu cu ochiul. Te-ai odihnit bine? Ești gata să joci poker?

- Întotdeauna, bătrâne, întotdeauna.

Lenghe râse, iar Lane îl duse la Easterly, conversația dintre ei fiind surprinzător de relaxată. În timp ce așteptau la poalele dealului ca poarta să se deschidă, Lenghe admiră vila.

- E exact ca imaginea de pe sticle. Trebuie să vă felicit, e un loc pe cinste.

„Mai ales dacă reușim să îl păstrăm în familie“, se gândi Lane.

Ploaia începu să cadă în timp ce ajunseră lângă casă, dar Lane uită de asta când văzu limuzina neagră parcată în față.

- Cine naibii a venit? întrebă el tare.

După ce John coborî cu bagajul său, Lane săltă capota și se duse la șoferul limuzinei - pe care nu îl recunosc.

- Pot să te ajut?

- Bună ziua, domnule. Am venit aici cu Chantal Baldwine, să îşi ia lucrurile.

Nemernica!

capitolul 45

- Nu, nu folosesc hârtii de mătase.

În timp ce Lizzie deschidea sertar după sertar, se gândi: „Nu numai că n-o să-ţi împăturesc lucrurile în hârtia aia nenorocită, dar ai noroc că nu le arunc pe geam pe capota limuzinei.”

- Dar cutele...

Lizzie îşi întoarse capul spre Chantal.

- Sunt cea mai mică problemă a ta. Haide, pune-te pe treabă! Nu o să fac asta singură.

Chantal păru şocată în timp ce stătea lângă cele cinci cutii aduse de Greta.

- Să ştii că, de obicei, nu fac așa ceva,

- Ei, nu zău?!

Lizzie luă una dintre cutii şi începu să o umple cu lucrurile împăturite. Pantaloni, blugi, echipament de yoga. Apoi se apucă de următorul sertar. Lenjerie. Îşi aminti când se uitase în sertarul acela în trecut, după ce se strecurase în camera ei ca să compare lenjeria pe care o găsisese sub patul lui William Baldwine cu ceva ce avea Chantal.

Se uită pe furiş spre masa de machiat.

Pata de sânge de pe covorul deschis la culoare fusese curăţată.

Nu putu decât să-şi imagineze cearta dintre William şi Chantal, dar aceea nu era treaba ei. Care era treaba ei? Să o ducă pe femeia asta cât mai departe posibil de Lane şi de acea casă.

Se hotărî că era ca şi cum ar curăţa iedera. Scoţi ce e rău, păstrezi ce e bun.

- Apucă-te de lucrurile de pe umerase, îi ordonă femeii. Sau o să le trag pe toate grămadă de acolo.

Amenințarea o puse pe Chantal în mișcare, mâinile ei îngrijite deschizând uși și scoțând haine de pe umerase, una câte una. Dar cel puțin făcu o grămăjoară.

Lizzie era la a treia cutie când Lane intră în elegantul dressing.

Chantal se întoarse, îl privi... și își duse mâna spre abdomen.

„Da, da, toți știm că ești însărcinată, drăguț”, își spusese Lizzie. „De parcă am putea să uităm.”

- Astea sunt lucrurile mele, zise Chantal plină de sine. Și o să le iau.

De parcă era Maggie Smith, așa teatru juca...

Dar, în definitiv, nu avea nici un motiv să fie răutăcioasă. Nu avea să îmbunătățească situația, și era deja destulă răutate sub acel acoperiș.

- Da, zise Lane. Chiar ar trebui să le scoți din casa mea.

Se duse la unul din șifoniere, deschise ușile și se băgă cu trunchiul printre hainele atârinate. Când ieși, brațele lui puternice erau pline de mătăsuri, tafta și organza colorate și scumpe.

- John, strigă el. Avem nevoie de încă o pereche de mâini aici!

- Ce faci? Chantal se îndreptă spre el. Ce...

Un bărbat mai în vârstă și îndesat intră purtând... o pereche absolut incredibilă de pantaloni de golf. Cine știa că poți face haine din iarbă?

- Salut, zise bărbatul cu un accent din Vestul Mijlociu și un zâmbet larg. Cum pot să ajut?

- Ia câteva și du-le jos, la limuzină.

- Sigur, fiule.

- Nu poți! Nu o să faci asta! Nu pot...

- A, și ea e logodnica mea, Lizzie. Lane îi zâmbi. Nu cred că v-ați întâlnit.

- Logodnică! Chantal bătu cu tocurile în podea. Logodnică?

Bătu din picior din nou. Lizzie rămase uimită. Mereu crezuse că genul ăsta de mișcare era folosit numai în episoadele din *Prietenii tăi*.

- El e prietenul meu, John. Ți-l amintești, Zeul Ceralelor? îi zise Lane lui Lizzie.

- Bună. Lizzie întinse mâna. Mulțumesc pentru ajutor.

- Sunt fermier, doamnă. Nu mi-e frică de muncă.

Bărbatul se uită la Chantal, care încă făcea ifose, și apoi o ocoli, deschise următorul compartiment și scoase cam două duzini de rochii lungi. Era ca și cum îmbrățișa un curcubeu.

Când cei doi bărbați ieșiră cu hainele. Chantal sări după ei, împiedicându-se de umerășele căptușite care căzură în urma lor - o dâră de firimituri vestimentare.

Lizzie zâmbi și continuă să împacheteze.

Ce bine era să curețe casa.

În afara dormitorului lui Gin se tot auzeau mișcări, care duceau apoi spre coridor.

Era prea preocupată cu căutarea telefonului mobil ca să-i pese. Ultima oară când îl folosisese... piloții. Îl folosisese când fusese în cabina avionului lui Richard. Oare îl pierduse?

Nu era pe noptieră. Nici sub pat. Nici pe biroul decorativ.

Și nu era nici în geantă.

Vag conștientă de panica tot mai mare, intră în dressing. Mizeria pe care o făcuse la masa de machiaj fusese curățată, și, pentru o clipă, se gândi la efortul de care fusese nevoie pentru curățarea acelei zone. Fusese pudră peste tot pe masă, urme de dermatograf, tuburi cu ruj lăsate deschise. Pe lângă faptul că pusese tot ce putea fi folosit la locul lui, Marls folosisese probabil și o soluție de curățat geamurile sau ceva... hârtie... cine știe ce.

Până și covorul de dedesubt, cel alb, era curat.

- Mulțumesc, șopti Gin, chiar dacă era singură în cameră.

Se îndreptă spre etajerele unde își ținea colecția de genți Gucci, Vuitton, Prada și Hermes, încercând să-și amintească pe care o avusese cu ea...

Zgomotul unui apel o făcu să-și întoarcă deodată capul.

Urmă sunetul și ajunse în zona dressingului, deschise panelul de unde de auzea sunetul și scoase o haină de mătase Akris, cu roz, alb și crem.

Găsi telefonul în buzunar și răspunse, chiar dacă era un număr necunoscut.

Poate era Dumnezeu, care voia să-i spună ce să facă în continuare. Nu era exclus ca domnișoara Aurora să fi avut genul acesta de putere.

- Alo?

- Doamna Baldwine? se auzi o voce feminină.

- Da?

- Bună ziua, sunt Jules Antle. Supraveghetoarea de la etajul fetei dumneavoastră, din cămin?

- A da. Da, bineînțeles. Asta explica prefixul. Mă căutați ca să fac aranjamentele necesare pentru a lua lucrurile Ameliei?

La naiba, domnul Harris plecase. Cine se putea ocupa...

- Poftim? Să-i luați lucrurile?

- Da, o să trimit imediat pe cineva să-i ia lucrurile. În ce cămin stă?

- Semestrul nu s-a încheiat încă.

- Deci ați prefera să așteptăm până pleacă ceilalți studenți?

- Eu... vă rog să mă iertați, dar nu înțeleg. Am sunat doar ca să aflu când se întoarce. Mi-am permis să discut cu ceilalți profesori ai ei, și, dacă vrea să dea examenele finale de acasă, după pauza de studiu, e bine-venită s-o facă.

Gin se încruntă.

- Examenele finale?

Doamna Antle, sau Jules, sau domnișoara supraveghetoare vorbi mai rar, ca și cum ar fi crezut că Gin era cam grea de cap.

- Da, testele de dinaintea vacanței de vară. Care vor fi susținute în curând.

- Dar de ce ar... Îmi pare rău, dar eu înțelesesem că Ameliei i s-a cerut să părăsească școala.

- Ameliei? Nu. De ce? E una dintre preferatele noastre. O văd devenind proctor în ultimul ei an. Mereu îi ajută pe oameni, e generoasă cu meditațiile, mereu alături de toată lumea. Probabil tocmai de asta a fost aleasă președinta clasei.

Gin clipi și deveni conștientă de faptul că se întorse, astfel că își putea vedea propria imagine într-una din oglinzi. Dumnezeu, arăta groaznic! Adormise machiată și, deși părul nu îi era foarte dezordonat, fața îi arăta ca a unui clown malefic, cu ochi bântuiți. Rochia pe care o avea pe ea o purtase cu o seară în urmă, iar partea de sus atârna în locul în care Richard o rupsese.

Era ironic faptul că arăta în halul acela când tocmai aflase că viața fiicei ei mergea destul de bine.

- Alo? Doamna Baldwine?

Nu avea nici un sens să aprofundeze minciuna cu acea femeie.

- Îmi pare rău, se întâmplă foarte multe aici.

- Știm și ne pare rău. Când Amelia a aflat că bunicul ei a murit, a vrut să vină acasă pentru înmormântare. Dacă vrea să rămână și să stea cu familia, înțelegem și suntem dispuși să găsim soluții. Va trebui să știm însă ce are de gând să facă.

- O să vorbesc cu ea și vă sun înapoi.

- Ar fi grozav. O apreciem foarte mult. Creșteți o tânără minunată, care o să facă mult bine în lume.

Când Gin închise telefonul, continuă să se uite la reflexia ei. Apoi se duse și se așeză la măsuta de machiaj.

Cât de mult își dorea să fi existat un guru la care să te duci și care să îndrepte totul în viața ta. Putea încerca

diferite tipuri de reparații: Mama Îngrijorată, Profesionaista Charismatică, Femeia de Treizeci de ani Seducătoare, dar Care Nu Este Coruptă Moral.

Nu avea însă un magazin Chanel la care să se ducă pentru asta.

Și, da, probabil putea să-și asculte primul impuls – și anume, să se ducă la Lane și să-l pună să afle de ce Amelia crezuse că era o idee bună să mintă că fusese dată afara de la școală și apoi să-i ceară să o trimită pe fată înapoi, ca să-și dea examenele finale... dar ideea asta nu prea o atrăgea.

Nici măcar nu știa unde era Hotchkiss. Nu știa decât prefixul zonei.

Clar nu știa unde era fiica ei.

Intră în agenda telefonului și o sună pe Amelia, dar închise când îi intră mesageria vocală.

Poate domnișoara Aurora putea să discute cu ea și să o convingă să termine semestrul. Sau orice trebuia să facă.

Asta când Amelia venea acasă. Presupunând că nu era acasă.

Sau era?

Gin se ridică, intră în dormitor și deschise ușa spre coridorul principal. Orice dramă avusese loc fusese rezolvată sau se mutase, așa că era singură pe hol când merse și bătu la una dintre ușile din apropiere.

Când nu primi nici un răspuns din camera Ameliei. Deschise ușa și se uită înăuntru. Amelia dormea pe pat, sau cel puțin se prefăcea că dormea, și nu era în lenjerie. Purta un tricou cu Hotchkiss și stătea pe o parte, cu fața spre ușă, genele ei, care erau lungi ca ale lui Samuel T., căzând grele pe obraz.

Fata se încruntă și își mișcă sprâncenele, apoi se întoarse pe spate. Apoi pe cealaltă parte.

Cu un oftat adânc, păru să se cufunde din nou în somn.

Gin ieși din cameră.

Probabil era mai bine să se aranjeze înainte să încerce să bage mințile în cap cuiva. Revenind în camera ei, se îndreptă spre baie, își dădu jos rochia și intră la duș. Plimba un prosopel cu monograme pe braț când diamantul imens de pe mâna stângă sclipi în lumină.

De nicăieri, auzi vocea lui Samuel T.: „Trebuie să ai grijă de tine!“

capitolul 46

- Te-ai logodit? întrebă Chantal în timp ce Lane închise portbagajul limuzinei.

- Da, răspuse el - pentru a suta oară, probabil.

Femeia vorbise doar despre logodnă, în timp ce toată lumea îi împachetase câte haine, farduri și bijuterii încăpeau în mașina aia mare. Iar acum, ea și Lane erau singuri, cu excepția șoferului - care era în mașină, cu ușile închise și fața îngropată în telefonul mobil. Ca și cum nu ar fi vrut să fie audă nimic.

„Multă baftă să obții un bacșiș de la ea“, își spuse Lane.

- Serios, Lane, zise ea în timp ce ploaia începu din nou. Nu ai putut aștepta măcar să se usuce cerneala pe actele noastre de separare...

- Cu ea ar fi trebuit să mă căsătoresc de la bun început, interveni Lane. Iar tu nu ești în poziția de a te arăta indignată.

Se uită spre burta ei, iar Chantal zâmbi cu toată dulceața de care ar fi în stare un pistol de nouă milimetri.

- Când o să se citească testamentul?

- Al tatălui meu?

- Nu, al papei. Evident că al afurisitului tău de tată.

- S-a citit deja. Nu a scria nimic în el despre tine sau despre copilul tău. Dacă vrei să-l contești, n-ai decât.

O să fie la fel de profitabil cum e și cariera ta profesională... a, stai, nu ai una, nu-i așa? Nu una legală, adică.

- Păstrez copilul ăsta.

- Spre deosebire de al meu, nu? Lane ignoră durerea din piept. Sau o să faci din nou un drum până la clinica din Cincinnati?

- Poate vreau doar copilul tatălui tău.

- Probabil. De fapt, nu am nici o îndoială în privința asta. Lane deschise ușa din spate a limuzinei. Executorul testamentului este Babcock Jefferson. Caută-l, sună-l și dă în judecată moșia sau fă ce vrei.

Chantal intră în mașină, spunând:

- O să vă contacteze avocatul meu.

- Cam bați apa în piuă cu asta, nu-i așa? Aștept cu nerăbdare, atât timp cât asta o să te țină departe de proprietatea mea. Pa!

Închise portiera și îi făcu cu mâna șoferului, apoi intră în casă. Când închise ușile vilei, habar n-avea cât era ceasul.

Se simțea de parcă era unu dimineața.

Înaintă, iar în camera cu jocuri îl găsi pe John Lenghe, cu pantalonii lui cu iarbă. Dar bărbatul nu se juca cu cele două pachete de cărți de pe masa de poker din colț. Nu lovea bile la vechea masă de biliard. Nu juca șah împotriva lui însuși și nici table.

Lenghe era lângă peretele cel mai îndepărtat și se uita la tabloul care fusese atârnat în centrul incredibilului panou din stejar.

Luminat de sus, reprezentarea feței lui Iisus Hristos era realizată în tonuri de ivoar și maro profund, ochii salvatorului fiind atât de reali, că practic puteai simți sacrificiul divin pe care urma să-l facă.

- Nu e rău, nu? zise Lane încet.

Lenghe se întoarse și își duse mâna în dreptul inimii.

- Îmi pare rău, nu am vrut să umblu brambura. De fapt, am vrut, dar m-am gândit și că tu și acea doamnă aveți nevoie de puțină intimitate.

Lane intră în cameră și se opri la masa de biliard. Bilele erau aranjate, dar nu-și amintea ultima oară când le lovise cineva cu un tac.

- Apreciez asta - și ajutorul tău. Ai înjumătățit durata întregii nebunii.

- Fără să fiu lipsit de respect față de acea doamnă, dar înțeleg de ce ai încuraja-o să-și găsească o ședere mai fericită altundeva.

Lane râse.

- Voi aștia din Vestul Mijlociu aveți cel mai drăguț mod de a pune pe cineva la pământ.

- Pot să te întreb ceva? Lenghe se întoarse din nou spre tablou. Plăcuța cu nume de aici... scrie...

- Da, e un Rembrandt. A fost autentificat de mai multe surse. Toate actele sunt undeva în casa asta. De fapt, anul trecut, un colecționar privat, care a venit la petrecerea de după derby, i-a oferit tatălui meu patruzeci și cinci de milioane pe el - sau cel puțin așa am auzit.

Lenghe își băgă mâinile în buzunare, ca și cum s-ar fi temut că nu avea să se poată abține să atingă tabloul, chiar dacă era la peste zece metri depărtare de el.

- De ce e ascuns tocmai aici? Nu că nu ar fi o cameră grandioasă, dar nu înțeleg de ce o operă de artă ca asta nu ar fi expusă undeva mai la vedere, poate în salonul din față.

- Există un motiv bun pentru asta. Bunica mea, Marea V.E. cum i se spunea, nu era de acord cu jocurile de noroc, băutul și fumatul. A cumpărat tabloul din străinătate, în anii 1950, și l-a pus aici pentru ca, de fiecare dată când bunicul și prietenii lui se gândeau să păcătuiască, să-și amintească pe cine dezamăgeau.

Lenghe râse.

- Isteață femeie!

- Colecționa tablouri ale vechilor maeștri. Sunt peste tot prin casă, dar asta e probabil cel mai valoros, chiar dacă e unul dintre cele mai mici.

- Aș vrea ca soția mea să-l vadă. I-aș face o poză cu telefonul, dar nu i-ar face dreptate. Trebuie să stai în fața lui. Totul e în ochi.

- E oricând bine-venită aici.

- Ei bine, soției mele nu-i place să călătorească. Nu e vorba că i-e frică de zbor sau mai știu eu ce, dar urăște să-și părăsească vacile și puii. Nu are încredere în nimeni să stea cu ei sau cu câinii. Nici măcar în mine. Animalele și păsările acelea sunt copiii ei.

Lenghe se uită la tablou cu o privire plină de dorință, iar Lane se încruntă și se sprijini de masa de biliard.

- Chiar îți place, nu?

- Da.

Lane luă bila albă și o aruncă în aer de câteva ori.

- Știi, zise el, au avut loc niște schimbări la Bradford Bourbon Company de când ne-am văzut ultima oară.

Lenghe se uită peste umăr.

- Am citit în ziar. Un nou director executiv interimar, din afară. Deșteaptă mișcare. Și, dacă vrei să controlezi finanțele, vrei un expert în cifre. Ar fi trebuit să te felicit și pe tine, pentru rolul de președinte al consiliului.

Lane își plecă ușor capul.

- Mulțumesc. Și, da, punem la cale un plan care să optimizeze fluxul de bani. Cred că văd un drum afară din gaura neagră, datorită lui Jeff.

Un tunet zgudui ușile franțuzești, timp în care Lenghe încuviință.

- Am încredere în tine, fiule.

- Ideea este că, dacă ne dai cereale pentru două luni, o să ne descurcăm. O să-ți oferim condiții avantajoase, bineînțeles. Dar, sincer, având în vedere propunerile lui Jeff, ar trebui să ne ajungă cantitatea asta.

- Deci spui că nu vrei să joci cărți cu mine, fiule?

- Chiar deloc. De fapt, cred că am altceva de care ai putea fi interesat.

Datorită furtunilor care se strâneau deasupra statelor de la câmpie și care se îndreptau spre Indiana și Kentucky, căldura după-amiezii fusese împrăștiată.

Asta însemna că Edward se bucura de ce făcea la Red & Black.

Nu mai era cu mătura în mână, nu de data asta.

În timp ce ploaia începu să cadă din cerul mov cu gri, iar fulgerele își etalară forța, lăsă ciocanul din mână și își șterse fruntea cu brațul liber. Trecuseră ani buni de când se ocupase de garduri, și deja știa, după durerile din umeri, că avea să plătească în zilele următoare pentru această nebunie. Dar când se uită la gardul maro și numără cuiele pe care le adăugase și scândurile desprinse pe care le fixase, îl cuprinse un fior de mândrie.

Da, făcea asta de numai o oră și era gata să renunțe, în condițiile în care un bărbat adevărat ar fi lucrat pe câmp opt, zece ore continuu.

Dar era un început.

Chiar înainte de sfârșit.

În timp ce șchiopătă spre camioneta Red & Black cu geanta de scule, se gândi la vodca pe care o adusese cu el, dar pe care o lăsase în mașină.

Avea să ia doar o gură.

Se sui la volan, se închise înăuntru și scoase sticla. O gură. Două. Apoi bău energizant, ca și cum ar fi fost un medicament. Dacă mai avea două zile, la cum se ușurase tremuratul, probabil avea să fie bine. Nu era însă sigur că lucrurile aveau să reziste până atunci.

Porni camioneta și începu să parcurgă drumul spre căsuță, trecând pe lângă iarba proaspăt tăiată, atrăgând atenția unui șoim ascuns în umbra unui copac, sperînd două vrăbii aflate într-un cuib, pe o ramură care atârna până jos.

Edward memora cu atenție totul din jur... priveliștea... modul în care gardul fragmenta întinderea verde... și modul în care măreția hambarelor cu acoperiș roșu

cu gri îl ducea cu gândul la bunicul său... și felul în care transpirația îi curgea pe spate.

Nu pornise aerul condiționat. Oricine știe ce înseamnă munca fizică știe și că, odată ce te-ai încălzit, este bine să rămâi așa. Ușurarea de moment pe care o obțineai nu făcea decât să înrăutățească problemele cu temperatura corpului odată ce te întorceai la muncă.

În plus, era bine să transpiri.

Când ajunsese la hambarul B, parcă mașina cu spatele și ieși cu sacul, care păru să se îngreunat cu douăzeci de kilograme de când îl încărcase. La naiba, ba chiar de când îl pusese în spate.

Intră prin spatele hambarului și auzi două voci, una de femeie și una de bărbat, care îl făcură să se oprească.

Shelby și Joey stăteau unul lângă altul în fața boxei lui Neb. Shelby vorbea, în mod evident, despre armăsar, probabil despre cum avea să facă față noului val de vreme urâtă. Iar Joy era de acord cu tot ce spunea ea, probabil despre faptul că fusese o idee bună să pună la loc gluga lui Neb.

Isteață mișcare. Exact asta intenționase și Edward să facă.

Joey spuse ceva. Ea îi răspunse.

Shelby se uită la Joey, apoi își mută privirea. Joey se uită la Shelby, apoi își mută privirea.

Edward se rezemă de stâlpii rezistenți ai hambarului, își încrucișă brațele la piept și zâmbi.

Apoi se îndreaptă și își dădu seama că, în timp ce el se uita la cei doi, o siluetă aflată la intrarea în hambar îl urmărea.

- Stai, ce ai spus?

Înapoi în camera de jocuri de la Easterly, John Lenghe se întoarse cu spatele la Rembrandt, și, după expresia feței lui, Lane ar fi putut să arunce câteva fumigene în mijlocul mesei de biliard și bărbatul n-ar fi observat.

Lane arată spre tabloul bunicii lui.

- Hai să jucăm pentru ăsta.

- Nu vorbești serios.

- De ce? Pentru că valorează patruzeci și cinci de milioane de dolari și miza e prea mare?

- În nici un caz. Pentru că nu înțeleg de ce ai vrea vreodată să te despați de așa ceva.

Numai un miliardar putea spune așa ceva cu o expresie serioasă. Și să vorbească serios.

Nu aveai cum să nu râzi la asemenea chestii, se gândi Lane.

- Deci ai fi interesat. Și eu să-ți dau, desigur, ocazia să revizuiеști actele, polița de asigurare pe care o avem pentru el și să vorbești cu soția ta. Știu că o să vrei să te consulți cu ea, dar ține minte, dacă mă bați, îl duci acasă și îl poate vedea în persoană.

Lenghe își frecă maxilarul puternic, iar bicepsul imens i se încordă.

- Hai să văd dacă înțeleg bine. Eu pun la bătaie patruzeci și cinci de milioane și tu pui la bătaie tabloul.

- Trebuie să fie patruzeci și cinci de milioane plus taxele pe care trebuie să le plătesc. Trebuie să fie patruzeci și cinci în mână. Pot să sun chiar acum un contabil și să-ți dau cifra exactă. Iar tabloul acesta nu este parte din bunurile tatălui mei. Este deținut de mama și i-a fost făcut cadou de mama ei când Marea V.E. s-a mutat și mama a devenit stăpâna de la Easterly. Deci nu au ce probleme să apară.

- Mama ta nu...

- Niciodată nu a fost atașată în mod particular de el. E mai degrabă genul căreia îi place Maxfield Parrish. Gustul mamei ei a fost mereu prea greoi. O să fac aranjamentele necesare, dacă este cazul.

Sigur, mai era și problema deplinătății facultăților mintale ale mamei lui, dar de asta se putea ocupa. Nu avea nevoie decât de o împuternicire, iar Samuel T. putea să-i facă rost de așa ceva, cu o dată de dinainte de moartea tatălui său. Dumnezeu îi era

martor că nu îl deranja să facă un fals în situații ca asta. În plus, acesta era adevărul: mama lui spusese mereu că tabloul acesta o întrista.

Acesta era un alt motiv pentru care nu fusese niciodată mutat.

Lane făcu un rezumat, ca să fie totul limpede:

- Patruzeci și cinci de milioane plus taxe *versus* tablou. Cinci cărți, Texas Hold'em. Același număr de jetoane. Jucăm unu la unu până când unul dintre noi iese din joc. Îți dau toate actele pe care le avem, și, dacă tu o să-l duci la o evaluare și valorează mai puțin decât cât îmi trebuie mie, o să îți dau și alte opere, ca să acopăr diferența. Lane arată spre tablou. Mi s-a spus însă că la petrecerea de anul trecut a venit și curatorul specializat în vechii maestri de la Muzeul de Artă. Tata l-a întrebat dacă ar trebui să vândă cu patruzeci și cinci de milioane, și răspunsul a fost nu, pentru că ar valora în jur de șaizeci.

John se întoarse din nou spre tablou.

- Niciodată nu o să valoreze mai puțin, zise Lane. Bani tăi nici că ar putea fi într-un loc mai sigur. Sau mai frumos. Presupunând că o să câștigi.

Trecu ceva timp până când bărbatul se întoarse spre Lane. Cu voce sumbră, ca și cum și-ar fi dorit ca răspunsul să fi fost altul, Zeul Cerealelor spuse:

- Aș face bine să o sun pe soția mea. Iar tu ai face bine să-mi aduci actele alea.

capitolul 47

Sutton era între întâlniri. Serios.

Era între întâlniri și se hotărâse dintr-odată să plece de la sediul Sutton Distillery Corporation din centrul orașului Charlemont, prin traficul după-amiezii, până în ținutul Ogden.

Unde Mercedesul ei întoarse, din propria lui voință, la stânga, pe un drum perfect pavat care se întâmpla

să fie intrarea spre venerabilele grajduri Red & Black. După care mașina urmă drumul de pe câmpuri spre hambarele perfect aranjate și mai departe de ele, spre căsuța în care stătea Edward.

După ce parcă în spațiul pe care îl folosisese și înaintea, ieși cu intenția de a... Ei bine, nu ajunsese atât de departe. Dar se duse la ușă, bătut și, când nu răspunse nimeni, o deschise singură.

Se uită la scaunul din mijlocul camerei, așteptându-se să îl găsească inconștient, mort de la atâtea răni, alcool și amărăciune.

Dar nu.

Simți că fusese salvată dintr-o situație în care s-ar fi făcut de râs și se retrase, închise ușa și se hotărî că, dacă se întorcea în mașină și apăsa pe accelerație, putea să mai prindă un antrenament înainte de cina de afaceri pe care o avea cu Richard Pford, pentru a discuta despre noi contracte de distribuție pentru produsele Sutton. Însă ar fi preferat să aibă o furculiță înfiptă în ochi. Bărbatul era la fel de charismatic ca un abac, dar erau milioane de dolari pe masă, și aveau să fie prezenți cel puțin patru avocați și trei membri ai conducerii.

Un antrenament era exact ce îi trebuia...

Observă că o camionetă Red & Black parcă lângă cel mai apropiat hambar. Apoi Edward ieși de la volan și intră fără să o vadă, lucru care o sfâșie.

În cele din urmă, se duse în fața hambarului, în ciuda ploii.

Cu lumina în spate, văzu o femeie care stătea în fața boxei unui cal, undeva mai departe, vorbind cu cineva. Edward se opri și se uită la ea, cu brațele încrucișate la piept, rezemându-se de hambar.

Expresia de pe fața lui..

Nu era ceva ce nu mai văzuse.

Caldă. Tandră. Ușor nostalgică.

Toate astea o făcură pe Sutton să se concentreze asupra femeii. Era scundă și cu o constituție puternică, coapsele întinzându-i blugii, cu ghetetele uzate și părul

blond prins într-o coadă. Era greu să-i judece trăsăturile doar din profil, dar pielea îi fusese sărutată de soare și radia sănătate, frumusețe și competență în sfera ei de lucru.

Din când în când, se întorcea spre bărbatul de lângă ea. Nu păru să-l observe pe Edward.

Edward cu siguranță nu o observase pe Sutton...

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, acesta își mută privirea și se îndreptă... În același moment, femeia și bărbatul care o însoțea descoperiră că nu mai erau singuri și se speriară.

Sutton ieși pe ușa deschisă așa repede, că se dezechilibra din cauza tocurilor. Și asta îi reaminti că, în timp ce femeia din grajd era în mod clar în elementul ei, Sutton era pierdută acolo, incapabilă să călărească un armăsar îmbrăcată în costumul ei Chanel, la fel cum nu putea râni după unul cu încălțările ei Louboutin.

Și asta era noua viață a lui Edward. Mereu fusese pasionat de cai, dar acum îi împerechea și îi folosea la curse.

Femeia aceea, femeia aceea de o frumusețe naturală și în formă, era perfectă pentru fermă. Pentru noul Edward.

Sutton, cu Mercedesul spre care se îndrepta, întâlnirile stabilite și strategiile corporatiste, era tot ce fusese vechea lui viață.

Nu ar fi trebuit să vină.

- Sutton!

Când el îi strigă numele, ea fu tentată să o ia și mai repede spre mașină, dar se temu că el avea să o urmeze, riscând să se rănească.

Se opri în ploaie, dar aproape că nu suportă să se întoarcă. Se gândise la el încontinuu de când fuseseră împreună, dar, în tot acel timp, el fusese aici, cu acea femeie. Și chiar dacă nu „era” cu ea în momentul de față, după expresia de pe fața lui, urma să fie în curând.

Sutton se îndreptă și se întoarse. Pentru o clipă, fu șocată.

Edward avea o culoare sănătoasă, pielea lui nu mai avea nuanța aceea cenușie, ci era roșie de la...

Poate era doar jena că fusese prins. Doar că nu făcuse nimic greșit, nu-i așa? Pur și simplu îl surprinsese într-un moment privat – și, până la urmă, nu aveau o relație. Nu îi promisesese nimic.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu ar fi trebuit să vin.

Edward se opri în fața ei.

– Plouă.

– Da?

Când el se uită ciudat la ea, Sutton făcu un semn cu mâna.

– Adică, sigur că da, plouă.

– Hai înăuntru!

O luă de braț, însă ea clătină din cap.

– Nu, sincer, e în regulă...

– Știu, dar hai înăuntru. Sunt fulgere....

Zgomotul violent și lumina unui fulger lovi ceva făcut din lemn și o făcură să simtă că Dumnezeu era hotărât să îi dea o lecție. Nu știa însă care era aceasta.

Pe cine încerca să păcălească? Trebuia să te renunțe la toată treaba cu Edward.

– Haide, îi zise el. Înainte să murim de vreun trăsnet.

În timp ce se îndreptau spre căsuță, îl auzi pe guvernatorul statului propunându-i să îi ofere consolare – ofertă care nu suna deloc rău în momentul de față.

Odată aflați înăuntru, Edward aprinse luminile, și un perete plin de trofee străluci.

– Stai să-ți aduc un prosop.

– Sunt bine. Serios? Chiar era bine? Sincer, nu ar fi trebuit să vin.

Ignorându-i minciunile, Edward îi dădu un prosop de culoarea zmeurei. Sau cel puțin avusese cândva acea culoare, înainte să fi fost spălat de o sută de ori. Prosopul era însă foarte moale, iar Sutton își tamponă fața cu el, ca să nu-și strice machiajul. Se hotărî că scumpele ei prosoape Matouk nu erau al fel de bune.

Se hotărî și că mica lui iubită din grajd doar s-ar fi frecat pe față și ar fi plecat. Sau poate nu s-ar fi uscat deloc, ca să pară la fel de proaspătă pe cât era.

Douăzeci, douăzeci și doi de ani cel mult. Iar Sutton, la cei treizeci și opt ai ei, se simți, prin comparație, ca și cum ar fi avut o sută de ani.

- Voiam să te sun, zise Edward în timp ce intră în bucătărie.

Zgomotele rafturilor care erau închise și deschise fură la fel de puternice ca motoarele avioanelor care decolau.

- Nu vreau nimic de băut....

Când el se întoarse și îi dădu un pahar, Sutton se încruntă când simți un miros de...

- Asta e limonada mea?

- Da, sau măcar pe aproape. Edward șchiopătă până la scaunul lui și înjură când se așează. Mi-am amintit rețeta. Rețeta bunicii tale.

Sutton luă o gură.

- Ai nimerit-o.

- Mi-a luat o groază să storc lămâile.

- Trebuie să fie proaspete.

- Asta schimbă totul. Edward se uită la ea, ochii lui trasându-i trăsăturile. Arăți... așa bine.

- Fii serios, am părul ud și...

- Nu, ești frumoasă, ca întotdeauna.

Sutton se uită la limonadă conștientă de faptul că el o privea.

- De ce te uiți așa la mine?

- Memorez tot ce ține de tine.

- Și de ce faci asta?

- Am nevoie de ceva care să-mi țină cald noaptea.

Sutton se gândi la femeia din grajd și fu cât pe ce să îl întrebe care era treaba cu ea. Dar nu avea dreptul s-o facă. Sau, mai degrabă, nu voia să știe.

- Sutton, serios...

- Ce?

- Aș vrea să-ți pot da ce meriți. Chiar aș vrea. Ești... unul dintre cei mai incredibili oameni pe care i-am

întâlnit în toată viața mea, și ar fi trebuit să-ți spun asta mai devreme. Îmi doresc să o fi făcut. Îmi doresc să fi făcut o grămadă de lucruri. Dar... situația s-a schimbat pentru mine, după cum știi. Niciodată nu o să mai fiu ce am fost. Lucrurile pe care obișnuiam să le fac, persoana care am fost, compania de care mă ocupam... la naiba, compania pentru care am lucrat? Toate au dispărut pentru mine și nu se mai întorc.

Sutton închise ochii. Pe măsură ce tăcerea se lăsă asupra lor, ca și cum el ar fi așteptat un răspuns din partea ei, nu putu decât să încuviințeze. Se temea că, dacă ar fi încercat să vorbească, lacrimile pe care le ținea în frâu ar fi scăpat.

- Ce îți trebuie ție de la un bărbat nu e nimic din ce-ți pot eu oferi. Nu o să fiu bun pentru imaginea ta...

- Nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii.

- Trebuie să-ți pese. Conduci compania aia. Ești Sutton Distillery Corporation, și, spre deosebire de familia mea, ai acționari cărora să le dai socoteală. Poate nu ar fi așa rău dacă nu ți-ai vinde propriul nume, dacă ai fi o persoană de afaceri care ține lumea la depărtare, dar nu ești. În plus, ai nevoie de stabilitate. Meriți un bărbat care să te țină în brațe noaptea, să fie acolo de sărbători și să stea alături de tine la evenimentele publice. Nu te minți singură, Sutton, știi că am dreptate.

Sutton luă încă o gură de limonadă.

- De ce ai făcut dragoste cu mine alaltăieri?

- Pentru că sunt un nemernic slab, și uneori facem lucruri pe care vrem să le facem, chiar dacă nu sunt lucrul corect.

- Ah.

- Nu o să te uit niciodată, Sutton. Niciodată.

- Vorbești de parcă locul ăsta e în cealaltă parte a lumii. Pe de altă parte, nu distanța geografică era problema lor.

- Dacă vrei să mă urăști, nu o să te învinovățesc.

- Nu vreau să fac asta. Se duse și se concentrează pe trofee, pentru că nu voia ca el să-i vadă ochii. Zi-mi ceva.

- Ce?

- Când o să te văd prin oraș...

- Nu o s-o faci.

Dintr-odată, și-l imaginează evitând-o la derby.

- Nu o să mă vezi, Sutton.

- Deci închizi ușa de tot. Se întoarce și arată spre paharul din mână. Te superi dacă îl pun deoparte? Nu mi-e prea sete.

- Îl iau eu.

Sutton înalță capul, se duse spre el și îi puse paharul în mână. Păru momentul potrivit ca tunetul să zdruncine căsuța.

- Poți să-mi faci o favoare? întrebă ea.

- Ce?

- Nu încerca să mă conduci la mașină sau să sugerezi să mai stau un pic. Lasă-mi puțină mândrie, da?

Ochii lui, afurisiții lui de ochi, o priveau cu o asemenea intensitate, încât Sutton se simți de parcă el voia să memoreze fiecare detaliu.

Edward încuviință. Ea clipi și zise:

- La revedere, Edward.

- La revedere, Sutton.

leși din căsuță. În furtună.

Ploaia era rece, iar Sutton ridică privirea spre cer în timp ce se îndrepta spre mașină, gândindu-se că era a treia oară când mergea prin ploaie pentru el. După ce intră în mașină și trânti ușa, strânse volanul, în timp ce grindina se repezea peste metalul și sticla care o protejau ca o mică armată cu o mulțime de soldați.

Spre deosebire de prima oară când venise cu mașina acolo, acum știa cum să conducă o mașină manuală. Nu se mai chinuia cu marșarierul, pentru ca o prostituată care arăta ca ea să-i spună ce să facă.

În timp ce se îndrepta spre drumul care urma s-o ducă înapoi unde îi era locul, inspiră atât de adânc și de atâtea ori, că ameți.

La naiba, încă simțea gustul de limonadă.

Când Edward auzi mașina lui Sutton plecând, expiră prelung și încet. Apoi se uită la cele două pahare din mâinile lui.

Turnă conținutul paharului lui în cel care fusese al ei, așeză paharul gol jos și sorbi din băutura pe care bunica lui Sutton o învățase pe aceasta să facă în după-amiezele fierbinți din Kentucky. O duzină de lămâi. Tăiate în jumătate pe un fund din lemn. Apă proaspătă din Kentucky, ce purta în ea sărutul calcarului.

Zahăr. Zahăr brut din trestie. Dar nu prea mult.

Pui gheața în pahare, nu în carafă. Ții carafa în frigider, cu un capac din staniol, pentru a evita să i se schimbe gustul. O împarți cu oamenii pe care îi iubești.

Închise ochii și văzu imagini cu ea din trecut, de când avea doisprezece ani și el o fugărise la Ziua Ținutului Charlemont, pentru că fusese în una dintre primele clase de fete care avuseseră acces. Sau când avea șaisprezece ani și nemernicul ăla îi trăsese clapa la bal, iar el îl pocnise în față. Și, chiar și mai târziu, la douăzeci și unu de ani, când ea absolvise și se întorsese pe timpul verii, arătând, pentru prima oară, ca o femeie.

Și apoi, își aminti poveștile despre bunica lui Sutton, o femeie care nu fusese „elegantă”. De fapt, bunicul ei plecase în vest când era tânăr și lucrase la o fermă de vite, în ciuda dorințelor familiei lui pretențioase. Acolo, întâlnise o tânără frumoasă care călărea mai bine decât el, trăgea cu arma mai bine decât el și se certa mai bine decât el.

Când o adusesse acasă, aceasta îi făcuse familia fițoasă să se învârtă după bunul ei plac, nu invers. Și urmase, așa cum spusese Sutton, o iubire măreață.

Iar dragostea rămăsese vie în limonada pe care o bea el.

Când ușa de la căsuță se deschise, știa că nu era Sutton. Aceasta nu mai avea să se întoarcă, și era răspunsul corect în cazul lor.

Shelby închise ușa grea și își dădu șuvițele ude de pe față.

- Neb e bine? întrebă el.

- Da, e bine, Joey e cu el.

- Mulțumesc că ai venit să-mi spui.

- Nu de asta sunt aici. Urmă o pauză. Ea e femeia ta?

Când el nu răspunse, Shelby spuse ușor:

- E frumoasă. Părea aproape ireală. Nu vezi prea des oameni ca ea. Părea scoasă din reviste.

- O, e reală.

- Unde a plecat?

- Acasă.

- De ce? De ce ai lăsat-o să plece?

Edward luă o gură din paharul lui Sutton.

- Pentru că e lucrul corect.

- Aia e limonada la care ai muncit toată dimineața? Ai făcut-o pentru ea?

- Nu, nu știam că o să vină. Am făcut-o pentru că trebuia s-o fac.

Pentru ultima dată.

- Îl lași pe Joey să te scoată în oraș? întrebă el fără să ridice privirea.

Urmă o pauză.

- Da.

Edward zâmbi.

- Pot simți în vocea ta roșeața din obraji.

- Nu roșesc.

- Rahat!

Edward îi făcu cu ochiul.

- Haide, voiam să fiu sigur că ești atentă - și nu era nici un Dumnezeu prin preajmă.

Shelby îl privi o clipă, apoi începu să zâmbească și ea.

- Dar El e peste tot. Și știi ce?

- Ce?

- Mă bucur că ne-a adus împreună.

Edward clătină din cap.

- Asta a făcut tatăl tău, nu uita.

- Poate a fost ceva făcut de Tatăl cu T mare.

- Cum zici tu.

- Ei bine, mă duc la mine în apartament. Ai nevoie de ceva? Am lăsat resturile de la prânz în frigider, pentru cină.

- Drăguț din partea ta, mulțumesc. Și nu, sunt bine. Dar, din nou, mulțumesc.

Cu mâna pe clanța ușii, Shelby se uită peste umăr.

- O să mai fii aici dimineată?

- Bineînțeles. Își lăasă capul pe spate și îi făcu o poză mentală. Unde altundeva să fiu?

Îi dădu timp destul să-i cerceteze expresia, să-i intuiască energia, să îi evalueze intenția cu toate simțurile ei alerte. Probabil trecu testul, căci Shelby încuviință, apoi ieși afară, în furtună.

La Joey.

„E bine să fii unde îți este locul“, se gândi Edward în timp ce se uită la trofee. „Și e și mai bine să faci lucrurile cu care să poți trăi.“

Chiar dacă te omora pe termen scurt.

capitolul 48

Berkley Sedgwick Jewelers era al treilea cel mai vechi magazin de bijuterii din Statele Unite. Localizat într-un cartier unde centrele comerciale se amestecau cu reședințele oamenilor, se afla într-o casă veche victoriană, cu gratii la fiecare geam, camere de supraveghere peste tot și un fost soldat care patrula prin zonă.

Lui Gin îi făcuse plăcere să afle mai multe despre bărbatul în uniformă.

Și din afara ei.

Dar acum, când își parcă mașina în parcare din spate, toate acele lucruri păreau să se fi întâmplat în urmă cu milioane de ani. Era ora opt, deci parcare era goală, cu excepția unui SUV negru care avea, în mod tragic, o plăcuță cu Universitatea din Kentucky.

Era singurul lucru care nu-i plăcea la Ryan Berkley, proprietarul.

Magazinul era închis pentru clienții de rând, dar nu era prima oară când ea se ducea după ora de închidere. Ryan îi deschise ușa înainte să apuce să bată.

- Mă bucur că m-ai sunat, zise el când Gin intră.

Ryan era descendent direct al unora dintre fondatori și, cum această trăsătură se regăsea și în familia ei, mereu simțise o legătură aparte cu el. Cu asta se încheia afilierea lor însă, cu excepția momentelor când ea mai cumpăra lucruri de la el. Deși Ryan era înalt și musculos, în formă, ca jucătorul de baschet care fusese în colegiu - păcat că pentru Universitatea din Kentucky - și în ciuda faptului că avea o față chipeșă, o frizură grozavă și ochi albaștri care se asortau cu nuanțele școlii lui, între ei nu fusese niciodată nimic.

Ryan era un om bun, căsătorit cu o fostă Miss Kentucky, și interesat numai de soția lui, de cei patru copii și de magazinul său.

- De parcă aș putea avea încredere în altcineva, zise ea.

După ce încuie ușa, Ryan o conduse în grabă prin birou și spațiul de depozitare, ca și cum nu ar fi vrut ca vreun client să vadă părțile mai puțin formale ale afacerii sale. Trecând de astea, magazinul în sine era vopsit în albastru regal, cu un covor gros atât de moale, că ar fi putut fi, de fapt, catifea. Perdelele de un albastru regal erau și ele de catifea și trase, pentru intimitate. Vitrine de sticlă se întindeau pe ambele părți ale spațiului îngust, cu tavan înalt, și candelabrele vintage și iluminatul discret făceau pietrele să strălucească și să ceară atenție.

- Ia zi-mi, cu ce te pot ajuta?
- Ai șampanie?
- Pentru tine? Întotdeauna. DP Rosé?
- Știi ce-mi place.

Când bărbatul dispăru din nou în spate, Gin trecu de la o bijuterie la alta. Milioane de dolari de vânzare sub forma brățărilor Cartier, a broșelor de la Tiffany, a inelelor care aveau în centru pietre imense, cât unghia de la degetul mare.

Mai era un colier Schlumberger superb, cu safire roz și galbene, cu turcoaze și diamante. Sfârșitul anilor șaizeci.

- Mereu ai avut ochi pentru ce e mai bun, zise Ryan în timp ce se îndrepta spre ea cu un pahar cu șampanie. Tocmai ce am primit colierul ăla.

- E de la vânzarea de la Christie's de luna trecută?

- Da.

- Ai plătit puțin peste nouă sute optzeci de mii, plus prima cumpărătorului. Care e adaosul? Cred că ai dat prea mult pe el.

Ryan râse.

- Știi, dacă te plictisești vreodată să fii femeie mondenă, poți veni să oferi sfaturi.

- E doar un hobby.

Deși el avea dreptate. Era obsedată de bijuterii, și, pe parcursul anului, studiase fiecare catalog Christie's și Sotheby's pentru casele din New York, Geneva și Hong Kong. Deseori, în trecut, participase în calitate de cumpărător.

Gata cu asta însă.

Gin se uită la el.

- Am nevoie să te ocupi discret de ceva pentru mine.

- Întotdeauna. Vino și spune-mi de ce ai nevoie, zise el în timp ce arătă spre două scaune trase lângă niște diamante.

Gin îl urmă, se așeză și puse paharul pe masa din sticlă. Își scoase inelul de logodnă și îl întinse.

- Vreau să scoți piatra asta și să o înlocuiești cu un zirconiu cubic.

Ryan luă diamantul, dar nu se uită la el.

- De ce nu vrei să facem doar o copie pentru călătorii? Pot să am una gata până mâine la zece dimineața....

- Vreau să cumperi piatra de la mine. În seara asta. Cu aur.

Ryan se lăsă pe spate și mută inelul pe vârful arătătorului, dar tot nu se uită la el.

- Gin, noi doi am făcut multe afaceri împreună, dar nu cred...

- Cred că este culoarea H. VVS2. Tăietură Harry Winston, și cred că l-a luat nou. Greutatea în carate de maximum zece, minimum douăzeci. Valoarea e de un milion jumătate la vânzare, un milion la licitație. Eu vreau cinci sute de mii, un preț puțin mai mare decât la vânzarea angro, știu, dar îți sunt clientă fidelă, asta în primul rând, și, în al doilea rând, știu că ai citit ziarele. E posibil să fiu în situația de a lichida o parte din colecția mamei, și, dacă nu vrei să mă duc în New York, la casele de licitație de acolo, atunci o să batem palma la afacerea asta.

Din nou, bărbatul nu examinează inelul, ci doar se uită la ea.

- Nu e așa simplu pe cât spui. Sunt taxe care trebuie plătite...

- De mine, nu de tine. Iar inelul e la meu. Mi-a fost dar în vederea căsătoriei, și m-am căsătorit cu Richard ieri. Chiar dacă mâine divorțăm, legal e al meu.

- Îmi ceri să fiu complice la fraudă. Inelul ăsta sigur are asigurare. Richard nu l-a cumpărat de la mine, dar e imposibil ca bunul ăsta să nu fie într-un registru undeva.

- Asta e tot problema mea, nu a ta. Și, ca să ușurez lucrurile, îți spun că o să anulez polița, oricare ar fi. Nu ai nici un motiv să crezi că nu o să fac asta și nici un mod de a ști dacă n-o s-o fac.

Într-un final, Ryan se uită la piatră.

- E o afacere bună pentru amândoi, zise ea.

Bărbatul se ridică.

- Lasă-mă să mă uit la el la microscop. Dar trebuie să-l scot.

- Fă ce trebuie să faci.

Gin lăsă șampania în urmă și se duse după el în anticamera folosită pentru consultații private în timpul afacerilor, de obicei de bărbați care cumpărau diamante pentru iubitele lor.

„Richard, nemernic zgârcit ce ești. Ar fi bine ca piatra aia să fie reală”, își spuse ea.

Înapoi la Easterly, Lane intră în bucătărie și se duse după zgomot până în locul în care domnișoara Aurora se ocupa de o pungă de morcovi, reducându-i la discuri portocalii perfecte și egale.

- Bun, deci la cină o să fim eu, tu, Lizzie, John și Jeff. Nu cred că Max o să vină și habar n-am unde sunt Gin și Amelia.

Ca să treacă mai ușor timpul cât Lenghe se uita peste actele tabloului Rembrandt, Lane încercase să discute cu Max. Când îl găsisese dormind, îl sunase pe Edward, dar nu-i răspunse nimeni. Cum Lane nu știa când avea să primească răspuns de la potențialul lui rival de poker, nu vru să plece de pe proprietate.

- Cina e gata și vă așteaptă, zise domnișoara Aurora în timp ce se întinse după un alt morcov. Am făcut friptură de vită cu piure și fasole înăbușită. Asta de aici e pentru Gary. Piureul meu e singurul mod în care mănâncă legume, și o să i-l duc eu mai târziu.

- Mai e plăcintă?

- Am făcut alta. M-am gândit c-o să vă fie foame.

Lane se sprijini de blat și se uită cum domnișoara Aurora mânua lama ca un metronom, ritmul fiind mereu același.

- Lizzie și Greta au făcut o listă cu angajații care vor trebui să plece.

- Da?

- Va trebui să concediez mulți oameni.

- Cine rămâne?

- Tu, Lizzie, Reginald, Greta și Gary. Gary va vrea să-l păstreze pe Timbo, ceea ce are sens. Restul pleacă. Se pare că Gretei îi place să se ocupe de hârtogărie, așa că o să supravegheze și finanțele. Lizzie spune că o să preia curățenia în casă și o să-i ajute pe Gary și pe Timbo cu tunsul ierbi.

- Ce fată! Domnișoara Aurora făcu o pauză și se uită în sus. E o echipă bună. Putem să ne descurcăm cu orice. Lane expiră ușurat.

- Asta cred și eu. Mama o să-și păstreze asistentele, bineînțeles.

- Nu aș schimba prea multe acolo.

- O să economisim zeci și zeci de mii de dolari în fiecare lună. Dar mă simt prost. O să vorbesc personal cu fiecare dintre ei.

- O să-i angajezi la loc, nu-ți face griji.

- Nu știu ce să zic, domnișoară Aurora.

- O să vezi tu.

Când reîncepu să taie, se încruntă și își mișcă umărul, ca și cum ar fi fost rigid. Apoi puse cuțitul jos și păru că încerca să-și recapete echilibrul.

- Ești bine...

- Sunt bine, băiete. Perfect. Mișcă din cap, ca și cum și-ar fi limpezit mintea, luă cuțitul și inspiră adânc. Du-te să-l aduci pe prietenul tău care nu este de aici. Friptura aia se usucă în cuptor, și nu vreau să irosc toată carnea.

Lane o privi cu atenție. Dumnezeuule, parcă slăbise și mai mult de când o văzuse ultima oară.

- Domnișoară Aurora....

- Cel care nu e de aici a venit, zise Lenghe când intră în bucătărie. Și e înfometat - și pregătit să joace poker.

Lane se întoarse, dar își făcu o notă mentală să continue conversația cu domnișoara Aurora. Poate avea nevoie de mai mult ajutor în bucătărie?

- Bun, zise el în timp ce bătu din palme, facem asta?

- Documentele nici că ar putea fi mai impresionante. Lenghe se așază la masă, după ce o salută pe domnișoara Aurora. Iar valoarea e pe acolo.

- Am verificat cu omul meu de la Fisc, care e un prieten de-al lui Jeff din New York. La rata noastră de impozitare, care e cea mai mare, câștigul pe termen lung pentru un obiect de colecție este de douăzeci și opt la sută. Așa cum știi din acte, bunica mea a plătit un milion de dolari pentru tablou când l-a cumpărat. Fiscul o să calculeze la 12 320 000.

- Deci numărul magic e 57 320 000.

- Așa se pare.

Lenghe ridică mâna.

- Dacă pui tabloul la bătaie, sunt dispus să-ți transfer suma asta în ce cont vrei mâine-dimineață, aici în State, dacă pierd. Sau, dacă te-ai simți mai confortabil să fac transferul în străinătate, unde e o piață deschisă chiar acum, putem să facem și asta. Câștigătorul ia totul.

Lane dădu mâna cu el.

- S-a făcut. Nu e nevoie de garanție. Am încredere în tine.

Când dădură mâna, Lenghe se uită la domnișoara Aurora.

- Dumneavoastră sunteți martora, doamnă.

- Da. Arată spre Lane. Și, oricât de mult mi-ar plăcea să am grijă de oaspeții noștri de la Easterly, sper c-o să înțelegi că, atunci când o să jucați, o să mă rog pentru băiatul meu.

Lenghe își plecă ușor capul.

- Nici nu m-aș aștepta la altceva.

- Spălați-vă pentru cină, zise ea în timp ce lăsă cuțitul jos și se întoarse spre cuptor. În seara asta, o să servesc masa în salon.

Lane se îndreptă spre chiuvetă, iar Lenghe îl urmă. Când dădu drumul la apă, se spală și îi dădu săpunul Zeului Cerealelor, nu-și putu opri un zâmbet. Numai domnișoara Aurora putea să nu clipească la un joc de

poker cu o miză de aproape șaiszeci de milioane și să-i comande unui miliardar să se spele pe mâini înainte să se așeze la masa ei.

Cât o iubea pe mama lui!

capitolul 49

În timp ce Ryan Berkley se uita la microscop, Gin se duse în cealaltă cameră, după paharul ei, și sorbi din Dom Perignon în timp ce aștepta. Din când în când, se uita la cutiile de acolo, unde diamantele erau chiar mai mari decât cele expuse în zona deschisă. Erau nimicuri în comparație cu ce-i luase Richard. Presupunând că nu era un fals.

Când Ryan se ridică într-un final, Gin spuse:

- Ei bine?

- Ai dreptate. VVS1. H sau poate un I, cu fluorescențe albastre medii care înalță culoarea cu o nuanță. Se duse la alt aparat, verifică și încuviință. Nu, e un H. Ai un ochi al naibii de bun, Gin.

- Mulțumesc.

Ryan inspiră adânc.

- S-a făcut. Avem o înțelegere.

Ca să-și ascundă ușurarea, Gin luă o gură de șampanie.

- Bine. E bine.

- Ți dai seama că cinci sute de mii în aur o să cântărească cam unsprezece kilograme.

- Două genți. Cinci kilograme și jumătate în fiecare. Pot să le car fără probleme.

Bijutierul se încruntă.

- Sunt mulți bani cu care să mergi pur și simplu pe stradă. O să fii în regulă?

- Totul e aranjat, nu-ți face griji.

- În regulă. Va trebui să-l împart în lingouri și monede. Nu am de ajuns dintr-unul sau altul. Prețul

actual pe kilogram este de 40 188,40 dolari. Vrei să vezi raportul?

- Nu, nu o să te iau la bani mărunți.

- Corect.

Îi luă patruzeci și cinci de minute ca să organizeze totul, apoi o duse în pivnița lui, unde cântări și măsură totul în fața ei, la o masă de lucru lungă, cu diverse ustensile. Lingourile de aur aveau puțin peste nouă sute de grame fiecare, și lui Gin îi plăcu mult cum se simțeau în mână. Marcate cu „EMIRATES GOLD“ și gravate cu „1 KILO, AUR“, plus numărul de serie, bucățile subțiri erau de mărime iPhone-ului ei, iar el avea să-i dea șapte.

Diferența fu plătită în krugerranzi sud-africani, care aveau cam treizeci de grame aur de douăzeci și două de carate, deși Ryan îi spuse că acestea cântăreau mai mult din cauza celor aproape trei grame de aliaj de cupru adăugat ca să facă monedele mai tari și, prin urmare, mai rezistente. Multe monede. Un cufăr de pirat.

Sacii erau din nailon gros și, sub luminile de deasupra mesei de lucru, strălucirea grămezii se micșoră treptat, pe măsură ce aurul fu mutat în pungi.

Când totul fu împărțit, Gin semnă hârtiile și se pregăti să plece.

- Stai, zise el. Trebuie să punem zirconiul în locul diamantului.

Gin închise ochii și-și imagină reacția lui Richard dacă ar fi văzut-o cu un inel fără piatră.

- Evident.

Ryan lucră repede. Găsi un „diamant“ fals potrivit, pe care îl montă în locul diamantului. Apoi curăță inelul și i-l dădu înapoi.

Când îl puse pe inelar, deasupra verighetei, Gin își admiră mâna.

- Perfect.

- Va trebui să-l menții foarte curat dacă vrei să arate ca un diamant real. Zirconiu e grozav, dar își pierde imediat strălucirea de la uleiurile pielii sau de la săpun.

Gin încuviință din cap și se duse spre geți, pe care nu le ridică prea ușor.

- Sunt grele...

- Te rog, mă lași să ți le duc la mașină?

- Da, mulțumesc.

Îl urmă afară din subsol, înapoi în partea dichisită a magazinului. Aproape ajunseră la ușă, când Ryan se opri.

- Nu pot... Gin, chiar nu este sigur ce faci. Știu că St. Michael's e o zonă relativ sigură, dar, te rog, lasă-mă să te duc acasă cu astea. Sau să sun pe cineva de la pază. Te rog.

- Nu mă duc acasă.

În ochii lui albaștri se vedea seriozitatea.

- Am permis de portarmă. Am mereu un pistol la mine și două în mașină. Lasă-mă să te însoțesc oriunde te duci, ca să fiu sigur că ajungi bine, altfel nu mi-aș ierta-o niciodată dacă s-ar întâmpla ceva.

Gin se uită la cele două geți și se gândi la valoarea lor.

Era amuzant, își petrecuse toată viața înconjurată de sume mari de bani, dar, în majoritatea timpului, fuseseră doar numere în conturi bancare, carduri care să-i intre în portofel și bancnote care nici măcar nu se apropiaseră de jumătate de milion. Chiar și valoarea obiectelor de artă și a celor antice, a argintului din casă sau a bijuteriilor din seif părea diferită. Era mai degrabă o declarație de avere, de trai îndestulat.

Gețile cu aur erau ceva palpabil.

- Pot să te duc cu SUV-ul meu, insistă Ryan. Și apoi, te aduc înapoi aici, la mașina ta.

- Ești sigur?

- Sunt un băiat catolic bun al cărui tată o să se zvârcolească în mormânt dacă te las să pleci singură din magazinul ăsta. Deci da, sunt sigur.

- În regulă. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Peste câteva minute, trăsese SUV-ul la ușa din spate, ea urcă pe scaunul pasagerului și el îi puse cele două genți în brațe.

- Mergem doar până la bancă, îi zise Gin.

- Slavă Domnului!

Filiala locală era mai sus pe drum, și, cum ajunseră, managera, o femeie blondă atrăgătoare, deschise ușa din spate.

Purta haine de yoga și avea părul prins în coadă. Arăta mult mai tânără decât în costumele ei de afaceri.

- Bună ziua, le zise, în timp ce ei doi ieșiră, Ryan cărând cele două genți. Ryan, ce surpriză plăcută! Am lăsat-o pe Stacy a ta la curs acum douăzeci de minute.

- Pot să-ți zic doar cât de fericit sunt să te văd? spuse el în timp ce o sărută de femeie pe obraz.

- Mă bucur să aud asta.

După ce intrară în spațiul îngust, care nu era, de obicei, destinat clienților, femeia închise ușa și învârti o roată până se auzi un zgomot. Pe măsură de înaintau, trecând în partea obișnuită a băncii, luminile erau mai slabe, totul fiind ordonat și cufundat în liniște.

- Hârtiile sunt aici.

Gin se simți amețită când semnă niște acte la un birou. Și, da, pixul era atașat de un cub ce arăta data, cu o mică lesă de metal cu zale micuțe de argint. Chestia șuieră cu un șarpe când își semnă numele „aici... aici... și... aici, mulțumesc“.

- Asta e cheia, zise femeia. Vă duc acum la cutie.

- Vrei să mergi singură, Gin? întrebă Ryan.

- Nu, dacă duci tu alea.

- Categorie.

Cei trei intrară în seiful care fu deschis special pentru ea, iar Gin fu condusă la o cutie de valori care părea de mărimea unui coș de gunoi. Managera luă cheia, o vârî în gaură, adăugă una de-a ei și apoi ușa se deschise.

Scoase o cutie pătrată din metal.

- Asta e cea mai mare măsură.

- Te rog să nu te rănești. Gin se întoarse spre Ryan. Pot?

Voia să fie ea cea care puneau aurul acolo, și, când o făcu, se uită la cei doi.

- Vreau ca voi să fiți martorii mei. Asta e pentru fiica mea. În caz că mi se întâmplă ceva, toate astea sunt pentru ea. Aurul e al Ameliei.

Dispozițiile legate de persoana căreia avea să îi revină aurul nu erau singurele pe care le trecuse pe hârtie. Samuel T. era și el menționat. Astfel, Amelia avea măcar un părinte.

De fapt, el ar fi, probabil, un tată fantastic. Odată cetea șocul și depășea valul de ură față de Gin.

În timp ce puse scrisoarea deasupra sacilor, simți cum cei doi o priveau - și nu-i putea învinovăți. Tatăl ei se sinucisese... sau poate nu.

Probabil se întrebau dacă ea urma.

- Și, dacă sunt găsită moartă, vreau amândoi să știți că Richard Pford a făcut-o. Îi privi pe amândoi în ochi, ignorând panica din ei. Și asta e trecut în scrisoare. Dacă voi fi ucisă, el a făcut-o.

Lizzie abia dacă putea să mănânce.

Nu era din cauza companiei și nici a salonului micuț, cu colecția sa de farfurii Imari atârdate pe pereții cu mătase crem și elegantul covor Aubusson. Și cu siguranță nu era nimic în neregulă cu mâncarea gătită de domnișoara Aurora. Era mai degrabă faptul că bărbatul ei urma să joace poker pentru o sumă de aproape șaiszeci de mii....

Milioane, se corectă singură. Șaiszeci de milioane de dolari. Dumnezeu, nu putea concepe suma.

- ... a părut o idee bună la momentul respectiv, zise Lane în timp ce se opri din mâncat și se șterse la gură. Râul era în cel mai înalt punct și, să fim serioși, Land Roverele sunt mașini rezistente. Am vrut provocarea. Așa că am pornit cu Ernie...

- Stai un pic, zise ea, aterizând în poveste. Cine e Ernie?

Lane se aplecă și o sărută.

- Prima mea mașină. Ernie.

- De ce am impresia că nu o să se termine bine pentru Ernie? întrebă Jeff.

- Ei bine, nu s-a terminat. Lane luă o gură din berea de ghimbir. Oricum, m-am dus pe River Road, am rupt banda pusă de poliție...

Domnișoara Aurora clătină din cap, chiar dacă încerca să-și ascundă zâmbetul.

- Mă bucur așa mult că n-am știut despre asta, altfel aș fi avut să-ți spun vreo două, tinere.

- Poate o să mai ai ocazia, zise John râzând și se întinse după cola. Noaptea abia începe.

- Oricum, interveni Lane, am învățat că, atât timp cât mergi înainte, te descurci. Apa a ajuns până peste plafon.

- Asta era fără tub cu oxigen? întrebă Lizzie. Sau cu?

- Fără, și tocmai asta a fost și problema. Vezi tu, era un pom care plutea....

- O, Doamne, zise Lizzie.

- Și m-a lovit fix în grilaj. Am încetinit și, da, atunci a murit Ernie. A rămas acolo până când râul a scăzut. Vreți să vă spun despre nămol? Interiorul mașinii ăleia arăta ca și cum petrecuse două săptămâni în deșert, în timpul unei furtuni de nisip.

Ceilalți râseră, iar Lizzie întrebă:

- Ce s-a întâmplat după? Ce i-ai spus tatălui tău?

Lane deveni serios.

- Edward m-a salvat. Avea niște bani pe care îi investise. Nu erau din banii familiei, ci de la joburi de vară și cadouri aniversare. Mi-a cumpărat o mașină la mâna a doua, care arăta exact ca Ernie. Cu ceva mai mulți kilometri, dar tata nu avea să verifice asta. Fără Edward, nu ar fi ieșit bine.

- Pentru frați mai mari! zise John în timp ce-și ridică paharul.

- Pentru frați mai mari! răspunse toată lumea.

- Deci, ești pregătit să facem asta? șopti Lane în timp ce toată lumea își lăsă paharele pe masă.

John se ridică și își luă farfuria.

- După ce ajutam la strâns. Abia aștept. Mă simt norocos în seara asta, fiule. Mă simt norocos.

Când Jeff și domnișoara Aurora se ridicară, Lizzie rămase nemișcată, iar Lane, ca și cum i-ar fi simțit tensiunea, nu se mișcă nici el, în timp ce restul plecară.

- Ești sigur că e o idee bună? șopti ea în timp ce-l luă de mână. Nu e vorba că nu am încredere în tine, doar că sunt atâția bani.

- Dacă o să câștig, Ricardo Monteverdi și împrumutul ăla de la Prospect Trust o să dispară, și avem cât de cât o șansă, pentru că Jeff o să schimbe direcția companiei. Dumnezeu, ar fi trebuit să-l vezi la sediu. E... incredibil. Absolut grozav. O să avem niște luni mai dificile, dar, până la sfârșitul anului, o să fim la zi cu plata datoriilor, și Mac nu va mai trebui să se întrebe de unde o să primească cereale.

- Nu-mi vine să cred că ești așa calm. Lizzie râse. Sau injură - era greu de identificat sunetul scos de ea. Simt că sunt la un pas de o cădere nervoasă, și sunt doar un spectator.

- Știu ce fac. Singurul lucru pentru care îmi fac griji e norocul, pe care nu-l poți controla. Poți să compensezi însă prin talent - și de ăsta am cu duiumul.

- Sunt așa mândră de tine, zise ea în timp ce-l mângâie pe față.

- Nu am câștigat încă.

- Nu-mi pasă de rezultat... mă rog, îmi pasă, dar... faci ce ai spus că aveai de gând să faci. Îți salvezi familia. Ai grijă de afacerea voastră. Ești... ești absolut minunat, sper că știi asta.

În timp ce se apropie ca să-l sărute, bărbatul râse cu poftă.

- Nu mai sunt un play-boy recalcitrant, nu-i așa? Vezi ce efect are dragostea unei femei bune?

Se sărutară, apoi el o trase în poala lui. Lizzie își puse brațele în jurul gâtului lui și zâmbi.

- Absolut. Și ghici ce?

- Ce?

- Și dacă vei câștiga, și dacă vei pierde, în seara asta o să fii norocos, îi șopti la ureche.

Lane mârâi și o strânse de talie, iar șoldurile i se mișcă sub ea. Când se apropie să o sărute, ea îl opri.

- Am face bine să o luăm spre camera de jocuri, înainte să-ți fie distrasă atenția.

- Deja mi-e distrasă, zise el sec. Crede-mă.

- Nu uita, îi șopti în timp ce se dădea jos din brațele lui, cu cât termini mai repede, cu atât mai repede putem să....

Lane se ridică brusc de pe scaun, aproape dărâmându-l. O luă de mână și începu să alerge spre camera de jocuri.

- Femeie, vrei să nu-mi mai irosești timpul? zise el în timp ce Lizzie râdea. Dumnezeu, trebuie să joc poker.

capitolul 50

O jumătate de oră mai târziu, Lane stătea la masa rotundă, cam la trei scaune depărtare de Lenghe. Prin înțelegerea comună a jucătorilor, spectatorii se așezaseră pe niște scaune aliniate departe de locul în care se împărțeau cărțile, pentru ca nimeni să nu vadă peste umărul nimănui. Lizzie și domnișoara Aurora erau împreună. Jeff stătea lângă Lizzie, iar Gary McAdams era lângă domnișoara Aurora.

Nu te puteai preface că acela nu era un moment care avea să intre în istoria familiei Bradford, ca momentul când strămoșii lui Lane îi împrumutaseră bani lui Abraham Lincoln, sau ca atunci când un altul se luptase cu un incendiu de la Vechea Fabrică, sau ca momentul când caii Bradford terminaseră pe primele trei locuri la Derby-ul din 1956. Acea victorie îi adusese bunicului lui destui bani cât să ridice un hambar nou la Red & Black...

- Am venit prea târziu?

Lane se uită spre ușă.

- Mac, ai ajuns.

- De parcă aş fi putut rata așa ceva.

Maestrul distilator al lui Lane intră cu o tânără foarte drăguță... „A, asistenta“, își spuse Lane.

- Domnule Lenghe, mă bucur să te văd din nou, zise Mac.

- Ca să vezi, e distilatorul meu preferat.

După ce se îmbrățișară, Mac spuse:

- Ea este o prietenă de-a mea - și asistenta mea -, Beth Lewis.

Făcură făcute prezentările, iar Lane nu rezistă să nu-și ridice sprâncenele insinuant la tipul din spatele lui Beth. Acesta, la rândul lui, îi arată degetul din mijloc.

- Mai vine cineva? întrebă John.

- Ăștia suntem.

- Cap sau pajură?

- Tu ești invitatul, tu alegi.

- Cap.

John aruncă moneda în mijlocul mesei.

- Cap este. Eu împart primul. *Blind*-ul mare e de o sută, cel mic - de cincizeci.

Lane încuviință și îl urmări cum împarte cărți. Căzuseră de acord asupra unor valori arbitrare pentru grămețile de jetoane roșii, albastre și galbene, amândoi având același număr din fiecare. Fără *buy-in*. Asta însemna că, dacă nu mai aveai jetoane sau nu puteai să plătești pariul, erai terminat.

Lane puse un jeton roșu ca *blind* mare, John unul albastru, apoi John împărți fiecăruia câte două cărți. Urma o rundă de pariuri bazate pe cărțile din mână, apoi dealerul avea să „ardă“ o carte, punând-o într-o parte și întorcând-o pe următoarea cu fața în sus. Și mai multe pariuri. O altă „ardere“ și o carte cu fața în sus. Și iar pariu și tot așa, până când se forma un șir de cinci cărți pe care le puteau folosi pentru a câștiga mâna. Cartea mare avea câștig dacă nimeni nu avea

altceva mai bun. Două perechi băteau una. Trei de-un fel băteau două perechi. Culoarea, adică o secvență de cinci cărți de aceeași culoare, dar nu consecutive, bătea o chintă simplă, adică cinci cărți în ordine numerică, indiferent de culoarea lor. Un full, adică trei de un fel și două de un fel, bătea culoarea. Chinta, adică cinci cărți consecutive, dar nu la culoare, bătea un careu, care bătea un full.

O chintă regală, adică as, popă, damă, valet și zece de aceeași culoare, bătea orice.

Și probabil însemna că domnișoara Aurora chiar avea o linie directă de conversație cu Dumnezeu.

Presupunând că Lane era cel care avea aceste cărți, nu Lenghe.

Dacă John avea așa ceva însemna că soția lui din Kansas se ruga mai tare decât domnișoara Aurora, care era aici, în Kentucky.

Lane ridică prima lui mână. Șase de caro. Doi de treflă.

Pe scurt... nimic.

Nici măcar o carte destul de mare cât să se entuziasmeze.

Cărțile cu fața în sus erau singura lui speranță.

John își studia și el cărțile, cu sprâncenele împreunate și umerii lați ridicați, care și cum s-ar fi pregătit să dărâme pe cineva. Își mușcă ușor buza. Își frecă baza nasului. Se foi pe scaun.

Era mai degrabă plin de adrenalină decât emoționat. Cu atâtea mâini de joc în față, nici un pot creat încă și patru cărți care mai trebuiau să vină, era prea devreme să devină agitat.

Lane era perfect calm, mai interesat de cum reacționa adversarul lui decât de cărțile pe care le avea în mână.

Secretul era să-și amintească ticurile rivalului său. Unele dintre ele aveau să dispară pe măsură ce jocul avansa. Pe unul sau două avea să se străduiască să nu le arate.

Sau poate urma să iasă altceva la suprafață.

Dar, așa cum Lane învățase cu mult timp în urmă, trei lucruri contau la masa aceea, chiar mai mult decât câți bani aveai tu sau rivalul tău la dispoziție: matematica cărților din joc – care la un joc unu la unu avea să fie greu de aplicat, deoarece nu avea cine altcineva să pună pariuri –, cărțile pe care le aveai și cele de jos. Și reacțiile faciale și corporale ale rivalului tău legate de tiparele de pariere.

John poate chiar se simțea norocos.

Urmau să vadă însă dacă asta era de ajuns.

La zece minute după ce Ryan Berkley o lăsă pe Gin la mașina parcată în spatele magazinului lui, ea își parcă decapotabila în garaj și se uită la ceas.

Perfect. Era nouă și jumătate.

Richard îi spusese că avea o întâlnire de afaceri foarte importantă care urma să dureze, iar asta însemna că ea ajunsese acasă înainte ca el să afle ceva.

O luă spre partea din față a casei, trecând de ferestrele care dădeau spre vechea cameră de jocuri, care nu era folosită prea des. Prin perdelele pe jumătatea trase, îi văzu la masa de joc pe fratele ei și pe un bărbat mai în vârstă, grizonant, pe care nu-l recunoscuse. Avea fiecare câte o pereche de cărți în mână și grămezi de jetoane multicolore între ei.

Mai mulți oameni stăteau și se uitau la ei – toată lumea extrem de serioasă. Fratele ei părea să aibă mai multe jetoane decât celălalt tip, dar... o, nu, rivalul lui Lane păru să câștige acea mână, bărbatul arătându-și cărțile și trăgând grămăjoara de jetoane spre el.

Gin merse mai departe, ocolind prin față și uitându-se la etajul al doilea.

Nu era nici o lumină în camera Ameliei.

Intră în casă, se duse în salon și se așeză pe canapeaua cu vedere spre culoar.

Așteptă. Și așteptă. Și tot așteptă.

Sunetele jocului de poker răsunau prin camerele tăcute din Easterly. Din când în când, se mai auzeau câte

un țipăt, o încurajare, o înjurătură. Râsete care sunau ciudat, fie și numai pentru că păruse să treacă ceva timp de când se auzise așa ceva prin casă.

Se întrebă cu cine juca Lane.

Nu avea să ducă acolo însă... trebuia să stea aici.

Amelia intră în sfârșit pe ușă, după Dumnezeu știe cât timp. Purta blugi albaștri și un top Gucci care avea flori colorate în față și doar în anumite zone pe spate.

Când traversă holul, îndreptându-se spre scări, Gin îi vorbi:

- Ai o clipă, dacă nu te superi?

Amelia îngheță, cu un picior pe prima treaptă.

- Ce?

- Te-am așteptat. Vino aici, te rog.

- Mă duc la...

- Am vorbit cu proctorul.

Asta atrase atenția Ameliei.

- Ce?

- Doamna Antle.

- Ea e supraveghetoarea mea de la cămin, doamna Antle. Un proctor e un student din anul terminal care are rolul de consilier. Ai ști asta dacă ai fi venit vreodată la școala mea.

- De ce ai mințit că ai fost exmatriculată? Gin ridica o mână și observă că diamantul fals arăta bine. Și nu te cert. Sunt sigură că ai avut motivele tale. Sunt doar curioasă.

Amelia intră în salon, vizibil pregătită de luptă.

- Nu mă întorc acolo.

- Nu asta te-am întrebat.

- Nu-ți datorez nici o explicație.

- Adevărat.

Replica păru să o surprindă pe fată.

- Dar aș vrea să știu de ce....

- Bine. Amelia își încrucișă brațele la piept și își înălță capul. Nimeni nu m-a sunat să mă anunțe că bunicul a murit. Am citit despre asta pe internet și a trebuit să vin singură acasă. Nu mă întorc la școală. Refuz s-o fac.

M-am gândit că, dacă îți spuneam că am renunțat, aveai să mă obligi să mă întorc, dar, dacă te făceam să crezi că am fost dată afară, puteam să rămân aici.

- Ești nefericită la Hotchkiss?

Amelia se încruntă.

- Nu.

- E ceva în neregulă cu profesorii? Cu căminul? Vreo colegă?

- Nu.

- Ai prefera să mergi la altă școală?

- Da.

- Și la ce școală ai...

- Ce e cu tine? întrebă Amelia, nu într-un mod ostil - mai degrabă, ca și cum ar fi întrebat cine îi răpise mama și o înlocuise cu acea copie. Ce se întâmplă?

Gin îi susținu privirea, chiar dacă fu greu.

- Nu m-am purtat ca o mamă cu tine, și îmi pare rău pentru asta. Îmi pare... foarte rău pentru asta. Eram atât de tânără când te-am avut, și, cu toate că tu ți-ai făcut treaba și ai crescut, nu pot spune că eu m-am descurcat prea bine cu maturizarea. Și, dacă e să fiu sinceră, primul meu impuls după ce am primit acel telefon a fost să vorbesc cu Lane să se ocupe el de tine. Dar ideea e că tatăl meu e mort. Mama ar putea la fel de bine să fie. Edward a plecat. Lane e ocupat încercând să facă ce e bine pentru noi toți, iar domnișoara Aurora nu se simte bine deloc... Oricum, la finalul zilei, noi două ne avem una pe cealaltă și atât. Nu mai avem spre cine să ne întoarcem.

- Cum rămâne cu noul tău soț? întrebă Amelia cu amărăciune. Cum rămâne cu el?

- El e problema mea, nu a ta. De fapt, e cea mai bună ilustrare a tot ce am făcut greșit dintotdeauna - și trebuie să mă ocup de asta. Gin se uită în jur, la camera familiară și elegantă, apoi se concentrează pe ce avea de spus. Nu ne avem decât una pe cealaltă, la propriu. Și poți să mă urăști cât vrei, o merit. Nu o să mă enervez. Însă emoția aia, oricât de justificată ar fi, nu o să schimbe faptul că,

dacă nu vrei să mergi la Hotchkiss, noi două suntem singurele care pot schimba asta. Și, dacă te răzgândești și te hotărăști să rămâi acolo, noi două va trebui să mergem înapoi în campus. Și dacă vrei să renunți..., ei bine, nu o să te las să faci asta. Deoarece chiar dacă nu ai respect față de mine, ești minoră și, în ochii legii măcar, sunt mama ta. O să-ți iei măcar diploma de liceu. După asta? Peste doi ani? Nu o să mai am nici un drept asupra vieții tale – doar ce-mi vei permite tu.

Amelia clipi de câteva ori.

Era amuzant. Păru să întinerească sub ochii lui Gin, chiar dacă nimic în mod special nu se schimbase la ea, acea regresie intangibilă fiind rezultatul unor sentimente, gânduri sau... Gin nu știa ce.

– Vorbește cu mine, zise Gin după o clipă. Spune-mi!

– Mă tem că, dacă o să fiu acolo... Fata își mută privirea. Mă tem că, dacă rămân acolo, toată lumea de aici o să dispară, și eu nu o să mai am unde să merg. Știu despre problemele cu bani. Moșia asta o să rămână a noastră? Dar compania?

– Sinceră să fiu, nu știu, și urăsc faptul că nu pot să-ți dau un răspuns. Dar îți promit că o să fie bine pentru tine.

– Cum?

Gin băgă mâna în buzunar și scoase cheia de la seif.

– O să-ți dau asta acum. Nu vei putea avea acces cât trăiesc eu, și, dacă mor, trebuie să te duci la unchiul Lane și să-i spui că ți-am dat asta. El e executorul testamentului pe care l-am semnat în după-amiaza asta. Cheia e de la o cutie de valori de la filiala PNC, lângă farmacia Taylor's. Nu o să-ți spun ce e acolo și, așa cum am mai menționat, nu o să poți accesa conținutul decât după ce mor. Dar ce e acolo o să te țină în siguranță indiferent de ce se întâmplă aici.

Cum Amelia nu se apropie, Gin întinse mâna și mai mult.

– Ia-o. Pune-o unde vrei, numai n-o pierde. Haide!

Amelia se apropie cu atenție, iar Gin încercă să-și oprească lacrimile. În neglijența și egoismul ei, nu văzuse toată suferința pe care i-o provocase acestui copil inocent, iar precauția de care fata dădea dovadă acum era un exemplu atât de dureros al acestui lucru, că Gin abia de mai putea să respire.

- Îmi pare rău, zise Gin în timp ce-i întinse cheia. Comportamentul nu îmi poate fi scuzat și nu o să te învinovățesc dacă nu o să mă lași niciodată să mă apropii. Dar haide... în următorii doi ani, hai să încercăm să îndreptăm lucrurile. Spune-mi, la ce școală vrei să mergi?

Amelia se uită lung la cheie.

- Charlemont Country Day. Campusul e acolo. Îi știu pe mulți dintre elevi. Îmi place acolo.

- Bun, atunci, uite ce sugerez. Cred că unchiul Lane plănuiește să-l îngroape pe bunicul tău mâine sau poimâine. Supraveghetoarea ta de la cămin a spus că poți să-ți dai examenele aici sau acolo, la școală. Cum vrei?

- Păăăi...

- Dacă te hotărăști să le dai la școală, te duc eu după înmormântare. Sau putem să luăm avionul. Dacă vrei să te întorci acasă, o să mergem să-ți iei lucrurile și să îți iei rămas-bun sau mă duc eu și împachetez totul, în timp ce tu îți dai examenele aici.

Amelia își dădu ochii peste cap.

- Habar n-ai cum să-mi organizezi lucrurile.

- Cutii și valize. Cât de greu poate să fie?

- Ai face asta? Te-ai duce tooocmai până în Connecticut ca să-mi iei lucrurile?

- Da.

- Cu unchiul Lane, bineînțeles...

- Nu, m-aș duce singură. Pot să mă descurc. Ce vrei să faci?

Amelia se așeză pe cealaltă canapea și continuă să se uite la cheie.

- Ce e în seif?

- Nu o să-ți spun. O să afli la momentul potrivit.

- Cred că vreau să mă duc și să-mi dau examenele acolo. O să fie mai ușor. Și pot să-mi iau rămas-bun de la oameni fără să fiu pe fugă.

- Bun, atunci o să mergem mâine amândouă. Cât crezi că o să dureze?

- Probabil cam zece zile.

- Bun. O să mă întorc aici, după care o să fac alt drum ca să-ți iau lucrurile. După asta, o să te înregistrăm la Charlemont Boys.

Amelia o fixă cu privirea.

- Care e șmecheria?

- Nici una. Nu e nici o șmecherie la mijloc. Și nu am așteptări legate de relația noastră. Vreau doar să mă asigur că o să rămâi la școală.

Fata inspiră adânc și băgă cheia în buzunarul blugilor.

- Bun. În regulă. Asta e... planul nostru.

Gin închise ochii, ușurată, în timp ce din camera de jocuri se auziră strigăte.

capitolul 51

Fu cel mai scump joc decisiv cu care Lane fusese asociat vreodată.

Iar John era un jucător al naibii de bun, care se controla incredibil, mai ales când intra în ritm. Era deștept, hotărât, nu-și pierdea niciodată cumpătul și respecta mereu regulile.

Era explicabil de ce avea atât de mult succes cu afacerea lui.

Și se controla până la final. Lane nu făcea greșeli, dar cărțile... cărțile pur și simplu nu țineau cu el, atâtea chinte și culori ratate, trei cărți de-un fel, două perechi... chiar și momentul când așii lui John câștigară în fața regelui lui Lane... Își epuiza încet rezervele.

Lizzie începea să-și facă griji, iar domnișoara Aurora chiar o prinse de braț când cei doi jucară ultima mână.

Lane avea jetoane de două sute, unul de cincizeci și unul de douăzeci și cinci. Atât.

Restul erau în fața lui John. Și, da, chiar dacă tot câștiga, era clar că și John era emoționat și nu lăsa încântarea să îl copleșească.

- Grămada mea, zise Zeul Cerealelor, în timp ce strânse cărțile de la cea mai recentă mână câștigătoare. Se pare că asta e, Lane.

- Da.

„La naiba“, se gândi în timp ce se uită la tablou. Nu era ca și cum avea să-i fie dor de acel Rembrandt, dar regreta faptul că revenea în punctul din care plecase, fiind nevoit să strângă bani... o ușă care păruse să fie deschisă, doar ca apoi să i se închidă în față.

John împărți cărțile, iar Lane se uită la ale lui.

Avea... doiarul de inimă roșie... și asul de pică.

Bun, deci poate îi ieșea o chintă. Măcar avea o carte mare.

Începu cu *blind*-ul mare. John făcu la fel. Apoi John bătu în masă. Lane bătu și el.

Prima carte era un zece de caro. John nu era sigur în privința cărții, așa că bătu. Lane făcu la fel.

A doua carte era un opt de caro.

La naiba!

Apoi apăru asul de caro, lucru îmbucurător.

Doar că și lui John păru să-i placă acea carte, judecând după reacția lui.

- Bun, o să...

Inima lui Lane începu să bată cu putere, și știu, chiar înainte ca bărbatul să spună cuvintele.

- Pariez tot.

Deci avea o chintă, care bătea oricând o pereche de ași. Întrecea și trei de-un fel. Singura lui șansă era să aibă full.

În timp ce oamenii din cameră pufniră șocați, Lane fu vag conștient că Gin și Amelia intrară în cameră și se așezară pe scaune. Amândouă fură surprinse, căci se auziră niște șoapte care le explicară ce se întâmpla.

Apoi părură de-a dreptul șocate când afluă toată povestea.

- De acord, zise Lane în timp ce împinse ultimele două jetoane rămase în mijloc. Hai să întoarcem cărțile și să-l lăsăm pe Dumnezeu să decidă.

- S-a făcut.

John își puse cele două cărți jos și, da, regele lui și doi-iarul de caro erau o pereche puternică. Lane își dezvălui asul și decarul.

- Nu e rău, zise John.

- Asta pentru că tu câștigi, spuse Lane și îi făcu cu ochiul.

Următoarea carte era...

Un as de treflă.

- Ooooo! exclamă John, în timp ce strânse pumnul care nu era pe masă. E ceva.

- Contează care va fi ultima...

Lane constată că inima începu să-i bată cu putere. Nu avea nici un motiv să-și ascundă reacția, pentru că pariurile fuseseră făcute, iar rezultatul nu putea fi schimbat: încă o carte întoarsă și apoi, cartea decisivă. Sfârșitul poveștii. Nu avea de ce să încerce să mențină expresia impenetrabilă.

Cu toate astea, nu vru să arate nici spaima și nici adrenalina, superstiția blocându-l, ca și cum emoțiile lui ar fi forțat norocul - și nu în sensul bun.

Se uită la Lizzie și o văzu concentrată asupra lui, nu asupra cărților, ca și cum ar fi așteptat ca el să se uite în direcția ei. Și, când șopti un „Te iubesc“, nu putu decât să îi zâmbescă și să se mire că, pentru un bărbat care crescuse cu o avere impresionantă, femeia pe care o alesese era cea care îi tot reamintea că banii nu contau. Posesiunile materiale nu erau lucrul suprem. Mașina pe care o conduceai, casa în care trăiai și hainele pe care le purtai nu erau nimic decât cuvinte. Nu reprezentau comunicarea adevărată, cea care conta, ci erau simple conexiuni, importante, dar nu capitale.

Se gândi la momentul când căzuse de pe pod. Se pregătise pentru impactul dur cu apa, încordându-se ca să supraviețuiască.

De fapt, căderea fusese partea periculoasă, nu râul. Râul îl salvase.

„Și eu te iubesc“, făcu el, fără să vorbească.

Apoi se auzi spunând:

- Următoarea.

Zeul Cerealelor întoarse o carte...

Toată lumea icni.

As de inimă.

- Nemerni....

Lenghe nu termină înjurătura însă, ceea ce era tipic pentru el.

Și Lane se uită la domnișoara Aurora. Femeia nu era atentă la joc. Avea ochii închiși și capul dat pe spate și buzele i se mișcau.

Iar mai târziu, mult mai târziu... asta avea să fie imaginea care îi tot revenea în minte. Ambele ei mâini ținând-o strâns pe Lizzie, întregul ei corp blocat într-o funie tensionată de devotament și rugăciune, credința în Dumnezeu și Salvatorul ei fiind atât de puternică, încât ar fi putut jura că, într-adevăr, femeia era capabilă să ceară un miracol direct din rai.

Lane se uită la tablou. Faptul că Iisus Hristos arăta ca și cum se uita la mama lui i se păru potrivit.

- Presupun că rămâi în familie, șopti el.

Veselia care erupse fu zgomotoasă. Lenghe se purtă ca un gentleman, ducându-se să-l îmbrățișeze. Iar apoi, Lane fu vag conștient că Mac și Jeff veniră și-l zgâlțâiră cu putere, iar Lizzie țopăia. Până și Gin și Amelia se alăturară bucuriei.

Lenghe era, evident, ușor zdruncinat. Pe de altă parte, lumea ți se zgâlțâia puțin când dintr-odată datorai cuiva aproape șaiszeci de milioane de dolari.

Lane cunoștea prea bine senzația.

- Știi, dacă nu aș fi văzut cu ochii mei..., zise Lenghe.

- Da, știu, și eu la fel.

- Și știi ce? Ești un băiat bun. Ești un luptător, și o să reușești. Oricine care poate să rămână atât de calm cum ai fost tu? Să fii gentleman chiar și când riști să pierzi atât de mult? O să fii bine, fiule.

Lane nu știu cum să reacționeze când Lenghe îi zâmbi și îi arată apreciere sinceră.

- Adu niște șampanie, zise Zeul Cerealelor. Voi, familia Bradford, aveți de sărbătorit! În timp ce izbucni o nouă rundă de urale, bărbatul clătină din cap. Eu, în schimb, trebuie să dau un telefon foarte dificil. O să dorm pe canapea luni întregi după asta.

Lane râse, apoi Lizzie era în brațele lui și se sărutau.

- Îl sun pe Monteverdi chiar acum, zise Lane. Apoi o să bem niște șampanie.

Lizzie își lipi corpul de al lui.

- Și după...?

- După, o să mă simt foarte, foarte obosit și va trebui să mă duc în pat, zise el în timp ce o sărută apăsător. Cu iubirea vieții mele.

- Abia aștept, îi șopti ea.

capitolul 52

În dimineața următoare, Lane îl duse pe John Lenghe înapoi la aeroport, înainte de micul dejun. Când încetini la intrare și îi făcu semn paznicului, Lenghe se uită la el.

- Știi ce, a fost un joc al naibii de intens.

Lane apăsă pe accelerație. Și trecu de gheretă.

- Aproape mă prinseseși.

- Încă nu-mi vine să cred. Așa a mers norocul, și nu am ce comenta.

Lane încetini, trecu de poartă și apoi se îndreptă spre avionul lui Lenghe, care avea plinul făcut și aștepta.

- Sincer să fiu, încă nu mi-am revenit. Nu am dormit deloc după.

- Nici eu, dar din alte motive, zise Lenghe râzând. Dar cel puțin soția încă vorbește cu mine. Nu e mulțumită, dar mă iubește mai mult decât ar trebui.

Lane opri mașina la câțiva metri de treptele metalice care ieșeau din avion ca o limbă strălucitoare.

- Chiar o să te pună să dormi pe canapea?

- Nu. Lenghe își luă geanta. Adevărul e că i se răcesc picioarele și are nevoie de mine prin apropiere, ca să și le încălzească.

Lane trase frâna de mână și ieși, după care spuse:

- Nu o să uit niciodată asta.

Lenghe îl bătu pe umăr.

- Am vorbit serios aseară, fiule. O să te descurci. Nu spun că o să fie ușor, dar o să îți conduci vasul cum trebuie. Sunt mândru de tine.

Lane închise ochii.

- Ai idee cât de... Tuși și râse jenat. Știi, mi-ar fi plăcut ca tata să-mi fi spus asta măcar o dată.

Lenghe râse, doar că păru mai relaxat.

- De ce crezi că-ți spun asta? Faptul că el nu a rostit cuvintele astea nu înseamnă că nu sunt adevărate. Lenghe îl bătu din nou pe umăr și se întoarse. Ne vedem în curând, băiete. Poți oricând să mă suni...

- Stai, strigă Lane. Am ceva pentru tine. Ca să-ți reamintească de joc.

Lenghe se întoarse cu zâmbetul pe buze.

- Dacă sunt cei patru ași, ca să-i înrămez, poți să-i păstrezi.

Lane zâmbi și se duse până la bordul mașinii.

- Nu, ăia sunt ai mei.

Când portbagajul se deschise, o Lane scoase un pătrat învelit în hârtie maro, care abia încăpea înăuntru. Cu un mormăit, îl ridică.

- Poftim.

- Ce e ăsta...

Dar bărbatul își dădu seama în clipa în care primi tabloul. Înainte ca Lenghe să spună ceva, Lane întinse mâna.

- Du-l acasă la soția ta. Las-o să-l atârne unde vrea și, de fiecare dată când te uiți la el, amintește-ți că ești o figură paternă pentru un tip care și-a dorit așa ceva toată viața lui, da? Și, înainte să-mi amintești că ai pierdut, hai să considerăm că i-ai luat soției tale un cadou grozav la un preț corect, iar noi doi am avut ocazia să jucăm un joc intens de cărți.

Lenghe ținut tabloul pentru mult timp, apoi tuși.

- Ei... bine...

- Actele sunt acolo, pe spatele tabloului.

Lenghe tuși din nou și se uită în depărtare. După o clipă, spuse:

- Tatăl tău ți-a spus?

- Despre ce? Și, înainte să răspunzi, află că noi doi nu am vorbit despre prea multe.

- Eu... și soția mea nu am putut avea copii. Deci, ca să vezi.

Era oarecum perfect, hotărî Lane. Un bărbat care nu avea copii era tatăl unui tip fără părinți.

Fără să se gândească, Lane îl luă în brațe.

Când se dădu înapoi, fața lui John Lenghe era plină de emoție, atât de roșie, de parcă l-ar fi ars soarele în timp ce tundea iarba de pe toate hectarele lui.

- O să vii în vest și o să stai cu noi în Kansas, zise John. Cu fata ta cea drăguță. Soția o să vrea să-ți mulțumească în persoană, și face asta prin mâncare. Deci vino înfometat.

- S-a făcut!

Cu o ultimă strângere de mână, Zeul Cerealelor își puse tabloul Rembrandt sub un braț și își ridică geanta cu mâna liberă. Apoi urcă scările și dispăru în avion.

Lane se rezemă de Porsche și văzu prin geamurile ovale cum bărbatul se așeză și-și duse telefonul la ureche.

Apoi în timp ce el zâmbea larg, semn că soția era extaziată, avionul se puse în mișcare și decolă.

În timp ce lumina dimineții strălucea pe fuzelajul avionului, lui Lane îi sună telefonul. Răspunse fără să se uite.

- Alo?

- Lane, sunt Ramsey. Vino la Red & Black, o să-l aresteze pe fratele tău pentru crimă. Grăbește-te, te rog... grăbește-te!

Lizzie se îndrepta spre bucătărie în hainele de lucru când auzi cum zgomotul motorului mașinii lui Lane dispăru în josul dealului. Ce noapte! Ce miracol!

Și ce lucru drăguț se hotărâse Lane să facă.

Ea găsisese hârtia maro pentru împachetat și îl ajutase să dea tabloul jos de pe perete și să îl acopere. Apoi se distraseră când încercaseră să-l bage în portbagajul extrem de mic al mașinii lui. În final, la fel ca la jocul de cărți, norocul fusese de partea lor. Nu putea decât să-și imagineze cât de fericită avea să fie soția bărbatului.

Spera să o întâlnească pe doamna Lenghe la un moment dat. Femeia nu avea cum să nu fie la fel de cu picioarele pe pământ și de bună ca miliardarul.

Acum, era însă momentul să se întoarcă la muncă.

Planul zilei era ca, după ce mânca ce îi dădea domnișoara Aurora, să facă un tur de verificare și să găsească ceva de tuns. I se părea raiul pe pământ.

Intră în bucătărie și spuse:

- Domnișoară Aurora, ce pregătești...

Doar că femeia nu era la aragaz și ibricul cu cafea nu era pe foc. Nu erau fructe scoase. Nu se simțea mirosul dulce de pâine cu scorțișoară.

- Domnișoară Aurora.

Verifică antreul și cămara. Ba chiar scoase capul afară, ca să vadă dacă Mercedesul roșu pe care Lane i-l dăduse femeii mai era acolo. Era.

Era adevărat că stătuseră până noaptea târziu și că oaspetele lor plecase devreme, dar încă erau oameni care trebuiau hrăniți, iar domnișoara Aurora se ocupase

mereu de micul dejun, chiar și când stătuse în bucătărie până noaptea târziu. În plus, era aproape opt.

Pentru ea, era aproape miezul zilei.

Se duse spre camera ei și bătu la ușă.

- Domnișoară Aurora, ești acolo? Când nu răspunse nimeni, simți cum frica i se cuibări în stomac. Bătu mai tare și spuse: Domnișoară Aurora...? Dacă nu răspundeți, o să intru. Lizzie îi dădu ocazia să răspundă, dar cum nu auzi nimic, apăsă pe clanță și împinse. Este cineva? Făcu câțiva pași, dar nu văzu nimic nela-locul lui. Nimic nu era... Domnișoară Aurora! Fugi în dormitor și se aplecă lângă femeie, care era întinsă pe jos, ca și cum ar fi leșinat. Domnișoară Aurora!

capitolul 53

Lane ajunse la Red & Black într-un timp record și opri lângă cele trei mașini de poliție parcate în fața căsuței.

Nu avea habar dacă oprise sau nu motorul. Nu-i păsa.

Când intră în casă, dădu peste o imagine pe care nu avea să o uite vreodată: trei polițiști în uniformă stăteau cu spatele lipit de peretele cu trofee, în timp ce șeriful Ramsey se afla în colțul opus, arătând ca și cum ar fi vrut să lovească pe cineva.

În mijlocul camerei era detectivul Merrimack, aflat în fața lui Edward, care stătea pe scaunul lui.

- ... pentru uciderea lui William Baldwine. Orice spui poate și va fi folosit împotriva ta...

- Edward! Lane dădu să ajungă lângă el, dar Ramsey îl opri. Edward, ce naiba se întâmplă?

Cu toate că știa. La naiba, știa.

- Poți să renunți la partea cu drepturile, zise Edward nerăbdător. Eu am făcut-o. Eu l-am omorât. Du-mă la secție, închide-mă și nu te sinchisi să-mi chemi un avocat. Pledez vinovat chiar acum.

Și așa dădeai încet volumul universului. Lane efectiv surzi când Merrimack spuse ceva, iar Edward răspunse, și urmă și mai multă conversație...

O femeie blondă intră în casă în același mod în care o făcuse și Lane - în grabă.

Dar, pe ea, nimeni nu trebui să o țină la distanță. După ce se uită la toată lumea, își încrucișă brațele la piept și rămase tăcută.

- Edward... Dar Lane nu era conștient că vorbea. Edward, nu.

- O să-ți spun cum am făcut-o, ca să fii liniștit în privința asta. Dar apoi... Lane, să nu vii să mă vezi acolo. Vezi-ți de viață. Căsătorește-te cu femeia aia bună a ta. Ai grijă de familie. Nu privi înapoi.

Merrimack deschise gura, însă Edward îl puse la punct:

- Iar tu să taci, da? Scoate-ți carnetul. Ia notițe. Sau așteaptă să repet asta de o sută de ori la secție, nu-mi pasă. Dar el merită să audă povestea. Edward se uită din nou la Lane. Am făcut totul singur. Vor încerca să spună că am avut ajutoare, dar nu e așa. Știi ce mi-a făcut tata. Știi că a pus să fiu răpit și torturat. Cicatricile astea... durerea... toate sunt din cauza lui. A organizat totul, apoi nu a plătit recompensa, ca să arate ca o victimă. L-am urât toată viața mea... după care s-a întâmplat asta... și... să spunem doar că am avut mult timp ca să mă gândesc la moduri în care să-l omor, în timp ce zăceam în agonie, incapabil să dorm sau să mănânc, pentru că sunt distrus.

- Edward, șopti Lane.

- În seara când l-am omorât, mi-am pierdut cumpătul. M-am dus la Easterly ca să-l confrunt, pentru că pur și simplu nu mai suportam. Am parcat în spate și l-am așteptat să iasă din centrul de afaceri, pentru că lucrase până târziu, ca de obicei. Atunci, nu credeam c-o să-l omor, dar apoi, tocmai chiar ieșeam din mașină, s-a cocoșat, a căzut și s-a rostogolit, ca și cum ar fi fost ceva în neregulă. M-am apropiat și l-am privit de sus. Știu semnele unui atac cerebral, și asta avea el. Scâncea

și arăta spre cap, apoi partea stângă părea să nu mai funcționeze, brațul și piciorul de pe partea stângă atârând ca și cum nu și le mai putea controla.

- Autopsia a arătat urme ale unui atac cerebral, interveni detectivul. Din cauza tumorii.

Edward încuviință.

- L-am privit cum suferă. Nu am telefon mobil, așa că m-am gândit să merg în casă și să sun la Urgențe, dar apoi m-am hotărât să n-o fac... A fost amuzant felul în care s-a tot contorsionat. Cam cum fac eu când am dureri mari și medicamentele nu și-au făcut încă efectul... M-am simțit bine să-l văd așa. Mi s-a părut corect. Drept. Nu știu când m-am hotărât că o să-l omor. Probabil când a devenit evident că nu avea să moară chiar atunci. Edward ridică din umeri. În orice caz, m-am dus la camioneta Red & Black cu care venisem - e cea parcată în spatele hambarului B acum. Cheile sunt înăuntru, și presupun că băieții tăi vor vrea să o ia. Deci... da, m-am dus și am dat camioneta cu spatele. Un scripete e agățat de exteriorul mașinii. Am avut niște frânghie și l-am legat, l-am agățat de cârlig și l-am târât înăuntru, pentru că știam că n-aș fi fost destul de puternic încât să-l car singur. Apoi l-am dus pe malul râului Ohio. Aia a fost partea grea. L-am scos din mașină, dar să-l târăsc? M-am rănit rău la gleznă, atât de tare, încât, peste câteva zile, ea l-a sunat pe doctorul Qalbi ca să mă consulte.

Lane se încruntă când blonda păru să tresară, dar se concentrează din nou asupra fratelui său.

- Dar, stai, interveni Lane, a căzut de pe pod.

- Nu, zise Merrimack. Nu a căzut. Sau cel puțin nu există imagini care să spună că a căzut sau nu. Camelele de supraveghere care trebuiau să meargă nu au funcționat în noaptea aia. Deci nu avem de unde să știm. În plus, având în vedere starea proastă a cadavru-lui, perioada lungă petrecută în râu ar explica leziunile de la extremități și de pe piept.

Edward încuviință.

- Așa că l-am dus pe malul râului. Plouase mult, iar curentul era puternic. Am găsit un băț mare și am început să-l împing, dar apoi m-am întors la camionetă, am scos un cuțit de vânătoare și i-am tăiat degetul. Voiam inelul. A țipat când am făcut-o, deci era în viață, dar abia se putea mișca. Apoi l-am mai împins o dată, și a dispărut. Am aruncat cuțitul în apă după el, am păstrat degetul și am condus înapoi. L-am îngropat în dreptul gemului mamei mele, pentru că o tratase fără respect toată căsnicia. A avut cel puțin un copil din flori, i-a tras-o viitoareii tale foste soții și a lăsat-o însărcinată! Deci, da, i-am îngropat degetul acolo, apoi m-am întors aici. Trăiesc singur, așa că nimeni nu a știut că am fost plecat și nimeni nu a știut că l-am așteptat.

- Dar apoi a fost găsit degetul, zise Merrimack.

- Atunci, am știut că trebuie să fac ceva. Am venit la orele de comemorare și m-am strecurat în centrul de afaceri. M-am dus în camera de securitate, m-am înregistrat în sistem, am șters imaginile din noaptea aia și am așteptat să văd dacă o să vă dați seama.

- Și am făcut-o, zise Merrimack, în timp ce se uită în jur. Te-am prins.

- Atunci, du-mă la secție și hai să terminăm cu asta.

Urmă o pauză, și lui Lane nu-i veni să creadă, dar i se păru că-și aude telefonul sunând din mașină... ba nu, stai, era în buzunar. Respinse apelul fără să se uite.

- Haide, zise Edward nerăbdător. Să mergem!

Ca la un semn, toți polițiștii se organizează, iar Edward se ridică. Merrimack insistă să-i pună cătușe, ceea ce era ridicol, iar apoi Edward fu condus afară.

Se opri însă în fața lui Lane.

- Lasă lucrurile să fie așa cum sunt, Lane. Nu te împotrivi. Știi cum a fost. A primit ce merita, și nu regret asta câtuși de puțin. Trebuie să ai grijă de Gin, de Amelia, de domnișoara Aurora și de mama, m-ai auzit? Nu mă dezamăgi.

- De ce ai făcut asta? Nu trebuia să...

- Eu am grijă de oamenii mei. Mereu am făcut-o. Știi asta despre mine. Viața mea s-a terminat, știi și asta. Nu mi-a mai rămas nimic, iar el a fost cel care mi-a luat totul. Te iubesc, frate. Mereu am făcut-o și mereu o s-o fac.

Apoi fu condus pe treptele mici și traversară iarba spre mașina poliției. Fu pus pe bancheta din spate, echilibrul lui fiind șubred din cauza mâinilor care îi erau legate la spate. Merrimack se sui la volan și porni motorul.

După plecarea lor, Lane pur și simplu rămase acolo, uitându-se la praful care se ridicase în urma lor.

Când telefonul îi sună din nou, se uită la femeia blondă

- Cum ai spus că te cheamă?

Chiar dacă nu vorbise deloc.

- Shelby Landis. Sunt unul dintre ajutoarele de aici.

- Încântat de cunoștință. Eu sunt fratele lui, Lane. Cred că te-am mai văzut pe aici.

- Da.

Se uită apoi la Ramsey.

- Ce facem acum?

Bărbatul înalt își duse mâna la față.

- Aia a fost o mărturisire dată naibii. Și totul se leagă... Are sens. La cum stau lucrurile, cred că o să facă pușcărie pentru tot restul vieții lui.

Lane se uită spre ușa deschisă din spate.

Când telefonul îi sună a treia oară, îl scoase și aproape dădu cu el de pământ. Dar apoi văzu cine era.

- Lizzie, ascultă, eu...

Zgomotul de neconfundat al sirenei nu era înăbușit, iar Lizzie fu nevoită să vorbească tare.

- Doamna Aurora e dusă la spitalul universitar din centru. Am găsit-o leșinată lângă patul ei, acum cinci-sprezece minute, abia respira. Dumnezeu, Lane, nu cred c-o să supraviețuiască. Trebuie să vii la camera de urgență. Sunt în ambulanță acum... Unde ești?

Lane închise ochii și simți din nou acea senzație de cădere în gol.

- Vin imediat.

capitolul 54

Fu, de departe, cea mai lungă zi din viața lui.

Pe de altă parte, își spuse Lane, în timp ce el și Lizzie se întorceau în sfârșit la Easterly la șapte seara, nu se întâmpla prea des ca fratele lui să fie arestat pentru uciderea tatălui lor și mama lui să intre în comă.

Și, da, fură nevoiți să intre prin spate, pentru că poarta din față era blocată de jurnaliști.

- Mor de foame, dar nu vreau să mănânc, zise el, chiar dacă nu i se părea corect să se plângă.

Lizzie trecuse prin la fel de multe ca el. Ba chiar prin mai multe, având în vedere că ea o găsisese pe domnișoara Aurora.

- Sunt epuizată, recunosc Lizzie, dar nu cred c-o să dorm prea mult.

Când deschiseră ușa de la bucătărie, amândoi se opriră.

Un miros incredibil venea dinspre aragaz, și, chiar dacă nu era un miros familiar, Lane ar fi crezut că domnișoara Aurora venise înapoi unde îi era locul dacă nu ar fi văzut-o chiar el pe acel pat de spital.

Dar nu. Persoana din dreptul tigăilor era...

- Jeff?

Bărbatul se întoarse.

- Slavă Domnului! Nu credeam că o să ajungeți la timp.

- Pentru ce? Lane o luă de mână pe Lizzie și își dădu seama. Gin? Stai un pic, gătești? Ce se întâmplă?

Amelia răspunse:

- E *Seudah Shlishit*.

- A treia masă de Sabat, explică Jeff. Și urmează să ne așezăm la masă. Am fost atât de panicat, că a trebuit să fac ceva cât așteptam să vă întoarceți, așa că m-am hotărât să o fac pe mama mândră și să respect Sabatul.

- Colega mea de la Hotchkiss este evreică ortodoxă, zise Amelia. Am mai făcut asta.

- A fost de mare ajutor.

- Iar eu învăț, zise Gin. Încet și sigur. Apropo, Jeff, am pus masa...

- Tu ai pus masa? strigă Lane.

Acesta chiar era un șoc.

Sora lui ridică din umeri, ca și cum ideea că un extra-terestru îi preluase corpul și mintea nu era mare lucru.

- Așa cum am spus, învăț. Gary a spus că o să mai verifice proprietatea o dată, să se asigure că nu sunt cameramani. I-am luat pușca. Avem deja un membru al familiei acuzat de crimă, nu e cazul să mărim numărul. Când toată lumea o privi, Gin își dădu ochii peste cap. Hai, oameni buni, am face bine să începe cu umorul macabru de acum, altfel grupul ăsta nu o să reziste...

Maxwell intră pe ușa din față a casei, cu câteva șervețele în mână.

- Amin, soro, amin.

Jeff începu să aducă mâncare.

- Tradițional, ar trebui să fie o masă ușoară, dar încălcăm regulile puțin. Nimeni nu a mâncat nimic toată ziua și, să fim serioși, mama nu e aici, deși ar fi fost dispusă să ia un avion. Asta a fost chiar înfricoșător...

Se dovedi a fi exact ce îi trebuia lui Lane.

Toți se așezară la masa pe care Gin o aranjase impecabil și, chiar dacă nu era chiar o masă tradițională, era ceva cald și real.

Era exact ce avea nevoie. Inima lui era mutilată, spiritul dezumflat, optimismul epuizat. Avusese acel moment de glorie la aeroport, apoi fusese tras din nou sub o greutate sufocantă.

Dar, când se uită în jurul mesei, când o luă de mână pe Lizzie, când își văzu sora și nepoata vorbind fără să țipe una la cealaltă, când se uită la vechiul lui prieten care încă îi mai era alături și la fratele lui de mult dispărut, știu că avea să mănânce acea cină cu specific evreiesc și apoi avea să meargă la culcare cu femeia lui.

Iar a doua zi avea să se trezească și să lupte pentru ca mama lui să trăiască. Și pentru ca fratele lui să fie tratat corect în închisoare. Și pentru a duce compania

mai departe. Și pentru a păstra casa și pământul strămoșilor săi.

Și să lupte pentru familia lui.

Era un luptător.

Învățase asta cu un preț mare.

Câștigase acel titlu cu un preț mare.

Când Lane acceptă pâinea și rupse o bucată din ea, se gândi la Edward și trebui să scrâșnească din dinți ca să nu lăcrimeze din nou. Edward, care făcuse un sacrificiu final prea măreț pentru a fi înțeles, prea tragic pentru a fi contemplat, prea groaznic pentru a fi ignorat, pavase drumul pentru toate astea.

Dacă William Baldwine ar fi trăit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Era greu să nu-i fie recunoscător. Pentru că acel miracol avusese un preț prea mare și compromisese moralitatea într-un mod care aproape întinase dragostea.

Aproape.

La finalul zilei, familia scăpase de un cancer, și, da, îi era mai bine. Dar, Dumnezeu, cum se întâmplase totul. Și Edward...

Lane știa că tot ce se întâmplase îl schimbase pentru totdeauna, dar, în cele din urmă, oricât de dificilă era situația, ajunsese la o variantă mai bună a lui. Oricare ar fi fost detaliile, drama și durerea, știa că era un bărbat, un frate, un soț mai bun... și dacă Dumnezeu avea să îi permită, poate un tată mai bun pentru copiii lui și ai lui Lizzie. Dar asta era natura procesului de îmbătrânire, și, da, simți că pierduse părți din el pe drum.

Îngerii trebuiau să-și ia porția, era dreptul lor, o meritau.

Cel puțin acele părți ale sufletului lui aveau să fie pe mâini bune, pentru totdeauna.

nota autoarei

„Porția îngerilor“ e un termen folosit în industria burbonului. Bourbonul în curs de formare se pune în butoaie de stejar carbonizat pentru procesul de îmbătrânire, care poate dura până la doisprezece ani sau mai mult. Cum butoaiele sunt depozitate în spații neizolate, schimbările climei naturale aduse de cele patru anotimpuri glorioase din Kentucky fac lemnul să se dilate și să se contracte la căldură și, respectiv, la frig și, prin urmare, să interacționeze cu burbonul și cu savoarea sa. Acest mediu dinamic, împreună cu amprenta timpului reprezintă alchimia finală care produce cel mai aparte, cunoscut și apreciat produs al statului. Rezultă și într-o evaporare și absorbție vitale. Această pierdere, care poate ajunge la 2% pe an din volumul original și care variază în funcție de umiditatea mediului, de schimbările de temperatură și de anii de vechime, e cunoscută ca „porția îngerilor“.

Deși există o explicație perfect rațională pentru scăderea care are loc, un argument logic, îmi place noțiunea romantică potrivit căreia îngerii sunt în depozitele acestor venerabile distilerii din Kentucky și fac chef în timp ce plutesc deasupra pământului. Poate beau un sirop cu mentă în timpul derby-ului, când e cald, și un burbon în timpul lunilor reci de iarnă. Poate îl folosesc ca să facă plăcintă cu nuci pecan sau ca să-și condimenteze ciocolata. Așa cum am ajuns să aflu, burbonul de calitate poate fi folosit în infinite moduri.

Cred că termenul se poate aplica și intemperiilor care ne schimbă pe toți de-a lungul timpului. În timp ce căldura și frigul experiențelor noastre, al destinelor noastre ne dilată și ne contractă emoțiile, gândurile, amintirile, suntem, ca burbonul de calitate, un produs diferit

la final, iar asta implică sacrificiu. Suntem făcuți din aceleași elemente de bază cu care suntem construiți inițial, dar nu suntem niciodată la fel după. Suntem schimbați pentru totdeauna. Dacă avem noroc și suntem isteți și eliberați la momentul potrivit, devenim mai buni. Dacă am stat prea mult, suntem distruși pentru totdeauna.

Sincronizarea, la fel ca soarta, reprezintă totul.

Personaje

Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, cunoscută și ca Mica V.E.: Văduva lui William Baldwine, mama lui Edward, Max, Lane și Gin Baldwine și descendenta directă a lui Elijah Bradford, care a fondat burbonul Bradford. O singuratică cu o dependență chimică de pastile. Există multe motive pentru dependența ei, iar unele dintre ele amenință esența familiei.

William Wyatt Baldwine: Soțul decedat al lui Miciei V.E. și tatăl lui Edward, Max, Lane și Gin Baldwine. De asemenea, tatăl unui băiat al Rosalindei Freeland, asistentă lui executivă, acum decedată. Și tatăl unui copil încă nenăscut de Chantal, viitoare fostă soție a fiului său, Lane. Director general la Bradford Bourbon Company când trăia. Un bărbat cu standarde morale joase, aspirații mari și puține scrupule, al cărui cadavru a fost găsit de curând în zona îndepărtată a cascadei Ohio.

Edward Westfork Bradford Baldwine: Fiul cel mare al Miciei V.C. și al lui William Baldwine. Oficial, aparentul moștenitor al Bradford Bourbon Company. Acum, o umbră a ce a fost, după o răpire tragică și o tortură orchestrate de propriul tată, a întors spatele familiei sale și s-a retras la grajdurile Red & Black.

Maxwell Prentiss Baldwine: Fiul mijlociu al Miciei V.E. și al lui William Baldwine. Oaia neagră a familiei, care a plecat de la Easterly, proprietatea Bradford din Charlemont, Kentucky, de ani întregi. Sexy, scandalos și rebel, întoarcerea lui în familie e problematică pentru mai multe persoane, din interiorul și exteriorul familiei.

Jonathan Tulane Baldwine, cunoscut ca „Lane”: Fiul cel mic al Miciei V.C. și al lui William Baldwine. Play-boy reformat și jucător pasionat de poker, în mijlocul unui divorț de prima lui soție. Cum averea familiei e sub semnul întrebării și Bradford Bourbon Company se confruntă cu deturnări de fonduri, e obligat să devină liderul familiei, iar acum se bazează mai mult ca oricând pe adevărata lui iubire, Lizzie King.

Virginia Elizabeth Baldwine, viitoare Pford, cunoscută ca „Gin”: Cel mai mic copil și singura fiică a Miciei V.E. și a lui William Baldwine. O încăpățânată rebelă căreia îi place atenția, a fost chinul existenței familiei ei, mai ales că a făcut un copil în timpul colegiului și abia a absolvit. Se căsătorește cu Richard Pford, moștenitorul unei averi și al unei companii de distribuție a băuturii.

Amelia Franklin Baldwine: Fata lui Gin cu adevărata iubire a acesteia, Samuel T. Lodge. Studentă la școala Hotchkiss, este leită mama ei.

Lizzie King: Horticulturista care a lucrat la Easterly aproape un deceniu și a menținut grădinile locului la nivelul unor expoziții naționale pentru unele specimene rare de plante și flori. E îndrăgostită de Lane Baldwine și cu totul dedicată relației lor. Nu îi place însă drama din familie.

Samuel Theodore Lodge al III-lea: Avocat, gentleman sexy din sud, cu stil vestimentar deosebit, băiat rău privilegiat. Singurul bărbat care a trecut de barierele lui Gin. Nu știe că Amelia e fiica lui.

Sutton Smythe: Noul ales director executiv la Sutton Distillery Corporation, cel mai mare rival de pe piață al Bradford Bourbon Company. Îndrăgostită de ani întregi de Edward, a excelat profesional, dar a stagnat în viața

personală, în mare parte pentru că nimeni nu se compară cu Edward.

Shelby Landis: Fiica unei legende în ceea ce privește caii pursânge, al cărei tată, Jeb, a fost mentorul lui Edward când vine vorba despre cai. O femeie puternică și muncitoare, care are grijă de Edward, chiar și când el nu vrea asta.

Domnișoara Aurora Toms: Bucătăreasa de la Easterly de decenii întregi, capabilă să pregătească mâncare pentru suflet sau Cordon Bleu, gătește cu o mână puternică și o inimă caldă. Suferă de cancer în stadiu terminal. Forța maternă din viața lui Lane, Edward, Max și Gin și singura busolă morală pentru copii.

Edwin „Mack“ MacAllan: Maestrul distilator de la Bradford Bourbon Company. Cultivă o nouă tulpină de drojdie, este într-o cursă contracronometru și cu resurse limitate ca să mențină distileriile deschise. Nu a fost îndrăgostit de o femeie de mult timp, poate niciodată. E căsătorit cu munca.

Chantal Blair Stowe Baldwine: Viitoarea fostă soție a lui Lane. Însărcinată cu copilul ilegal al lui William Baldwine. O regină a frumuseții cu profunzimea unei farfurii, amenință să expună paternitatea copilului ei nenăscut, ca mod de a obține mai mulți bani de la Lane în timpul divorțului.

Rosalinda Freeland: Fosta asistentă executivă a proprietății Bradford. S-a sinucis în biroul ei din vilă, luând cucută. Mama lui Randolph Damion Freeland, șaisprezece ani, al cărui tată e William Baldwine.

mulțumiri

Ca întotdeauna, sunt prea mulți oameni căroră vreau să le mulțumesc, iar asta mă face o persoană foarte norocoasă. Vreau însă să-mi exprim recunoștința față de Steven Axelrod, Kara Welsh și Kerry Donovan, precum și față de Craig Burke și Erin Galloway, împreună cu toți ceilalți de la New American Library. Mai mult, nu pot să nu îi amintesc pe minunata mea Team Waud, pe familia mea și pe minunații mei prieteni. Și pe Nomers, asistentul meu în ale scrisului. Hai Cards!

SERIA „REGII BURBONULUI“

În Charlemont, Kentucky, familia Bradford trece prin momente dificile când aparenta sinucidere a capului familiei începe să arate tot mai mult a crimă și tot mai multe secrete încep să iasă la iveală.

Nimeni nu poate fi exclus din start de pe lista suspectilor – cu atât mai puțin Edward, cel mai în vârstă dintre frații Bradford. Neînțelegerile și ura dintre acesta și tatăl lui sunt cunoscute de toată lumea, așa că el este conștient că se va număra printre suspecti. Pe măsură ce investigațiile avansează, Edward își ține trupul și mintea amorțite de băutură. Între timp, viitorul financiar al familiei Bradford stă în mâinile celei care se află la conducerea companiei rivale, o femeie care îl iubește pe Edward de mulți ani și îl vrea doar pentru ea.

Orice gest are consecințe. Oricare om ascunde secrete. Și foarte puține persoane sunt cu adevărat de încredere. Și, deodată, când situația pare la un pas de a scăpa de sub control, în sânul familiei apare unul dintre frați, pe care toată lumea îl considera plecat pentru totdeauna. Maxwell Bradford a venit acasă. Dar este, oare, el salvatorul familiei... sau cel mai păcătos dintre toți?

„Dramele și secretele întunecate ale familiei Bradford propulsează în cele mai surprinzătoare direcții această saga incredibilă, la fel de fină, bogată și satisfăcătoare ca un pahar de burbon.”

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

J.R. WARD este autoarea a peste 30 de romane, toate bestselleruri *New York Times* și *USA Today*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-5003-0

9 786063 350030